

Giới thiệu Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi

Anh là chủ tịch của tập đoàn lớn còn cô là vị nữ bác sĩ tài hoa.

Hai người họ gặp nhau lần đầu khi anh vô tình cứu được cô. Sau đó liền ép cô thực hiện hôn ước với anh. Cô trốn hết nơi này tới nơi khác nhưng vẫn bị anh bắt được.

"Vợ yêu, em có trốn đến chân trời góc bể tôi cũng lôi được em về"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

"Bác sĩ, bệnh nhân đã qua cơn nguy kịch rồi ạ..."

Tiếng y tá mừng rỡ nói.

Nhưng vị bác sĩ ấy vẫn im lặng, tiếp tục hoàn thành những đường khâu cuối cùng. Buổi phẫu thuật chấm hết.

Nơi sảnh chờ, có một vị phu nhân đang không ngừng lo lắng, khi ánh đèn phòng phẫu thuật tắt, lúc đó y tá bước ra, khuôn mặt tươi cười: "Phu nhân, người yên tâm. Bệnh nhân đã phẫu thuật thành công, đang trong quá trình hồi sức ạ." Vị phu nhân nghe thấy câu nói ấy thì mừng rỡ. Từ phòng phẫu thuật bước ra, vị bác sĩ lạnh lùng, không nhắc nhở, không dặn dò, chỉ lặng lẽ đi. Nhưng không ai dám lên ý kiến vì thái độ ấy bởi ở bệnh viện này ai cũng quen với cái thái độ băng sơn của vị bác sĩ này.

Vị bác sĩ ấy là Tiêu Tiểu Diệp, là bác sĩ phẫu thuật giỏi, nổi tiếng. Bất kể là phẫu thuật có khó như thế nào thì cô cũng đều có thể làm được, nhưng lại là người rất lạnh lùng, ít nói. Làm việc thì luôn nghiêm túc, cẩn trọng. Có rất nhiều lời đồn về cô, nói cô là thiên kim tiểu thư, nói cô dựa vào thế lực gia đình nhưng chưa từng ai thực sự tin vào nó bởi Tiêu Tiểu Diệp là vị bác sĩ giỏi như thế nào thì ai cũng biết.

Tiêu Tiểu Diệp đi về phòng nghỉ, thay quần áo. Ca phẫu thuật vừa rồi khiến cô mệt chết đi được, thực sự rất muốn nằm xuống ngủ một giấc. Vừa ngã người xuống giường thì tiếng chuông điện thoại kêu, Tiểu Diệp thăm mắng ông trời. Uể oải nhấc điện thoại lên nghe:

- Có chuyện gì?

"Tiểu thư, tối nay có bữa cơm gia đình, lão gia muốn mời người về." Phía bên kia đầu dây nói.

- Đã biết. - Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Nhoài mình rời khỏi giường, thay quần áo bác sĩ, rời khỏi phòng nghỉ. Vừa đi qua hành lang đã gặp Cung Ân Thần, "Tiểu Diệp, vừa phẫu thuật xong, cậu đi đâu vậy...?" Cung Ân Thần nhẹ nhàng hỏi. "Đi tới ngôi nhà hắc ám..." Tiểu Diệp uể oải nói. Cung Ân Thần nghe thấy vậy thì khuôn mặt thoáng chút buồn cười, "Vậy cậu đi đi, nhớ sống sót trở về nhé..."

- Cung Ân Thần, tôi mà không sống sót trở về thì người đầu tiên tôi ám là cậu. "Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười nói. Cung Ân Thần thấy vậy thì im lặng, bỏ chạy rồi đi.

Vừa đi tới tới khu đỗ xe, Tiêu Tiểu Diệp đã bắt đầu cảm thấy chán nản. Đã rời khỏi ngôi nhà ấy 10 năm rồi, cứ ngỡ sẽ không bao giờ trở lại nhưng lại không thể. Tìm xe của mình rồi chậm rãi lái, cô đi rất chậm, không phải cô không thể đi được nhanh mà là cô cố ý, cô muốn bọn họ phải chờ. Trên người cô ăn mặc rất giản dị, chỉ là chiếc váy xòe màu trắng có điểm vài bông hoa hồng, mái tóc thì được xõa xuống ngang vai, giản dị nhưng vẫn không thể che mờ đi sự đẹp đẽ sang chảnh của Tiêu Tiểu Diệp.

Đúng 30 phút sau, cô đã có mặt tại Cẩm Tú Viên, lái thẳng xe vào trong sân, lạnh lùng bước ra. Quân gia đã sớm chờ ở đó. Cô nhẹ nhàng bước vào biệt thự. Đi về phía phòng khách, ở đây được trang trí rất đẹp, tông màu trắng làm nền, ngay giữa làm đặt một bộ bàn ghế salon màu đen được phủ vài cừu, bên cạnh là chiếc piano cổ điển. Nơi phòng khách, có hai người đang ngồi, người đàn ông trung niên đang đọc báo là Tiêu lão gia-Tiêu Cảnh, bên cạnh là Tiêu phu nhân- Vũ Nhân. Tiêu Tiểu Diệp không thèm để ý đến hai người bọn họ, lạnh lùng đi về ngồi vào ghế, tay không ngừng vuốt ve con mèo nằm một bên.

"Bảo Bảo, sống tốt không?" Tiêu Tiểu Diệp vừa vuốt vừa nhẹ nhàng nói, coi hai người kia là không khí.

Tiêu phu nhân nhìn thấy hành động khinh thường của Tiêu Tiểu Diệp thì có chút tức giận nhưng vẫn phải im lặng. Lúc này, Tiêu lão gia mới lên tiếng: ""Tại sao lại đến muộn?"" Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía Tiêu lão gia, chỉ lạnh lùng nói: ""Mạng người quan trọng." Vén vện bốn chữ, Tiêu phu nhân thấy thái độ hỗn láo của Tiêu Tiểu Diệp thì không còn kìm nén được nữa, tức giận nói: "Tiêu Tiểu Diệp, đã đến muộn rồi mà sao vẫn còn dùng cái thái độ hỗn láo ấy hả?"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn vẻ mặt tức giận của Vũ Nhân thì khinh bỉ cười: " Có ai đó còn đang rong ruổi nơi CLUB ấy, hình như đang bận uống rượu nữa mà, xem lại bản thân đã chứ, sao lại mắng người rồi. " Vũ Nhân nghe xong thì khuôn mặt khẽ tái lại, nhìn về phía Tiêu Lão gia. Nhưng đáp lại ánh mắt ấy vẫn chỉ là cái nhìn lạnh lùng của Tiêu Cảnh. Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy hình ảnh trước mắt thì khẽ cười:

- Quên gia...-Tiêu Tiểu Diệp gọi quên gia.

- Vâng tiểu thư...

- Có nên gọi Tiêu nhị tiểu thư về không nhỉ? Nãy giờ tiểu thư còn bận nhảy nhót trong CLUB, gọi về đi, kéo Tiêu phu nhân lại bảo ta hỗn láo tới trễ.

Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn về phía Vũ Nhân. Người đàn bà này định mắng cô, xin lỗi, chưa đủ trình. Tiêu Tiểu Diệp rời khỏi chỗ, đi tới bên piano, tay khẽ vuốt trên các phím đàn, nhẹ nhàng nói: " Piano quả nhiên là loại tốt, chỉ có điều là chỉ dùng để làm cảnh, không thể dùng với tư cách chân chính. " Một câu nói như đánh thẳng vào tim của Tiêu phu nhân, đây chính là ám chỉ bà ta rằng, chỉ là vợ lẽ, không có tư cách làm vợ chân chính.

- Tiểu Diệp, đủ rồi... Con định như vậy đến khi nào nữa?- Tiêu Lão gia vút tờ báo xuống bàn, tức giận nói.

- Đến khi nào mẹ và em trai sống lại thì tôi sẽ dừng.- Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Cả phòng khách bỗng dưng yên lặng lạ thường, không còn ai lên tiếng. Tiêu lão gia và Tiêu phu nhân mặt sa sầm xuống, tái nhợt. Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, " A chà, Tiêu nhị tiểu thư về rồi, chúng ta nên ăn cơm thôi đúng không?" Nói rồi từ phía ngoài cửa Tiêu An Tĩnh bước vào, chính là em gái cùng cha khác mẹ của Tiêu Tiểu Diệp, nhưng hai người lại khác nhau hoàn toàn. Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Tiêu An Tĩnh, nhẹ nhàng nói: " Mẹ nào con này.. ""

Nơi phòng ăn, cả gia đình nhà Tiêu gia đang ngồi quây quần " bên nhau". Cả bữa ăn dường như trầm vào im lặng. Vũ Nhân hỏi han Tiêu An Tĩnh:

- An Tĩnh, kết quả thi như thế nào?

- Đúng thứ 78 ạt!- Tiêu An Tĩnh nói.

- An Tĩnh thật sự cố gắng...cứ phát huy.- Vũ Nhân cười nhìn con gái.

- Cẩm Chiêu thực cứ một khóa thì sẽ tuyển 90 học sinh, đều là con cái của gia đình nhà danh giá, đúng thứ 78 trên 90, quả thực không tồi.- Tiêu Tiểu Diệp khinh thường nói.

Tiêu An Tĩnh thấy Tiêu Tiểu Diệp khinh thường mình thì cãi lại: " Chị nghĩ chị hơn gì tôi..?"

- Bây năm học ở đó, tôi luôn đứng thứ nhất, như vậy đã đủ chưa? - Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Tiêu An Tĩnh tái mặt, cô vừa rồi quả thật quên mất rằng Tiêu Tiểu Diệp là người như thế nào. IQ là 186, 7 năm học ở Cẩm Chiêu thực luôn đứng đầu bảng. Là nữ vương học đường.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn khuôn mặt tái tái của Tiêu An Tĩnh thì có chút vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Tiêu Cảnh lúc này tới giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng:

" Tiểu Diệp, con còn nhớ hôn ước của mình với Bạch gia không?"

Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy Tiêu Cảnh nhắc tới hôn ước thì mới biết được sự thật về bữa cơm gia đình, " Nhớ..", Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

" Ngày mai, Bạch gia sẽ tổ chức buổi đầu giá, con hãy cùng với Tiêu gia tới đây,..." Tiêu Cảnh nói.

"" Ngày mai, hình như bệnh viện có ca phẫu thuật, chưa chắc đã tới được."" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng nói.

Tiêu An Tĩnh nghe Tiêu Tiểu Diệp từ chối đi tới buổi đầu giá thì vui mừng. " Ba, nếu chị đã bận thì con có thể đi thay chị ấy mà." Tiêu Tiểu Diệp thừa biết cô ta muốn làm gì, buổi đầu giá ấy nhất định sẽ có nhiều người nổi tiếng tới, cô ta muốn leo cao, khinh thường cô ta:

- Cô đến đó làm gì?

- Đương nhiên là thay chị đi buổi đầu giá rồi.

- Dựa vào cô? Bạch gia sẽ không chấp nhận một kẻ thay thế đâu, mà cho dù có thay thế thì cũng phải danh môn chính thống, không phải đứa con của vợ lẽ như cô.- Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Tiêu An Tĩnh thấy Tiêu Tiểu Diệp nói mình như vậy thì tức giận, vội rón mặt lên:" Cô thì khác gì tôi, cô cũng là con gái của Tiêu gia, sống dựa vào Tiêu gia mà.."

Tiêu Tiểu Diệp chỉ cười lạnh:" An Tĩnh,hình như mẹ cô không nói cho cô biết tôi sống dựa vào Tiêu gia như thế nào nhỉ, tiền của tôi là do tôi tự kiếm được, tất cả mọi thứ của tôi đều là do tôi làm ra. Cô nói tôi không khác gì cô ư? Xin lỗi, tôi khác xa cô. Tôi không giống như cô, ăn ngày nhảy nhót quán bar, tôi cũng không giống như cô, tôi tiêu tiền của tôi chứ không phải dựa vào Tiêu gia. Tiêu gia này, chẳng đáng để tôi phải dựa vào."

Tiêu An Tĩnh nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Tiêu Tiểu Diệp thì mặt đỏ bừng, quay về phía Vũ Nhân: " Mẹ, chị ta dám..."

Vũ Nhân này giờ đều im lặng, bà ta sao dám lên tiếng, ngay cả Tiêu Cảnh còn không nói chẳng lẽ bà ta dám.

Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, rời khỏi bàn ăn," Coi như bữa cơm gia đình, tôi đã ăn xong, buổi đầu gia ngày mai, tôi sẽ đến, chắc như vậy là được rồi chứ gì. Tôi về đây."

Không đợi mọi người nói gì thì Tiêu Tiểu Diệp đã rời khỏi phòng, lập tức đi khỏi biệt thự. Cô không trở về bệnh viện mà cô lại tới một nơi khác, cô tới nghĩa trang. Mười năm nay, cô hầu như tới đây vào buổi tối, người ta nói tới đây sẽ rất đáng sợ nhưng đối với cô lại là sự bình yên. Ở đây, cô có thể gặp mẹ và em trai của mình. Cô ngồi thẫn thờ trước hai ngôi mộ, một là của mẹ và hai là của em trai cô.

" Mẹ, Diệp Nhi tới thăm mẹ, mẹ biết không, hôm nay con lại trở về ngôi nhà đó, cái ngôi nhà năm xưa đã mang mẹ và Tiểu Dương đi..." Vừa nói, Tiêu Tiểu Diệp vừa khóc.

Kỉ ức năm ấy về ngôi nhà kia chưa bao giờ thôi ám ảnh cô. Mười năm trước, lúc mẹ và Tiểu Dương vẫn còn đang sống, ngày ngày, đối với cô ngôi nhà ấy có lẽ chính là nơi mà cô yêu nhất. Chỉ cần cô vừa trở về nhà thì mẹ đã đứng trước cửa chờ cô, còn Tiểu Dương sẽ tới ôm cô, đòi cô kể chuyện ở trường. Mỗi ngày, thật bình yên. Nhưng cho đến một hôm, bố cô đưa về một người phụ nữ và một đứa trẻ, bố nói đó là người bố yêu và kia chính là con gái của hai người, bố cô bắt mẹ cô phải li hôn, lúc đó mẹ cô đã quỳ xuống cầu xin bố nhưng đổi lại vẫn chỉ là một tờ giấy li hôn. Mẹ cô vì quá đau khổ mà đã sinh bệnh. Còn cái người phụ nữ kia thì sao, bà ta ngày nào cũng ở trong nhà của cô, hống hách, ngang ngược, cũng chính vì thế mà mẹ cô ngày càng bệnh nặng, dần rồi lại ra đi. Ngày ấy, cô ngồi bên giường mẹ, chăm sóc cho mẹ, cô nghe thấy tiếng mẹ gọi bố, nhưng bố lại không may mắn đoái hoài, giây phút cuối đời của mẹ, mẹ đã dùng tất cả sức lực chỉ để nói với cô một câu:" Hãy tha thứ cho bố của con..." Tiêu Tiểu Diệp thật sự không hiểu, tại sao mẹ lại mong cô tha thứ cho người khiến mẹ phải đau khổ.

Ngày mẹ đi, bố cô không hề tới, bố coi cái chết của mẹ như gió thoảng qua. Sau đó, cô được Tỉnh gia, nhà ngoại của mẹ đón về. Nhưng đó chưa phải là tất cả, ba năm sau khi mẹ đi, Tiểu Dương lại bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư vòm họng, ngày hôm ấy, cô đã suy sụp như thế nào, Tỉnh gia đã mời tất cả các bác sĩ giỏi nhất về chữa trị cho Tiểu Dương nhưng đều không được. Cuối cùng, Tiểu Dương cũng giống như mẹ, rồi bỏ Tiêu Tiểu Diệp mà đi. Con ác mộng ấy chưa lúc nào rời bỏ cô. Mỗi ngày cô đều gặp, đều mơ thấy nó.

Tiêu Tiểu Diệp gạt nước mắt, rời khỏi nghĩa trang:" Mẹ, Tiểu Dương con phải đi đây. Ngày mai sẽ tới thăm hai người."

Bệnh viện...

Vừa bước vào bệnh viện thì đã đập vào mắt là cảnh một đàn người áo đen đứng bủa vây. Cung Ân Thần thấy Tiêu Tiểu Diệp thì mừng rỡ:" Tiểu Diệp, cuối cùng cậu cũng về. Có nhân vật khủng đang ở đây...!"

- Là ai vậy?- Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Không biết. Chỉ là nhân vật rất khủng.

Tiêu Tiểu Diệp đi về phía phòng nơi bệnh nhân kia đang ở, chưa kịp vào phòng thì đám người áo đen đã ngăn lại.

" Muốn ông chủ của các anh sống thì nhanh tránh ra.." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Đám người áo đen nhanh chóng tản ra, mở cửa cho cô vào. Trong phòng, một người đàn ông đang nằm trên phòng bệnh, xung quanh là các bác sĩ và y tá đang không ngừng chăm sóc. Tiêu Tiểu Diệp đi lại nhìn bệnh nhân, bị đạn bắn, gim thẳng vào ngực trái. Máu chảy nhiều, thậm chí áo sơ mi. Nhưng quái lạ, tại sao các bác sĩ kia lại không lấy đạn ra.

- Bệnh nhân sắp chết, tại sao không lấy đạn.- Tiêu Tiểu Diệp nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

- Đạn găm quá sâu, sợ chỉ vừa rạch vết thương thôi thì cũng đã mất máu rồi.- Y tá nói.

Tiêu Tiểu Diệp chăm chú nhìn vết thương, quả đúng thật là như vậy, nhưng nếu không lấy đầu đạn ra cũng sẽ chết." Đưa tới phòng phẫu thuật, tôi sẽ làm cho.." Tiêu Tiểu Diệp lớn tiếng.

"Nếu như bệnh nhân chết thì bệnh viện ta cũng sẽ gặp nguy hiểm." Y tá sợ hãi nói.

"Chết...Chết...Chết, không thử sao mà biết có chết không? Thật là...! Nhanh chóng chuyển đến phòng phẫu thuật nhanh. Chỉ còn 21 phút 34 giây nữa là anh ta sẽ chết đấy!" Tiêu Tiểu Diệp hét lên. Tất cả mọi người ở đây ai cũng kinh ngạc, bác sĩ Tiểu tính được cả thời gian tử vong của bệnh nhân sao. Nhưng bây giờ cứu mạng người là quan trọng. Lúc chuẩn bị đưa người tới phòng phẫu thuật thì đã bị đám người áo đen kia chặn lại:" Không được đi.."

Tất cả mọi người dừng lại, Tiêu Tiểu Diệp chứng mất cái bọn người áo đen này rồi.

- Không cho phẫu thuật, không cho đi. Rốt cuộc là các anh đến đây quay phim hả?- Tiêu Tiểu Diệp bực điên.

Một người áo đen bỗng dung rút súng, chỉ về phía Tiêu Tiểu Diệp:" Ở lại."

"Rầm." Người áo đen kia ngã xuống. Lúc này, khi súng đang chỉ vào người Tiêu Tiểu Diệp thì cô đã dùng chân đá vào súng, rồi tiếp tục vào bụng, một đòn Judo quật ngã. "Tiêu Tiểu Diệp tôi ghét bị người ta uy hiếp lắm." Đột nhiên tất cả mọi người nhanh chóng tránh ra, bệnh nhân kia được đưa vào phòng phẫu thuật.

- Bác sĩ, nhịp tim rất yếu, huyết áp là 60 đang có dấu hiệu giảm.

Tiêu Tiểu Diệp cầm dao mổ rạch trên vết thương, máu chảy, "hút..", Tiêu Tiểu Diệp cho người hút máu chảy ra từ vết thương. Đạn găm rất sâu, chứng tỏ bắn ở cự li gần, ước chừng khoảng 2 cm nữa là vào tim. Nếu bây giờ trực tiếp rút đầu đạn ra thì rất nguy hiểm, nhưng không rút thì càng nguy hiểm hơn.

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng lấy kẹp, kẹp chặt đầu đạn, rút ra. Máu chảy không ngừng, "Bác sĩ, nhịp tim đang giảm ạ.." Mọi người ai cũng hoảng hốt.

- Yên tâm, cứu được rồi. - Tiêu Tiểu Diệp khẽ nói.

Máu đã ngừng chảy, nhịp tim tăng lên. Tiêu Tiểu Diệp chính lúc máu chảy đã ấn chặt lên vết thương, không ngừng hô hấp, nhịp tim cũng vì vậy mà tăng cao hơn. Có thể nói cách làm của cô quá mức nguy hiểm nhưng không nguy hiểm thì sao cứu được bệnh nhân. Cô khâu vết thương lại, cẩn thận, tỉ mỉ.

- Tròn hai mươi phút..- Tiêu Tiểu Diệp nói."Đưa bệnh nhân tới phòng hồi sức đi, nói với mấy người ở phía trước, ông chủ của bọn họ đã được cứu sống.."

Rời khỏi phòng phẫu thuật, rửa tay thay đồ. Một chết đi được. Cô đi ra phía lễ tân, Cung Ân Thần đã đứng đợi ở đó:"" Thế nào, mã đáo thành công chứ.."

- Rất thành công. Một chết đi được.- Tiêu Tiểu Diệp than thở.

- Tiểu Diệp, cậu không biết cái người kia khủng như thế nào đâu!- Cung Ân Thần nói.

- Ai?

- Đương nhiên là cái bệnh nhân vừa rồi ấy. Anh ta là Bạch Niên Vũ đấy, chủ tịch của tập đoàn bất động sản Mances đấy. - Cung Ân Thần mỉm cười.

- Ủm

- Tiêu Tiểu Diệp, anh ta chính là vị hôn phu của cậu đấy.

- Hà..-Tiêu Tiểu Diệp mặt hốt hoảng.

-Đại thiếu gia của Bạch gia chính là Bạch Niên Vũ.

"..."

-Bác sĩ Tiêu, bệnh nhân kia đã tỉnh rồi ạ...-Một y tá chạy tới nói với Tiêu Tiểu Diệp.

- Anh ta đang ngất thuốc mê, tại sao lại tỉnh được?- Tiêu Tiểu Diệp thắc mắc.

" Cái đó thì tôi không biết nhưng mà vị bệnh nhân kia muốn gặp cô.." Vị Y tá kia nói.

-Được

Phòng bệnh hạng A..

Bạch Niên Vũ đang cố gắng gượng dậy, vì vết thương vừa mới phẫu thuật nên rất đau. Bạch Niên Vũ không có phản ứng với thuốc mê nên rất nhanh chóng sẽ tỉnh lại, lúc này khi làm phẫu thuật hắn vẫn tỉnh nhưng mơ hồ, hắn nghe thấy giọng của nữ bác sĩ làm phẫu thuật cho hắn, còn thấy cô quặt ngã cả vệ sĩ của hắn để phẫu thuật cho hắn nên rất biết ơn. Muốn cảm ơn và xin lỗi cô vì sai sót của vệ sĩ.

- Anh đừng gắng nữa, tôi cứu anh được một lần nhưng không có nghĩa lần thứ hai sẽ cứu được đâu. - Tiêu Tiểu Diệp đi vào phòng bệnh.

- Cô là người đã cứu sống tôi.- Bạch Niên Vũ nói.

- Đúng vậy.

"Cơ thể anh không có phản ứng với thuốc gây mê nên lúc này phẫu thuật chắc rất đau đúng không, còn cả lúc tôi ấn lên miệng vết thương anh nữa." Tiêu Tiểu Diệp đi lại gần Bạch Niên Vũ.

"..."

Tiêu Tiểu Diệp lấy kim tiêm có ở trên bàn, hút dịch Lidocaine (thuốc gây tê), đi tới phía Bạch Niên Vũ. "Nằm xuống, tôi sẽ gây tê cho anh, như vậy sẽ đỡ đau hơn..," Nói rồi Tiểu Diệp đè Bạch Niên Vũ xuống, tháo vải băng, tiêm về phía vết thương. Rất đau nhưng chỉ một lúc sau sẽ hết. Băng lại vết thương cho Bạch Niên Vũ, cô bắt đầu giải thích cho hắn."Lidocain là thuốc tê tại chỗ nhóm amid, có thời gian tác dụng trung bình. Thuốc tê tại chỗ phong bế cả sự phát sinh và dẫn truyền xung động thần kinh bằng cách giảm tính thấm của màng tế bào thần kinh với ion natri, do đó ổn định màng và ức chế sự khử cực, dẫn đến làm giảm lan truyền hiệu điện thế hoạt động và tiếp đó là block dẫn truyền xung động thần kinh. Nên trong vòng 6 tiếng, anh sẽ không cảm thấy đau ở vết thương, yên tâm, không có tác dụng phụ đâu!"

- Cảm ơn cô.- Bạch Niên Vũ khẽ nói.

- Đó là việc của bác sĩ. Nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ tới khám lại.

Nói xong Tiêu Tiểu Diệp rời đi. Nhanh chóng thư kí của Bạch Niên Vũ vào:" Bạch tổng..!"

- Điều tra về vị bác sĩ này hộ tôi.

- Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau...

Tiêu Tiểu Diệp vừa dậy thì đã bị Cung Ân Thần làm phiền.

- Tiểu Diệp, hôm nay là ngày tuyển thực tập sinh của bệnh viện chúng ta, nhanh lên, chuẩn bị đến giờ rồi.

"Ừm" Tiêu Tiểu Diệp lười biếng trả lời. Tiếng điện thoại kêu lên, đánh thức tâm tình của cô

"Bác sĩ Tiêu, kì hạn nội trú của cô sắp hết, nên chút nữa sau khi tuyển thực tập sinh xong mời cô tới phòng Trưởng khoa nhận phiếu đánh giá ạ..."

"Tôi biết rồi. Khoảng 9h30 tôi sẽ tới."

Tiêu Tiểu Diệp cầm ly cà phê rời khỏi phòng, xuống hội trường của bệnh viện. Bệnh viện mà cô đang làm việc là bệnh viện lớn nhất Trung Quốc, thuộc quyền điều hành của Tỉnh gia, hàng năm, bệnh viện sẽ tuyển 20 bác sĩ, yêu cầu chuyên môn rất cao, nên sau mỗi đợt tuyển sẽ có một buổi khảo nghiệm lại. Tiêu Tiểu Diệp vì bà ngoại nên năm nào cô cũng phải giúp bà kiểm tra thực tập sinh.

Nơi hội trường, các thực tập sinh đang trò chuyện rôm rả, chẳng có ai biểu hiện sự sợ hãi hay lo lắng gì cả.

Tiêu Tiểu Diệp đi vào, ngồi đúng chỗ khuất nhất, bắt đầu nghe thực tập sinh trình bày. Hai mươi người đều là những người có gia thế khủng, học lực cũng chẳng phải bình thường.

- Bác sĩ là gì?- Trưởng khoa ngoại Hàn Trạch ra câu hỏi.

- Bác sĩ là người duy trì, phục hồi bằng cách nghiên cứu, chẩn đoán và chữa trị bệnh tật và thương tật dựa trên kiến thức về... Tất cả các thực tập sinh đồng thanh trả lời

Tiêu Tiểu Diệp rời khỏi chỗ ngồi, đi lên phía các thực tập sinh, đánh giá kỹ từng người một.

- Tôi hỏi tất cả các bạn đúng một câu thôi: Nếu có người trả cho các bạn 5 tệ để phẫu thuật não cho người thân của họ thì liệu các bạn có làm không?

Cả hội trường dần trở nên im lặng, ai ai cũng đắm chiêu suy nghĩ, Tiêu Tiểu Diệp chỉ tay về phía thực tập sinh mang áo số 1. "Cậu, trả lời cho tôi."

Cậu kia hình như có hơi hoảng sợ, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại: "Tôi sẽ không làm ạ!"

- Vì...-Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

- 5 tệ không đủ để làm phẫu thuật ạ.

Tiêu Tiểu Diệp cười lạnh, "tất cả các cô cậu đều cho là như vậy".

Tất cả 20 thực tập sinh đều không lên tiếng.

- Cởi áo blouse trắng của bác sĩ ra đi, các người không xứng để mặc nó.- Hàn Trạch lớn tiếng.

Ai cũng tái mặt đi, nhìn nhau. Tiêu Tiểu Diệp nói: "5 tệ đối với các cô, các cậu chẳng qua chỉ là số tiền nhỏ nhưng đối với những người khác lại chính là cả gia sản, 5 tệ, một khoản tiền lớn như vậy mà các người không đồng ý phẫu thuật thì đừng làm bác sĩ nữa.

Bệnh viện chúng tôi cần người có tài, có đức chứ không cần lù có tài nhưng không đức. Các người trước khi ra trường chắc đều đọc lời thề Hippocrates rồi đúng không? Tại sao lại không làm đúng như lời thề."

Cả hội trường vẫn chìm trong im lặng. Tiêu Tiểu Diệp chỉ về phía cậu thực tập sinh lúc nãy: "Điều thứ hai của lời thề là gì?"

-Tôi sẽ ứng dụng, vì lợi ích của người bệnh, tất cả các biện pháp khi cần thiết, tránh xa vào việc điều trị thái quá và điều trị theo chủ nghĩa hư vô.

- Lúc nãy cậu trả lời tôi như vậy đã được coi là vì lợi ích của bệnh nhân chưa?-Tiêu Tiểu Diệp nói.

- Thưa bác sĩ, chưa ạ..!

- Vậy bây giờ chỉ cần cậu đọc được hết lời thề Hippocrates thì tôi sẽ tuyển cậu.-Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười.

"Tôi thề phải thực hiện, đến hết khả năng và sự phán đoán của tôi, giao ước này..

Tôi sẽ tôn trọng những thành quả khoa học của các thầy thuốc đi trước, và sẵn sàng chia sẻ kiến thức của mình cho những người tiếp nối.

Tôi sẽ ứng dụng, vì lợi ích của người bệnh, tất cả các biện pháp khi cần thiết, tránh xa vào việc điều trị thái quá và điều trị theo chủ nghĩa hư vô.

Tôi sẽ luôn nhớ rằng nghệ thuật của việc chữa bệnh hay của khoa học, cần sự âm áp, cảm thông, và sự hiểu biết, điều đó có thể lớn hơn con dao của bác sĩ phẫu thuật hoặc thuốc của người được sĩ.

Tôi sẽ không xấu hổ khi nói rằng "*Tôi không biết*", cũng sẽ không ngần ngại tham vấn ý kiến của các đồng nghiệp khi các kỹ năng của họ cần thiết cho việc phục hồi của bệnh nhân.

Tôi sẽ tôn trọng sự riêng tư của bệnh nhân, không được tiết lộ các vấn đề của họ. Quan trọng hơn, tôi không thể quyết định được sự sống và cái chết. Trên hết, tôi không thể đóng vai trò của Chúa trời.

Tôi sẽ luôn nhớ rằng mình không phải điều trị một con sốt, hay sự phát triển của khối u, mà là đang điều trị một người đang mắc bệnh, tình trạng bệnh có thể ảnh hưởng đến gia đình người đó và sự ổn định của nền kinh tế. Trách nhiệm của tôi bao gồm những vấn đề liên quan, để chăm sóc đầy đủ cho người bệnh.

Tôi sẽ tìm mọi cách để phòng bệnh bất cứ khi nào tôi có thể nhưng tôi sẽ luôn luôn tìm kiếm một phương hướng chữa cho tất cả các bệnh.

Tôi luôn nhớ rằng mình vẫn là một thành viên của xã hội, với những nghĩa vụ đặc biệt cho đồng bào của tôi, tâm trí và thể xác tôi cũng như các bệnh tật.

Nếu tôi không vi phạm lời thề này, tôi sẽ được tận hưởng cuộc sống mỹ mãn, được tôn trọng khi còn sống và nhớ đến mãi về sau. Tôi sẽ luôn làm việc để giữ gìn các truyền thống của điều mà tôi đã chọn và tôi sẽ có thể trải nghiệm niềm vui của việc cứu chữa những người tìm kiếm sự giúp đỡ của tôi."

Tiêu Tiểu Diệp vỗ vào vai của cậu thực tập sinh: "Cậu thuộc lâu lời thề vậy mà lại chẳng thể thực hiện nổi nó thì cũng công cốc. Cậu được tuyển, hãy nhớ tất cả những gì tôi nói."

Tiêu Tiểu Diệp đi về phía Hàn Trạch: "Trưởng khoa Hàn, cậu kia đã được tuyển, hãy đưa cậu ta tới khoa của tôi, những người khác thì tùy anh định đoạt."

- Bác sĩ Tiêu đã vất vả rồi.- Hàn Trạch mỉm cười.

Khi hai mươi người kia nghe thấy Hàn Trạch gọi nữ bác sĩ kia là Bác sĩ Tiêu thì ai cũng hốt hoảng, vừa rồi chính là "'Băng sơn ma nữ" sao? Nữ thần của ngành y xinh đẹp, lạnh lùng-Tiêu Tiểu Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Tiêu Tiểu Diệp rời khỏi hội trường, đi về phòng nghỉ.

- Bác sĩ Tiêu, bệnh nhân đêm qua đến giờ thay thuốc rồi ạ-Tiếng y tá nói.

- Được rồi.

Phòng bệnh..

Bạch Niên Vũ nhìn tài liệu điều tra về Tiêu Tiểu Diệp: Bác sĩ khoa phẫu thuật, tốt nghiệp trường đại học Harvard, cháu gái của chủ tịch tập đoàn Tinh Châu-Tinh Ấn, đại tiểu thư của Tiêu gia.

- Bạch tổng, bác sĩ Tiêu chính là vị hôn thê của ngài ạ.-Thư kí Cao giải thích.

"Ừm.." Bạch Niên Vũ chỉ gật đầu.

- Bạch tổng, tại sao lại điều tra về bác sĩ Tiêu?

- Nhất thời hứng thú.

Thư kí Cao không hỏi thêm gì, rời khỏi phòng bệnh, vừa đúng lúc gặp Tiêu Tiểu Diệp đang đi tới. Tiêu Tiểu Diệp cầm hộp thuốc, không thèm để ý tới thư kí, đi thẳng vào phòng bệnh, Bạch Niên Vũ vẫn đang xem tài liệu, thấy Tiểu Diệp vào thì nhanh chóng cất đi. Tiêu Tiểu Diệp cũng chẳng quan tâm tới hành động của Bạch Niên Vũ, mở hộp thuốc, lấy dụng cụ khử trùng ra.

- Vết thương có còn đau không?-Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Đỡ hơn rồi.

- Cởi áo ra, rửa vết thương.

Nói rồi Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng cởi áo bệnh nhân của Bạch Niên Vũ, chăm cẩn, rửa vết thương, khi bông cotton đi qua vết thương thì cả người của Niên Vũ khẽ run, Tiêu Tiểu Diệp nhẹ tay hơn, chỉ một lúc sau, vết thương đã được rửa. Tiêu Tiểu Diệp chuẩn bị rời đi thì Bạch Niên Vũ vội giữ tay cô lại, Tiểu Diệp cũng vì thế mà có chút kinh ngạc.

- Có thể ở lại nói chuyện với tôi một chút được không?

- Bạch tiên sinh, bệnh viện vẫn còn nhiều người nữa.

- Mười phút...

- Thôi được, nói đi có chuyện gì?

Bạch Niên Vũ mỉm cười:" Cô chính là vị hôn thê của tôi đúng không?"

Tiêu Tiểu Diệp giật mình, quay đầu lại, tên này có ý đồ gì vậy. Khoan đã, chẳng lẽ hắn muốn từ hôn, càng tốt, đây chính là điều mà cô mong muốn.

-Đúng vậy.

- Cô có muốn cùng tôi làm một thỏa thuận.

-Thỏa thuận gì?

- Đó chính là tối nay cô sẽ dự tiệc với tôi, và cô sẽ được điều mình mong muốn.-Bạch Niên Vũ nghiêm túc nói.

- Tại sao nhất thiết phải là dự tiệc cùng anh?- Tiểu Diệp đi về phía hắn.

- Vì cô là người mà tôi muốn dự tiệc cùng.

- Thôi được, bất cứ điều gì tôi muốn đúng không?

-Đúng.

- Vậy tối nay 8h anh hãy cho xe tới biệt thự Tỉnh gia đón tôi.

- Được.

Tiểu Tiểu Diệp rời khỏi phòng bệnh. Bạch Niên Vũ nhìn về phía bóng dáng cô, rồi lại trầm tư suy nghĩ. Bóng dáng ấy, giọng nói quả thực rất giống với cô gái mà 10 năm nay hắn vẫn trông ngóng. Người con gái mà hắn chưa từng thấy mặt, lúc nào cũng chỉ để lại cho Bạch Niên Vũ một bóng lưng. Mười năm trước, sau khi bố Bạch Niên Vũ qua đời, hắn trở thành chủ tịch của tập đoàn Bạch Gia, lúc ấy hắn vẫn còn trẻ, rất sợ mắc lỗi, mỗi lần lo sợ thì hắn lại đi tới mộ của bố. Và ở đây hắn đã gặp một người con gái, nói đúng hơn là gặp được bóng lưng của cô ấy. Hắn chẳng dám nhìn cô, lần nào cũng đứng ở mộ của bố nghe cô nói chuyện, hình như cô nói với mẹ và em trai của mình, cứ dần dà mỗi lần hắn ra mộ đều nghe thấy tiếng cô nói chuyện, chẳng hiểu sao từ ấy si mê luôn cô, người mà hắn chưa biết được khuôn mặt, bởi lẽ mỗi khi hắn tới gần thì chỉ thấy được bóng lưng của cô, 4 năm vẫn luôn vậy, chưa một lần nhìn được khuôn mặt cô. Nhưng rồi, một ngày cô không còn xuất hiện nữa, hắn vẫn luôn trông ngóng nhưng không thể gặp được cô.

Tối qua lúc mơ mơ màng màng, tỉnh trong bệnh viện, hắn lại một lần nữa nhìn thấy bóng lưng cô, cả giọng nói nữa, nhưng giọng không giống như lúc trước, lại lạnh lùng chứ không nhẹ nhàng. Dùng chút ý thức cuối cùng để nhìn rõ nhưng càng nhìn càng khó, hiện hữu trong đầu là một cô gái xinh đẹp nhưng lại lạnh lùng. Sau khi phẫu thuật xong, hắn tỉnh lại ngay, bởi vì cơ thể hắn phản ứng rất chậm với thuốc mê, hắn đã ngay lập tức muốn tìm rõ cô gái ấy, hỏi thư kí mới biết đó chính là bác sĩ đã phẫu thuật cho mình. Hắn thật sự rất muốn gặp cô để biết xem cô có phải là cô gái mà mình vẫn luôn đợi không?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên có tiếng người nói vọng từ ngoài hành lang vào, "Cái thằng điên ấy ở đâu hả, chỉ một phát đạn còn còn thôi mà cũng không tránh được, ngu ngốc thật đấy", Bạch Niên Vũ nhận ra cái tiếng nói đó, cười lạnh, "Oắt con kia lại tới đây làm gì không biết nữa."

Bước vào phòng bệnh, cái tên miệng to chửi ngoài hành lang im lặng hẳn, lắc đầu.

- Bạch Niên Vũ, chú không sao chứ, nghe tin chú bị bắn mà em lòng đau như cắt, đã nhanh chóng bay từ Mỹ thẳng về đây, rốt cuộc anh có sao không?- Cái tên kia chạy vào bên cạnh Bạch Niên Vũ, đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Bạch Niên Vũ chẳng thèm quan tâm tới cái giả tạo của hắn ta, bắt đầu kể tội: "Lúc này tôi nghe thấy tiếng ai đó nói tôi là thằng điên, ngu ngốc, hừm, Hứa Luật Khôi, cậu có nghe rõ không?"

Hứa Luật Khôi mặt tái mét, chỉ cười vu vơ. "Chẳng nghe thấy gì cả, mấy hôm nay Hiểu Khê cứ sư tử hồng bên tai nên lão đại nói gì em cũng chẳng nghe thấy!!!"

Bạch Niên Vũ quả thật khâm phục cái tài nói dối của Hứa Luật Khôi. Đột nhiên Luật Khôi hỏi:

- Là hắn đúng không? Cái tên chết dẫm kia phải không?

"..."

- Tại sao anh lại không tránh chứ?

"..."

- Thật đến khổ với anh.

Hứa Luật Khôi nãy giờ tự độc thoại nên có chút buồn chán, ngồi ù rũ trên ghế gần đó.

"Luật Khôi, cuối cùng anh đã tìm thấy thiên thần của mình rồi." Tiếng Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

"Háaaaaa" Hứa Luật Khôi há hốc. "Cái bà cô mà anh gặp ở nghĩa địa ư, cô ta thật sự là người sao, thật là...."

" Anh không chắc chắn nhưng có lẽ là cô ấy thật."

Đột nhiên hắn quay về phía Hứa Luật Khôi, " Vậy còn cậu, kế hoạch thế kỉ vẫn chưa thể làm được sao?"

- Không thể, có lẽ Hiểu Khê thích cậu ta hơn.

- Đã thử chưa mà biết.

- Không cần. Bởi chính em đã tự mình nhìn thấy.- Hứa Luật Khôi thờ dãi.

- Luật Khôi, tại sao cậu không nói với Hiểu Khê tình cảm của mình?

" Là bởi vì nếu như tôi tỏ tình với cậu ấy...Lỡ như cậu ấy không đồng ý vậy thì liệu giữa hai người chúng tôi vẫn còn tình bạn? Không thể đâu, bọn tôi đã định rằng cả đời này chỉ có thể là hai đường thẳng không có giao điểm. Tôi thà là người âm thầm đứng sau yêu cậu ấy, bảo vệ cậu ấy chứ không thể là người quang minh chính đại đứng bên cậu ấy.

Bạch Niên Vũ cau mày. Hắn biết Luật Khôi là người như thế nào, suốt bao nhiêu năm nay, hắn đã nhìn cậu ta si tình đến độ ra sao, bảy năm, theo đuổi một cô gái bảy năm vậy mà vẫn chỉ dừng lại ở cái mức bạn thân.

- Luật Khôi, cậu biết không, nếu tôi là cậu thì 7 năm trước tôi đã tỏ tình rồi.- Tiếng một người đàn ông khác vang lên ngoài cửa.

- Lâm Thiên Dương, cậu tới đây làm gì?

- Định nhân của tôi bị thương thì phải tới thăm rồi.- Lâm Thiên Dương đặt bó hoa xuống bàn, mỉm cười.

Và hai cái người kia thì trở mắt bởi bó hoa mà anh ta đưa tới là Hoa hồng trắng." Đại ca, huynh mong tôi chết tới thế sao?"

Lâm Thiên Dương đi tới bên giường bệnh, nhìn Bạch Niên Vũ nằm quần quai trên thì chợt mỉm cười." Thế nào, bà vợ tương lai phẫu thuật cho có ổn không?"

- Kinh khủng, dã man.

- Lâm Thiên Dương, nếu như anh ở đây thì có phải Hiểu Khê cũng tới đây không?- Hứa Luật khôi từ đâu chộp ra một câu.

- Đúng vậy.

- Hello, Anh Tiểu Vũ, vẫn còn sống chứ?- Tiếng Lâm Hiểu Khê cười cười.

"Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay"

- Chưa đến nỗi phải vào trong nhà xác.- Bạch Niên Vũ mỉm cười đáp lại.

- Lúc này em bảo Thiên dương mua hoa hồng thế mà anh ấy lại mua hoa màu trắng, thế là em phải quay lại mua một bó khác nên đến muộn.- Lâm Hiểu Khê bỏ bó hoa mới vào bình gần đó.

- Ôm. O Hứa Luật khôi cậu đi đâu vậy?- Lâm Thiên Dương đột nhiên.

Thì ra Hứa Luật Khôi đang có ý định đào tẩu, Lâm Hiểu Khê nhìn về phía cậu ta rồi đột nhiên hét lớn:"" Hồn đàn, mấy ngày nay cậu đã đi đâu hả?" " Hứa Luật Khôi méo mặt," " Thiên Dương, anh giết tôi rồi." Lâm Hiểu Khê lời Hứa Luật Khôi xềnh xệch xềnh xệch ra khỏi phòng bệnh, để lại hai người kia với ánh mắt mất hồn.

Chợt Bạch Niên Vũ hỏi Thiên Dương:"" Tiêu Tiểu Diệp là chị họ của cậu phải không?"

- Ừm, mà có chuyện gì?

- Hình như cô ấy chính là thiên thần mà bấy lâu nay tôi vẫn tìm kiếm.

- Cái ấy.. thật sự không?-Lâm Thiên Dương hốt hoảng.

- Cô ấy có thường tới nghĩa trang ở phía đông thành phố không?

- Có, kể từ khi mẹ và em trai Tiểu Diệp mất thì tới nào cô ấy cũng tới đó. Kể cả sau khi đi du học về.

- Quả nhiên là vậy.- Bạch Niên Vũ cười mỉm.

- Niên Vũ, nếu anh có ý định theo đuổi Tiểu Diệp thì phải có tính kiên nhẫn một chút bởi vì cô ấy rất khó theo đuổi, với lại Tiểu Diệp không tin vào tình yêu đâu.- Lâm Thiên Dương nhắc nhở.

- Không sao, tôi đã đợi cô ấy cả mười năm rồi, nên chẳng ngại đợi thêm nữa. Tôi không sợ thời gian, bởi vì cuộc đời của tôi vẫn còn dài, chờ thêm mấy năm thì có làm sao?- Bạch Niên Vũ nói.

- Có lẽ là vậy. Nếu như anh có thể làm cho cô ấy yêu anh thì... chẳng mấy chốc anh đã là anh rể của tôi rồi.

- Tôi đã là anh rể của anh từ khi chúng ta mới 10 tuổi.- Bạch Niên Vũ cười.

- Chúc anh theo đuổi thành công. Nhưng mà... tôi đến đây không phải chỉ để thăm anh đâu, tôi nhận lệnh của bà nội tới thu tiền viện phí" phòng VIP hạng nhất hết 15000 NDT, tiền phẫu thuật 13500 NDT, tiền thuốc men 3000 NDT, tổng cộng 21500 NDT. Anh trả bằng thẻ hay là tiền mặt vậy?

- Bằng thẻ.- Bạch Niên Vũ cười.

- Nói đùa chứ không cần đâu, miễn phí cho anh đấy. Xem như tiền mừng cưới.

- Hào phóng nhỉ.

- Đương nhiên rồi. Mà tôi phải chuẩn bị thêm một phòng VIP nữa rồi.

- Để làm gì??

- Chuẩn bị cho Hứa Luật Khôi. Cậu ta sắp bị Tiểu Khê tấn cho chết rồi.

- Đời này Hứa Luật Khôi gặp phải Tiểu Khê, giống như gặp phải la sát vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Ngay lúc đó, Lâm Hiểu Khê và Hứa Luật Khôi cũng trở về phòng bệnh. Và ngoài sức tưởng tượng của hai người kia thì Hứa Luật Khôi vẫn bình thường, nói đúng hơn thì khuôn mặt rạng rỡ hơn hẳn. Lâm Thiên Dương bật cười:

- Xem chút nữa là tôi đã đặt phòng bệnh.

- Thiên Dương, anh nói cái gì hả?-Hiểu Khe tròn tròn mắt.

- Anh trai của em sợ em tấn chết Luật Khôi nên định đặt thêm phòng bệnh.

- Hhaha, thật lòng đã phụ sự kì vọng của anh mất rồi.-Hứa Luật Khôi chọc.

- Anh định xuất viện hôm nay sao? Mới vừa phẫu thuật mà.-Thiên Dương lo lắng.

- Không sao, tối nay còn có buổi đấu giá nữa. Tôi không thể vắng mặt được.-Bạch Niên Vũ rời giường.

Lâm Hiểu Khê cùng Hứa Luật Khôi rời khỏi phòng bệnh:"" Niên Vũ, tối nay gặp lại anh sau nhé.."

Bạch Niên Vũ nhìn cái đôi kia rời đi, rồi lại tùm tùm cười với Lâm Thiên Dương:

- Có vẻ như đôi bạn trẻ đã có tiến triển hơn rồi nhỉ.

- Haha. Công chúa băng giá rồi cũng phải tan chảy trước chàng hoàng tử lửa. Nhưng mà với một người anh trai như tôi thì tôi vẫn hi vọng Tiểu Khê yêu Luật Khôi. Bởi cậu ta là một thẳng đàn ông tốt, và thật lòng yêu thương Hiểu Khê.- Lâm Thiên Dương nói, "Mà cậu nếu như đã xác định sẽ theo đuổi Tiểu Diệp thì hãy đối xử tốt với cô ấy. Tiểu Diệp là một người bất hạnh, hãy giúp cô ấy được hạnh phúc."

Bạch Niên Vũ nghiêm túc trả lời:" Tôi đảm bảo với cậu sẽ đối xử tốt với cô ấy. Nếu thế giới này nợ cô ấy điều gì thì nhất định tôi sẽ bắt cả thế giới này trả lại bằng được."

Lâm Thiên Dương mỉm cười, rồi rời khỏi phòng bệnh, "Hãy làm như những gì cậu nói, Niên Vũ ạ."

Tối hôm ấy, tại biệt thự của Tĩnh gia...

Tiểu Tiểu Diệp mặc bộ váy mà đồ rượu, xẻ tà, bên cạnh cô là Tĩnh Phu nhân, Tĩnh Ân. Bà đang ngắm nghía đứa cháu của mình:" Tiểu Diệp quả thực rất

đẹp, y như mẹ con vậy!" Tiểu Tiểu Diệp chỉ cười nhẹ, đột nhiên từ ngoài cửa đã nghe thấy cái giọng lanh chanh của Lâm Hiểu Khê: "Chị Tiểu Diệp....." Tiếng gọi vọng khắp cả căn biệt thự. Tính thái thái lắc đầu." Cái con nhóc này...,"

- Bà nội cũng ở đây à?- Lâm Hiểu Khê ngạc nhiên.

- Bà không ở đây thì còn có thể ở đâu nữa.- Tình phu nhân xoa đầu Hiểu Khê.

" Chị Tiểu Diệp hôm nay đẹp thật...", Lâm Hiểu Khê trầm trồ.

- Cái con bé này chỉ được cái dẻo miệng.- Tiểu Tiểu Diệp khẽ cười. Thực ra cô cũng không muốn mặc như thế này, chỉ tại bà ngoại bảo cô phải thật lộng lẫy nên mới như vậy." Hiểu Khê hôm nay em cũng xinh đẹp không kém."

- Đương nhiên. Mẹ em nói rằng em bình thường thì nữ hán tử thế nhưng một khi đã nữ tính thì không cần phải nói.- Lâm Hiểu Khê nói. Hôm nay cô mặc chiếc váy quây màu xanh ngọc, được thêu lên những bông hồng màu đỏ, mái tóc được uốn quăn thả tới ngang lưng. Trông cô như nữ thần vậy

- Mà Tiểu Khê, sao con không tới thẳng Bạch gia luôn vậy!- Tình Ân hỏi.

Lâm Hiểu Khê mặt ngây thơ: "Papa bảo con đi cùng với anh Thiên Dương nhưng mà con lại thích đi với chị Tiểu Diệp nên tới đây luôn ạ!" Tình Ân mỉm cười hiền hậu: "Nếu đã như vậy thì hai đứa đi đi, để bà gọi chú Lý đưa xe tới."

- Thôi. Thôi bà ơi, xe con đã ở trước rồi ạ. - Lâm Hiểu Khê vội từ chối. Rồi nhanh chóng kéo Tiểu Tiểu Diệp chạy.

Tiểu Tiểu Diệp chạy tới cổng thì dừng lại, nhìn cái dáng vẻ đang trông ngóng ai đó của Hiểu Khê thì sinh nghi " Hiểu Khê, em có việc gì vậy?"

- Anh Tiểu Vũ nhờ em đưa chị ra đây.

- Anh Tiểu Vũ??? Bạch Niên Vũ.

- Đúng rồi. Anh ấy nói với em rằng đã hứa đưa chị tới dự thì nhất định sẽ tới đón, chỉ có điều nếu anh ấy tự tới thì sẽ bị sinh nghi nên anh ấy nhờ em và anh thiên Dương.

Vừa dứt lời thì một chiếc Limo đã tiến thẳng tới trước mặt hai người, Hiểu Khê mở cửa xe, vội kéo Tiểu Diệp vào ngồi. Trong xe, Lâm Thiên Dương và Bạch Niên Vũ đã ngồi ở đó, hai cái tăng băng ngồi với nhau khiến cho không khí lạnh hơn.

- Hai đại ca, có thể ngừng diễn được rồi- Hiểu Khê lên tiếng.

Ngay lập tức Lâm Thiên Dương đã cười tủm tỉm, " Tiểu Diệp, hôm nay em đại diện cho Niên Vũ tới rước chị về dinh ạ.", Tiểu Tiểu Diệp chỉ có cười trừ, "Aidza, thái độ gì vậy? Anh rề, anh nói xem chị họ có vấn đề sao?" Lâm thiên Dương lại trêu chọc.

- Thiên Dương, cậu có thể im lặng hoặc tôi cho cậu một cái bạt tai vào mặt.- Tiểu Tiểu Diệp tức giận.

Lâm Thiên Dương nhanh chóng ngậm miệng lại, còn Lâm Hiểu Khê thì cười tủm tỉm. Nãy giờ Bạch Niên Vũ vẫn giữ thái độ im lặng. Chiếc xe cuối cùng cũng di chuyển tới Bạch gia. Một căn biệt thự xa hoa lộng lẫy, tràn ngập ánh đèn. Lâm Thiên Dương cùng Hiểu Khê đi xuống xe trước, Tiểu Tiểu Diệp đag định xuống luôn thì bị Bạch Niên Vũ giữ lại.

- Anh định làm gì?

- Chẳng phải chúng ta đã cam kết là đi dự tiệc cùng nhau sao? Nên cô phải cùng tôi xuống xe.

- Được rồi.- Tiểu Diệp thở dài.

Car hai cùng nhau xuống xe đã trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt. " Đó chẳng phải là chủ tịch Bạch sao, cô gái đi cùng là ai vậy...", " Cả hai bọn họ thật đẹp..". khắp nơi tràn ngập những lời bàn tán. Nhưng cả hai đều không để ý, hai người đi tới phía Lâm Thiên Dương và Lâm hiểu Khê. Lâm Hiểu Khê nói nhỏ bên tai Thiên Dương: " Anh Tiểu Vũ nhìn mặt già tạo thật. Đứng bên chị Tiểu Diệp sượng tới phát điên lên còn bày đặt mặt lạnh. " Lâm thiên Dương gật đầu nhìn Hiểu Khê: " Tiểu Khê, em nói cái gì cũng đúng." Bạch Niên vũ biết hai kẻ kị nói gì, chỉ đành mỉm cười ngầm thừa nhận.

Không biết từ đâu xuất hiện một người đàn ông hết sức đẹp trai, nhưng mà ba người ở đây thì lại lắc đầu: " Tên kia lúc nào cũng chỉ thích làm màu." Và quả nhiên cái tên làm màu kia chính là Bạch Ngạn Lâm- em trai của Bạch Niên Vũ (và cũng là tình địch của HLK). Hắn bày cái mặt lạnh tanh để cho mọi người thấy nhưng mà chẳng duy trì được bao lâu.

- Ô, chị dâu.- Bạch Ngạn Lâm nói to.

Lúc này ai cũng để ý tới người mà Bạch Ngạn Lâm gọi. Ngạn Lâm chạy tới cúi đầu trước Tiểu Tiểu Diệp. Tất cả mọi người đều thảng thốt. Cô gái kia được Bạch thiếu gia gọi là chị dâu. Vậy chính là Tiểu đại tiểu thư rồi.

Nhưng mà cái tên kia lại tiếp tục giờ chúng, ôm chầm lấy Hiểu Khê:

- Hiểu Khê, my honey, I meet you so much.

Lại một lần nữa tất cả đều đen mặt. Hiểu Khê định cho tên kia một đập thì đã có ai kéo hắn ra rồi. Chính Bạch Niên Vũ là người đã kéo hắn ra.

- Bạch Ngạn Lâm, cậu đang làm cái trò gì vậy hả.- Lại tiếng của một người khác vang lên.

Hứa Luật Khôi khuôn mặt tràn ngập sát khí, tay nắm chặt nắm đấm, sẵn sàng đấm ngay lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bạch Ngạn Lâm bày cái khuôn mặt vô số tội nhìn về phía Hứa Luật Khôi: "Tiểu Khôi, tôi tưởng cậu đi Mỹ làm nhiệm vụ rồi." Hứa Luật Khôi nghiêng răng: "Nếu tôi mà không về thì chắc cậu đã đụng chạm với Hiểu Khê như thế nào hả?"

Bạch Ngạn Lâm cười: "Cậu nói xem tôi đụng chạm với cô ấy như thế nào? Đúng không Hiểu Khê???" Tưởng chừng như có người sẽ đáp lại nhưng lại không, Bạch Ngạn Lâm quay đầu lại, "Ồ... người đâu rồi..." Không chỉ có một mình Lâm Hiểu Khê biến mất mà cả ba người kia cũng vậy. Bạch Ngạn Lâm xì mặt. Hứa Luật Khôi bước vào phía biệt thự, nhưng khi lướt qua Bạch Ngạn Lâm vẫn không quên nhắc nhở: "Ngạn Lâm, tôi cảnh cáo cậu, đừng bao giờ đụng chạm thân mật với Hiểu Khê như thế nữa." Bạch Ngạn Lâm bỏ qua lời cảnh cáo của Hứa Luật Khôi, chỉ cười khềnh: "Luật Khôi, cậu là gì của cô ấy chứ. Chẳng qua chỉ là cấp trên, hơn Hiểu Khê có cái quân hàm thôi mà. Nên cậu chẳng có quyền yêu cầu gì đối với tôi cả, chàng Thiếu tá ạ." Hắn xoay người lạnh lùng bỏ đi.

Trong sảnh, buổi tiệc đấu giá đã bắt đầu. Tối nay ngoài các doanh nhân, người nổi tiếng ra thì còn có đại diện của cả tứ đại gia tộc lớn nhất TQ ở đây: Tình gia, Bạch gia, Hứa gia, Chấn gia. Có vẻ như buổi đấu giá sẽ rất náo nhiệt đây. Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp được tính như người của Bạch gia, còn Lâm Hiểu Khê và Lâm Thiên Dương thì chính là đại diện của Tình gia và cũng là thay mặt cho tập đoàn Annicoff, còn Hứa Luật khôi chính là đại diện cho Hứa gia. Lâm Hiểu Khê thường rất ít khi đi dự tiệc nhưng lần này lại vì sự uỷ thác của papa và mama nên đành phải đi. Cả buổi đấu giá, mặt cô chỉ ỉu xiu. Còn Lâm thiên Dương thì lại trò chuyện với các vị khách khác. Hứa Luật Khôi cũng vậy giống như Lâm Thiên Dương.

Ngay lúc này, cuối cùng món đồ được chú ý nhất đêm nay đã xuất hiện: "Giọt lệ thiên thần." Là chiếc vòng cổ bằng vàng nạm kim cương, nó được nghệ nhân trang sức nổi nhất thế giới làm ra. Màu xanh óng ánh như màu trời, quả không sai với cái tên của nó. Cũng chính vì thế mà giá khởi điểm cũng đặt đó: "100000 NDT là giá khởi điểm."

-150000 NDT.

- 200000 NDT.

.....

Lâm Hiểu Khê nhìn về phía Tiêu Diệp hỏi nhỏ: "Tiểu Diệp chị có thích không?"

- Đồ đẹp thì ai chả thích.- Tiêu Tiểu Diệp nói đùa. Vậy mà cô lại không thể ngờ được chính lời nói đùa này đã làm nên một chuyện kinh khủng. Sau khi nghe đáp án của Tiêu Diệp, Lâm Hiểu Khê bầu nhẹ nơi tay Lâm Thiên Dương, anh ta nhanh chóng hiểu ý ngay, vẫy tay với Bạch Niên Vũ.

- 900000 NDT.- Tiếng nói lạnh lùng khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng hơn. Mọi người bắt đầu đổ dồn sự chú ý về phía phát ra tiếng nói.

- Vâng, Hứa thiếu gia đã trả giá rất đắt đỏ. Không biết có ai muốn tăng giá không ạ?

Lâm hiểu Khê bực dọc, rời khỏi chỗ, đi về phía Hứa Luật Khôi, "Tiểu tử được lắm!". Còn cái tên vừa gây hoạ kia thù lại chỉ cười ngây ngô.

-950000 NDT.- Tiếng Bạch Niên Vũ cất lên. Tất cả mọi người lại một lần nữa hoảng hốt.

- Lần 1....Lần 2.... Vậy Giọt lệ thiên thần đã thuộc về Bạch tổng.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía Bạch Niên Vũ, thấy hắn vẫn đang mỉm cười nhìn cô thì có chút lạ lạ. "Chuỗi vòng này, hãy đưa tới cho vị hôn thê của con trai tôi!" Đoànag, người phụ nữ chỉ về phía cô. Tất cả quan khách đều nhìn cô, có rất nhiều ánh mắt, ghen tị, ngưỡng mộ... Tiêu Tiểu Diệp tái mặt chỉ biết gục đầu xuống.

Đột nhiên từ phía sân khấu, Bạch phu nhân lại cất lên:

- Hôm nay quả thực rất cảm ơn quý vị đã tới dự buổi đấu giá của Bạch gia ngày hôm nay, qua buổi đấu giá tôi hi vọng mối quan hệ làm ăn của chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn và bền lâu hơn, cùng với việc đó hôm nay chúng tôi xin ra mắt con dâu của Bạch gia, cháu gái của Tình gia- Tiêu Tiểu Diệp.

"S...sao....sao? Bà ấy vừa nói cái gì?" Tiêu Tiểu Diệp sững sốt khi nói, bà ấy gọi cô là con dâu, không phải là cô bị gán với hắn như vậy và không có

đường lui đó chứ! Không được...

Sau câu nói của Bạch phu nhân, Lâm Thiên Dương, Lâm Hiểu Khê, Hứa Luật Khôi và Bạch Ngạn Lâm đều sùng sốt. " Có phải tiến nhanh quá so với kế hoạch không?". Tiêu Tiểu Diệp bị Bạch Niên Vũ kéo lên sân khấu để ra mặt cùng hắn. Tim cô nhảy loạn xạ, bây giờ cô rất sợ đứng trước đám đông và lại còn trong cái hoàn cảnh rất là... Nhích từng bước chân, cô khoác tay hắn tiến lên.

Thực ra Bạch Niên Vũ cũng hơi bất ngờ khi mẹ hắn lại làm như vậy, không hiểu được ý đồ của mẹ là gì? Tại sao lại công khai mối quan hệ của hai người cơ chứ? Rốt cuộc là mẹ muốn gì? Nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Tiến lên sân khấu cùng hắn, cô không thể nào mở lời được. Bạch Niên Vũ biết điều đó nên hắn chỉ để cô đứng đó và hắn lo liệu phần nói:

- Đây là Tiêu Tiểu Diệp, cô ấy chính là vợ chưa cưới của tôi!- Hắn vừa dứt lời, cô lại bị thêm một phát súng thứ hai vào não

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tâm trạng của Tiêu Tiểu Diệp bây giờ không khác gì ngồi trên chảo lửa. Vốn định mượn cái cơ để từ hôn, ai ngờ tới việc bị gán ghép, tất cả đều điên loạn. Còn cả cái tên mặt dày này nữa, đáng lẽ hắn phải là người từ chối chứ, sao lại thần nhiên chấp nhận như vậy. Cô chỉ biết cúi gằm mặt xuống, mặc cho những âm thanh khác không ngừng vấy vấy cô. Đột nhiên, nơi bàn tay cô cảm thấy có chút ấm áp, Bạch Niên Vũ nắm lấy tay cô, nói nhỏ bên tai: "Đừng sợ, cho dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng sẽ không làm tổn hại gì tới em đâu. Cùng tôi diễn một vở kịch, em chỉ cần ngẩng cao đầu, mỉm cười và nhìn thẳng còn cả thế giới cứ để tôi lo." Tiêu Tiểu Diệp nghe xong mà trong lòng có chút xúc động, cô ngẩng đầu nhìn hắn, mỉm cười. Khi Bạch Niên Vũ nhìn thấy nụ cười của cô, trong lòng càng ấm áp hơn: "Thiên thần của tôi, cuối cùng em cũng đã mỉm cười."

Khi buổi tiệc kết thúc, Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp tới một căn phòng.

- Sự việc lúc này là ngoài dự đoán, tôi không thể ngờ rằng mẹ tôi lại tuyên bố như vậy.- Bạch Niên Vũ giải thích.

- Bây giờ việc quan trọng nhất chính là phải làm sao để ngăn được nó lại.- Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

- Không thể nữa rồi. Ở bữa tiệc này có biết bao nhiêu người, tất cả bọn họ đều là những người có tiếng tăm, địa vị nếu như chúng ta từ hôn thì cổ phiếu của cả hai gia tộc sẽ bị ảnh hưởng. Việc của chúng ta bây giờ là hãy thực hiện đúng như vậy.

- Không thể.

- Chẳng lẽ cô muốn Tình gia cô xảy ra chuyện hay sao?

Tiêu Tiểu Diệp trầm lặng, quả đúng thật, nếu như cô từ hôn thì nhất định sẽ xảy ra chuyện. Cô im lặng, trầm ngâm.

- Cốc...Cốc...Cốc- Đột nhiên từ phía cửa vang lên.

- Ai đấy?- Bạch Niên Vũ thận trọng.

- Là mẹ.- Tiếng Bạch phu nhân dịu dàng.

Bạch Niên Vũ đi tới mở cửa, Bạch phu nhân đứng ở phía ngoài mỉm cười: "Tiểu Vũ, con có thể cho mẹ nói chuyện riêng với Tiểu Diệp được không?" Bạch Niên Vũ chân chừ rồi gật nhẹ, anh nhanh chóng rời khỏi phòng. Bạch phu nhân đi vào phòng, Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng chào bà: "Bạch phu nhân, cháu chào bác ạ!"

- Ấy ấy, đừng đa lễ. Đã là người một nhà rồi.- Tôn Lệ mỉm cười. "Tiểu Diệp, cháu có cảm thấy khó chịu khi ta công khai mối quan hệ của hai gia tộc trước toàn dân thiên hạ không?"

Tiêu Tiểu Diệp có chút khó xử, "Có một chút ít ạ!". Tôn Lệ vuốt tóc Tiểu Diệp: "Ta biết, Tiểu Diệp, cháu có biết không? Cháu rất đẹp, đẹp giống như mẹ của cháu vậy." Tiêu Tiểu Diệp ngẩn ngơ, tại sao Bạch phu nhân lại biết về mẹ cô. Nhận ra vẻ mặt thắc mắc của cô, Tôn Lệ giải thích ngay: "Ta và mẹ con là đôi bạn thân từ thuở nhỏ. Lúc mà cháu sinh ra, chính ta đã ở đây." Tiểu Diệp lúc trước đã từng nhắc tới một người bạn của mẹ, hoá ra chính là Bạch phu nhân.

- 10 năm trước, lúc mẹ cháu mất, ngày ấy ta không đến được bởi vì lúc đó cũng là lúc chồng ta mất...- Nói tới đây, Tôn Lệ ngậm ngùi.

- Bác Tôn, mẹ cháu không trách bác đâu.- Tiểu Diệp an ủi.

- Mong là như vậy. - Tôn Lệ mỉm cười. "Tiểu Diệp thực ra ta chỉ hôn sớm cho con và Tiểu Vũ là bởi vì bảo vệ con thôi."

Tiểu Tiểu Diệp giật mình, tại sao lại bảo vệ cô?

- Tiểu Diệp, con không hiểu được đâu. Nhưng con phải biết một chuyện, hãy tha thứ cho ba của con!- Tôn Lệ nói nhẹ. Tiếng của bà như tiếng mẹ cô vậy, êm dịu và câu nói của bà cũng giống như của mẹ.

- Tại sao? Tại sao con lại phải tha thứ cho người đàn ông kia.- Tiểu Tiểu Diệp khóc.

Tôn Lệ ôm cô vào lòng, nhẹ xoa đầu cô, âu yếm nói" Bởi vì ba con làm như vậy cũng chỉ để bảo vệ mẹ con, thực ra mẹ con chết không phải vì bệnh mà là do có người ám hại, năm xưa ba con làm vậy là để ngăn cái kẻ kia sẽ làm tổn thương con."

Tiểu Tiểu Diệp tim đau như cắt, hoá ra là vậy, hoá ra kẻ mà bao nhiêu lâu nay cô hận lại chính là người đang cố bảo vệ cô. Cô oà khóc nức nở.

" Con gái ngoan, không sao cả, mọi chuyện ời sẽ ổn thôi mà." Tôn Lệ ôm cô chặt hơn, bà bắt đầu ngam nga tiếng hát." Bảo Bảo của mẹ, ngoan ngoan nào, nín đi con, không phải sợ bởi vì mẹ mãi ở bên con, con sẽ không cô độc đâu." Tiểu Diệp nhận ra đây là bài hát lúc nhỏ mà mẹ cô thường hát cho cô nghe.

- Tiểu Diệp, con cứ yên tâm ở bên cạnh Tiểu Vũ, nó sẽ bảo vệ con.- Tôn Lệ nói.

- Vì sao? Bạch Niên Vũ sẽ bảo vệ con?

- Bởi vì hai đứa có hôn ước từ nhỏ, bởi vì nó là chồng của con.

"...."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tôn Lệ mỉm cười, bà trầm nghĩ trong lòng:" Tiểu Diệp, con yên tâm, Tiểu Vũ chắc chắn sẽ bảo vệ con, không chỉ vì là chồng con đâu, mà con còn là thiên thần của nó nữa. Chỉ cần con đối xử thật lòng với nó, nó sẽ móc cả trái tim ra cho con..."

Tôn Lệ bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại, bà nhỏ nhẹ nói:" Ra hết đi, ta thấy hết mấy đứa rồi!" Và thế là cả một tập đoàn nghe lên xuất hiện: Lâm Hiểu Khê, Lâm Thiên Dương, Hứa Luật Khôi, Bạch Ngân Lâm và cả nhân tố không thể thiếu Bạch Niên Vũ.

- Bác Tôn, chúng cháu không có cố ý nghe lén đâu ạ. Tại anh Tiểu Vũ cứ lén lút đứng trước cửa nên bọn con lén lút theo ạ! - Cả bọn đồng thanh đổ tội cho Bạch Niên Vũ. Bạch Niên Vũ tròn mắt nhìn cái lũ lão toét kia, nhưng vẫn chỉ đổi lại cái ánh mắt ngây thơ vô số tội của bốn thanh niên.

Tôn Lệ chỉ biết lắc đầu, mấy cái đứa này vẫn quậy phá như hồi nhỏ, chẳng thể lớn lên được," Được rồi, ta có nói gì đâu." Cả bọn thờ phào.

- Bác Tôn, bọn cháu về trước đây ạ. Còn chị Tiểu Diệp thì...

- Không sao, chị sẽ tự về được mà.- Tiểu Diệp mở cửa, nhẹ nói.

- Nhưng bây giờ cũng rất muộn rồi. Không an toàn lắm đâu.- Lâm Hiểu Khê lo lắng.

- Không sao. Chị vẫn muốn tới một nơi nữa, phiền em và Thiên Dương nhắn với bà ngoại chị về muộn.

- Được rồi. Chị nhớ cẩn thận, em bảo chú Lý ở lại đây đưa đón chị, bọn em đã gọi xe khác tới rồi.- Thiên Dương nhắc nhở.

- Ừm. Hai đứa cũng về cẩn thận.- Tiểu Tiểu Diệp dặn dò.

- Chị Tiểu Diệp, em phải về quán ngủ. Chị nhớ cẩn thận.- Hứa Luật Khôi cũng chào tạm biệt Tiểu Diệp.

- Mẹ, con cũng về quán ngủ đây, tối nay sẽ tới ca trực của con.- Bạch Niên Vũ nói với Bạch phu nhân. Tôn Lệ cũng gật đầu cười nhẹ." Chị dâu, em về đây!"

Bây giờ ở đây cũng chỉ còn lại ba người ở đây. " Lúc này, mẹ thấy hai đứa đang nói chuyện giờ, bây giờ tiếp tục đi. Mẹ cũng phải mệt rồi." Tôn Lệ dành lại riêng tư cho hai người kia." Tiểu Diệp, ta chờ câu trả lời của cháu." Nói rồi bà rời đi nhanh chóng.

- Tiểu Diệp, cô có tin tưởng tôi không?- Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía hắn, ánh mắt cô bây giờ sâu thẳm khiến cho Bạch Niên Vũ cũng không thể đoán được câu trả lời của cô.

- Tôi tin tưởng anh. - Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Nhưng chính sự lạnh lùng ấy lại thiếu chảy trái tim Bạch Niên Vũ. Một câu "tôi tin tưởng anh" của cô đã khiến cho trái tim anh căng tràn hạnh phúc. Tiêu Tiểu Diệp lại nói tiếp:

- Chúng ta vẫn nên thực hiện giao kèo, tôi đã tham dự tiệc với anh, bây giờ tới lượt anh.

- Bất cứ điều gì mà cô mong muốn, ngoại trừ việc từ hôn.

- Tại sao anh lại bị bắn?

Bạch Niên Vũ im lặng, không phải anh không muốn nói cho cô mà là anh sợ khi nói cho cô, cô sẽ ngạc nhiên. Tiêu Tiểu Diệp nhìn khuôn mặt khó xử của anh nên định không hỏi nữa nhưng anh đã trả lời cho cô ngay: "Tôi không bị bắn mà là tự nguyện bị bắn. Hãy xem như đó chính là trả nợ." Tiêu Tiểu Diệp quả thật cũng có chút ngạc nhiên nhưng đã sớm lấy lại bình tĩnh. "Trả lời như vậy là được rồi." Bạch Niên Vũ cũng chỉ im lặng, lúc này Tiêu Tiểu Diệp vỗ vai anh: "Niên Vũ, anh nhớ kĩ, từ bây giờ tôi là vợ của anh, nên hãy bảo vệ tôi cẩn thận." Bạch Niên Vũ ngó người vì câu nói của cô, trong lòng lại thêm sung sướng, "Tôi sẽ làm tốt trách nhiệm của mình."

- Mong anh làm được như những gì anh nói. - Tiêu Tiểu Diệp khê khàng. Nói xong cô nhanh chóng rời đi, lúc này đột nhiên tiếng nhắc nhở của Niên Vũ vang lên: "Tối nay cô là nhân vật toả sáng nhất nên ngày mai nhất định trang nhất của các tờ báo sẽ là ảnh cô nên hãy cẩn thận."

- Ừm

Tiêu Tiểu Diệp lẳng lặng rời đi. Bạch Niên Vũ nhìn theo bóng dáng của cô, khoe môi bông cong lên một nụ cười.

- Tiểu Vũ, con phải giữ lời hứa với mẹ, bất cứ giá nào cũng phải bảo vệ Tiểu Diệp. - Tôn Lệ đột nhiên lên tiếng.

Bạch Niên Vũ quay về phía mẹ, khẳng định chắc chắn: "Mẹ, con không chỉ bảo vệ cô ấy mà còn sẽ lấy trộm luôn cả trái tim cô ấy." Tôn Lệ mỉm cười hiền hậu: "Mẹ biết con sẽ làm như vậy, mẹ còn biết Tiểu Diệp là cô gái con thầm thương trộm nhớ. Nhưng con phải cho mẹ một cái lí do chính đáng để theo đuổi nó. Đừng nói với mẹ chỉ vì nó đẹp?"

"Thực tế con cũng đang chờ đợi, vừa đang suy xét, con theo đuổi cô ấy không phải vì cô ấy đẹp, mà vì mọi mặt của cô ấy đều rất tốt đẹp, phù hợp. Hai người ở bên nhau, không thể chỉ dựa vào dung mạo mà sống với nhau được. Cái đấy chắc mẹ hiểu đúng không?"

"Không ngờ Tiểu Vũ cũng có ngày sến sẩm như vậy, Hai đứa mới gặp nhau 13 tiếng đồng hồ."

"Con gặp cô ấy 10 năm, 3701 ngày, 88813 giờ đồng hồ, chừng ấy đã đủ để khiến tâm hồn con trở nên sến sẩm." Bạch Niên Vũ cười.

"Lúc trước con thường chê Luật Khôi rảnh rỗi, theo đuổi một người con gái suốt bảy năm. Có lẽ bây giờ con không khác gì tự vả vào mặt mình đúng không? Tiểu Vũ, con cũng thay đổi rồi, không còn phép tắc gì nữa. Nhưng mà mẹ thích con như vậy."

"Khi yêu, con người ta càng trở nên không phép tắc. Và con cũng không ngoại lệ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Tiểu thư, chúng ta đi đâu vậy? - Tiếng tài xế hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới định thần lại, "Tôi nghĩ trang phía đông thành phố, tôi muốn thăm mẹ và em." Nói xong Tiểu Diệp trầm tư suy nghĩ, nếu như những gì Bạch phu nhân nói là thật thì Vũ Nhân, tại sao ba cô lại cưới bà ta, còn Tiểu An Tĩnh... Có rất nhiều thứ kì quặc đang xảy ra.

- Tiểu thư, tới rồi ạ.

Tiêu Tiểu Diệp lẳng người đi vào trong nghĩa trang. Ánh đèn nhấp nháy chiếu rọi lối vào. Khi gần đến nơi mộ của mẹ thì Tiêu Tiểu Diệp chợt nghe thấy tiếng nói. Cô nhận ra giọng nói ấy, đó chính là tiếng của ba cô.

- Tiểu Yến, em nằm kê đây chắc lạnh lẽo lắm. Còn cả Tiểu Dương nữa, nó vẫn còn nhỏ thế mà đã phải ngủ ở nơi như thế này. - Tiếng ông nghe nhẹ nhàng, nức nở và cũng tràn ngập yêu thương.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, không nói gì. Nhớ lúc trước, khi ra đi, mẹ đã từng nói với cô đừng hận ba. Giờ cô đã hiểu, hiểu tại sao lại như vậy.

Tiêu Cảnh nhìn chăm chăm ngôi mộ của người phụ nữ mà ông yêu nhất. Hai mắt róm lệ, sụt sùi." Tiểu Yến, em còn nhớ lần đầu ta gặp nhau không? Nơi cổng trường đại học Harvard, em cùng tôi đứng trú mưa dưới tán cây. Lúc ấy tôi cứ ngỡ chỉ là một cuộc gặp lướt qua như lẽ tự nhiên nhưng không phải. Bởi vì ngày hôm sau, em đã chuyển tới lớp tôi. Hôm ấy, em biết không, em bước vào như ánh bình minh vậy, toả sáng cả cái tâm hồn của tôi...", nói tới đây, khuôn mặt của ông bất giác mỉm cười," khi thầy Henry sắp chỗ cho em ngồi bên tôi thì cái ánh sáng ấy càng sáng rực hơn. Bình thường tôi rất lười đi học nhưng chỉ khi em tới, tôi đi học chăm chỉ hơn. Lúc đầu, tôi chẳng dám thể hiện gì nhiều, cứ trầm lặng như một tên ngốc. Dần dà em cũng bắt đầu nói chuyện với tôi, thường xuyên hơn, và rồi chúng ta trở thành đôi bạn thân. Vì em, tôi đã rất phấn đấu, lúc trước khi thi tôi thường đứng bết lớp nhưng khi tôi có em tôi đã đứng thứ nhất, thứ nhì."

- Tiểu Yến, chắc em không biết đâu nhỉ. Vào sinh nhật tuổi 21 của em, tôi đã tặng em một cây từ đặng màu tím nhỏ, thế mà em lại ngây thơ nghĩ tôi tặng em chỉ vì cảm ơn tình bạn. Em biết không, theo quan niệm của người Trung Hoa chúng ta là ngụ ý tôn vinh và quý mến tình bạn của đôi bên, nhưng đó là màu trắng. Còn màu tím thì chính là một lời tỏ tình và mang ý nghĩa:" Tôi chờ đợi sự đáp ứng của em " Hôm ấy em tươi cười, nhìn chậu hoa một cách thích thú, tôi đã tưởng bỏ rằng em đồng ý, ai ngờ em chỉ phủ phàng:" Hoa rất đẹp, tình bạn của chúng ta cũng vậy." Câu nói ấy nó cứa sứt vào tim anh. Thế rồi chắc em vẫn nhớ, tôi giận em, giận mấy ngày liền, không thèm nói chuyện với em, rồi một hôm em chặn đường tôi lại, tức giận hỏi tôi vì sao lại lạnh nhạt với em. Khuôn mặt em lúc giận nhìn rất dễ thương. Tôi vẫn âm ỉ gắt lên:" Lâm Tiểu Yến, em chẳng hiểu nổi tấm lòng tôi gì cả. Tôi tặng em từ đặng màu tím chính là tỏ tình với em thế mà em lại chẳng biết gì cả."

- Lúc ấy em ngơ mặt ra, tái mét còn tôi thì xấu hổ không thôi. Bao nhiêu người nhìn chúng ta thăm thì to nhỏ. Tôi toan bỏ chạy thì em giữ lại, cười với tôi " Nếu đó là tỏ tình thì tôi chấp nhận.", tôi đã tưởng mình tai có vấn đề, vẫn không tin lời em nói, chỉ khi em hôn tôi tôi mới biết được là mình vừa tỏ tình thành công. Những năm tháng ta bên nhau quả thực rất tuyệt...

Tiêu Cảnh ngừng lại, ông nhìn chậu cây Từ Đặng màu tím mà mình vừa mang tới, mỉm cười." Từ Đặng tím còn có một ý nghĩa nữa, em biết không? Dù có chuyện gì đi chăng nữa thì tôi vẫn yêu em. Đó là tình yêu bất diệt của chúng ta."

Tiêu Cảnh xoay người lại, nhìn thấy Tiểu Diệp đứng ở phía sau, nước mắt giàn giụa." Tiểu Diệp, con..." Chưa kịp nói hết câu thì Tiêu Tiểu Diệp đã ôm chặt lấy ông, nức nở." Ba, con xin lỗi, xin lỗi ba nhiều. Đáng lẽ ra con không nên...như vậy" Tiêu Cảnh hiền từ vuốt lưng cô, âu yếm nói:" Không sao, không phải lỗi của con, là của ba..."

Tiêu Tiểu Diệp lau nước mắt, " Ba, tại sao mẹ con lại bị giết?"

Tiêu Cảnh gạt mình, cứ nghĩ chuyện này sẽ mãi giấu kín được nhưng lại không thể rồi:" Tiểu Diệp, là Tôn Lệ đã nói cho con biết phải không?"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

- Ba đã từng kể với con trước đây ba và mẹ làm gì rồi đúng không? Bọn ta trước đây làm nghiên cứu về một loại khí. Việc nghiên cứu này còn có ba người nữa: vợ chồng Bạch gia và cả một người bạn- Từ Đơn. Năm người bọn ta đã nghiên cứu thành công loại khí ấy, nhưng chỉ là không ngờ nó lại xảy ra vấn đề, lúc đầu bọn ta đã nghiên cứu loại khí này để lọc sạch môi trường nhưng giai đoạn đầu thì nó vẫn bình thường, cho đến khi nó bắt đầu đột biến, phản chủ. Những con chuột thí nghiệm dần dần bị mắc nhiều loại bệnh nguy hiểm cho nên bọn ta đã dừng nghiên cứu lại. Tất cả công thức đều được bí mật, mỗi người giữ mỗi mảnh. Nhưng Từ Đơn, ông ta lại lén lút khởi động lại. Ông ta chỉ nắm giữ những công thức đầu nên đã cố gắng thuyết phục bọn ta đưa mảnh còn lại. Mười năm trước, chính thứ khí đó đã giết chết mẹ con và Bạch Chi. Không ai biết được về loại khí đó ngoài ba người chúng ta. Mẹ con và bác Bạch đều được kết luận là do chứng phù mạch não nhưng thực chất là gì thì bọn ta biết rõ. Chính Từ Đơn là kẻ đã khiến cho mẹ con túng phải loại khí đó. Hắn vẫn đang đi tìm mảnh công thức còn lại, và nó đang nằm ở chỗ ta. Tiểu Diệp năm ấy, nếu ba và mẹ con không làm như vậy thì nhất định hắn sẽ giết cả nhà ta. Mẹ con và Tiểu Dương...- Tiêu Cảnh không nén nổi sự tức giận trong lòng.

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đau khổ không thôi, hoá ra là như vậy, tất cả là như vậy. Hoá ra tất cả những đau khổ mà suốt mười năm nay cô phải chịu đựng lại chỉ vì một mảnh công thức nhỏ. Tiêu Cảnh nhìn về phía chiếc nhẫn trên tay cô, khuôn mặt tái nhợt:" Tiểu Diệp, chiếc nhẫn này là của Tôn Lệ, con phải cố gắng bảo vệ nó..." Tiêu Tiểu Diệp nhìn chiếc nhẫn vàng trên tay, khó hiểu:" Tại sao?"

- Chỉ cần con biết như vậy là được. Tiểu Diệp, ba phải đi rồi. Con cố gắng sống tốt nhé.

Nói rồi Tiêu Cảnh rời khỏi, ông vẫn không quên nhìn đứa con gái yêu dấu của mình. " Tiểu Diệp, ba xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bóng dáng của ba cô rời đi, trong lòng có chút bất an, giống như sắp có chuyện gì không hay xảy ra vậy. Nhưng rồi Tiêu Tiểu Diệp cũng gạt đi. Cô nhìn chậu hoa Từ Đặng tím ngắt, miệng nở một nụ cười, cô nói nhỏ nhẹ với mẹ.

- Mẹ, có phải ở thiên đường bây giờ mẹ đang mỉm cười đúng không?

Cô tiếp tục kể cho mẹ nghe về buổi dạ tiệc, kể cho mẹ nghe về cô Tôn Lệ, cô kể rất nhiều. Đêm nay cô cũng cười rất nhiều bởi bây giờ lòng cô cảm

thấy rất hạnh phúc và thanh thản. Nỗi oán hận suốt mười năm ở trong lòng cô cuối cùng cũng được giải thoát.

Nhưng cô đâu biết, chỉ hai ngày nữa thôi, đau khổ sẽ bịt kín đời cô. Và sẽ có những chuyện khủng khiếp như thế nào sắp xảy ra.

Tình gia...

Tiêu Tiểu Diệp vừa trở về thì đã thấy bà ngoại ngồi ở phòng khách, bà đang xem một bức ảnh. Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng chào: " Bà ngoại, con đã về rồi ạ."

- Tiêu Diệp, con lại đây, ta muốn con xem cái này.- Tình Ân dịu dàng.

Tiêu Tiểu Diệp tới gần, bà cô đưa cho cô bức ảnh, " là mẹ cháu đấy, vào năm mẹ cháu 22 tuổi." Cô nhìn bức ảnh, hình ảnh mẹ hiện ra. Thuở ấy mẹ vẫn còn trẻ, mẹ đẹp thật... Đã bao lâu rồi cô chưa thấy mẹ nhỉ. Mười năm rồi. Cô vuốt ve tấm ảnh.

- Tiêu Diệp, mẹ con rất giống con phải không?- Tình phu nhân cười.

- Rất giống ạ.

- Đúng vậy. Lúc trước bà rất muốn mẹ con làm bác sĩ, nhưng ai ngờ con bé lại lựa chọn làm nghiên cứu. Bà đã rất giận, sau này, cậu của con phải thuyết phục mãi bà mới đồng ý. Bây giờ bà rất hối hận, nếu như bà không đồng ý thì phải chăng nó vẫn còn sống đúng không?- Tình Ân thở dài.

- Bà ngoại, đó là lựa chọn của mẹ, con chắc chắn rằng nếu như được lựa chọn một lần nữa thì mẹ vẫn sẽ không đổi ý đâu.- Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

- Nó là một đứa cứng đầu, từ nhỏ đã vậy, đến khi lớn tuổi vẫn vậy...- Tình Ân nói.

"..."

- À Tiêu Diệp, Lưu Dịch có nói với bà rằng con đã hết thời gian nội trú.

- Vâng ạ.

" Nếu vậy thì con cứ yên tâm, nhà đã tìm được nhà cho con rồi."

- Cảm ơn bà.

- Mà Tiêu Vũ, nó như thế nào? Rất tốt phải không?

- Bạch Niên Vũ? Cũng được.

- Thế cháu có thích nó không?

- Bà, bà nói gì kì vậy!- Tiêu Diệp đỏ mặt.

- Ta cũng chỉ hỏi thôi mà. Lúc nãy Tôn Lệ đã gọi điện cho bà, hai đứa đã công khai rồi phải không?

- Haidzaa...

- Thôi cháu nghỉ đi, cũng khuya rồi.

- Vâng ạ, bà cũng ngủ ngon nhé.

- Cháu cũng vậy nhé.

Tiêu Tiểu Diệp lên phòng, đêm nay thật dài và cũng thật lắm chuyện. Cô ngâm mình trong bồn tắm để thư giãn đầu óc, đêm nay đối với cô đã quá mệt rồi.

Bạch gia...

Bạch Niên Vũ vừa xử lí công việc xong, nhớ đến việc cùng Tiêu Tiểu Diệp, miệng khẽ cười. Mười năm chờ đợi một người con gái chưa từng biết mặt, mười năm đứng nơi nghĩa địa heo vu. Nếu như bọn họ nghe thấy câu chuyện này chắc sẽ tưởng, Bạch Niên Vũ bị điên, tối đến không ở nhà lại chạy tới nghĩa địa. Quả thật can đảm. Nhưng có lẽ nghĩa địa đối với Bạch Niên Vũ chưa bao giờ đáng sợ bằng việc không thấy cô gái mà mình thầm thương trộm nhớ. Bạch Niên Vũ bây giờ chẳng khác gì một đứa trẻ vừa tìm được thứ đồ chơi yêu quý vừa bị mất đi. Thật trẻ con.

" Reng... reng...reng." Chuông điện thoại vang lên. Bạch Niên Vũ nghe máy.

- Alo.

- Có vẻ như thiên thần của cậu đã trở về rồi nhỉ? Thế nào, hạnh phúc không?- Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói tràn đầy cười nhạo.

"..."

- Đừng lạnh lùng như vậy. Nếu không phải tôi cho cậu một phát súng gần tim thì cậu cũng đâu gặp được cô nàng. Làm ơn, tôi rất muốn nghe được lời cảm ơn từ cậu.

"Đừng đụng vào Tiểu Diệp, tôi sẽ băm nát cậu."- Bạch Niên Vũ tức giận.

- Yên tâm, tôi sẽ không đụng vào cô ta, nhưng mà có kẻ sẽ không như vậy. Cô ta đang rất háo hức về phu nhân của cậu. Tôi không chắc hẳn sẽ làm gì đâu, kịch hay vẫn là phải chờ.

"Kịch hay? Các người định làm gì?"

- A bloody and tragic murder (Một vụ giết người đẫm máu và bi thảm).- Đầu đây bên kia khẽ cười, tiếp theo đó là tiếng giật máy.

- Đây..- Bạch Niên Vũ tức giận, sắp có chuyện không hay xảy ra.

Điện thoại riêng của Bạch Niên Vũ nhận được một tin nhắn, là hình ảnh, tử đằng nhuộm máu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Bạch Niên Vũ lo lắng, từ trước tới giờ, cái tên kia luôn luôn nói là làm, hẳn chưa từng đùa. Hắn vừa nhắc đến Tiêu Tiểu Diệp, còn có một kẻ nữa. Chẳng lẽ sắp có chuyện gì không hay. Án mạng, giết người! Mục tiêu là Tiêu Diệp. Hắn gấp rút gọi ngay cho thư kí:

- Vâng thưa chủ tịch.- Tiếng thư kí ngái ngủ, cũng đã hơn 12 giờ rồi. Hắn cũng thật thất lễ.

- Xin lỗi đã làm phiền cậu vào lúc này. Hãy cho người bảo vệ bác sĩ Tiêu, 24/24. - Bạch Niên Vũ nói.

- Vâng, tôi sẽ cử người.

- Được rồi. Cảm ơn.

Bạch Niên Vũ tâm trạng vẫn không yên, vẫn có chút lo lắng. Anh gọi ngay vào máy Tiêu Tiểu Diệp.

- Ai vậy?- Tiếng nói lạnh lùng của Tiêu Tiểu Diệp vang lên.

- Bạch Niên Vũ.

- Sao anh biết số tôi?- Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên.

- Không quan trọng. Ngày mai đừng đi làm.

- Tại sao?

- Chỉ cần biết thế là được.

- Anh là gì của tôi mà bắt tôi phải nghe anh.- Tiêu Tiểu Diệp bức xúc.

- Là lão công của cô.- Bạch Niên Vũ nói.

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

- Ngày mai, tôi đưa cô đi đăng kí kết hôn.- Bạch Niên Vũ lấy tạm cái cớ.

- Đây, này...- Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

- Tut...tut....tut- Tiếng điện thoại tắt.

Tiêu Tiểu Diệp quả thật hết chỗ nói. Tên điên này, 12 giờ đêm vẫn còn hứng nói chuyện điện thoại. "Thật là, anh tưởng anh có quyền à. Tôi trốn." Tiêu Tiểu Diệp nhủ thầm.

Ở một biệt thự khác....

Lúc này hấn vừa gọi điện cho Bạch Niên Vũ, chẳng qua cũng chỉ thông báo một tí cho vui, xem như là cảnh báo cho Bạch Niên Vũ một chút. Hấn nhấp chút rượu vang, mặt đắm chiều nhìn về phía bầu trời đêm, rồi lại nhìn vào đồng hồ, 12h37", cũng khuya rồi nhỉ. Hấn than thở, ông trời cũng trở mặt thật nhanh, lúc thì sáng chói, lúc thì ánh đêm, thật là phức tạp. Hấn đổ rượu xuống chậu cây cảnh một bên. Ném mạnh ly rượu xuống.

- Bạch Niên Vũ, xem như trò hầy của chúng ta mới bắt đầu.

Hấn nhìn giá ảnh ở trên bàn, ở đây là tấm ảnh, cô gái trong tấm ảnh rất đẹp, nét mỹ miều trên khuôn mặt của cô thể hiện rõ ngay từ khi nhìn vào, nhưng đôi mắt của cô lại đượm buồn. Hấn vuốt ve tấm ảnh, khẽ nói:

- Lục Nhi, đến lúc anh trai trả thù cho em rồi. Bạch Niên Vũ, những gì hấn làm với em, anh trả lại ngàn lần.

Hấn đi tới căn phòng khác, cả căn phòng toàn thiết bị y tế, tất cả ở xung quanh chiếc giường. Cô gái có tên " Lục Nhi " đang nằm ở đây. Hình như cô đang ngủ, cũng có thể không phải. Hấn nhìn cô, ánh mắt thâm trầm. Em gái của hấn đã hôn mê 5 năm, sống thực vật 5 năm. Hấn là anh trai lại không thể bảo vệ em gái, hấn rất đau đớn. Em gái hấn bị như thế này đều là do cái tên Bạch Niên Vũ. Hấn cười lạnh.

Lục Nhi,, em gái hấn, đã yêu người không nên yêu cho nên đây chính là trả giá. Nếu năm đó hấn ngăn cản em gái thì bây giờ sẽ không có việc gì xảy ra.

- Sẽ không sao cả đâu. Mọi việc cứ để anh lo.

Hấn im lặng một hồi lâu, đi lại giá sách, lấy ra một cuốn sách, lật bìa, đập ngay vào mắt là dòng chữ nắn nót đẹp đẽ, " Tặng anh trai của em, Lục Ân." Khoé miệng mỉm cười. Chẳng bao lâu nụ cười tắt ngấm lên, khuôn mặt của Lục Ân trở nên lạnh tanh.

- Lục Nhi, nếu em yêu không được Bạch Niên Vũ, thì cứ để anh huỷ diệt kẻ hấn yêu.

(Lời tác giả: Nam phản diện chính thức xuất hiện.)

Sáng hôm sau...

Tiêu Tiểu Diệp ngủ dậy, nhìn điện thoại là 6 giờ sáng. Vẫn còn sớm, cô lướt weibo một lúc, cả cái diễn đàn tràn ngập tin tức về cô. Aidzaa, thật là phiền phức, cô bật dậy. Vệ sinh cá nhân xong thì cũng đã 6:30, khổ thân phận là con gái. Cô xuống tầng, bà ngoại của cô đã ở đây, đang chăm chú nhìn vào Ipad.

- Bà dậy sớm vậy?- Tiêu Tiểu Diệp nói.

- Tiểu Diệp, cái váy đêm qua quả nhiên thật đẹp. Gu thẩm mỹ của bà thật không sai.- Tĩnh Ân chỉ vào màn hình, mỉm cười với Tiêu Tiểu Diệp.

- Bà, cháu bà chỉ trong một đêm đã thành người nổi tiếng, bà vẫn là nên thương cháu một chút. Ra đường biết rúc mặt vào đâu.- Tiêu Tiểu Diệp bắt mắt.

- Tiểu Vũ quả thật rất đẹp trai. Cháu rở bà có khác.- Tĩnh Ân bỏ ngoài tai tất cả lời Tiểu Diệp nói, chỉ chăm chăm vào tin tức trên mạng.

- Ô kìa, bà ngoại...

- Sau này hai đứa nếu có bảo bảo thì chắc là chỉ số sắc đẹp có thừa.- Tĩnh Phu nhân trêu chọc.

- Bà ngoại, con còn chưa nói là đồng ý lấy hấn

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Tĩnh Ân đắm chiều nhìn Tiêu Tiểu Diệp, " Thế cháu định biến Tiêu gia và Bạch gia là trò cười của thiên hạ hay sao? Bây giờ báo đã đăng lên rồi, không cười cũng phải cười." Tiêu Tiểu Diệp nhìn bà ngoại, cô biết bà lo cho cô, cô chỉ cười nhẹ: " Bà cần cháu rở, cháu cần chồng. Xem như thuận cả đôi đường. Thế đã được chưa?"

- Được rồi.-Tĩnh Ân nói."Ấn sáng đi, có tổ yến ninh ở kia, cháu lấy ăn đi."

- Cháu không ăn đâu, còn có việc nữa.- Tiêu Tiểu Diệp nói, cô chỉ nói qua loa thôi, nếu như nói cho bà biết cô đang chạy trốn thì có lẽ bà sẽ cho cô tan xương nát thịt.

Nói xong cô chạy một mạch ra khỏi biệt thự, lái xe đi ngay. Sáng nay cô không đi làm, cô tranh thủ đi chơi một chút, chắc chắn giờ này cái tên kia vẫn chưa ngủ dậy, đủ thời gian để trốn. Nhưng mà cô lại không biết, từ lúc cô lái xe ra khỏi biệt thự đã có một chiếc xe khác đi theo. Tiêu Tiểu Diệp vô tư đi, vô tình nhìn lên gương, thấy phía sau có một chiếc xe Rolls-Royce cứ lái phía sau mình. Cô đã đi qua 3 ngã tư rồi mà nó vẫn theo. Lúc này cô tăng tốc hơn, chiếc xe kia cũng vậy. Trên đường phố, một con Jaguar màu trắng và một Rolls-Royce màu bạc đua nhau trên đường. Ai nhìn cũng trở mắt. Tiêu Tiểu Diệp thấy mãi vẫn chẳng cắt đuôi được thế là dừng lại, chiếc ô tô phía sau cũng dừng, cô ra khỏi xe, đi về phía con xe kia, cả người giật mình, người lái chiếc xe kia chính là Bạch Niên Vũ. Hắn mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt lạnh nhìn cô. Khi cửa xe kéo xuống, cô khựng lại, bắt gặp cái ánh mắt sắc bén của hắn thì có phần chột dạ.

- Lái xe không tồi.- Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp cười, nụ cười của cô rất giả tạo, "Bạch Niên Vũ, anh cũng lái xe không tồi."

Bạch Niên Vũ nhìn cô, "Định đi đâu? Trốn tôi sao?"

Tiêu Tiểu Diệp quả thật thán phục cái tên này, thần thánh phương nào vậy. "Đâu có, chỉ là đi dạo quanh đây thôi."

- Thế à...- Bạch Niên Vũ lười biếng nói. "Nếu như vậy thì đi ăn sáng với tôi."

- Sáng nay tôi ăn rồi.- Tiêu Tiểu Diệp nói dối. Tên này thật dai như đĩa.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, Tiêu Tiểu Diệp bị hắn nhìn có chút xấu hổ. Đột nhiên Bạch Niên Vũ lấy điện thoại ra, bấm số máy ai đó. Bên đầu dây kia vang lên tiếng điệu dàng: "Tiểu Vũ à! Cháu gọi bà có chuyện gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp nhận ra cái giọng này, chẳng phải bà cô sao. Trời ơi!

- Bà à, cháu muốn hỏi là sáng nay Tiểu Diệp đã ăn sáng chưa ạ?- Bạch Niên Vũ hỏi, ánh mắt không ngừng chăm chọc Tiêu Tiểu Diệp.

- Sáng nay con bé vẫn chưa ăn gì cả. Tổ yến ninh cũng chẳng chịu ăn, bảo có việc gì ấy.- Tỉnh Ân bắt mẫn.

- Vậy cháu mời cô ấy đi ăn nhé, cháu vẫn là phải chăm sóc vợ sắp cưới nhiều hơn, để cô ấy không bỏ bữa.- Bạch Niên Vũ cười cười.

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, cái tên mặt dày vô sỉ. Chờ sau khi hắn cúp máy, cô mới thôi chửi hắn.

- Thế nào, có đi không?- Bạch Niên Vũ nói.

- Đi thì đi. Sợ gì.- Cô tức giận.

- Lên xe, tôi chờ em đi.

- Tôi tự lái.

- Em vẫn còn ý định trốn tôi sao? Mơ đi. Xe cứ để đấy, tí nữa người của tôi sẽ tới đưa nó đi.- Bạch Niên Vũ cười như không cười nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp trở mặt, hắn ta quả nhiên bá đạo. Cung kính không bằng tuân lệnh, cô vào xe của hắn. Trong xe có mùi thơm rất lạ, cô không thể ngửi ra là loại hoa gì nhưng thật sự rất dễ chịu. Tính thân của cô rất thoải mái, mọi bức tức nhanh chóng dịu đi.

- Là mùi của hoa từ đằng.- Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

- Từ đằng, thật thơm.- Tiêu Tiểu Diệp trầm trồ.

Từ đằng. Cô nhớ tới những gì mà bà cô nói. Là lời tỏ tình, là một tình yêu bất diệt. Là thứ tượng trưng cho cả cuộc đời của cả ba và mẹ cô. Giá như cuộc tình của họ cũng dịu dàng, cũng dễ chịu như vậy thì tốt biết mấy. Khoé mắt cô khẽ đỏ, cô ngoảnh mặt nhìn về phía bên kia. Bạch Niên Vũ nhìn thấy tất cả, thấy cô len lén khóc. Từ đằng này, tại sao lại có thể khiến cho một người kiêu ngạo như em khóc được? Bạch Niên Vũ lấy khăn giấy đưa cho cô. Tiêu Tiểu Diệp nhận khăn rồi lau nước mắt.

- Cô không cần phải tỏ ra lạnh lùng, cũng chẳng cần phải tỏ ra mạnh mẽ. Con người không phải thánh thần, không phải lúc nào cũng cứng rắn. Càng cố tỏ ra mạnh mẽ, cô lại càng cô đơn. Nếu như yếu đuối thì cứ yếu đuối, không ai trách cô, mắng cô cả. Cho nên đừng cố mặc áo giáp sắt lên mình chỉ để che giấu cái thân thể yếu ớt. Cô hiểu đúng không?- Bạch Niên Vũ khẽ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, không ngờ cái tăng băng vĩnh cửu này cũng có thể nói ra những lời như vậy. Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên nghĩ, có một anh chồng hồ như vậy cũng được.

- Ai nói với anh tôi cố tỏ ra mạnh mẽ?- Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

- Chẳng ai khác nói với tôi cả, là chính cô.- Bạch Niên Vũ thâm trầm.

- Tôi nói với anh lúc nào?

- Cô chỉ cần biết là cô đã từng nói với tôi. Không cần hỏi nhiều.

Tieu Tiểu Diệp quả thật muốn dập đầu xuống đất, vừa mới có chút cảm tình thì đã bị dập tắt, vẫn là không ra gì.

Bạch Niên Vũ gọi cho thư kí tới đưa xe của Tiểu Diệp đi xong mới bắt đầu khởi động xe. Tieu Tiểu Diệp lúc này mới nhận ra hai người ở ngoại thành. Lúc này vì mãi cắt đuôi Bạch Niên Vũ nên bây giờ mới nhận ra, thực nực cười. Cả hai im lặng, chẳng nói gì cả. Bạch Niên Vũ vẫn tập trung vào lái xe. Còn Tieu Tiểu Diệp thì có chút buồn ngủ, cộng thêm hương hoa tử đằng dịu nhẹ nên cũng nhanh chóng ngủ. Bạch Niên Vũ khẽ nhìn cô, dừng xe lại một chút. Lấy chiếc khăn ở ghế sau choàng lên cổ. Bây giờ là tháng 12 nên khí hậu sẽ rất lạnh, Tieu Tiểu Diệp vừa nãy còn đứng ngoài trời tiết này khoảng 10 phút, cho nên rất dễ cảm. Anh lấy chiếc túi sưởi để vào gần tay cô. Sau đó mới bắt đầu đi tiếp.

Ước chừng khoảng 30 phút sau đã đến trước nhà hàng. Bạch Niên Vũ nhìn Tieu Tiểu Diệp vẫn còn say giấc nồng nên không đánh thức, để cho cô nghỉ. "Cái cô nương này nếu như để bộ dạng buồn ngủ lái xe này thì có ngày đâm chết người không hay." Bạch Niên Vũ nghĩ thầm. Điện thoại đổ chuông, Bạch Niên Vũ nghe máy:

- Có chuyện gì vậy?- Tiếng anh rất nhỏ, nhưng cũng đủ để người ở bên kia nghe.

- Niên Vũ, tại sao cậu lại nói nhỏ thế hả?- Tiếng Lâm Thiên Dương ở bên kia nhao nhao.

Bạch Niên Vũ lấy áo khoác, rời khỏi xe. "Nói chuyện chính đi."

- Làm gì mà lạnh lùng vậy. Hộ khẩu của Diệp tí tôi đã lấy từ tay bà nội rồi, nói địa chỉ đi, ở đâu để tôi bảo thư kí đưa tới.- Lâm Thiên Dương nói.

- Nhà hàng XXX, ở gần ngoại thành.

- Ấy da, thế là bà chị của tôi đã bị cậu lừa rồi à?- Lâm Thiên Dương châm chọc.

- Có lẽ là vậy.- Bạch Niên Vũ cười.

- Được rồi, 30 phút nữa, thư kí của tôi sẽ đưa tới. Chăm sóc biểu tí của tôi thật tốt nhé.

- Được rồi. Cậu có thể rút.

- Trọng sắc khinh bạn.- Lâm Thiên Dương chọc.

Bạch Niên Vũ cắt điện thoại. Anh nhìn vào xe, Tieu Tiểu Diệp vẫn còn ngủ. Nụ cười nhẹ nở trên mặt anh. Còn nhớ năm đó, cũng là một đêm đông lạnh lẽo, anh đã nghe thấy tiếng cô nức nở nói với mẹ: "Mẹ à, có lẽ cả đời này, con chỉ có thể ẩn mình dưới cái cô bọc này, Bây giờ con thực sự không thể giống như ngày xưa. Con đã quá yếu đuối. Gắng gượng đến như thế nào đi chăng nữa thì vẫn cứ yếu đuối. Giá như có ai đó có thể giúp con!"

"Từ giờ trở đi, em không cần phải cố tỏ ra mạnh mẽ nữa. Bởi vì đã có tôi ở bên cạnh, muốn yếu đuối thì cứ yếu đuối, muốn mạnh mẽ thì cứ mạnh mẽ. Có tôi ở đây, em không cần phải lo gì nữa."

Bạch Niên Vũ trở vào xe, nhìn đồng hồ, cũng đã 7 rưỡi. Lại nhìn sang Tiểu Diệp vẫn còn ngủ ngon lành. Thế này ăn sáng cũng thành ăn trưa mất.

Tieu Tiểu Diệp tỉnh lại, thấy có chiếc khăn trải qua người, tay cô còn cầm túi sưởi. Nhìn sang ghế bên cạnh cũng không thấy Bạch Niên Vũ, hẳn ta đi đâu rồi. Mở cửa xe ra thì thấy trước mặt cô là cô là một biệt thự lớn, bao bọc xung quanh là một vườn nhỏ. Chẳng phải nói đi ăn sao, bây giờ lại thành tới biệt thự rồi.

- Đã tỉnh rồi à?- Tiếng nói của Bạch Niên Vũ vang lên. Tieu Tiểu Diệp nhìn thấy hắn đang ngồi ở một chỗ nằm giữa vườn nho. Tay hắn đang cầm một phong bao, bên cạnh là một người đàn ông. Nhìn cái tên kia trông cũng quen mặt, chỉ là không nhận ra. Anh ta rời đi, lúc ngang qua vẫn không quên chào cô.

Bạch Niên Vũ đi tới chỗ cô, cầm tay đưa cô vào toà biệt thự. Khi vào đây, cô mới nhận ra rằng đây không phải là biệt thự mà là một nhà hàng lớn. Khắp nơi đều dát vàng, nội thất thiết kế theo phong cách phương tây. Tieu Tiểu Diệp được Bạch Niên Vũ đưa vào một phòng ăn lớn. Ở đây rất đông người, ai ai cũng toát lên khí chất quý tộc.

Bạch Niên Vũ kéo ghế ra cho cô ngồi, còn hắn bắt đầu gọi món.

- Cô có ăn kiêng không?- Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

- Không.

- Vậy có ăn nhiều đồ béo không?

- Không.

- Vậy được.- Bạch Niên Vũ gọi bồi bàn tới, "Cho tôi hai phần vi cá, tổ yến ninh và pate gan ngỗng. Còn nữa, tráng miệng tôi muốn bánh Swedish

Princess. "

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hấn, cái tên này cũng thật đẹp trai. Sống mũi cao vút, đôi môi mỏng và đặc biệt là đôi mắt đen thâm trầm. Cái khuôn mặt như tượng tạc, cộng với cả khí chất cao quý nữa, quả thật chính là miếng mồi trong mắt phụ nữ.

- Bạch Niên Vũ, xung quanh anh chắc phụ nữ như kiến nhỉ?- Tiểu Diệp đột nhiên hỏi.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, ánh mắt anh thâm trầm, "Quả thực phụ nữ rất nhiều nhưng xứng đáng để tôi yêu cũng chỉ có em", anh đã rất muốn nói với cô như vậy nhưng cuối cùng lại thôi.

- Tôi cần vợ, không cần phụ nữ.- Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp trở mặt nhìn hấn, chẳng lẽ Bạch Niên Vũ, hấn là Liễu Hạ Huệ.

- Ờ ờ. Tôi hiểu.- Tiêu Tiểu Diệp nói.

Thực ăn được đưa lên. Tiêu Tiểu Diệp cúi mặt ăn còn Bạch Niên Vũ anh ta ăn từ từ, không vội vàng như cô. Bởi anh hiểu tại sao cô lại ăn nhanh như vậy, là ngại ngùng vì câu nói của anh, là muốn nhanh chóng chấm dứt buổi sáng. Cuối cùng thì cũng ăn xong, Tiêu Tiểu Diệp thâm cười. Bạch Niên Vũ muốn kết hôn nhưng cô lại không mang giấy tờ, cho nên phải hoãn lại.

- Bạch Niên Vũ, sáng nay tôi không mang theo giấy tờ.- Tiêu Tiểu Diệp thần nhiên nói.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, mặt anh không biểu lộ cảm xúc, chỉ mở miệng nói: "Tôi có mang theo."

Tiêu Tiểu Diệp thờ dãi, "Anh mang theo nhưng tôi lại không mang. Đăng kí kết hôn đành hôm sau vậy.", vừa nói cô vừa bày ra cái vẻ mặt buồn rầu. Bạch Niên Vũ chỉ cười, "Tôi mang cả giấy tờ cho cô rồi."

"Há?" Tiêu Tiểu Diệp há hốc.

"Tôi biết sáng nay cô chính là cố tình tránh tôi, 6 giờ sáng tôi đã ở trước cửa Tỉnh gia đợi cô. Giấy tờ- nhất định cô sẽ không mang theo nên tôi đã nhờ Thiên Dương lấy hộ. Lúc này thư kí của anh ta đã đưa tới." Bạch Niên Vũ nói.

"Thảo nào tôi lại thấy cái tên kia quen đến như vậy. Hoá ra là thư kí của Lâm Thiên Dương." Cô nghiêng răng. "Bạch Niên Vũ, anh chờ tôi một chút.", Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói với Bạch Niên Vũ.

Cô lấy máy điện thoại ra, nhấn số, chờ đợi. Đầu dây bên kia bắt máy.

- Diệp tỉ, chị gọi tôi làm gì vậy.- Tiếng Lâm Thiên Dương hí hửng.

- Nguyên nhân đương nhiên cậu phải biết chắc chắn chứ. Tại sao cậu dám bán rẻ chị họ mình như vậy hả?- Tiểu Diệp tức giận.

- Alo... Alo, Tiểu Diệp, ở đây tín hiệu không được tốt lắm.

- Đừng giả vờ nữa.

- Diệp tỉ, người ta là người trọng tình nghĩa, cho nên bạn bè nhờ vả thì phải làm rồi.

- Thiên Dương, cậu được lắm, lần sau gặp tôi, cậu nhớ cái mặt đó.

- Đoàng... đoàng... đoàng- Bên phía Lâm Thiên Dương vang lên tiếng súng.

Tiêu Tiểu Diệp tái mét, Bạch Niên Vũ giật lấy điện thoại của cô, tắt ngay. Tiêu Tiểu Diệp vì nghe thấy tiếng súng nên nãy giờ mặt vẫn xanh ngắt.

- Niên Vũ, anh...có nghe thấy.- Tiêu Tiểu Diệp lắp bắp.

- Cô thực sự không biết gì?- Bạch Niên Vũ nghi hoặc. Là người của Tỉnh gia, tại sao nghe thấy tiếng súng lại sợ.

- Biết cái gì chứ? Thiên Dương, liệu cậu ta có...- Tiêu Tiểu Diệp ngớ người.

- Tiêu Tiểu Diệp, tôi hỏi cô một chuyện.- Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hắn, cả người đột nhiên lạnh ngắt, cái gã này sao tự nhiên lại đổi mặt như vậy. Nãy vẫn còn bình thường, sao bây giờ lại lạnh lùng như vậy.

- Cô có biết gì về thế giới ngầm không?- Bạch Niên Vũ nghiêm túc.

- Thế giới ngầm là cái gì, tôi không biết.

- Thực sự không biết?- Bạch Niên Vũ nghi hoặc.

- Đương nhiên.

Bạch Niên Vũ nhìn cái khuôn mặt như vừa nghe thấy cái gì mới vậy. Không hề giống nói dối.

- Tứ đại hắc đạo, nghe thấy chưa? - Bạch Niên Vũ hỏi tiếp.

- Chưa từng- Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Bạch Niên Vũ lại thêm hoang mang.

"Tứ đại hắc đạo chính là tên gọi của Tứ đại gia tộc ở giới hắc đạo. Là bốn gia tộc lớn trong thế giới ngầm, nói cách khác là thế giới của những kẻ xấu, tội phạm. Kinh doanh bất động sản, điều hành bệnh viện... tất cả chỉ là một cái vỏ bọc kĩ càng để che giấu thân phận ở giới bạch đạo. Tứ đại hắc đạo chính là Bạch, Tình, Hứa, Chấn. " Một giọng nói lạnh lùng, pha chút yêu nghiệt vang lên.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy bên cạnh mình bây giờ là một người đàn ông, anh ta mặc bộ vest đen, khuôn mặt anh tuấn. Anh ta cúi xuống nhìn cô, miệng cười khẩy:" Bạch phu nhân, cô đã hiểu ra chưa?"

Bạch Niên Vũ từ khi có sự xuất hiện của hắn ta thì mặt tối sầm.

- Lục Ân, không cần cậu xía vào."

Lục Ân bỏ đi cái vẻ cợt nhả trên khuôn mặt, lạnh lùng," Niên Vũ, tôi qua không kịp, bây giờ nhớ giọng tôi?"

Bạch Niên Vũ đứng dậy, kéo Tiêu Tiểu Diệp về phía hắn. Tiêu Diệp đột nhiên bị Bạch Niên Vũ kéo lại thì ngạc nhiên.

- Lục Ân, anh thôi đi.- Tiếng con gái tức giận nói.

Lâm Hiểu Khê ở phía sau tức giận, đag trừng mắt nhìn Lục Ân. Lục Ân chỉ cười nhẹ rồi đi về phía Hiểu Khê." Tiểu Khê, em làm anh chờ mệt lắm đấy. Phi vụ của chúng ta không thể chờ lâu như vậy được."

- Xin lỗi đã để anh chờ.- Hiểu Khê chỉ nói qua loa." Bạch Niên Vũ, anh vẫn là đưa chị Tiêu Diệp đi trước đi."

Bạch Niên Vũ chỉ cười rồi kéo Tiêu Tiểu Diệp đi. Lúc Tiêu Tiểu Diệp đi qua Lục Ân, cô đã nhìn thấy ánh mắt đầy oán hận của hắn nhìn cô, và cả lời thì thầm của hắn: "Chờ tôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Bạch Niên Vũ đưa cô vào xe, Tiêu Tiểu Diệp vẫn chưa hết hoang mang.

- Bạch Niên Vũ, những gì anh ta nói là thật?

- Cô có thể tin, cũng có thể không.- Bạch Niên Vũ chỉ lạnh nói.

- Vậy nếu như tôi tin thì đúng là như vậy, chẳng lẽ Tình gia là xã hội đen sao?

- Như tôi nói, cô có thể tin cũng có thể không.

- Lần đầu tiên trong đời tôi thấy giống như cả thế giới phản bội mình vậy.- Tiêu Tiểu Diệp cúi gầm mặt. Tại sao bà ngoại lại không nói cho cô biết, còn cả

cậu, Thiên Dương và Hiểu Khê nữa. Tại sao họ lại không nói cho cô.

- Bạch Niên Vũ, anh cũng là hắc đạo? - Tiêu Tiểu Diệp đen mặt.

- Nếu tôi nói phải? - Bạch Niên Vũ cười.

Thiên hạ, cô đã đắc tội với ai như thế này. Cung Ân Thần đã từng nói với cô rằng xã hội đen chỉ có chém giết, là thế giới của tội ác. Lúc này cô lỡ nói dối Bạch Niên Vũ chẳng lẽ sẽ bị băm thành từng mảnh.

- Bạch Niên Vũ, tốt xấu gì anh cũng là chồng trên danh nghĩa của tôi. Vậy nên anh sẽ không giết tôi đúng không?

Bạch Niên Vũ đen mặt, cái cô nương này thật lắm chuyện. " Chẳng phải cô lạnh lùng, kiêu ngạo dám quật ngã cả vệ sĩ của tôi sao? Bây giờ mới biết sợ sao?"

- Bạch Niên Vũ, chẳng phải anh nói tôi đừng cố gắng mạnh mẽ sao? Bây giờ tôi đang yếu đuối đây! - Tiêu Tiểu Diệp chớp mắt.

- Yên tâm, tôi không giết cô đâu. Nếu tôi giết cô, mẹ tôi và cả Tĩnh gia ghi thù tôi mất. - Bạch Niên Vũ nói đùa.

- Anh cũng biết nói đùa sao? - Tiêu Tiểu Diệp cứ tưởng hắc là băng sơn ngàn năm ai ngờ cũng có lúc như thế này.

- Chẳng lẽ cô nghĩ tôi là ma đầu giết người lạnh lẽo? - Bạch Niên Vũ nói.

- Không phải sao. Xã hội đen không phải như vậy sao. - Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

- Giới hắc đạo này còn tốt gấp bội bạch đạo. Ở đây, sai là sai, phải chấp nhận kết cục. Còn bạch đạo, giết cả nhà cũng chỉ vào tù vài năm, nó thì tốt đẹp gì. Là cô quá đơn thuần, là cô không hiểu về nó nên cô có ác cảm với nó, sau này khi quen, cô sẽ cảm thấy bạch đạo nó tanh tưởi chẳng khác gì hắc đạo, có khi còn hơn nữa. - Bạch Niên Vũ nói nhỏ.

Tiêu Tiểu Diệp ngó người với những gì hắn nói. Xã hội đen thì có gì hay chứ, chẳng qua là tội phạm thôi, sao lại tốt hơn giới bạch đạo. Bây giờ tuy cô không hiểu được nhưng sau này, cô sẽ hiểu được, bạch đạo và hắc đạo bên nào tốt. Cô sẽ biết được cái thế giới mà cô cho là tốt đẹp nó sẽ thối nát như thế nào.

Bạch Niên Vũ nhìn cái bộ dạng ngây ngô của cô thì chỉ cười nhẹ: " Nói với cái kẻ ngu ngốc như cô thì chẳng khác gì đàn gảy tai trâu."

Tiêu Tiểu Diệp tức giận, lần đầu tiên trong đời có người chê cô ngu ngốc: " Anh nói tôi ngu ngốc?"

- Lẽ nào cô thông minh?

- Tôi tại sao không thông minh?

- Cô định khoe tôi cái IQ 186 của cô với tôi sao. Tôi thật tò mò tên ngu ngốc nào đã đo cho cô vậy.

- Anh nói cái gì?

- Vậy tôi hỏi cô. Một bệnh nhân không có phản ứng với thuốc mê thì thuốc tê có phản ứng không?

- Đương nhiên là không rồi... - Giọng cô nhỏ dần. Ánh đèn đen tối bật lên.

Bạch Niên Vũ không có phản ứng với thuốc gây mê, vậy mà hôm qua cô còn tiêm thuốc gây tê cho hắn, còn giải thích một tràng cho hắn, nhục nhả. Thanh danh bác sĩ của cô, mặt mũi của cô đâu mất rồi.

Bạch Niên Vũ nhìn khuôn mặt đỏ bừng, " Sao? Định nói cô thông minh nữa sao? Cái bằng thạc sĩ của cô vẫn là nên xem lại."

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng, cô bây giờ đúng thật là ngu ngốc.

Cô chợt nhớ ra một chuyện, " Bạch Niên Vũ, cái người đàn ông lúc này, tên Lục Ân ấy, rốt cuộc là ai vậy?"

Bạch Niên Vũ ngưng mặt, " Cô không cần biết về hắn đâu."

" Lúc này, khi anh kéo tôi ra ngoài, hắn đã nói cái gì đó với tôi."

" Kệ hắn đi, đừng quan tâm đến hắn." Bạch Niên Vũ lạnh lùng, anh không muốn cô biết cái gì về Lục Ân, hắn quá nguy hiểm, cô càng biết thì càng nguy hiểm.

"..." Tiêu Tiểu Diệp không nói gì cả, rốt cuộc Bạch Niên Vũ và Lục Ân kia có chuyện gì vậy. Tại sao Tiểu Khê lại ở đó với hắn. " Vậy Tiểu Khê tới đây làm gì?"

- Cô thật nhiều chuyện, tôi ngứa tay lắm rồi. - Bạch niên Vũ tức giận.

- Không nói thì thôi, cần gì phải thái độ.

- Cô vừa nói gì?

- Tôi nói anh lái xe cẩn thận...- Tiêu Tiểu Diệp vẫn là không nên chọc đến hắn. Cô đang ngồi bên ổ kiến lửa, không nên chọc thêm.

Cả quãng đường sau hai người đều im lặng. Khi đến cục dân chính, Tiêu Tiểu Diệp mới thấy thoải mái. Cô mở cửa hít thở không khí trong lành, trong cái xe ấy, ngồi với băng son ngàn năm thật là khó chịu.

Lúc hai người đến chỗ đăng kí, ai cũng nhìn họ. Vợ chồng nhà ai mà lại như vậy. Đi đăng kí kết hôn mà mặt như đưa đám vậy, hai người chụp ảnh, anh thợ ảnh đã cố gắng bảo họ họ cười thể mà quay đi quay lại vẫn là bán mặt lạnh tới sống lưng. Khi nhìn tấm ảnh xong, Tiêu Tiểu Diệp nản lòng, cái tên Bạch Niên Vũ này đúng là đẹp lán át người ta, cô như thế này mà đứng bên hắn vẫn bị hào quang của hắn che phủ.

Bạch Niên Vũ đưa cô trở về Tỉnh gia, cổng vừa mở, cô đã thấy bà ngoại và mẹ Bạch phu nhân đã ngồi nói chuyện rôm rả ở bàn trà.

- Bà ngoại, cô Tôn, cháu chào hai người ạ!- Tiêu Tiểu Diệp lễ phép chào hai người.

- Thế nào, hai đứa đã chính thức trở thành vợ chồng rồi phải không?- Bà ngoại cô lại cầm tay cô, ngọt ngào nói.

- Cháu và Tiểu Diệp đã là vợ chồng rồi ạ.- Bạch Niên Vũ cười cười.

- Chắc chắn, Tiểu Diệp, khi nào con về nhà Tiểu Vũ vậy.- Tôn Lệ hào hứng nói.

- Về nhà... Cháu vẫn chưa biết ạ!- Tiểu Diệp chỉ trả lời cho có, cô thêm mà ở với cái tên này.

- Ngày mai, ngày mai Tiểu Diệp sẽ tới sống chung với Tiểu Vũ.- Tỉnh Án nói thay cô.

- Hà - Tiêu Tiểu Diệp há hốc." bà ngoại, Niên Vũ, anh ấy còn chưa đồng ý." Tiêu Tiểu Diệp cố tình gọi Bạch Niên Vũ một cách thân mật, chính là nhờ hắn ra mặt giúp cô.

- Chuyện đó không thành vấn đề, ngày mai cứ đến. Bây giờ phu nhân của cháu đã là Tiểu Diệp nên cô ấy quyết định cái gì thì cháu đều nghe theo.- Bạch Niên Vũ không những không giúp cô lại còn thêm dầu vào lửa.

Tiêu Tiểu Diệp ấn mạnh vào tay hắn, Bạch Niên Vũ thấy móng tay cô không ngừng đâm vào tay hắn, hắn cầm lấy tay cô, miệng gian xảo. Hai người tình tứ cầm tay, khiến Tỉnh Án và Tôn Lệ mừng thầm trong bụng. Để không làm kiểng cản mũi, Tôn Lệ chuyển chủ đề:" Bác Tỉnh, cháu nhớ hôm trước bác có nói với cháu về vườn hoa hồng của bác, bây giờ có thể cho cháu xem được không ạ?"

Tỉnh Án hiểu ý, " Đương nhiên rồi, nào để ta đưa cháu đi xem." Thế là hai người kia rời đi, lúc này chỉ còn Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp. Cô vùng tay ra khỏi hắn, tức giận:" Bạch Niên Vũ, anh làm cái trò gì vậy hả?"

- Đương nhiên, là cảnh vợ chồng son mới cưới, ân ái ái ái.- Bạch Niên Vũ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

- Vợ chồng cái rắm...- Tiêu Tiểu Diệp đang định chửi thêm nhưng bịt miệng lại. Cô quên mất rồi, Bạch Niên Vũ là xã hội đen.

Bạch Niên Vũ nghe được lời nói của cô nhưng cố tình như không nghe thấy. " Tiêu Tiểu Diệp, cô không cần phải bắt măn gì với tôi cả. Cô chỉ cần làm tốt chức vị Bạch phu nhân là được. Còn lại thì thôi."

" Bạch phu nhân cũng khó làm lắm", cô gào lên. Tiêu Tiểu Diệp bây giờ cần ngay một cái hố để mình lọt vào đó. Trên đời này cái mỏng gì cũng có thể xảy ra.

- Nhiệm vụ của cô là yêu thương chồng. Thế mà không làm được?- Bạch Niên Vũ châm chọc.

- Yêu với chả thương. Bà đây không rảnh. - Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

- Tại sao lại không rảnh. Công việc của cô là ngắm tôi, chăm tôi là được. Cô nói xem cái khuôn mặt này của tôi, chẳng lẽ không đủ để cô bận sao.- Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp ngơ lên, " Cái tên này thế mà vẫn có cái mặt tự cao tự đại vậy sao. Mà tên này cũng đẹp trai thật. Làm diễn viên chắc sẽ phù sóng quốc gia đây."

Bạch Niên Vũ nhìn cái vẻ mặt mê trai của cô, người dịch lại gần, áp sát lên người cô, " như thế này đã đủ tiêu chuẩn làm phò mã của cô chưa, Tiêu Diệp?", hấn vô lại cắn vào vành tai cô. Tiêu Tiểu Diệp vì hành động quá sức thân mật của hấn thì đỏ mặt, đẩy hấn ra rồi chạy một mạch ra khỏi phòng. Bạch Niên Vũ đứng dậy, miệng cong lên, rồi lại thờ dài: "Dù có là hoàng đế, quyền lực đầy mình nhưng trái tim người đẹp cũng khó mà có được. Bây giờ mới hiểu được nghĩa."

Tiêu Tiểu Diệp chạy ra vườn hoa, cô rờ rờ mặt, nóng bừng. Hấn thế mà vô lại, thế mà dám cắn vào chỗ mẫn cảm của cô. Tên biến thái!!!

Đột nhiên, Tiêu Tiểu Diệp nhận ra, khi ở với hấn, cô không thể lạnh lùng được mà bao nhiêu sắc thái đều biểu lộ ra. Cô thua hấn rồi. Tên âm binh. Cô dầm mạnh xuống đất, không ngừng tức giận" Bạch Niên Vũ tên biến thái, tên Vi Tiểu Bảo, đồ mất nết."

- Cô có tức giận thì cũng không làm được gì đâu.

Bạch Niên Vũ đen mặt ở phía sau. Cô ta thế mà dám mắng hấn là Vi Tiểu Bảo.

Tiêu Tiểu Diệp lạnh sống lưng, xoay người nhìn cái khuôn mặt đen như than của hấn, chết tiệt, hấn sẽ giết cô đúng không? Ông trời ơi, cứu con!!

- Cô biết không? Nếu tôi mà là Vi Tiểu Bảo thì lúc này tôi sẽ không dừng lại như thế đâu.- Bạch Niên Vũ nở một nụ cười đen tối.

- Tên bệnh... Ừm...

Tiêu Tiểu Diệp chưa kịp nói xong thì có một đôi môi khác đã ấn lên môi cô. Cô vì ngạt khí mà hơi mở miệng. Có ai đó nhân cơ hội đưa lưỡi vào dây dưa với lưỡi cô. Bạch Niên Vũ dùng tay giữ sau gáy cô để thôi ngộ nguây. Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, cắn mạnh vào môi hấn. Bạch Niên Vũ vì đau mà bỏ môi cô ra.

- Cô dám cắn tôi!!!!

Tiêu Tiểu Diệp môi sưng vù, Bạch Niên Vũ thì bị rách môi. Cô định giơ chân lên đá hấn thì hấn đã né được. Miệng hấn vẫn còn chảy máu. Hấn lấy tay quẹt máu. "Môi cô cũng mềm thật. Hôn cũng thật ngọt." Ánh mắt yêu nghiệt lướt qua môi sưng vù của cô.

Tiêu Tiểu Diệp tức tối. Vẫn im lặng này giờ, nụ hôn đầu của cô thế mà lại bị tên cầu huyết này cướp mất. Thanh danh của cô, trong sạch của cô." Anh...cái tên bệnh hoạn!!"

- Sau này chúng ta còn làm nhiều hơn nữa cơ, và đặc sắc hơn cơ ~

- Đồ Vi Tiểu Bảo!!!

- Em chính là vợ của Vi Tiểu Bảo. Chúng ta cùng bệnh hoạn!!!

Tiêu Tiểu Diệp muốn nổ tung lên. Cái tên máu chó này, thật muốn chửi bậy.

- Bạch thiếu gia, tiểu thư, phu nhân gọi hai người vào ăn!- May mắn quần gia tới giải hoạ nếu không thì không biết sẽ có gì xảy ra nữa.

- Được rồi.

Phòng ăn...

Tôn Lệ và Tĩnh phu nhân đã ngồi ngay ngắn nơi bàn. Tiêu Tiểu Diệp cùng Bạch Niên Vũ đi vào, mặt thâm trầm.

Đồ ăn đã dọn lên nhưng cả hai đều không có tâm trạng để ăn.

- Tiểu Vũ, môi con bị sao vậy?- Tôn Lệ thấy môi của con trai bị rách nên gặng hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp đơ người. Bạch Niên Vũ nhìn cô, chỉ cười nói" Mèo cào ả!"

- Mèo ư?- Tôn Lệ với giọng nói nghi hoặc.

Tĩnh Ân nhìn sang Tiểu Diệp, thấy môi cô sưng vù cũng lo lắng " Tiểu Diệp môi con sao bị sưng vậy?"

- Ông đốt ả.- Tiêu Tiểu Diệp tìm tàm cái cớ.

- Ông đốt?- Lần này tới lượt Tĩnh Ân nghi hoặc.

Sắp xếp theo hai lời khai của " Bị cáo ", hai vị " Thẩm phán" kia hiểu ra ngay. Ông đốt, mèo cào gì chứ?

- Hai đứa lần sau chú ý an toàn.- Tĩnh Ân cười cười. Bọn trẻ bây giờ cũng thật táo bạo.

- Chú ý an toàn, cơ thể quan trọng.- Tôn Lệ phụ họa thêm
- Hai người hiểu lầm rồi.- Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng giải thích.
- Lần sau con sẽ cố gắng không để MÈO cào nữa ạ!- Bạch Niên Vũ bình tĩnh trả lời, mắt chuyển sang phía Tiêu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp đá mạnh vào chân Bạch niên Vũ. Hắn bị đá đột ngột nên kêu lên:" Tiêu Diệp, lần sau anh sẽ nhẹ nhàng với em. Đừng đá anh như vậy, định mưu sát chồng sao?"

Phụt, Tinh Ân và Tôn Lệ đồng loạt bất ngờ. Tiêu Diệp thì đen mặt. Hắn vẫn là cái đồ Vi Tiểu Bảo.

Bữa cơm ác mộng của Tiêu Diệp cuối cùng cũng kết thúc. Bạch Niên Vũ trước khi ra về vẫn không quên vô lại. Hôn má cô một cái:" Bảo bối, anh về đây. Hẹn ngày mai em tới ở nhà anh. Bà xã thân ái ạ ~"

Thơm xong hắn vô lại cười, để Tiêu Tiểu Diệp đen mặt ở phía sau hét lên:" Đồ Vi Tiểu Bảo!!! Tên biến thái!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Hai đứa thế mà ngọt ngào nhỉ? - Tinh Ân nãy giờ đứng ở phía sau tủm tỉm cười.
- Bà hiểu lầm rồi. Cháu là bị ép buộc.- Tiêu Tiểu Diệp vội vàng giải thích.
- Được rồi...được rồi.- Tinh Ân ngoài miệng thì nói như vậy nhưng thực ra là lòng lại khác.
- Bà, tứ đại gia tộc không phải bạch đạo đúng không? - Tiêu Tiểu Diệp lòi hết thắc mắc trong lòng ra.

Tinh Ân hơi khựng lại, nhưng rồi bà chỉ thờ dài."Ta biết, rồi có một ngày con cũng sẽ biết. Giấu bao nhiêu năm cũng chẳng thể giấu mãi được."

Tiêu Tiểu Diệp chỉ bình thản," Vậy ra là đúng rồi!"

" Con biết không, năm xưa mẹ con trước khi qua đời đã xin ta đừng nói cho con biết về Tinh gia, nên mấy năm qua cậu con và ta đều giấu kĩ. Nay con đã biết rồi thì đành phải chấp nhận! Tinh gia là hắc đạo. Cho nên dính dáng đến nó cũng chẳng tốt lành gì. Tiêu Diệp con biết đúng không? Tiểu Vũ, nó sẽ bảo vệ con. Bạch gia sẽ bảo vệ con. Con là con gái, đến tuổi cũng phải rời xa gia tộc. Nhưng việc con là người của Tinh gia sẽ đưa con vào nguy hiểm. Tinh gia đâu có là tứ đại hắc đạo thì cũng không thể bảo vệ con suốt đời. Cho nên..."

" Bà, con hiểu mà. Con hiểu." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười. Sao cô lại không biết chứ, Tinh gia đâu có quyền lực tới mấy thì cũng không thể bảo vệ được cuộc sống của vợ chồng cô. Cho nên việc liên hôn giữa hai gia tộc chính là để bảo vệ.

" Bà, mình vào nhà thôi. Ngoài trời rất lạnh." Tiêu Diệp nhanh chóng dìu bà cô vào nhà.

New York, Mĩ...

Biệt thự Victoria...

Người con gái tuyệt mỹ đứng trước cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc. Biệt thự Victoria về đêm rất lạnh lẽo. Lạnh như chính con người của cô gái kia vậy. Vệ sĩ nãy giờ đứng sau im lặng, từ khi tiểu thư nghe xong tin tình báo thì đã như vậy.

- Niên Vũ, anh ấy thật sự đã kết hôn với cháu gái của Tinh gia? - Người con gái ấy cuối cùng cũng lên tiếng.
- Vâng! Tôi qua, chính Bạch gia đã thừa nhận, sáng nay theo giờ Trung Quốc cả hai người kia đã đi đăng kí kết hôn.- Vệ sĩ trả lời.

Khuôn mặt cô gái kia đã không còn lạnh lùng nữa mà thay vào đó là sự tức giận." Sao có thể như vậy chứ? Thật là kinh khủng. Tôi muốn nhanh chóng khừ cô ta cho tôi, bằng mọi giá phải khiến cô ta không còn trên đời này nữa."

- Tiểu thư, cô ta là người của Tinh gia...- Vệ sĩ kia nói.

" Khừ cô ta đi. Làm cho sạch, cho dù là Tinh gia hay Bạch gia cũng không thể biết được. Khừ sạch cho tôi!" Cô gái kia thét.

- Tiểu thư, cô có điện thoại!- Một vệ sĩ khác đi vào.

- Là ai?
- Lục tiên sinh.- Vệ sĩ kia trả lời.
- Lục Ân?- Cô gái kia nghi hoặc.
- Đúng vậy.
- Đưa tôi.- Cô gái kia lạnh nói.
- Cô để tôi đợi lâu!- Tiếng Lục Ân từ phía bên đầu dây kia.
- Có chuyện gì?
- Nghe gì chưa? Bạch Niên Vũ kết hôn rồi. Người trong lòng của cô kết hôn rồi.- Lục Ân cười nhẹ.
- Thì sao?- Cô gái kia nói.
- Mục Từ Kỳ, không cần phải giả vờ. Tôi biết tâm trạng của cô, cô phải đang muốn khừ Tiêu Tiểu Diệp không?

Mục Từ Kỳ im lặng

- Tôi đi guốc trong bụng cô rồi.
- Rốt cuộc anh muốn gì?- Mục Từ Kỳ hỏi.
- Chúng ta có cùng chung một mục tiêu- Tiêu Tiểu Diệp. Mà kẻ thù của kẻ thù chính là đồng minh. Như vậy có được xem là muốn?
- Được. Tôi hợp tác với anh.- Mục Từ Kỳ khẽ cười.
- Cô luôn khiến tôi vui. Mục Từ Kỳ, có phải chăng cô vẫn chưa nguôi ngoai được tình yêu 11 năm của cô?- Lục Ân giễu cợt.
- Lục Ân, anh không cần xoáy tôi?
- Về đi. Tôi ở Trung Quốc đợi cô. Về giành lại Bạch Niên Vũ đi!

"...."

Mục Từ Kỳ tắt máy. Tay cô nắm chặt, móng tay đâm mạnh vào da. Bạch Niên Vũ, anh thế mà đã yêu người khác rồi?

- Chuẩn bị phi cơ, tôi muốn về Trung Quốc trong 2 tiếng nữa. Liên hệ với Mục gia," Mục Từ Kỳ tôi về rồi!"- Cô nói với vệ sĩ.
- Vâng ạ!

Mục Từ Kỳ là ai? Là gia chủ của Mục gia, quyền thế chỉ đứng sau tứ đại gia tộc ở giới Hắc đạo. Mục gia chính là đối tác hoàn hảo trong hắc đạo. Nhưng 10 năm nay, Mục gia đã không hoạt động ở Trung Quốc nữa mà chuyển sang Châu Âu và Mỹ. Thế lực cũng đã mạnh hơn. Cho nên việc Mục gia quay về Trung Quốc chính là đang trở về để khiêu chiến với tứ đại gia tộc. Sắp có chuyện lớn xảy ra.

Máy bay xé rách bầu trời, đáp xuống sân của Mục lâm viên. Bóng hình yêu kiều từ trên chuyên cơ bước xuống. Tất cả gia nhân đã đứng xếp sẵn sân chờ gia chủ.

" Tiểu thư, cung nghênh ngài đã trở về!"

Mục Từ Kỳ lạnh lùng nhìn xung quanh. 10 năm nay cô đã nghĩ sẽ không bao giờ trở về nữa nhưng bây giờ đành phải trái lòng. Bởi vì cô không muốn Niên Vũ sẽ là của kẻ khác. Cô bấm số máy, bên kia truyền tới giọng nói của Lục Ân:" Về rồi à? Tôi W&B (White and Black) đi. Tôi đợi cô!"

- Chuẩn bị xe, tới W&B! - Cô nói với vệ sĩ.

White and Black là khu ăn chơi nổi tiếng của thành phố X. Ở đây trên trời dưới đất gì cũng có. Đàn bà, tiền bạc, côn đồ, doanh nhân,... từ hắc đạo tới bạch đạo, không gì không thiếu. Đây chính là sân nghiệp của Lục gia- gia tộc nổi tiếng ở giới hắc đạo. Nói cách khác, Lục Ân là chủ nơi này. Mục Từ Kỳ nhìn sự hào nhoáng của nó, miệng nhếch lên." Không tồi!" Vừa bước tới cửa, quản lý đã chạy ra cung kính:" Mục tiểu thư, cậu chủ chờ cô ở tầng 15 ạ!" Mục Từ Kỳ chỉ liếc nhìn. Cô tiến sâu vào trong toà nhà, nhìn xung quanh, từ khi bắt đầu vào đã vang lên những tiếng cười yêu kiều của đàn bà, tiếng lạch xạch của quần mạt chược. Cả những ánh mắt như kẻ săn mồi chăm chú nhìn cô. " Dơ bẩn." Cô chỉ lạnh nói.

- Mục tiểu thư, bên này ạ!- Quản lý chỉ đường.

Vào thang máy, vệ sĩ ấn tầng 15. Đây là thang máy kính nên có thể thấy được tất cả cảnh sắc của thành phố X. Mục Từ Kỳ khẽ nhìn, bao năm qua, nó

vẫn không thay đổi, vẫn khoác lên mình sự hào nhoáng của năm nào. Cô nhớ lại 11 năm trước, cũng đã từng có một người con trai đưa cô lên toà nhà cao nhất để ngắm nhìn nó. "Thấy không? Nó rất đẹp. Hào nhoáng nhất vào ban đêm." Mắt cô ươn ướt, lệ chảy từ lúc nào. Vệ sĩ thấy nhưng không dám nói gì, chỉ đứng lặng ở phía sau.

"Tĩnh!" Tiếng thang máy vang lên. Cửa mở, Lục Ân đã đứng ở trước." Kì Kì, cô luôn khiến cô hài lòng!"

- Nói vấn đề chính!

- Tôi đã nói rồi. Khử Tiêu Tiểu Diệp.

- Lần này, Lục gia và Mục gia chính là đang khiêu chiến với tứ đại gia tộc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

- Thì sao, chẳng có gì phải quan tâm cả. Lục gia không còn như xưa nữa rồi. Quyền lực của gia tộc tôi, ngang ngửa Bạch gia.- Lục Ân chỉ cười.

- Vậy đồng minh thì phải hỗ trợ đồng minh thôi!- Mục Từ Kì cười lạnh.

Lục Ân lấy ra một chai Hardys, rót rượu vào li, đưa cho Mục Từ Kì.

Mục Từ Kì từ chối. Lục Ân hơi ngạc nhiên:" Có thật hay không? Mục đại tiểu thư mà cũng có ngày từ chối rượu sao?"

- Là thật. Bao năm qua tôi đã không còn uống rượu nữa.- Mục Từ Kì nhẹ nói.

- Bạch Niên Vũ đúng là có mị lực. Khiến cho cô, một tiểu thư ăn chơi trác loạn thay đổi, và cũng khiến cho cô em gái nhút nhát của tôi trở nên to gan hơn!- Lục Ân lạnh nói.

- Lục Nhi? - Mục Từ Kì thắc mắc.

- Năm năm trước, Lục Nhi đã tự sát!

- Cái gì? Tự sát?

- Tình yêu khiến cho con người trở nên ngu ngốc.- Lục Ân cười." Vào việc chính!"

Mục Từ Kì cô không quan tâm tới những việc xảy ra đối với nơi này trong 10 năm qua. Thứ cô quan tâm chính là tình yêu của cô.

" Anh định xử cô ta như thế nào?"

" Cô biết không? Tôi thích ngược đãi, tra tấn bằng những thứ chậm rì. Lúc đầu, tôi chỉ cửa nhẹ vào da, chỉ khiến nó rì máu. Sau đó tôi lại cửa mạnh hơn, khiến nó rì nhiều máu hơn. Sau đó tôi càng cửa sâu hơn nữa. Khiến cho kẻ kia vì đau đớn mà van xin chết. Đây chính là cách tôi xử."

" Anh muốn bắt đầu cửa từ đâu?" Mục Từ Kì hỏi.

" Bắt đầu từ người thân yêu nhất của cô ta."

" Tình phu nhân."

" Không. Là từ ba của cô ta."

" Quả nhiên vô độc bất trượng phu."

"..."

" Ngày mai, chúng ta bắt đầu."

-----/-----/-----/-----/-----/-----

12 giờ đêm..

Trắng lạnh, gió lạnh, cả căn phòng lạnh. Mục Từ Kì khẽ kéo chiếc áo ngủ lại. Sau khi trở về từ chỗ của Lục Ân. Cô vẫn luôn cảm thấy tâm lạnh lẽo. Nơi trái tim vẫn hằn lên cái tên của người đàn ông mà cô yêu. Cô nhìn tờ giấy trong tay, nó ghi một dãy số. Đó là số của Bạch Niên Vũ, Lục Ân đã đưa cho cô. Cô định gọi cho anh, nhưng cũng lại không muốn gọi cho anh. Cô sợ, anh vẫn chưa tha thứ cho cô. Nhưng cuối cùng cô vẫn rút máy ra, ấn dãy số đó. Bên đầu dây bên kia vang lên tiếng của anh.

- Alo.

Tiếng của Bạch Niên Vũ vang lên. Khiến cho Mục Từ Kì khẽ run. Giọng anh vẫn thế, vẫn ấm áp như ngày nào.

- Là em

Bạch Niên Vũ nhận ra giọng của cô. Anh trầm lại.

- Từ Kì! Là em đúng không?

- Đúng vậy!- Bao năm qua, cô cứ nghĩ nghe giọng cô anh sẽ ngạc nhiên, nhưng hoá ra chỉ là cô nghĩ bởi anh lại dùng thái độ khách sáo nói với cô. Tim cô như bị ai đó bóp nghẹn.

- Bao năm qua, em vẫn sống tốt chứ?- Bạch Niên Vũ hỏi. Tốt xấu gì cô cũng từng là người anh yêu, anh vẫn muốn biết tình hình hiện tại của cô.

- Tốt! Em vẫn sống tốt, chỉ có điều cái tốt ấy lại không có anh ở bên.

"..." Bạch Niên Vũ im lặng. Anh bây giờ đối với cô chỉ có thể là lòng đã nguội lạnh." Anh có thể tin em được sao?"

Mục Từ Kì bật khóc, đúng vậy, anh sao có thể tin cô được chứ? Cô là một con đàn bà trác loạn, một kẻ chỉ mang tổn thương cho người khác.

"Niên Vũ, do quá khứ, em đã nói dối quá nhiều nên bây giờ em có nói thật anh cũng chẳng tin em đúng không?"

"Từ Kì, lúc ấy chúng ta còn trẻ, vẫn còn bồng bột. Hay xem đó là quá khứ, anh cùng em ta chỉ là những kẻ đã vô tình lướt qua nhau!"

"Bạch Niên Vũ! Em nhớ anh, là em nói thật! Yêu anh, cũng là em nói thật!" Mục Từ Kì nghẹn nói.

"Từ Kì, chúng ta buông tha cho nhau đi. 10 năm nay, đã là quá nhiều để quên một người. Em là nữ thần của bao chàng trai, sẽ có người yêu em hơn cả anh năm xưa!" Bạch Niên Vũ bật bạch.

"Anh nói chúng ta là người qua đường. Nhưng anh biết không, người qua đường đối với em, chỉ có thể là động lại trong em 1 giây. Nhưng anh lại khác, anh lướt qua em nhưng lại để cho em một đời khó quên. Bạch Niên Vũ, tha thứ cho em về những lỗi lầm lúc trước được không?" Mục Từ Kì muốn, muốn anh có thể nói với cô rằng anh vẫn còn yêu cô. Chỉ như vậy, cô sẽ không động đến Tiêu Tiểu Diệp. Xem như đây là giới hạn cuối cùng của cô.

"Từ Kì, anh có vợ rồi! Và anh cũng yêu cô ấy rất nhiều!" Câu này của Bạch Niên Vũ như dao sắc đâm vào tim cô, trái tim cô như đang rỉ máu, từng giọt từng giọt.

"Cô ta có gì tốt hơn em cơ chứ?" Mục Từ Kì hét lên.

"Cô ấy chẳng hơn em gì cả, chỉ có điều ở bên cô ấy, anh cảm thấy hạnh phúc!" Bạch Niên Vũ nói.

"Cô ta có thể cho anh cái gì, em cũng có thể cho anh cái ấy! Niên Vũ, xin anh một lần thôi!"

"Thứ cô ấy cho anh chính là cô ấy chưa từng yêu anh!"

"...." Mục Từ Kì im lặng. Anh đang nói cái gì vậy?

"Niên Vũ, em trở về Trung Quốc rồi." Mục Từ Kì cười lạnh.

"Trở về rồi à!" Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

"Protect your fiancée carefully!" Mục Từ Kì chỉ lạnh lùng nói. Sau đó cô đập máy, không để cho Bạch Niên Vũ nói thêm lời nào.

Cô ấn tiếp một dãy số khác, là số của Lục Ân." Now."

-----".-""-"

Bạch Niên Vũ rất bất ngờ với cuộc gọi của Mục Từ Kì, tuy anh không nghe rõ câu cuối cùng cô nói là gì nhưng anh cảm thấy rất bất an. Mục Từ Kì đi cũng đã 10 năm, bây giờ trở lại đây chính là đang khiêu chiến trong thế giới ngầm. Nếu anh nói anh sẽ đối đầu với cô, thì anh không thể. Nói anh xử lý cô như xử lý các thế lực khác ở hắc đạo thì anh càng không thể. Bởi cô đã từng là người mà anh từng yêu, yêu đến tận tâm liệt phế. Anh cũng đã từng nghĩ cô là tri kỷ của đời mình nhưng sau khi biết cô luôn lừa dối anh thì anh đã đau như thế nào.

Mười năm nay, nếu không có sự xuất hiện của Tiêu Tiểu Diệp thì có lẽ anh vẫn sẽ mãi ở trong bóng đen của quá khứ. Nhắc tới Tiểu Diệp, khoé môi anh

cong lên, nhớ khi sáng, lúc trao nhau nụ hôn đầu, tim anh khẽ ấm lên như có dòng nhiệt ấm áp chảy qua vậy. Lại nhớ bóng dạng thẹn thùng của cô khi bị anh chọc, thật mê người. Cô giống như thuốc phiện, khiến anh mê đắm thần hồn, muốn cai cũng khó. Lúc này, anh không hề nói dối Mục Từ Kỳ, anh yêu cô, yêu bằng cả sinh mệnh.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của anh. Trên màn hình hiện lên ba chữ: " Lâm Thiên Dương "

- Cậu có biết bây giờ đã là nửa đêm rồi không?- Bạch Niên Vũ lạnh nói.

- Cô ta trở về rồi!

- Tôi biết. Mục Từ Kỳ đã trở về!

- Bạch Niên Vũ, cậu đã quên cô ấy chưa?

- Chưa.

- Vậy cậu sẽ đổi đầu với cô ta chứ?

- Nếu cô ta quá phận.

- Tình cảm cậu đối với cô ta bây giờ như thế nào?

- Yêu nhiều quá thành đau, cho nên là vô tình.- Bạch Niên vũ thở dài.

"..."

- Bây giờ tôi đã có người để bảo vệ cho nên, Mục Từ Kỳ, cũng chỉ là người đứng.

Bên đầu dây kia dập máy, tất cả đều im lặng.

Có người đối với ta đã từng là tất cả. Nhưng có người đối với ta bây giờ chỉ còn là cát bụi. Yêu nhiều thành hận, hận nhiều thành vô tình. Đó là quy luật của tình yêu. Yêu như chơi với lửa, chơi tuy vui nhưng lại nguy hiểm.

Tình yêu là thứ trò chơi của thượng đế. Khiến cho con người chìm trong yêu thương, thù hận, đau khổ và cuối cùng là vô cảm. Tình yêu chẳng khác gì tham vọng. Muốn có nhưng lại không được thì sẽ chọn hủy bỏ tất cả. Mục Từ Kỳ giống như vậy, cô từng có tình yêu của Bạch Niên Vũ nhưng vì ích kỉ nên muốn phá hủy thứ mà anh yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lại một ngày mai tới, ánh nắng len lỏi chiếu khắp căn phòng của Tiêu Tiểu Diệp. Cô vẫn nằm lì trên giường. Tình phu nhân đi vào, lắc đầu. Lột chăn ra, "Tiểu Diệp! Định ngủ tới bao giờ nữa?"

Bị bà đánh thức, Tiêu Tiểu Diệp nhăn mặt: " Bà cho con 10 phút nữa."

- Không thêm giờ phút gì cả, dậy cho bà, hôm nay con phải chuẩn bị đồ đi. Chuyển sang nhà Tiểu Vũ ở. Ai dè, vợ chồng mà lại xa nhau như vậy!- Tình Ân kéo cánh tay của Tiểu Diệp.

Tiểu Diệp như bị điện giật, nhanh chóng tỉnh ngủ, " Bà, hôm nay con phải tới bệnh viện để thăm bệnh nhân vừa phẫu thuật. Không thể chậm trễ!"

Tình Ân bĩu môi, " Diệp, hình như con quên ai là người điều hành bệnh viện rồi đúng không? Ta đã kiểm tra lịch của con từ ngày hôm qua rồi. Máy trò đầy tuổi gì mà lừa được bà chứ?"

" Lão nhân gia, người có tâm một chút đi. Con thật sự phải đi làm!" Cô bày vẻ nức nẻ.

" Được rồi. Ta cho người dọn đồ cho con."

" Bà..."

Tiểu Diệp quả thực cạn lời, bà ngoại của cô quả thật quá bá đạo!

"À, Minh Thụ, con nhớ chăm sóc cho nó với!" Tình Ân đột nhiên nhắc.

- Minh Thụ là ai vậy?

- Là cái thằng ngốc mà con đặc cách cho vào khoa của con đấy. Nó là Dạ Minh Thụ, con của bác Bùi ấy.

- Hoá ra thằng nhóc ấy bây giờ lớn như thế rồi! Con không nhận ra luôn.- Tiêu Tiểu Diệp bây giờ mới chợt nhớ cái tên số 1 hôm tuyển chọn thực tập sinh. Còn nhớ lúc trước còn lẻo đẻo theo sau cô, vậy mà giờ đã cao to vậy rồi.

- Nhận ta thì dạy dỗ nó nghiêm khắc vào. Cái thằng ấy có cái tư chất của bác sĩ nhưng mà quá ham chơi nên cô Bùi gửi tới bệnh viện nhờ con mài dũa.- Tình Ân nói.

- Yên tâm đi. Cái tên kia con cho ra bã luôn. Bác sĩ mà chẳng khác gì lang băm.

- À, hôm ấy nghe nói trưởng khoa Hàn còn suýt nữa thì đuổi hết cả mấy đứa thực tập sinh luôn phải không?

- Bác Hàn rất có trách nhiệm, nghiêm túc.

- Ta đang định thăng chức cho ông ấy!

- Đó là một lựa chọn đúng đắn!

Nói rồi, cô đi về phòng tắm để vệ sinh cá nhân. Tình Phu nhân cũng rời phòng. Tiêu Tiểu Diệp xong xuôi liền xuống phòng ăn, bật TV lên. Đập ngay vào mắt là cái tin tức:" Tình gia và Bạch gia liên hôn, một cơ đồ thương mại mở cửa."

Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi," Người ta liên hôn vì mục đích hoà bình. Đây lại thành thương mại. Truyền thông đúng thật là ngày càng ảo tưởng." Tình phu nhân gật đầu," May mà Chấn gia điều hành cái truyền thông. Nếu không bọn chúng còn viết nhiều hơn nữa. Phải cảm ơn lão Chấn cái đã."

- Bà nhờ Chấn gia viết tin sao?

- Ừm. Chẳng sao cả.

- Bà quả thật cao tay.

- Quá khen quá khen.

Tin tức lại tiếp tục đưa tin." Ngày hôm qua, Thiên kim tiểu thư của Mục thị đã trở về từ Mỹ. Mười năm nay, Mục thị đã chuyển sang hoạt động ở châu Âu. Hành động này của Mục thị phải chăng là đang có ý định chuyển về Trung Quốc hoạt động."

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì có chút tò mò. " Bà, Mục thị là như thế nào?"

" Ấy da, cũng không thể coi thường được. Mấy năm qua vuron xa ra thị trường châu Âu, cũng có chút máu mặt. Gia chủ bọn họ, Mục Từ Kỳ này, cô ta là một nhân tài đấy. Bảo họ được cả một cái gia tộc gần như sụp đổ, rất kinh ngạc."

" Mục Từ Kỳ là thiên kim tiểu thư kia?"

" Đúng vậy. Năng lực thì tốt, chỉ có điều nhân phẩm lại quá kém."

Tiêu Tiểu Diệp thắc mắc, tại sao bà ngoại cô lại có ác cảm với cô gái này như vậy nhỉ? Thôi, không thêm quan tâm nữa.

Bệnh viện...

Tiêu Tiểu Diệp vừa bước bảo cửa thì ai cũng nhìn cô với cái ánh mắt kì lạ. Báo chí đăng tin cô tới tập như vậy thì sao mà mấy người này lại không như vậy chứ. Đột nhiên cánh tay cô bị kéo đi. Cô trợn mắt, Cung Ân Thần sao lại như vậy!

- Thần Thần, cậu kéo tôi từ từ thôi.

- Tiểu Diệp, cậu có biết cậu nổi tiếng như thế nào rồi không hả? - Cung Ân Thần tức giận." Cái gì chẳng thêm quan tâm, bây giờ thì sắp theo chàng về dinh rồi đúng không?"

- Thần Thần à, cậu phải thương xót cho tôi với chứ.- Tiêu Tiểu Diệp đau khổ.

Cung Ân Thần là người bạn đầu tiên biết được thân phận của cô. Hai đứa gặp nhau ở đại học Harvard, rồi cùng nhau thi thạc sĩ, làm cùng bệnh viện. Nói chung hai đứa dính như sam vậy. Chỉ có ở cùng cô ấy, Tiểu Diệp mới có thể hoà đồng được. Cung Ân Thần này cũng là một tiểu thư nhà danh môn thế tộc ở Singapore, ba năm nay cậu ta trốn về Trung Quốc, nghe nói là đang bị ba mẹ bắt cưới chồng nên bỏ trốn.

Tiêu Tiểu Diệp kể cho Ân Thần nghe hết chuyện xảy ra cho cô nghe.

"Ây da, cậu cũng đã 27 tuổi rồi, đến tuổi cưới chồng. Bấy giờ tự nhiên được một anh đẹp trai rước thì ngu gì mà không theo." Cung Ân Thần nghe xong lập tức trở mặt.

"Đại tì, cô đang tự vả vào mặt mình à? Cô cũng đang trốn tránh hôn nhân đấy." Tiểu Diệp chèn giễu.

"Trường hợp của tôi khác xa với cậu. Tôi nói nếu vị hôn phu của cậu chưa từng gặp mặt thì chẳng sao cả. Nhưng mà đây là tình cũ của tôi, cậu biết tính tôi mà! Gương đã vỡ thì tôi thềm mà làm lành lại. Gương vỡ lại lành, Cung Ân Thần không hề có khái niệm ấy." Cung Ân Thần to giọng.

"Cậu cũng chỉ được cái mồm. Là ai trong lúc say rượu vẫn luôn gọi cái tên ấy: Thẩm Hạ Thiên." Tiểu Tiểu Diệp cũng to giọng không kém.

"Đừng nhắc đến cái tên đó, phải gọi là Thẩm-Cầu-Huyết." Cung Ân Thần dành cho cô cái nhìn đầy "Yêu thương"

"Được rồi. Thẩm Cầu Huyết."

Tiểu Tiểu Diệp nhìn thấy bóng dáng của ai đó, gọi to "Dạ Minh Thụ."

Ai ấy khẽ quay lại, đi về phía cô." Bác sĩ Tiêu, cô cho gọi tôi!"

- Ây da, không phải bị tôi dọa sợ rồi đấy chứ, Tiểu Thụ- Tiểu Tiểu Diệp cười.

Dạ Minh Thụ bị Tiểu Diệp gọi vậy thì mặt đỏ lên.

"Tiểu Thụ?, chắc chắn, nam sùng mới của cậu không tôi đấy chứ" Cung Ân Thần đánh giá cậu thanh niên trước mặt.

Hôm trước nghe nói, Tiểu Diệp đặc cách cho một thực tập sinh vào khoa của bọn họ. Hoá ra là tên này. Tướng mạo cũng đẹp phết. Cao to, đẹp dai. Mị lực của Diệp Cầu không tòi.(Diệp cầu là tên mà Cung Ân Thần gọi TTD.)

"Ây da, hậu cung của người ta đã có hoàng thượng mất rồi. Không thể nạp thêm nữa." Tiểu Tiểu Diệp cười." Dạ Minh Thụ, cậu tại sao lại vào bệnh viện này vậy?" Nghe bà ngoại của cô nói rồi nhưng cô vẫn không tin. Bác Búi chỉ có độc thằng con trai này, yêu chưa hết nữa là phạt nó. Chắc chắn có ẩn tình gì rồi.

"Vì chị đẩy thôi." Dạ Minh Thụ nghiêm túc nói.

"Phụt-" Cung Ân Thần vừa uống được ngụm nước đã phun ra hết." What did you say?"

"Này đừng đùa! Nói thật đi!" Tiểu Tiểu Diệp cứ ngỡ là cậu ta đag chọc cô.

"Tôi vào đây chính là để theo đuổi chị!" Dạ Minh Thụ tiếp tục nói.

"Phụt-" Cung Ân Thần lại bị sặc lần hai.

"Dạ Minh Thụ, nghiêm túc vào!" Tiểu Tiểu Diệp tức giận, trò đùa này không hay đâu.

"Tôi đang rất nghiêm túc. Tiểu Diệp, lúc trước tôi đã nói với chị rồi. Chị phải là vợ tôi!" Dạ Minh thụ nói.

"Đấy chẳng qua chị là chuyện hồi nhỏ."

"Đối với tôi, nó chưa từng là chuyện hồi nhỏ. Đó là chuyện của cả đời tôi."

"Tôi đã có chồng rồi!"

"Hai người cũng đâu có yêu nhau. Chỉ là hôn nhân thương mại thôi." Dạ Minh thụ nói.

Tiểu Tiểu Diệp đơ người. Cái thằng nhóc này, cái quái gì cũng biết vậy." Tôi hơn cậu 3 tuổi. Cho nên không hợp."

"Tình yêu không phân chia tuổi tác. Yêu chính là yêu." Dạ Minh Thụ tung lên triết lí.

Cung Ân Thần ngồi một bên sững mặt, tên nhóc này mặt dày thật.

Reng...reng...reng..

Tiếng chuông điện thoại của Tiểu Tiểu Diệp vang lên. Phá hủy bầu không khí khó hiểu.

- Alo- Tiểu Tiểu Diệp nghe máy.

- Bác sĩ Tiêu, có người cần gặp chị!- Tiếng lễ tân bệnh viện nói.

- Ai vậy?

- Anh ta tự xưng là quản gia của nhà cô, họ Lý.
- À được rồi.- Thì ra là quản gia của Tiêu thị.
- Anh ấy đang đứng ở tầng hầm đồ xe. Chị có thể tới đó.

" Ừm "

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng rời đi. Để mặc Cung Ân Thần và Dạ Minh Thụ.

Tầng hầm...

Tiêu Tiểu Diệp tới chỗ đồ xe, thấy một người mặc vest chỉnh tề đứng ở đấy. Cô chạy lại. Người đàn ông xoay người lại nhìn cô cười. Tiêu Tiểu Diệp rùng mình, đó không phải Lý quản gia. Có cánh tay từ phía sau chụp ngay vào miệng cô. Tiêu Tiểu Diệp dẫy dụa. Thuốc mê ngấm lên, ý thức của cô dần mất đi.

- Hai người đàn ông đưa cô lên một chiếc xe đỗ ở đấy. Một tên gọi điện:" Lục tiên sinh, đã bắt được rồi ạ!"

" Tốt lắm! Dọn dẹp đi." Lục Ân ở đầu dây bên kia ra lệnh.

Tên còn lại lập tức đi tới camera đã bị làm nhiễu tín hiệu kia. Rút súng bắn nát. Vì súng giảm thanh nên không ai nghe được. Cũng như biết được việc Tiêu Tiểu Diệp bị bắt cóc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tòa nhà Mances, trụ sở chính của Bạch gia tại Bạch đạo..

Bạch Niên Vũ đang xem sổ sách về kinh tế của tập đoàn Mances, tất cả số liệu được thống kê khác hoàn toàn với những gì điều tra được. Trong tập đoàn đang có kẻ tham nhũng. Điện thoại bàn vang lên,"" Chủ tịch, Lâm Tổng của Annicoff tới ạ!"

- Cho vào đi!

Lâm Thiên Dương đi vào, không còn dáng vẻ của những ngày thường nữa mà là bộ dạng nghiêm túc của một vị tổng tài. Hắn khoác lên mình bộ âu phục màu đen tuyền. Lâm Thiên Dương đưa cho Bạch Niên Vũ những bản báo cáo:" Bạch Niên Vũ, chuyện cậu nhờ tôi đã làm xong rồi. Kết quả điều tra là đúng, cho nên ở công ti của cậu đang có kẻ mờ ám. Hơn 20% lợi nhuận đã bị trút đi. Tôi cũng đã điều tra, số tiền bị lấy đi chảy vào tài khoản của Giám đốc phòng chiến lược của cậu."

- Lão già kia thế mà ngang nhiên lấy tiền của tôi vậy sao?

-Không chỉ thế đâu, chỉ có 5% chảy vào tài khoản của ông ta. Còn 15% chảy vào tài khoản bí mật ở Thụy Điển. Mà Thụy Điển thì chỉ có một kẻ dám làm như vậy..

- Lục Ân.

- Đúng vậy. Hắn chắc chắn rằng cậu sẽ điều tra, Hắn chính là đang ngang nhiên thách thức. Còn nữa, tối qua, Mục Từ Kỳ đã xuất hiện ở W&B, hai người này...- Lâm Thiên Dương ngập ngừng

- Lâm Thiên Dương, tôi hiểu cậu đang muốn nói gì. Nếu như Mục Từ Kỳ đã dám trở về đây thì cô ta chắc chắn sẽ biết phải chịu cái gì!

- Bạch Niên Vũ, có chuyện này không biết có nên nói không nữa?- Lâm Thiên Dương nói." Hôm trước, ba tôi đã phát ra một lệnh ngầm, truy tìm một người tên là Từ Đơn. Cũng đã tìm được rồi. Bạch Niên Vũ, cậu có muốn gặp ông ta không?"

- Từ Đơn? Là kẻ đã giết ba tôi và bác của cậu ư?

-Đúng vậy. Nhưng bây giờ hắn đang mang trong người rất nhiều bệnh.

- Chờ khi nào tôi lo xong việc đã.

-Reng...reng...reng- Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Bạch Niên Vũ cảm lên nghe, "" Có chuyện gì vậy?""

"" Thiếu gia, cô Tiêu đã biến mất khỏi bệnh viện rồi!"

"" Tại sao lại để chuyện đó xảy ra hả?"

"" Lúc này, có người tự nhận là Tiêu gia tới tìm gặp cô ấy..""

"" Nhanh đi tìm đi. ""

-Reng...reng...reng- Lần này tới lượt điện thoại của Lâm Thiên Dương.

"" Thiếu gia, đại tiểu thư mất tích rồi."

"" Nhanh cho người đi tìm cho tôi."

" Vâng ạ. ""

Cả hai người nhìn nhau, chắc chắn thừa hiểu có chuyện gì rồi.

Nhà kho hoang ở ngoại thành...

Tiêu Tiểu Diệp bị trói vẫn còn hôn mê nằm trên sàn nhà lạnh ngắt. Mục Tử Kỳ đứng ở cách đó không xa, chăm chú nhìn cô, khóe miệng khẽ nhếch lên. Cô ta ra hiệu cho vệ sĩ đánh thức cô dậy. Bọn vệ sĩ cầm chậu nước lạnh đổ ập vào người cô. Nước lạnh ngắt khiến cho Tiêu Tiểu Diệp co người, tỉnh lại.

Tiêu Tiểu Diệp cả người đau ê ẩm, còn bị cái lạnh thấu da nhiễm vào người, run lên. Mắt, miệng đều bị bịt kín. Cô chỉ có thể dùng khứu giác để nhận định chỗ mình đang ở. Có mùi ẩm mốc, sàn nhà bụi bặm, và còn có cả mùi nước hoa phụ nữ.

- Cô, cũng khá đấy nhì.-Tiếng Mục Tử Kỳ vang lên.

""..."" Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

-Dựa vào cái khuôn mặt hồ li này để quyến rũ đàn ông, chẳng khác gì một con đ*!-Mục Tử Kỳ lạnh nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngớ người, không phải chứ, cô có phải tiểu tam tiểu tứ gì đâu mà bây giờ lại bị người ta đánh ghen. Trong đầu Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên hiểu ra một chuyện, cô ả bất cóc cô chắc chắn là tình nhân nhỏ bé của Bạch Niên Vũ rồi.

Mục Tử Kỳ gỡ miếng băng dính bịt miệng của Tiêu Tiểu Diệp ra.

- Bây giờ tôi có thể trò chuyện với cô rồi đúng không?- Mục Tử Kỳ châm biếm.

- Rốt cuộc cô muốn gì?- Tiêu Tiểu Diệp bất mãn.

-Muốn ư? Tôi muốn cô chết.

- Muốn tôi chết, cô hình như muốn hơi nhiều.

- Tiêu Tiểu Diệp, cô biết không, tôi có rất nhiều cách để cô chết. Chẳng hạn tôi tặng cô một viên đạn vào đầu, chẳng hạn như tôi cho người thiêu cháy cô, và cũng chẳng hạn như tôi cho người cưỡng hiếp cô. Rất nhiều rất nhiều cách...- Mục Tử Kỳ cầm con dao Thụy Sĩ trong tay, khẽ vuốt ve phần cổ của Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp bị một thứ lạnh lạnh quẹt qua cổ thì có chút buồn. Con dao trên tay Mục Tử Kỳ khẽ cứa nhẹ vào cổ cô, tia máu đỏ chậm chậm chảy ra. Tiêu Tiểu Diệp nhú mày. Mục Tử Kỳ cười lớn.

- Yên tâm tôi chưa muốn cô chết. Tôi muốn cô sống để nhìn thấy những điều mà cô thương yêu bị hủy hoại.

Cả người Tiêu Tiểu Diệp bị bế thốc lên, rồi bị đặt lên một chiếc ghế cứng, vải che mặt tháo xuống. Tiêu Tiểu Diệp nhìn xung quanh chỉ thấy khoảng 5 tên vệ sĩ đang đứng chắn người che cho cô gái kia.

- Đừng nhìn tôi như vậy, nhìn lên chiếc TV đối diện cô đi.- Mục Tử Kỳ nói.

Chiếc TV đối diện cô được bật lên. Vào cái giờ phút ấy, Tiêu Tiểu Diệp đã ước gì mình chưa từng thấy nó. Phòng khách của Tiêu Gia, hình ảnh bố cô, Vũ Nhân và cả Tiêu An Tình đang quỳ trước một lũ người áo đen. Có kẻ rút súng ra, chỉ thẳng về phía bố cô, cô không nghe thấy tiếng, cô chỉ thấy bố cô ngã xuống, máu thấm đỏ chiếc thảm lông cừu trắng muốt, bọn chúng cũng làm như vậy với Vũ Nhân, nhưng lại bắn vào phía ngực phải. Chiếc TV tắt.

Tiểu Tiểu Diệp hét lên:

- Các người, tại sao lại làm như vậy. Lũ khốn nạn. - Cô đẩy dựa, cả người ngã xuống từ trên ghế.

Mục Từ Kỳ nhìn biểu hiện của cô thù cười lớn hơn:" Hi vọng cô thích món quà vừa rồi!" Bọn vệ sĩ bắt đầu đổ xăng xuống nền nhà. Mùi xăng hôi thối bốc lên. Tiểu Tiểu Diệp lúc này nước mắt đầm đìa, "" Các người nhất định phải trả giá!"

Mục Từ Kỳ lấy chiếc bật lửa ra, ném thẳng vào trong xăng," Xuống hoàng tuyền vui vẻ." Lửa bén lên, cả căn nhà kho bị thiêu trong biển lửa. Tiểu Tiểu Diệp chẳng động đậy gì, nước mắt cô chảy dài, những hình ảnh khủng khiếp ấy vẫn không ngừng hiện lên trong đầu cô.

- Rầm- Cánh cửa nhà kho bị đá bay. Bạch Niên Vũ xông thẳng vào trong lửa, chạy tới chỗ cô. Dùng dao cắt đứt dây trời, ôm cô chạy ra. Cả người anh đã thấm đầy nước,còn Tiểu Tiểu Diệp vì lúc này bị hất nước nên không bắt lửa. Bạch Niên Vũ bế được cô ra ngoài, thì cô đã ngất.

- Tiểu Tiểu Diệp, tỉnh lại đi. Tỉnh lại đi. Xin em đừng...- Tiểu Tiểu Diệp trước lúc ngất, cô nhìn thấy Bạch Niên Vũ đang lo lắng nhìn cô, không ngừng gọi cô. Anh mất anh tràn ngập sự sợ hãi, đau đớn. Cô mơ màng nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Lâm Thiên Dương lo lắng nhìn Bạch Niên Vũ," Diệp ti không biết có làm sao không nữa, nếu như có chuyện gì xảy ra thì về chắc chắn bà nội giết tôi mất."

Bạch Niên Vũ thâm trầm," Lâm Thiên Dương, gọi đến chỗ Tường Dạ, tôi muốn mượn vệ tinh của anh ta một chút."

" Vệ tinh, cậu định làm gì vậy?"

" Tìm cô ấy, lần trước, Tường Dạ đã từng nói hần có một cái vệ tinh có thể tìm người bằng đặc điểm nhận dạng sao? Bây giờ cũng nên thử một chút." Bạch Niên Vũ giải thích.

" Hóa ra là vậy." Lâm Thiên Dương rút điện thoại ra gọi cho Tường Dạ." Alo, Tường Dạ à, cho tôi mượn vệ tinh DASNIS của cậu một chút."

"... "

" Làm gì sao, Giang hồ cần cấp cứu, chẳng lẽ anh em lại bỏ nhau sao?"

"... "

" Được rồi. Cậu cho tôi quyền điều khiển vệ tinh đi."

"... "

" Bạch Niên Vũ, dùng máy tính của cậu đăng lệnh lên đi." Lâm Thiên Dương nói với Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ bắt đầu nhận diện khuôn mặt. Hần lấy tấm ảnh chụp ở giấy đăng kí kết hôn để tìm kiếm. Vệ tinh bắt đầu hoạt động.

" Bạch Niên Vũ, cậu có chắc chắn nó sẽ hoạt động không vậy? Dù sao cũng là bản thử nghiệm mà."

"Không thử sao biết." Cuối cùng khuôn mặt hần cũng giãn nở ra một chút." Đây rồi. Nhà kho cũ ở phía Tây thành phố."

" Hóa ra là nó làm được." Lâm Thiên Dương thờ phào.

- Gọi người đi, cho người tới đây!-Bạch Niên Vũ nhắc nhở Thiên Dương.

Thư kí Cao đã chuẩn bị sẵn xe cho Bạch Niên Vũ. Hần nhanh chóng lái xe đi. Nhưng có vẻ ông trời không thương hần. Tắc đường liên tục. "" Mẹ kiếp." Hần thảm chửi bậy. Hần bấm số điện thoại," Tôi muốn tắt cả giao lộ trong thành phố ngừng tắc đường trong vòng 5 phút." Nói xong thì tắt máy, ngay lập tức cảnh sát bắt đầu dọn dẹp đường, dòng xe cuối cùng cũng bắt đầu lưu chuyển. Hần phóng xe chạy, ước tính phải 15 phút nữa mới tới được cái nhà kho kia. Hần đạp mạnh phanh, mấy cái máy đo tốc độ chắc bị hần làm cho nổ mất. Cuối cùng thì cũng đã đến nơi nhưng đạp vào mắt hần là cảnh nhà kho đang bốc cháy.

Hần lấy mấy chai nước trong ô tô, đổ vào người. Khi chắc chắn cả người đã ướt thì hần mới bắt đầu hành động. Một cước đá văng cửa nhà kho. Trong biển lửa ấy, có một bóng hình đang ngồi thần thờ ở đấy. Hần chạy tới ôm lấy cô, bế ra ngoài.

- Tỉnh lại đi, Xin em đừng...- Bạch Niên Vũ lo lắng.

Tiểu Tiểu Diệp bị ngạt khí, hấn cố gắng hô hấp cho cô.

"" Tiểu Diệp, em tỉnh lại đi, em đừng dọa anh!""

Một đoàn xe nhanh chóng tới, Lâm Thiên Dương vội vàng chạy lại. "" Diệp tỉ vẫn là nên đưa vào bệnh viện đi. ""

""Được. "" Bạch Niên Vũ bế Tiểu Tiểu Diệp lên, đi vào xe. Lâm Thiên Dương ra lệnh cho thuộc hạ, "" Nên biết làm gì rồi đây, ""

Lâm Thiên Dương chở Bạch Niên Vũ và Tiểu Tiểu Diệp tới bệnh viện.

Bệnh viện..

Tiểu Tiểu Diệp do bị ngạt khí nên tạm thời vẫn còn hôn mê.

Bạch Niên Vũ nhìn vết thương nơi cổ của Tiểu Tiểu Diệp. Nhủu mày lại, "" Dao Thụy Sĩ mới có thể cắt sắc như vậy. ""

- Nhìn vào vết thương này thì chắc chắn một điều, chỉ cần vào sâu một chút nữa thì nhất định sẽ toi mạng.- Lâm Thiên Dương nói.

- Tôi nhất định sẽ tìm bằng được kẻ đã làm nên việc này.- Bạch Niên Vũ nghiêng răng.

"" Reng..reng.. "" Điện thoại của Lâm Thiên Dương vang lên. Hấn nghe máy, "" Có chuyện gì vậy? ""

"" Thiếu gia, Tiêu gia xảy ra chuyện rồi. "" Tiếng thuộc hạ nói.

"" Chuyện gì? ""

"" Tiêu tiên sinh, Vũ phu nhân và Tiêu tiểu thư bị ám sát ạ! ""

"" Được rồi. Nói với ba tôi xử lý đi! ""

"" Vâng. ""

Lâm Thiên Dương nhìn Bạch Niên Vũ, "" Tiêu gia xảy ra chuyện. ""

"" Có phải quá trùng hợp không? "" Bạch Niên Vũ nói.

"" ... ""

Cửa phòng bị mở ra, Lâm phu nhân và Bạch phu nhân đều hốt hoảng chạy vào.

(Lưu ý: Lâm phu nhân ở đây là mẹ của Lâm Thiên Dương. Tên là Phượng Ngọc Trân.)

"" Hai đứa trông nom Tiểu Diệp kiểu gì vậy hả? "" Lâm phu nhân tức giận.

"" ... ""

"" May mắn là cháu nó không sao. "" Tôn Lệ thở phào.

Cánh cửa lại được mở ra, Tỉnh phu nhân lo lắng đi vào, "" Ngọc Trân, Diệp, nó không sao chứ. ""

"" Bà, Diệp tỉ không sao ạ! "" Lâm Thiên Dương giải thích.

"" Bà bảo con trông nó cẩn thận mà! "" Tỉnh Ân lo lắng nhìn Tiểu Tiểu Diệp.

"" Bà, Tiểu Diệp sẽ không sao. May mà con tới kịp thời ạ. "" Bạch Niên Vũ nói.

"" ... "" Tỉnh phu nhân khóc.

"" Mẹ, không sao đâu. Tiểu Diệp sẽ ổn mà. "" Phượng Ngọc Trân ôm lấy bà.

Lâm Thiên Dương và Bạch Niên Vũ đi ra ngoài. Lâm Hiểu Khê đã đứng chờ ở ngoài cửa.

- Hiểu Khê, sao em không vào? - Bạch Niên Vũ hỏi.

- Vừa rồi, cảnh sát đã tới chỗ của Tiêu Gia, ở đây phát hiện đxác chết, một người bị trọng thương và một người bị ngất. Cái xác là của bác Tiêu, bị bắn

vào đầu, Vũ Nhân bị bắn ở ngực, hiện tạ đang cấp cứu còn Tiêu An Tĩnh đang bị hôn mê. Bác Tiêu bị giết, không biết khi tỉnh lại chị Tiêu Diệp sẽ như thế nào?- Lâm Hiểu Khê nhẹ nói.

- Sao cảnh sát lại biết tin nhanh như vậy?- Lâm Thiên Dương nghi hoặc.

- Có người đã gọi báo. Hứa Luật Khôi đang ở hiện trường, còn Chấn Bách Niên đã ngăn tin tức chạy ra rồi. Tất cả vẫn còn bí mật.-Lâm Hiểu Khê nói.

- Có người báo tin?- Bạch Niên Vũ hỏi.

- Ba cũng đã tra được rồi. Là một số điện thoại ở Thượng Hải. Người báo án kia sử dụng phần mềm chỉnh giọng nên không thể xác định ra là ai. Số điện thoại kia cũng đã bị hủy.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

" Có vẻ như là có ai đó đang chơi chúng ta vậy!" Lâm Thiên Dương nói.

" Có kẻ dám chơi đùa trong thế giới ngầm với chúng ta, thì chắc chắn kẻ đó phải gan to bằng trời." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

" Hai người trông coi chị Tiêu Diệp giúp em. Em phải quay lại Cục đã..." Lâm Hiểu Khê nhanh chóng rời đi.

Bây giờ chỉ còn lại Lâm Thiên Dương và Bạch Niên Vũ. Cả hai người đều nhìn nhau.

"" Thiên Dương, cậu có nghĩ là hắn ta không?"" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

"" Có thể. Chỉ có điều một mình hắn không thể làm nên tất cả, còn có một kẻ khác nữa."

"" ... ""

Lâm Thiên Dương chợt nhớ ra một chuyện, định nói với Bạch Niên Vũ nhưng nhìn sắc mặt của Bạch Niên Vũ thì lại thôi. Tốt nhất vẫn là không nên nói, lỡ may lại là hiểu lầm thì càng rắc rối.

Lâm Thiên Dương đi vào phòng bệnh. Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn hôn mê. Ba người kia thì im lặng ngồi bên cạnh giường bệnh.

- Hay là cả ba người về đi. Ở đây đã có con và Tiểu Vũ rồi mà. Với lại chị Tiêu Diệp chỉ là bị tổn thương nhẹ, không có gì nguy hại cả. Ở đây nhiều người lại đâm ra hỗn loạn chứ cũng không giúp được gì cả.- Lâm Thiên Dương nhẹ nói.

Cả ba người kia suy nghĩ một lúc rồi cũng quyết định rời đi. Phụng Ngọc Trân đỡ Tĩnh phu nhân rời phòng, vẫn không quên nhắc nhở Lâm Thiên Dương. "" Chăm sóc Tiêu Diệp cẩn thận. Nếu như có chuyện gì thì phải báo cho mẹ biết đấy.""

"" Được rồi mà mẹ.""

Bạch phu nhân cũng dặn dò đôi ba câu rồi rời khỏi phòng bệnh. Lâm Thiên Dương đi lại chỗ giường, khẽ đắp lại chăn cho Tiêu Tiểu Diệp.

Tuy nói Tiêu Diệp là chị họ của hắn nhưng hắn luôn có cảm giác mình là anh họ thì đúng hơn. Chuyện gì cũng là hắn lo cho cô cả. Lúc hắn năm tuổi thì Tiêu Tiểu Diệp mới sinh ra, trong trí nhớ của hắn, hắn vẫn luôn bất mãn về việc là phải gọi một đứa nhóc kém mình tận tuổi bằng chị, hắn lúc nào cũng về trách móc ba của mình. Tại sao ba lại hông sinh ra trước cô một chút chứ, tại ba ra đời sau cô 5 phút mà bây giờ hắn lại phải gọi con nhóc bằng chị. Mỗi lần như vậy là ba chỉ cười, nói với hắn, "" Thiên Dương, nếu như con không thể làm anh của Tiêu Diệp thì con hãy đối xử tốt với nó như một người anh vậy!"

Và hắn đã làm đúng như những gì ba nói, chăm sóc cho cô chị họ này như em gái. Nhưng hắn cứ ngỡ sẽ mãi bảo vệ Tiêu Diệp nhưng cuối cùng lại khác. Mười năm trước, lúc nghe tin cô của hắn mất, hắn đã rất lo cho Tiêu Diệp. Khi bà ngoại đón cô về nhà, quả thật hắn đã rất ngạc nhiên, cả người cô gây rước hắn đi. Rồi khi Tiêu Dương mất, cô cũng bị tổn thương nhiều. Trầm cảm nặng, quãng thời gian đó là quãng thời gian rất khủng hoảng, bà và cả ba đều cố gắng khiến cho tâm lý của cô ổn định lại, phải mất hơn 1 năm mới có thể trở lại bình thường. Bây giờ, lại xảy ra chuyện như thế này nữa, quả thực sẽ rất khó tiếp nhận.

Lâm Thiên Dương ngả người lên ghế salon, bây giờ hắn mới nhận ra rằng này giờ, Bạch Niên Vũ chưa vào. Cái tên kia làm cái gì ngoài kia vậy chứ. Rồi hắn lại nhớ tới chuyện lúc này, khi đi tới chỗ nhà kho bỏ hoang kia, hắn đã thấy xe của Mục gia, liệu có phải quá trùng hợp không?

Cửa phòng bệnh lại được mở ra, Bạch Niên Vũ bước vào. Cả người hắn tản ra khí lạnh khiến cho Lâm Thiên Dương ngồi đó cũng sớn người.

- Lâm Thiên Dương, cậu có biết ai vừa gọi điện cho tôi không?- Bạch Niên Vũ cười khẩy.

- Là ai vậy?

- Lục Ân, hẳn hỏi tôi là tôi có đau khổ không?

Lâm Thiên Dương nhú mày, "" Vẫn là cái tên ấy. Mẹ kiếp, hẳn định gây sự đến lúc nào nữa!""

"" Tôi nghĩ chúng ta vẫn là nên làm việc gì đó với Lục gia." Bạch Niên Vũ nói.

"" Bạch Niên Vũ, đáng lẽ cậu nên nói cho hẳn biết về chuyện của Lục Nhi từ 5 năm trước. Nói cho hẳn biết cái sự thật kinh khủng kia đi. Tại sao cậu lại cứ ôm hết tội lỗi vào mình vậy hả. Nói cho hẳn biết vì sao Lục Nhi lại nhảy lầu tự tử đi." Lâm Thiên Dương bức tức, cái tên họ Bạch này quả thực cứng đầu. Rõ ràng 5 năm trước không phải hẳn khiến Lục Nhi tự tử nhưng vẫn ôm hết trách nhiệm vào mình.

"" Không thể. Tôi đã hứa với Lục Nhi là sẽ bảo vệ cái bí mật kia của em ấy, cho nên tôi sẽ giữ lời hứa đến cùng." Bạch Niên Vũ nói.

"" Bạch Niên Vũ, cậu biết không, rồi sẽ có ngày cậu ôm cái lòng tin của cậu xuống mồ. Đêm hôm trước, nếu như lúc đấy tôi không đẩy Lục Ân ra thì nhất định viên đạn kia sẽ cắm vào tim cậu chuẩn xác chứ không lệch nữa đâu." Lâm Thiên Dương tức giận.

"" Tôi đã nói rõ rồi mà, nếu như đêm hôm đó, hẳn không giết được tôi thì tôi sẽ giết lại hẳn. Lâm Thiên Dương, truyền lệnh đi, chúng ta sẽ thanh trừng Lục gia. Hẳn dám đụng đến người của tôi, hẳn sẽ phải nhận lấy kết cục." Bạch Niên Vũ cứng rắn.

Lâm Thiên Dương cười tươi, "" Bạch Niên Vũ, tôi chờ câu nói này của cậu đã 4 năm rồi. Yên tâm, từ giờ, Tỉnh gia và Bạch gia sẽ thanh trừng Lục gia."" Nói rồi hẳn cũng rời khỏi phòng bệnh.

Bây giờ chỉ còn lại Bạch Niên Vũ, hẳn đi về phía Tiêu Tiểu Diệp. Cô vẫn tái nhợt. Hẳn khẽ đưa tay đặt lên trán cô, vẫn chưa hạ sốt.

"" Ba, ba đừng bỏ con đi..." Tiểu Diệp bỗng dưng cầm lấy tay của Bạch Niên Vũ, không ngừng nói. Những giọt nước mắt lăn dài trên khóe mắt cô. Bạch Niên Vũ để tay cho cô cầm, ngồi cạnh cô, khẽ cúi người hôn lên trán cô, "" Yên tâm, anh sẽ không rời xa em đâu. Bây giờ ba em đã không còn ở bên em nữa nhưng vẫn còn anh, anh sẽ đối xử tốt với em giống như ông ấy vậy."

Bạch Niên Vũ lại nhìn về phía ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ kia, " Giá như cuộc đời của em và anh cũng có thể đẹp như cái màu tím nơi chân trời kia. Giá như mười năm trước, em thử quay lại một lần, nhìn lại phía sau, thì tôi tin em sẽ thấy có một người vẫn luôn đứng ở phía sau theo dõi bóng lưng em, nghe những lời mà em tâm sự với mẹ và em trai. Nếu như có thể, thì phải chăng, chúng ta bây giờ sẽ khác. Tôi sẽ không phải lo sợ một ngày nào đó em rời xa tôi, sẽ không phải cố gắng khiến em mỉm cười. Nhưng không sao cả, chúng ta sẽ bắt đầu lại cái giá như ấy!"

Hoàng hôn phủ đầy lên cửa sổ. Nơi đây có bóng dáng của một người đàn ông, đang khẽ lau nước mắt cho cô gái nằm trên giường bệnh. Nơi đây có một tình yêu len lỏi giống như cách ánh chiều tà len lỏi vào cánh cửa kia. Có lẽ ánh chiều kia cũng không thể đẹp bằng thứ tình yêu trong căn phòng kia

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

" Tiểu Diệp, nhanh lại đây ăn cơm nào con." Mẹ Tiêu Tiểu Diệp âu yếm vỗ tay với cô.

Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên, mẹ cô sao lại ở đây chứ. Bà đã mất rồi mà.

Tay cô đột nhiên bị ai níu lại, cô sững sờ nhìn xuống. Tiểu Dương đang mỉm cười nhìn cô. " Chị, chị kể cho em về chuyện ở trường đi."

- Rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra đây. - Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

Đầu cô quay cuồng, mẹ và Tiểu Dương lại biến mất. Trước mắt cô hiện lên màu máu. Ba cô cả người đầm máu nhìn cô. "" Tiểu Diệp!"" Đầu cô rất đau, như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào vậy.

Cô giật mình tỉnh dậy. Đập vào mắt cô là mùi bệnh viện. Cô khẽ cử động thì thấy cả người tê nhức. " A..." Cô vì đau mà khẽ kêu nhẹ.

- Đừng cử động, sẽ rất đau đấy!- Tiếng Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn sang một bên, Bạch Niên Vũ một mình đang ngồi trên ghế. Anh ta tiều tụy hơn mọi ngày, râu ria đã mọc lờm chờm, mắt thâm quầng.

Cô đang định mở miệng thì lại không nói được, cổ họng cô khô cứng. Bạch Niên Vũ đứng dậy, đi tới giường, đỡ cô dậy, rót nước cho cô uống. Cổ họng của cô cuối cùng của thanh hơn một chút,

" Bạch...Niên...Vũ, ba...của...tôi.." Cố gắng mãi cô mới nói được.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, ánh mắt thâm trầm "" Cô cứ khỏi bệnh đi trước đã..."

" Ba tôi...như thế nào hả..." Tiêu Tiểu Diệp vẫn gắng hỏi. Những kí ức kinh khủng kia vẫn chưa thôi ám ảnh cô. Tiếng súng, ba cô gục xuống và cả bóng dáng của người phụ nữ kia nữa.

"..." Bạch Niên Vũ vẫn không trả lời cô.

Tiêu Tiểu Diệp nín lấy tay Bạch Niên Vũ, khẽ cào nhẹ.

"" Bạch Niên Vũ, lần này vụ án mạng của Tiêu gia vẫn đang bế tắc. Việc Tiêu lão gia bị giết chết vẫn là vấn đề mà bọn tôi quan tâm..." Hứa Luật Khôi mở cửa vào phòng bệnh, vừa đi vừa nói. Đang nói đang dở thì lại cảm thấy rất lạ thường. Hứa Luật Khôi nhìn thấy Bạch Niên Vũ đang trừng mắt với hắn, còn Tiêu Tiểu Diệp thì đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn. "" Thôi chết rồi, Bạch Niên Vũ nhất định sẽ bầm hấn cho mà coi." Hứa Luật Khôi gãi gãi đầu, "" Diệp tỉ, cuối cùng thì chị cũng tỉnh rồi!""

- Hứa Luật KHôi, cậu ra ngoài ngay cho tôi.- Bạch Niên Vũ lạnh nói.

Hứa Luật Khôi co chân bốn cẳng chạy.

Bây giờ chỉ còn lại Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp.

" Những gì mà Hứa Luật Khôi nói là thật sao?"" Tiêu Tiểu Diệp khóc.

Bạch Niên Vũ ôm lấy cô, im lặng. Hắn biết bây giờ thì đối với cô cũng dư thừa cả.

" Bạch Niên Vũ, anh đưa tôi đi gặp ba được không? Xin anh đấy!""

" Chờ khi vết bỏng lành thì tôi sẽ đưa em đi!"" Bạch Niên Vũ nói.

"" Không, đưa tôi đi ngay bây giờ đi."

"" Tôi nói là chờ vết thương khỏi đã."

""Làm ơn mà, hãy đưa tôi đi đi.""

Y tá bỗng đứng mở cửa, bắt gặp cảnh này thì hơi lúng túng.

- Bác sĩ Tiêu, cô cuối cùng cũng tỉnh lại rồi.

Cả hai người kia đều không may mắn đoái hoài đến cô y tá. Lúng túng lại càng thêm lúng túng.

"" Bác sĩ Tiêu, để tôi kiểm tra vết bỏng cho cô."

Bạch Niên Vũ thả Tiêu Tiểu Diệp ra. Y tá kia đi tới xem vết thương.

- Bác sĩ Tiêu, cô chỉ bị bỏng nhẹ nên không có gì đáng ngại. Cô chỉ cần nghỉ ngơi an dưỡng là được.- Nói rồi y tá kia nhanh chóng rời đi.

" Bạch Niên Vũ, vết bỏng sắp lành rồi, anh đưa tôi đi được không?""

" Được, chiều tôi sẽ đưa em đi. Nghỉ ngơi đi."

Bạch Niên Vũ nói xong cũng rời khỏi phòng. Hứa Luật Khôi nãy giờ đứng ngoài hành lang thấp thỏm không yên, nhìn thấy Bạch Niên Vũ thì càng lo.

- Niên Vũ, thực ra thì em cũng không có cố ý. Ai biết được là chị ấy đã tỉnh.

- Kiểu gì cũng phải nói, nói sớm hơn trước cũng chả sao.

- Về án mạng của Tiêu gia, anh định để cho cảnh sát xử lí sao?

- Biết làm sao được.

- Vậy em về đây. Còn nữa, lúc chị Diệp bị bắt cóc, ở trước cổng bệnh viện là người của Mục gia, camera ở đường gần cái nhà kho cũng quay được xe của Mục gia.- Hứa Luật Khôi nói.

""..."" Bạch Niên Vũ im lặng.

"" Em về đây." Hứa Luật Khởi rời đi.

Bạch Niên Vũ đứng đấy trầm ngâm, bây giờ hắn mới nhớ tới lời nói của Mục Từ Kỳ lúc trước." Protect your bride carefully." Hắn quên mất rồi, Lục gia và Mục gia có quan hệ rất tốt. Rồi hắn nhớ lại cuộc điện thoại của Lục Ân.

"" Bạch Niên Vũ, anh có thấy đau không?""

"" Lục Ân, chuyện này là do anh làm?""

" Không, tôi chỉ là nhân vật phụ họa, còn có một kẻ khác nữa cơ."

" Là ai?"

" Một người anh từng rất yêu."

Lúc ấy, Bạch Niên Vũ đã nghi ngờ Mục Từ Kỳ nhưng hắn vẫn chưa chắc chắn. Hắn nhờ Hứa Luật Khởi điều tra camera hiện trường. Bây giờ thì hắn rõ rồi. " Mục Từ Kỳ, em lại khiến cho tôi thêm hận em rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Bạch Niên Vũ thực hiện lời hứa với Tiêu Tiểu Diệp, đưa cô tới chỗ ba cô. Vì Tiêu lão gia là nạn nhân của vụ án mạng nên bắt buộc phải tới nhà xác quân đội.

Khi hai người tới nhà xác thì Lâm Hiểu Khê đã chờ ở đó.

" Chị Tiểu Diệp, có thể nói trong lần này, chị là nhân chứng chứng kiến vụ án mạng nên chị sắp tới chị cần phải đi lấy khẩu cung nữa."

" Được rồi. Chị đã biết." Tiêu Tiểu Diệp yếu ớt nói.

Bước vào nhà xác, cả người Tiêu Tiểu Diệp lạnh run lên. Nơi này lạnh thế sao mà ba ở được, thế này thì bệnh đau khớp của ba sẽ tái phát mất.

Người quản lý thấy Lâm Hiểu Khê thì đứng dậy hành lễ." Đại úy!"

" Nạn nhân của vụ án mạng C89 đâu?" Lâm Hiểu Khê hỏi.

" Thưa Đại úy, để tôi dẫn cô tới đây."

Rồi vị quản lý dẫn cả bọn họ tới nơi chứa xác của Tiêu Lão gia.

Khi cánh cửa phòng mở ra, Tiêu Tiểu Diệp chỉ có thể im lặng. Xác của ba cô được đặt trên bàn phẫu thuật. Nước mắt cô trào ra.

" Ba, ba dậy đi, ba đừng nằm ở đây nữa. Lạnh lắm!" Tiêu Tiểu Diệp nắm lấy tay của ba cô.

" Ba dậy đi. Ba đừng bỏ Tiểu Diệp ở đây mà. Ba đừng đi theo mẹ và Tiểu Dương. Ba à... ba dậy đi. Ba đã hứa sẽ đưa con đi Ý mà, ba dậy đưa con đi đi."

" Ba, con lấy chồng rồi này, ba dậy xem chồng con đi. Ba đừng ngủ nữa." Tiêu Tiểu Diệp kéo tay của Bạch Niên Vũ." Ba, chẳng phải ba muốn được dắt tay con đi vào lễ đường sao? Muốn xem con rể của ba mà. Ba dậy đi. Con đưa anh ấy đến rồi này."

Bạch Niên Vũ để mặc cho Tiêu Tiểu Diệp kéo. Hắn chỉ biết im lặng. Nhìn cô đau đớn hắn cũng chẳng biết nói gì. Nỗi đau này, hắn đã từng trải qua, hắn hiểu mất đi một người thân là như thế nào.

" Chị Tiểu Diệp. Bác Tiêu sẽ không muốn nhìn thấy chị như thế này đâu..." Lâm Hiểu Khê đặt tay lên vai cô.

" Hiểu Khê, em nói xem tại sao chị gọi mà ba lại không tỉnh chứ! Ba giận chị gì sao?" Tiêu Tiểu Diệp nói với Lâm Hiểu Khê.

" Tiêu Tiểu Diệp, em tỉnh lại đi. Em là bác sĩ đấy, em hiểu rõ việc tại sao ông ấy không tỉnh mà. Đừng như vậy nữa." Bạch Niên Vũ không còn im lặng nữa. Anh ôm lấy cô, quát lớn.

" Ba tôi, ông ấy đã chết rồi... Tôi còn chưa kịp nói với ba rằng tôi tha thứ cho ba, rằng tôi xin lỗi ba...." Tiêu Tiểu Diệp khóc.

"Tiểu Diệp..." Bạch Niên Vũ ôm chặt cô.

"Bạch Niên Vũ, anh cho tôi ở với ba một chút được không?"

Bạch Niên Vũ buông Tiểu Tiểu Diệp ra. "Được!" Nói rồi cùng Lâm Hiểu Khê ra ngoài.

"Bạch Niên Vũ, để chị ấy tới đây là một sai lầm."

"Anh biết. Nhưng anh càng không thể để cô ấy không được gặp ba."

"Bạch Niên Vũ, anh biết không? Chị ấy rất giống anh, không sai một chút nào."

Lâm Hiểu Khê im lặng rời đi. Bạch Niên Vũ nhìn Tiểu Tiểu Diệp xuyên qua kính, đúng vậy. Cô rất giống anh, giống với anh của mười năm trước. Khi ba hấn mất, hấn cũng đã từng đứng bên giường cầu xin ba sống lại. Năm đó, hấn cũng đã từng đau khổ như cô vậy!

"Reng...reng...reng..." Chuông điện thoại vang lên. Bạch Niên Vũ nghe máy.

- Lâm Thiên Dương, có chuyện gì vậy?

- Cậu nghĩ ai đang đứng sau che chở cho Lục gia?

- Có ô dù sao?

- Gia tộc Weasley, là cái ô của Lục Ân.

- Weasley ư? Cái tên Vearly quả nhiên vẫn còn vương vấn cái đất Hồng Kông nhỉ.

- Hấn vẫn oán cậu vụ đấy tới giờ. Cho nên thanh trừng Lục gia sẽ khó hơn chúng ta nghĩ !

- Không sao. Cứ làm từ từ.

- Diệp tỉ như thế nào rồi?

- Vẫn ổn.

- Không cầu bình an. Chỉ cần chữ ổn.- Lâm Thiên Dương thở dài.

Bạch Niên Vũ tắt máy. Tiểu Tiểu Diệp cũng đã ra khỏi phòng. Ánh mắt cô đỏ hoe nhìn anh.

- Bạch Niên Vũ, khi tôi bị bắt cóc, là một người phụ nữ. Cô ta quen anh thì phải.

Bạch Niên Vũ nhìn Tiểu Tiểu Diệp, "Yên tâm. Tôi sẽ giúp em điều tra. Dám đụng tới người của Bạch Niên Vũ, chán sống rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Bạch Niên Vũ thừa biết, thừa biết người hại Tiểu Tiểu Diệp là ai nhưng hấn chỉ nói với cô như vậy. Liệu hấn có dám đụng tới Mục Từ Kỳ hay không?

Bạch Niên Vũ đưa Tiểu Tiểu Diệp về Tỉnh gia. Trên đường về, Tiểu Tiểu Diệp không hề nói chuyện, cô vẫn duy trì sự im lặng. Bạch Niên Vũ đôi lúc có nhìn Tiểu Tiểu Diệp nhưng lại bất giác cái vẻ mặt im lặng ấy nên không bắt chuyện.

Khi tới biệt thự thì tất cả mọi người đều đã đứng ở cửa chờ cô. Tỉnh phu nhân ôm lấy cô, "Cái con bé này, bao giờ mới làm cho bà già này thôi lo lắng đây."

"..." Tiểu Tiểu Diệp không nói gì.

"Về phòng đi, mấy ngày nay vất vả cho con rồi." Lâm Chí Viên khẽ nói với cô.

Tiểu Tiểu Diệp lặng người về phòng.

Tất cả mọi người nhìn theo bóng lưng cô độc của cô, thương xót.

"Tiểu Vũ, ta mong cháu có thể bảo vệ tốt cho con bé. Đừng làm nó buồn, nó là một đứa trẻ nhạy cảm, rất dễ tổn thương." Lâm Chí Viên nói với Bạch Niên Vũ.

"Chú Lâm, nhất định cháu sẽ bảo vệ tốt cho Tiểu Diệp." Bạch Niên Vũ nói.

"Nói thì dễ nhưng làm thì rất khó. Trên đời này có rất nhiều thứ ta cứ tưởng đã nắm trong bàn tay nhưng lại không phải. Niên Vũ, ta mong cháu hiểu." Lâm Chí Viên vỗ vai Bạch Niên Vũ.

Tiểu Tiểu Diệp về phòng, ngồi lặng trên giường. Rốt cuộc thì cô là đứa con ghẻ của ông trời sao. Tại sao những thứ tàn nhẫn nhất đều đổ lên người cô vậy. Nước mắt lặng rơi.

"Cốc...Cốc...Cốc.."

"Ai vậy?"

"Là di." Tiếng của Lâm phu nhân nhẹ nhàng ngoài cửa. "Di có thể vào chứ?"

"Được ạ." Tiểu Tiểu Diệp đáp.

Phượng Ngọc Trân bước vào, khuôn mặt bà trĩu mến. Tiểu Tiểu Diệp nhìn bà, khẽ hỏi:"Di có chuyện gì không ạ."

"Di tới đây để tâm sự với cháu."

"..."

"Tiểu Diệp, cháu có phải đang trách ông trời không thương cháu không?" Phượng Ngọc Trân nhẹ nói.

"..."

"Ta cũng đã từng như cháu, cũng từng oán ông trời rất nhiều lần. Ông lấy đi tất cả những gì mà ta yêu thương nhất."

"Di, di cũng có quá khứ bất hạnh sao?" Tiểu Tiểu Diệp hỏi.

"Đúng vậy." Phượng Ngọc Trân ngập ngừng rồi nói tiếp." Ta sinh ra trong một gia đình hắc đạo, lại là đứa con duy nhất của ba, cho nên mang trên vai rất nhiều gánh nặng. Người ta gọi là tai tinh, bởi vì sinh ra đã khắc mẹ, lớn hơn một chút thì khắc anh trai. Nếu như những đứa trẻ khác có một tuổi thơ êm đềm thì đối với ta, chỉ có những bài học giết người, những cách để trở nên vô cảm, lạnh lùng. Ta vẫn luôn mong ba cô thương cô, đối xử tốt với ta nhưng thứ mà ta nhận lại được chẳng qua chỉ là đòn roi..."

Tiểu Tiểu Diệp lặng người, trong cô, Phượng Ngọc Trân luôn là một người ôn hòa như nước, dịu dàng, chỉ là không ngờ bà lại có một quá khứ đầy rẫy thương đau như vậy.

"Khi ta 18 tuổi, đây là lần đầu tiên ta được giao nhiệm vụ, và nhiệm vụ của ta chính là tiếp cận và giết chết Lão đại của một trong tứ đại hắc đạo- Tinh gia- Lâm Chí Viên. Ta cứ ngỡ nhiệm vụ sẽ đơn giản nhưng hóa ra lại không. Ta từ từ tiếp cận hắn, từ từ để hắn yêu ta và cũng từ từ để ta yêu hắn... Nhưng đến cùng, ta vẫn phải lựa chọn giết hắn." Phượng Ngọc Trân khước mắt hơi đỏ.

Tiểu Tiểu Diệp ngơ người, hóa ra chuyện tình của cậu và di cũng lắm bi ai.

"Ta trách ông trời sao bất công, để ta phải lựa chọn giữa tình thân và tình yêu. Ta trách cuộc đời mang cho ta quá nhiều bất hạnh, bởi vì chính người đàn ông mà ta yêu thương nhất lại tự tay giết đi người thân duy nhất của ta, trên đời này làm sao có thể có cái thứ gì bất hạnh hơn nữa chứ, khi hai người đàn ông của ta tàn sát lẫn nhau... Nhưng ông trời cũng sẽ không lấy đi tất cả của ta, khi họ lấy đi của ta thứ gì thì nhất định sẽ trả lại ta một thứ khác. Cháu xem 33 năm rồi, ta đã nhận lại được gì, người đàn ông mà ta yêu, hai đứa con đã lớn. Đây chính là thứ mà ta nhận được. Tiểu Diệp, không phải tự nhiên mà ta kể câu chuyện này cho cháu nghe. Ta chỉ muốn để cho cháu biết được rằng, ông trời nếu như đã lấy mất đi người thân của cháu thì nhất định sẽ trả lại cháu những người thân khác. Cháu vẫn còn có ta, có bà, có cậu, có Thiên Dương, có Tiểu Khê và còn có cả chồng của cháu nữa..." Phượng Ngọc Trân cười.

"Bạch Niên Vũ, hắn không thân với cháu như vậy?" Tiểu Tiểu Diệp nói.

"Không thân ư? Đây là cháu không thân với Tiểu Vũ thôi. Cháu biết không, ba ngày cháu hôn mê trên giường bệnh đều là Bạch Niên Vũ ở bên chăm sóc cháu. Nó thấy cháu đau vì vết bỏng ở tay thì đã hét toáng gọi bác sĩ, biết bao nhiêu bác sĩ đã bị nó dọa cho xanh mặt. Lúc cháu ngủ, cháu khóc, cũng là nó ở bên lau nước mắt cho cháu. Tiểu Diệp, khi ông trời lấy đi thứ gì thì nhất định sẽ trả lại cháu thứ khác. Và ông trời đã trả lại cho cháu rồi, một người đàn ông của cuộc đời. Có thể cháu không yêu nó nhưng nhất định rồi cũng sẽ yêu nó. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, mưa dầm thấm lâu. Ngay đến cả ta và cậu của con hận nhau như vậy mà vẫn có thể về bên nhau thì nói gì tới hai đứa."

Phượng Ngọc Trân nói xong rồi đi ra khỏi phòng, Tiểu Tiểu Diệp suy nghĩ, lấy đi thứ gì, trả lại thứ khác.

Chương 27

Bạch Niên Vũ rời khỏi Tĩnh gia, bắt đầu gọi điện cho thư kí.

- Mục Lâm, bao giờ cậu ta về?
- Mục tiên sinh ngày mai sẽ bắt đầu về nước. Tổng tài, ngài có gì dặn bảo không ạ?
- Nói máy cho tôi tới chỗ Mục Lâm.
- Vâng!

Bạch Niên Vũ bình thần chờ điện thoại.

- Bạch Niên Vũ, về chuyện của em họ tôi. Thật xin lỗi!- Tiếng Mục Lâm từ đầu dây bên kia vang lên.
- Mục Lâm, tôi cần cậu quản chặt cô ta một chút. Cho dù cô ta đã tách ra khỏi gia tộc các người thì làm ơn cũng nên quản chút. Cô ta dám động đến người của tôi thì tôi sẽ động tới gia tộc các người.- Bạch Niên Vũ lạnh lùng nói.
- Bạch Niên Vũ, tôi sẽ quản nó.- Mục Lâm nhàn nhạt nói.
- Được.

Bạch Niên Vũ không đi về Bạch gia mà lại tới chỗ khách sạn Royal. Hôm nay, Bạch Niên Vũ nhất định phải xử lí một chuyện.

"Thưa ngài, ngài tới thuê phòng hay sao ạ?" Lẽ tân hỏi,

"Tôi cần tìm vị khách tên là Mục Từ Kỳ." Bạch Niên Vũ nói.

"Vâng, anh chờ tôi một chút." Lẽ tân nhanh chóng tìm kiếm số phòng. "Tiên sinh, tôi sẽ nói máy tới chỗ phòng của cô ấy. Mong anh có thể nói quý danh cho tôi."

"Một chữ Bạch."

Lẽ tân nghe thấy thì có chút bối rối.

"Alo." Tiếng Mục Từ Kỳ từ đầu dây bên kia.

"Vâng tiểu thư, hiện tại có một vị tiên sinh muốn gặp cô ạ."

"Ai vậy?"

"Bạch tiên sinh."

"..."

"Thưa cô, có thể không ạ?"

"Được."

Lẽ tân dẫn Bạch Niên Vũ tới phòng của Mục Từ Kỳ.

Cửa phòng mở ra, bóng dáng yêu kiều của Mục Từ Kỳ đã xuất hiện ngay trước mắt. Cô đơn, lạnh lẽo đến lạ. Mười năm nay, cô đã thay đổi rất nhiều, ngày càng quyến rũ, lạnh lùng hơn.

"Bạch Niên Vũ, em biết anh tới đây vì điều gì. Và em muốn nói với anh là em không hối hận vì điều em đã làm." Mục Từ Kỳ nhẹ nói. Thanh âm của cô nhẹ nhưng lời nói của cô lại mang ý nghĩa lớn.

"Mục Từ Kỳ, tôi đã từng nói với cô rằng đừng động đến cô ấy chưa nhỉ?" Bạch Niên Vũ bước vào cửa, ngồi lên ghế salon.

"" Chưa. Anh chưa nói." Mục Từ Kỳ thân nhiên trả lời.

"" Vậy thì bây giờ xem như tôi cảnh cáo cô vậy." Thanh âm lạnh lẽo của Bạch Niên Vũ khiến cho tim của Mục Từ Kỳ nhói lên.

"" Bạch Niên Vũ, em không hối hận. Vĩnh viễn em không hối hận." Mục Từ Kỳ gào lên. Nước mắt rơi lã chã trên khuôn mặt xinh đẹp ấy. Nếu như là gã đàn ông khác thì nhất định sẽ bị bộ dạng "" hoa lê đài vũ"" này của cô làm cho mềm lòng nhưng Bạch Niên Vũ lại khác, mặt anh vẫn lạnh lẽo như cũ.

"" ... ""

"" Bạch Niên Vũ, anh vẫn hận em chuyện ấy sao? Anh biết mà, nếu như 10 năm trước em không làm như vậy thì người chết nhất định sẽ là em. "" Mục Từ Kỳ lệ trào.

"" Đúng vậy. Trên đời này, tôi chưa từng thấy người nào như cô. Sẵn sàng giết hại chính anh trai, chính cháu của mình chỉ để đạt được mục đích. Mục Từ Kỳ, lúc đấy cô mới 18 tuổi mà đã làm như vậy rồi, bảo sao tôi không thể hận cô được chứ." Bạch Niên Vũ nói. Chuyện 10 năm trước đối với anh vẫn luôn giống như cái đinh trong lòng vậy, cứ đâm nhói lên.

"" Nếu em không làm vậy thì một ngày nào đó, Mục Từ Kiên nhất định sẽ giết em." Mục Từ Kỳ nói.

"Mục Từ Kiên sẽ không giết em, bởi vì lúc đấy tôi đã xử lí hần. Nếu như lúc ấy em nghe tôi, em chịu dừng tay lại thì bây giờ đã khác rồi."

" Bạch Niên Vũ..."

"" Chuyện 10 năm trước, tôi không nhắc tới nhưng chuyện của Tiêu Tiểu Diệp, tôi nhất định phải tính sổ với em."

" Anh vì cô ta mà tôi đây để tính sổ với em? Bạch Niên Vũ, kể cả 10 năm trước anh cũng chưa từng vì em mà làm như vậy!"" Mục Từ Kỳ hờ hững nói..

" Cô ấy đáng, còn em không đáng."

" Em không đáng?"" Mục Từ Kỳ cười lớn, " Đúng rồi. Em quên mất em là kẻ như thế nào rồi. Độc ác, tàn nhẫn, vô tâm vô phế. Cho nên sao có thể đáng được chứ."

"... "

" Nếu em không đáng vậy tại sao mười năm trước, anh lại đỡ đạn cho em?""

" Bởi vì lúc đó, em vẫn là Mục Từ Kỳ khiến anh muốn che chở."

"" Mục Từ Kỳ năm ấy chỉ là vai diễn của em thôi. Đây mới chính là thật, mới là Mục Từ Kỳ chân chính."

" Đúng vậy, cho nên tôi càng phải tới đây tính sổ với em. Ngày mai, toàn bộ Mục gia sẽ bị đánh đổ." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

"" Cô ta chỉ bị bông nhẹ, anh đã đánh cả một tập đoàn, em muốn biết khi cô ta chết thì anh sẽ làm gì. Diệt cả thế giới sao?"" Mục Từ Kỳ cười.

" Đúng vậy. Tôi biết, Mục gia đổ thì em vẫn chẳng sao cả bởi bên cạnh em còn có hần mà."

Mục Từ Kỳ tái mặt, " Anh dụ hần tới đây sao?""

Bạch Niên Vũ đứng dậy, vượt thẳng chiếc áo khoác ngoài, " Đúng. Hần nhất định sẽ vì em mà đến đây. Veady hần sẽ không để cô tình nhân bé bỏng của mình bị bắt nạt đâu nhì." Bạch Niên Vũ hơi cười.

" Hóa ra đây chính là tính sổ."

" Đúng vậy. Em động đến người tôi yêu, tôi lại động tới người mà em sợ." Bạch Niên Vũ nói xong thì bắt đầu đi ra cửa.

" Bạch Niên Vũ, có hay không một người có thể nhìn thấu mỗi khi em tỏ ra mạnh mẽ, có thể bảo vệ mỗi khi em yếu mềm. Trước khi nước mắt em kịp rơi xuống, dùng đôi bàn tay che đi đôi mắt của em, nhẹ nhàng nói rằng đôi mắt em chỉ đẹp mỗi khi em mỉm cười. Mỗi khi em bị ảm ức không vui, anh ấy đều đưa vai để em dựa đầu vào, nói với em rằng trước mặt anh ấy vĩnh viễn không cần giả vờ mạnh mẽ, nói với em ngay cả khi tất cả mọi người không ai tin tưởng em, em vẫn còn có anh..." Mục Từ Kỳ bỗng dừng nói.

Bạch Niên Vũ hơi khựng lại, quay đầu lại nhìn Mục Từ Kỳ.

" Niên Vũ, chúng ta đã từng nghĩ là người ta yêu mình, yêu sâu đậm nhưng thực ra chúng ta yêu bản thân mình hơn. Thoát khỏi những ràng buộc vốn có, chúng ta mới thấy mình cô độc. Có lẽ trên con đường chúng ta đi tìm kiếm tình yêu, thực ra cái mà chúng ta kiếm tìm từ đầu đến cuối chẳng qua là một góc ấm áp cho trái tim cô độc và cho cơ thể lạnh lẽo của mình mà thôi." Mục Từ Kỳ thờ dài, " Anh là người mà em đã từng nghĩ sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em nhưng hóa ra lại không phải. Mười năm qua, em hối hận rồi. Đừng hiểu lầm, em không hối hận về việc đã giết người thân của em hay Tiêu Tiểu Diệp, thứ em hối hận chính là ngày ấy đáng lẽ em không nên yêu anh thì đúng hơn. Chỉ có vậy thì bây giờ, khi nhìn bóng dáng anh ra đi, tim em sẽ không thất lại, nước mắt em cũng sẽ chẳng rơi và em cũng sẽ chẳng phải lo sợ một ngày nào đó, vết đạn năm xưa anh đỡ cho em lại được thay thế bằng một cô gái

khác."

"Mục Từ Kì, trời lạnh rồi. Đừng mặc mỏng như vậy, bị cảm đấy." Bạch Niên Vũ nói xong thì đi nhanh rồi khỏi phòng. Mục Từ Kì gục ngã xuống, cô lại khóc. "Bạch Niên Vũ, em ích kỉ lắm. Em không nói cho anh biết Lục Ân đã làm gì Tiêu Tiểu Diệp đâu."

Phụ nữ rút cục cần điều gì? Câu trả lời chẳng phải quá đơn giản sao? Bất luận cô ấy mong mỏi điều gì, chung quy cô ấy cũng chỉ cần hai điều sau: được yêu thương thật nhiều và có được cảm giác an toàn.. Mục Từ Kì cho dù có ác tới như thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng chỉ vì cần được yêu thương. Mục Từ Kì của hiện tại không sai, người sai là Mục Từ Kì của mười năm trước.

Mục Từ kì ngồi lặng trên sàn nhà. Cánh cửa phòng một lần nữa lại được mở ra. Mục Từ kì ngẩng đầu lên nhìn.

"Từ Kì, cô thất vọng sao?" Người kia giấu cột.

"Dạ Minh....." Mục Từ Kì lấp bắp.

"Lão đại tới nhà tôi đưa cô đi. Anh ấy chuyển lời rằng anh ấy rất nhớ cô." Người đàn ông kia vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt.

"Hắn tới rồi sao?"

"Đúng vậy. Đi nào, lâu rồi Vearly đang chờ cô."

(Đôi lời tác giả: Nói thật thì mới đoạn đầu thì sẽ có thể hơi ghét Mục Từ Kì một chút nhưng sau này thì sẽ không ghét nữa đâu. Đừng ghét nữ phụ.)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đã ổn, cô đã không còn u uất nữa. Bởi người chết cũng đã chết, người sống hà cớ gì phải đau lòng. Cô dậy từ rất sớm, đi ra vườn ngồi. Nhìn ngắm cái vườn hoa hồng của Tĩnh gia. Đêm qua, trời mưa to nhưng sáng sớm nay hoa vẫn nở rực rỡ. Đến cả thứ mềm yếu như cánh hoa còn có thể trụ vững thì huống gì là một con người như cô.

"Tiểu Diệp, trời đang rất lạnh. Con vào đây ngồi đi." Tĩnh phu nhân nhìn cháu gái mình mảnh mai ngồi trong gió lạnh thì nhẹ khuyên bảo.

"Không lạnh đâu bà ạ!" Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười.

"Cái con bé này, lớn đầu rồi mà chẳng chịu nghe lời gì cả!"

"Bà.. Cháu đột nhiên suy nghĩ đến một vấn đề." Tiêu Tiểu Diệp khẽ nói.

"Chuyện gì?"

"Có những khi đột nhiên không muốn nói chuyện với những người xung quanh. Có những khi luôn kiên trì theo đuổi một điều gì đó, chỉ trong một đêm mọi thứ đều biến mất. Có những khi muốn buông thả bản thân, phát điên một lần. Có những khi cảm thấy bản thân vừa như có được cả thế giới, nhưng đồng thời cũng chẳng có gì. Có những khi ước mơ thì rất nhiều, nhưng lực bất tòng tâm. Có những khi phát hiện bản thân chỉ qua một đêm đã trưởng thành lên rất nhiều, nhưng lại chẳng thể nhìn thấy được tương lai. Có những khi, đột nhiên cảm thấy quá đổi mệt mỏi... Bà, cháu có nên nói bản thân quá đa sầu đa cảm hay không?"

"Đa sầu đa cảm, mới là phụ nữ. Chuyện gì cũng muốn nhanh qua, cũng muốn biến mất thì sao có thể tạo nên một người phụ nữ. Mẹ của con cũng vậy. Là người đa sầu đa cảm nên lúc sắp qua đời, không nghĩ nhiều về những thứ đã qua mà chỉ nghĩ tới một điều, đấy chính là tương lai của cháu. Biết rằng đính hôn cho cháu với Bạch Niên Vũ chính là tước đoạt đi quyền được yêu của cháu nhưng lại chẳng thể làm khác. Giữa lợi ích và quyền lợi thì đương nhiên sẽ nghiêng về lợi ích. Mẹ cháu chỉ hi vọng cháu có thể chấp nhận được lợi ích ấy." Tĩnh Ân ôn tồn.

"..."

"Thôi vào nhà đi." Tĩnh phu nhân nhẹ nói.

Lạc Cẩn Viên..

Mục Từ Kì được người đàn ông kia đưa tới căn biệt thự ở phía nam thành phố. Trên đường đi, cô cứ thấp thỏm không yên. Cô sợ đối mặt với hắn, cô sợ Vearly. Hắn nhất định sẽ giết cô.

Khi tôi nói, một đàn vệ sĩ đã đứng canh gác khắp cả căn biệt thự. Mục Từ Kỳ cảm thấy lạnh gáy. Bước vào biệt thự, nơi phòng khách xa hoa dát vàng này lại càng khiến cô thêm lo lắng.

"Từ Kỳ, lão đại đang bận một chút. Cô chịu khó chờ đi." Người đàn ông kia nói rồi rời đi.

Mục Từ Kỳ ước gì cái tên kia bận đến hết đời đi.

Cô bước lên tầng hai, càng bước càng sợ. Đột nhiên cô nghe thấy tiếng rên rỉ của phụ nữ, tiếng gằm nhẹ của đàn ông. Mục Từ Kỳ nhếch môi, hóa ra hẳn là đang bận làm cái này. Mục Từ Kỳ đi xuống ngồi xuống chân cầu thang. Thanh âm ái mị kia vẫn không ngừng phát ra. Mục Từ Kỳ khó chịu, lấy tay che tai, cô bắt đầu nói thầm "Tôi không nghe thấy gì cả. Chẳng nghe thấy gì cả..." Cô cứ như vậy mà ngồi đợi tới hơn 1 tiếng, nếu như người khác thì nhất định sẽ điên tiết lên nhưng cô lại khác, cô chỉ mong cho bọn họ kích tình lâu hơn.

Cuối cùng, tiếng kêu ái muội cũng đã dừng hẳn. Mục Từ Kỳ cũng bỏ tay xuống, trong lòng lại thêm bất an. Hẳn xong rồi. Cô dần dần tái sắc. Lắm lắm một mình, "Chết tôi rồi..." Từ một căn phòng ở tầng hai, một cô gái bước ra, khuôn mặt cô ta vẫn tràn ngập ái tình. Cô ta mặc chiếc váy bó sát người, ba vòng lộ ra. Mục Từ Kỳ nhìn cô ta, khinh bỉ cười.

Cô à kia nhìn thấy điệu của Mục Từ Kỳ thì có chút bất mãn song cũng chẳng dám nói gì. Cô ta cứ lẳng lặng rời đi.

Mục Từ Kỳ đi về phía căn phòng mà lúc này cô à kia vừa rời đi. Cô định mở cửa nhưng lại không mở cửa. Cô cứ chần chừ mãi nhưng cuối cùng vẫn quyết định mở cửa. Đập vào mắt cô là cảnhr trần chiếu hỗn loạn trên giường và cả mùi ái muội kia. Tay cô dần đỏ mề hôi. Trong phòng tắm truyền ra tiếng xả nước. Cô định chạy ra khỏi phòng thì đột nhiên một thanh âm lạnh lẽo cất lên:

- Đứng lại. Tôi chưa cho phép em đi!

Mục Từ Kỳ cả người rét run. Thanh âm lạnh lẽo của anh ta xuyên qua từng tế bào của cô. Cô rất sợ, sợ cái người này.

Vearly choàng áo tắm bước ra. Bọt nước dính trên khuôn mặt như tượng tạc khiến cho hẳn càng thêm quyến rũ. Đôi mắt màu nước biển xanh thẳm của hẳn lạnh lùng nhìn về phía Mục Từ Kỳ.

- Quay lại đây.- Hẳn lạnh lùng nói.

Mục Từ Kỳ run lên, khẽ xoay người lại. Vearly đứng đối diện với cô. Khuôn mặt hẳn mang ý cười như không cười. Đôi mắt xanh kia vẫn nhìn về phía cô. Mục Từ Kỳ tiến tới chỗ hẳn đang đứng. Cô khẽ nói:

- Vearly, lâu rồi không gặp.

"Ồ!" Vearly cười. Lúc hẳn cười như vậy chứng tỏ là hẳn đang rất tức giận." Hóa ra em vẫn còn nhớ tới lâu rồi không gặp tôi à? Nói xem, bao lâu rồi nhỉ? 1 năm rồi phải không?" Tay hẳn đẩy cằm của cô lên. Để cho mắt cô đối diện với hẳn. Mục Từ Kỳ bị buộc phải nhìn thẳng vào Vearly thì có chút sợ hãi. Cô cắn chặt môi. Cánh môi hồng bị cô cắn hơi sưng. Vearly lấy ngón tay đặt lên môi cô, "Đừng cắn môi như vậy."

Mục Từ Kỳ thôi cắn môi, hẳn nói gì thì cô nghe vậy.

"Ngoan!" Vearly cười, hẳn đẩy cô ngã xuống giường. Mục Từ Kỳ hốt hoảng nhìn hẳn. Vearly cời từng cúc áo của cô, miệng nói:

- Kỳ, em nói xem, tôi cho em tự do 1 năm là để em ổn định tinh thần, chứ không phải để em về đây nói lại tình xưa. Em khiến cho tôi bức mình.

Hàng cúc áo đã bị gỡ, cảnh xuân lộ ra trước mắt. Ngón tay hẳn di chuyển trên chiếc bụng phẳng lì của cô, rồi dừng lại nên vết sẹo chính giữa bụng. Tay hẳn vuốt ve vết sẹo.

"Đừng." Mục Từ Kỳ hoảng loạn nói. Nước mắt cô chảy ra. Vết sẹo đó đối với cô chính là cả một vết thương đầy ám ảnh.

"Mục Từ Kỳ, em biết không? Bộ dạng của em lúc này chỉ khiến tôi muốn động dục đấy." Tay hẳn rời khỏi vết sẹo trên người cô, lau nước mắt.

"Vearly, làm ơn..." Mục Từ Kỳ rưng rưng nói.

"Em yên tâm. Tôi không đụng đến em đâu. Tôi vừa mới làm xong, cho nên bây giờ còn chưa ham muốn em. Khi nào, tôi có ham muốn thì em sẽ là kẻ đầu tiên tôi làm cùng." Vearly khẽ hôn lên cái cổ trắng ngần của Mục Từ Kỳ, hẳn vẫn lưu luyến hương vị của Mục Từ Kỳ.

Mục Từ Kỳ chỉ có thể im lặng. Cô có thể cảm nhận được phản hạ thân của hẳn đang cứng lên. Bây giờ nếu cô khiến hẳn tức giận thì nhất định hẳn sẽ tra tấn cô. Vearly cuối cùng cũng rời khỏi người cô. Hẳn đứng dậy đi về phía phòng thay quần áo thay y phục. Mục Từ Kỳ cũng ngồi dậy cái lại cúc áo. Cô nhìn bản thân trong gương, tàn tạ đến lạ. Trên cổ tràn ngập vết hôn. Cô cảm ghét chúng.

Vearly thay đồ xong bước ra. Nhìn Mục Từ Kỳ, cười lớn:

- Từ Kỳ, 9 năm nay em ở bên tôi vậy mà vẫn chẳng bằng 5 tháng em ở bên hẳn nhỉ. Em từ nước Mỹ xa xôi chạy về Trung Quốc chỉ vì nghe tin hẳn cưới vợ. Còn sẵn sàng giết cả vợ hẳn để thỏa cái lòng ghen tức của em. Em thật khiến tôi khâm phục tấm chân tình này.

- Vearly, anh thừa biết Bạch Niên Vũ chẳng qua cũng chỉ làm một cái bầy. Vậy sao anh vẫn tới Trung Quốc?
 - Bạch Niên Vũ đã có lòng mời thì sao tôi lại không tới chứ. Huống hồ ở đây còn có thứ mà tôi quan tâm nữa.
 - Vearly, anh lại muốn làm gì?
 - Muốn ư? Dù sao thì tôi cũng là cường tộc ở giới hắc đạo châu Âu mà, tôi chỉ tới đây để vui thú thôi.
 - Anh..
 - Mục Từ Kì, ngày mai tôi rất mong chờ cái tin Mục gia bị đánh đổ. Lúc ấy chẳng phải em sẽ đỡ phải lo sợ một ngày tôi đụng đến nó. Bởi vì nó đã bị chính người mà em yêu đạp đổ rồi. Mục Từ Kì, em sẽ như thế nào? Tôi rất mong chờ.
- Mục Từ Kì im lặng. Đúng vậy, ngày mai Mục thị sẽ bị đánh đổ. Ngày mai cô sẽ mất tất cả.
- Em yên tâm. Tôi sẽ nuôi em, dù sao thì em vẫn là món đồ chơi mà tôi chưa chơi chán mà. - Vearly lạnh nói.
- Mục Từ Kì cười khổ. Cô vậy mà lại là đồ chơi cho kẻ khác.
- Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
- Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Trụ sở cảnh sát....

Lâm Hiểu Khê đưa Tiêu Tiểu Diệp tới phòng thẩm vấn. Ở bên trong đã có một sĩ quan chờ cô.

- Tiêu tiểu thư, tôi rất lấy làm tiếc với với sự mất mát của cô. Hi vọng cô có thể nhanh chóng vượt qua cú sốc.- Viên sĩ quan kia nói.
 - Cảm ơn anh. Tôi đã sớm vượt qua rồi.- Tiêu Tiểu Diệp khách sao nói.
 - Vậy chúng ta bắt đầu lấy khẩu cung.
 - Cô Tiêu, chúng ôi được biết khi vụ án xảy ra thì cô cũng đang bị bắt cóc.Cô có nhớ gì về người đã bắt cô không?
 - Không. Lúc đấy vệ sĩ đã đứng vây quanh cô ta. Tôi chỉ nghe được giọng nói.- Tiêu Tiểu Diệp thành thật trả lời.
 - Cô thử nghe xem, đây có phải là giọng nói của cô ta không?- Viên sĩ quan bật đoạn băng ghi âm lên.
- Tiêu Tiểu Diệp chăm chú nghe, giọng nói này giống y hệt với giọng nói của người kia.
- Chính là giọng nói này.- Tiêu Tiểu Diệp nói.
 - Cô Tiêu, giọng nói mà cô nghe được chính là giọng nói của cô Mục Từ Kì, cô ấy chính là giám đốc điều hành của tập đoàn Mục thị. Cô có quen biết gì với cô ấy không?
- Mục Từ Kì ngoại trừ việc đã từng nghe thấy cô ta trên TV ra thì cô chẳng quen biết gì về người này cả. Đột nhiên cô nghĩ tới một người, Bạch Niên Vũ, ngày ấy đã từng được nhắc tới. Chẳng lẽ là do Bạch Niên Vũ.
- Hình như chồng của tôi quen cô ta thì phải, cũng có thể không?- Tiêu Tiểu Diệp nói.
 - Chồng của cô có phải là Bạch tổng của tập đoàn Mances không?- Viên cảnh sát kia hỏi.
 - Đúng vậy.
 - Tới qua, chúng tôi bắt gặp Bạch tiên sinh tới khách sạn Royal, trùng hợp đó lại là nơi Mục tiểu thư đang ở...

Tiêu Tiểu Diệp ngẩng người ra, hai người kia có qua lại với nhau.

- Tiêu Tiểu thư, cô có sao không ạ?
- Không sao.

- Vậy hôm nay chúng ta đến đây là được rồi.

Tiêu Tiểu Diệp đi ra ngoài, thấy Lâm Hiểu Khê đã đứng chờ ở cửa.

- Diệp tỉ, có chuyện gì sao mà chị thất thần vậy?

- Tiểu Khê, Mục Tử Kỳ và Bạch Niên Vũ có quan hệ gì với nhau?

- Tại sao chị lại hỏi vậy?

- Bởi vì người đã bắt cóc chị chính là Mục Tử Kỳ. Lâm Hiểu Khê, có phải em đã sớm biết rồi phải không?

- Đúng vậy.- Lâm Hiểu Khê nói. " Nhưng chị đừng hiểu lầm. Bạch Niên Vũ anh ấy không phải như vậy đâu."

Tiêu Tiểu Diệp cười."" Cho dù anh ta có như thế nào đi chăng nữa thì đối với chị cũng chẳng có gì cả." Nói rồi Tiêu Tiểu Diệp rời đi.

Trên đường, cô đã nghĩ rất nhiều lần, rốt cuộc Bạch Niên Vũ thì liên quan gì tới cô cơ chứ.

Đột nhiên nước mắt của cô lại rơi xuống. Cô bật khóc, cô không hiểu vì sao bản thân khóc, nó tựa như một nỗi đau lòng khôn xiết. Cô xuống xe, đi vào công viên ở bên cạnh đường. Ngồi trên ghế đá, ngón tay cô nắm chặt. Bạch Niên Vũ là người đã hứa giúp cô báo thù vậy mà bây giờ lại... Rốt cuộc thì cô đang chờ đợi gì ở hân cơ chứ.

" Ây da, Tiểu Diệp, không ngờ chị thế mà lại ở đây đây." Tiếng một ai đó cọt nhả vang lên.

Tiêu Tiểu Diệp ngẩng đầu lên, Dạ Minh Thụ đã đứng trước mặt cô. Trên mặt hân mang ý cười nồng đậm.

" Cậu không ở bệnh viện tới đây làm gì." Tiêu Tiểu Diệp lau nước mắt.

" Nhớ chị thì tìm chị thôi." Dạ Minh Thụ ngả ngón ngồi bên xuống bên cô.

"" Cậu chẳng được cái gì cả." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"" Tôi chẳng được cái gì ngoài yêu chị chân thành thôi."" Dạ Minh Thụ cười.

""Cậu..Tiêu Tiểu Diệp cứng họng, lắc đầu." Cậu không làm ở bệnh viện à?""

"Tôi vào bệnh viện vì ở đây có chị. Bây giờ chị không ở đây thì tôi còn ở đây làm gì nữa."" Dạ Minh Thụ nói.

"" Cậu càng ngày càng khiến tôi khó hiểu.""

"" Ôi dào, khó hiểu thì cứ từ từ mà tìm hiểu. Nếu muốn tôi có thể để cho chị tìm hiểu cả thân thể của tôi.""

"" Biến thái."

" Tôi vì chị mà biến thái."

"" ...""

"" Tiểu Diệp, tôi thực sự rất tiếc với chuyện của chị." Dạ Minh Thụ nói.

"" Cảm ơn cậu."

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười nhìn Dạ Minh Thụ. Cô bắt gặp ánh mắt phức tạp trên khuôn mặt của Dạ Minh Thụ. Hân thở dài, nói nhỏ.

" Tiểu Diệp, giả như chị không phải thì thật tốt."

Tiêu Tiểu Diệp không nghe rõ những gì mà Dạ Minh Thụ nói.

" Tiêu Tiểu Diệp!" Một giọng nói lạnh lùng khác vang lên Bạch Niên Vũ âm u đứng ở đây.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy Bạch Niên Vũ thì không hiểu sao có chút sợ hãi.

" Bạch Niên Vũ, lâu rồi không gặp." Dạ Minh Thụ nói. Ý cười trong câu nói của hân ta lộ rõ.

" Lại đây!" Bạch Niên Vũ nói, hân xem lời của Dạ Minh Thụ như gió thoảng.

Tiêu Tiểu Diệp theo bản năng đi lại chỗ Bạch Niên Vũ. Bỗng nhiên một cánh tay khác giữ chặt lấy tay cô.

"Chúng tôi còn đang bận. Bạch Niên Vũ, anh không thấy bất lịch sự sao?" Dạ Minh Thụ nắm lấy tay của Tiêu Tiểu Diệp, lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ với lấy tay của Tiêu Tiểu Diệp, kéo mạnh về phía của anh. Tiêu Tiểu Diệp theo quán tính ngã vào ngực của Bạch Niên Vũ.

"Dạ Minh, nếu cậu dám đụng tới cô ấy dù chỉ một chút thì tôi sẽ giết cậu." Bạch Niên Vũ nói.

"Tôi trông chờ." Dạ Minh Thụ cười rõ, nhưng nụ cười ấy chỉ khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo tới từng sống lưng.

"Nói với hắn rằng: đừng đụng tới đồ của tôi."

"Lão đại cũng có lời cần chuyển tới anh: đừng đụng tới bảo bối của lão đại." Dạ Minh Thụ nói.

Tiêu Tiểu Diệp không hiểu gì về cuộc đối thoại giữa hai người này nhưng điều khiến cô thắc mắc là tại sao Bạch Niên Vũ lại gọi Dạ Minh Thụ là Dạ Minh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Bạch Niên Vũ kéo tay Tiêu Tiểu Diệp đi. Hắn siết tay rất mạnh, khiến cho Tiêu Tiểu Diệp nhăn mặt.

-Bạch Niên Vũ, buông ra, anh làm đau tôi.- Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

Bạch Niên Vũ vẫn vậy, cứ lạnh lùng kéo cô đi. Tiêu Tiểu Diệp giật tay mạnh nhằm thoát khỏi Bạch Niên Vũ. Đột nhiên Bạch Niên Vũ dừng lại, thả tay của cô ra. Tiêu Tiểu Diệp xoay cổ tay suýt nữa thì bị Bạch Niên Vũ bóp nát.

"" Tiêu Tiểu Diệp, em quên rằng mình là người đã có chồng rồi sao?"" Bạch Niên Vũ lạnh nói. Từng âm điệu lạnh như băng.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ. Hắn ta tới qua còn vào khách sạn với phụ nữ, bây giờ lại tới đây nói chuyện với cô. Nực cười, "" Bạch Niên Vũ, anh quên rồi sao. Hôn nhân của chúng ta chỉ là một cái cam kết chứ không phải là hôn nhân thật sự cho nên tôi qua lại với ai thì liên quan gì tới anh cơ chứ?""

Bạch Niên Vũ sững người, "" Tiêu Tiểu Diệp, em quá rồi đấy!""

"" Quá ư? Bạch tiên sinh, tôi qua anh tới chỗ của Mục Tử Kỳ làm gì?"" Tiêu Tiểu Diệp nói. Trông cô bây giờ chẳng khác gì oán phụ cả.

"" Mục Tử Kỳ? Sao em lại biết cô ta?""

"" Biết ư? Tôi còn biết rằng cô ta chính là kẻ đã bắt cóc tôi nữa. Bạch Niên Vũ, anh nói xem, anh giải thích như thế nào. ""

Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp rồi thờ dãi, "" Giải thích? Nếu anh nói anh tới tìm cô ta vì em thì em có tin không hả?""

""..."" Tiêu Tiểu Diệp cứng họng. Bạch Niên Vũ không giống như đang nói dối.

"" Tiêu Tiểu Diệp, ngày mai đúng 7 giờ em nhớ xem tin tức buổi sáng. "" Bạch Niên Vũ nói.

"" Tại sao tôi phải xem?"" Tiêu Tiểu Diệp ngó người, đang yên đang lành bắt người ta đi xem tin tức.

"" Nó sẽ chứng minh cho em thấy đêm hôm đó tại sao tôi lại tìm Mục Tử Kỳ. ""

"" ... ""

"" Tiêu Tiểu Diệp, tôi không muốn quản việc bạn bè của em nhưng mà em đừng qua lại với Dạ Minh Thụ. " Bạch Niên Vũ trầm nói.

"" Tiểu Thụ ư? Tại sao lại không thể?""

"" Hắn không giống như những gì em tưởng đâu. ""

"" Tôi quen cậu ấy lâu rồi. Cậu ấy là người như thế nào tôi hiểu rõ. ""

"" Dạ Minh Thụ mà em quen bây giờ không phải là Dạ Minh Thụ mà em đã từng quen... "" Bạch Niên Vũ giải thích, "" Nói tóm lại em đừng qua lại với hắn. ""

Tiểu Tiểu Diệp im lặng không đáp. Cô không muốn tranh cãi thêm gì với Bạch Niên Vũ nữa.

- Tiểu Diệp, tôi biết, ở bên một kẻ như tôi em sẽ gặp phải nhiều phiền phức nhưng tôi hi vọng em có thể hiểu cho tôi. Những kẻ đã nằm trong thế giới ngầm thì sẽ chẳng bao giờ có cảm giác gọi là bình yên. Quá nhiều thứ bất lực, tôi mong em sớm thích ứng và cũng mong em dù có chuyện gì xảy ra cũng có thể tin tưởng tôi như em đã từng nói.- Bạch Niên Vũ nói xong rồi cứ thế bỏ đi. Để lại Tiểu Tiểu Diệp đứng đấy.

Tiểu Tiểu Diệp chôn chân tại đấy, cô đã từng nó với hắn rằng sẽ tin hắn nhưng khi có chuyện xảy ra thì cô lại đổ cho hắn đầu tiên. Cô chẳng khác gì một kẻ tiểu nhân cả. Cô nhìn theo bóng dáng rời đi của Bạch Niên Vũ, trong lòng có một cảm giác lạ.

Lạc Cẩn Viên...

Mục Từ Kỳ im lặng ngồi trên ghế salong, cô im lặng đến lạ thường. Cô vừa nhận được tin toàn bộ thị trường của Mục thị đã bị đóng băng, cổ phiếu đang không ngừng rớt giá. Bạch Niên Vũ đã hành động.

Vearly ngồi một bên uống trà, là người Anh nên hắn có phong thái uống trà rất thanh lịch nhưng ai biết được đằng sau sự thanh lịch ấy lại là một con người tàn bạo, âm hiểm như thế nào. Hắn đặt tách trà xuống mặt bàn, miệng cười:" Bạch Niên Vũ cũng làm nhanh thật. Mới tối qua thôi mà đã khiến cho Mục thị chao đảo rồi. Không hổ là truyền nhân của cái gia tộc kia." Hắn bình tĩnh giống như một người vừa đọc một bài báo về chứng khoán. Như là một lời bình luận vậy.

Mục Từ Kỳ nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng. Vearly nhìn cô, cười rộ hơn.

"Em lo gì cơ chứ. Ngày nào tôi còn chưa chán em, ngày ấy tôi còn đang bảo vệ em. Yên tâm, tôi có thể chịu trách nhiệm với em."

"..."

"Em xem, bây giờ em trở thành kẻ thù của bao nhiêu nhà rồi. Bạch gia, Tinh gia." Vearly nói, "Nhằm, còn có cả gia tộc Krisen nữa chứ. Tôi quên mất Bạch Niên Vũ còn là người thừa kế của gia tộc đó. Em đụng tới quá nhiều rồi."

"..."

"Người có thể bảo vệ em lúc này chỉ có tôi thôi."

Vearly đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Đường đường là Vearly Weasley mà bây giờ chỉ vì một người đàn bà mà đối đầu với cả ba gia tộc lớn trong thế giới ngầm. Hắn từ ba giờ đã coi trọng đàn bà như thế nhỉ. Nụ cười thật.

Hắn chợt nhớ ra một chuyện, rút điện thoại ra.

"Vearly." Đầu dây bên kia bắt máy.

"Con chip, cậu đã cài vào người Tiểu Tiểu Diệp?" Vearly nói.

"Tôi đã cài. Anh chắc chắn con chip kia sẽ hoạt động?" Đầu dây bên kia nói.

"Yên tâm." Vearly nói rồi tắt máy.

Vearly xoay người lại, nhìn Mục Từ Kỳ, "Em nên biết ơn tôi. Tôi vì em mà đối nghịch cả thiên hạ rồi đấy."

"Anh gọi cho Lạc Ân?" Mục Từ Kỳ lo lắng.

"Đương nhiên. Chẳng phải đây là điều mà em muốn sao?"

Đây là điều mà cô muốn sao? Mục Từ Kỳ tự hỏi bản thân.

"Con chip sẽ hủy hoại cô ta." Vearly cười. "Lúc Bạch Niên Vũ trông thấy con chip hoạt động thì như thế nào nhỉ?"

"Có cách nào để đưa con chip ra không?" Mục Từ Kỳ hỏi.

"Không thể, con chip cần 5 ngày để ăn sâu vào trong thần kinh. Nếu như tối qua em nói cho Bạch Niên Vũ thì may ra còn cứu được đấy nhưng bây giờ thì muộn rồi." Vearly nói, "Hối hận rồi sao?"

"..." Mục Từ Kỳ im lặng. Hối hận ư? Cô không chắc nữa, trong cô có quá nhiều suy nghĩ.

"Sớm muộn rồi em cũng sẽ hối hận thôi." Vearly trầm trầm. "Nếu tôi là em tôi sẽ không cố chấp như vậy. Tại sao em lại không thể để cho thứ tình cảm mà em đã vứt bỏ 10 năm kia nó ngủ quên luôn. Tại sao vẫn còn cố níu kéo nó. Nhân sinh, bất quá chỉ giống như một ly trà, đầy cũng tốt, vơi cũng tốt, cần chi phải tranh giành? Đậm cũng tốt, nhạt cũng tốt, đều có hương vị riêng của nó; ấm áp cũng được, lạnh lẽo cũng chẳng sao."

Tại sao không thể vứt bỏ ư? Mục Từ Kỳ cười. Bởi vì cô không muốn người đàn ông đã từng xem cô là tất cả bây giờ lại đang trở thành thế giới của người khác.

"Vearly, tại sao anh khuyên tôi cố chấp mà anh lại không thể buông tha cho tôi nhỉ." Mục Từ Kỳ cười.

"Yêu của em là ngu si, điên cuồng. Cách của tôi khác em, em xem em về Trung Quốc nói lại tình xưa thì tôi vẫn chẳng làm gì cả. Tôi khôn hơn em nhiều." Vearly trào phúng.

"Đúng vậy. Anh khôn hơn tôi nhiều." Mục Từ Kỳ thờ dãi.

"" Vẫn là để duyên quyết định đi." Vearly nói.

Cuộc sống, bởi vì quan tâm, cho nên có thống khổ; bởi vì hoài nghi, cho nên mới tổn thương; bởi vì xem nhẹ, cho nên vui vè; bởi vì đậm bạc, cho nên hạnh phúc. Chúng ta đều là những vị khách qua đường, rất nhiều sự tình, chúng ta đều không thể làm chủ được, hết thảy đều nên để tùy duyên.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ngoại truyện

Đây không được coi là một chương chính thức nhưng tôi vẫn quyết định nhá hàng cho các cậu.

Truyện tuy vẫn còn ở giai đoạn đầu nhưng mà tôi vẫn sẽ giới thiệu cho các cậu các câu nói của Bạch Niên Vũ (Sau này tôi sẽ gọi anh là Vũ sẹo, lí do tại sao thì các bạn phải còn lâu mới biết.)

1.

"Em có thích cá cảnh không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Có." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

"Nhà anh có một bể cá rất lớn. Không biết em có hứng thú không?" Bạch Niên Vũ lại hỏi tiếp.

"Cá gì?"

" Cá Piranha."

"" ... ""

2.

"" Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ suy nghĩ một lát, đột nhiên rút điện thoại ra. " Thiên Dương, tôi cần mua gấp một cái sân bay. Anh xem có chỗ nào thích hợp không?"

Tiêu Tiểu Diệp sững sốt, "" Anh đang làm gì vậy hả?"

"" Chẳng phải em bảo khoảng cách của chúng ta quá lớn sao? Mua nguyên cả sân bay, như vậy chẳng phải giữa chúng ta đi lại sẽ thuận tiện hơn sao. Anh không ngại khoảng cách, anh chỉ ngại không đủ máy bay để đi vào tìm em."

3.

"" Gia đây, ngay cả một cọng lông của vợ còn chưa được chạm thế mà cái con khi đột nhà người dám bỏ thuốc lão bà của gia sao? Cho vào hồ cá ngay. Gia bực rồi đây."

4.

" Em thích nhất là con vật gì?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Chó." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Bạch Niên Vũ rút máy ra gọi cho mẹ.

"" Mẹ có cần con nữa không?""

"" ... ""

Bạch Niên Vũ ngắt máy, nhìn cô cười: "Nhà anh có một con chó, mẹ anh không thích nó nữa, em có cần không?"

5.

Tiêu Tiểu Diệp nhọt nhọt nằm trên bàn mổ. Sợ hãi nhìn Bạch Niên Vũ, "" Tuy anh là chồng trên danh nghĩa của tôi thì cũng nên nói một câu an ủi đi chứ. "

"" Em yên tâm. Cho dù em có chết thì cũng có người khác thay em yêu tôi. " Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

"" Anh không nói được câu nào tử tế hơn sao? "

"" Nếu như em chết, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều sẽ đốt hương cho em. Bởi vì em đã để lại cho đời một người đàn ông độc thân đầy quyến rũ. "

" Tôi nên gọi anh là Bạch Tự Sướng. "

"" Không sao. Phụ nữ chẳng quan tâm đến tên của anh đâu. Họ chỉ quan tâm đến vẻ đẹp trai của anh thôi. "

" Anh nói tiếng chó. "

"" Vậy tôi nói tiếng người cho em. " Bạch Niên Vũ cười, hét lớn với tất cả bác sĩ, " Vợ gia mà chết, gia cho tất cả các người vào tắm bể cả nhà gia. " Bạch Niên Vũ hôn lên trán của Tiêu Tiểu Diệp: " Yên tâm. Nếu mà lão Thần Chết có tới đây bắt em đi thì anh sẽ cho lão vào xem bể cả cảnh nhà anh. "

6.

" Tiêu Tiểu Diệp, lấy tôi? "" Bạch Niên Vũ nói.

"" Cho tôi một lí do. "

"" Em thích theo khuynh hướng xã hội hay cá nhân. "

"" Xã hội. "

" Phụ nữ bây giờ tuyển chồng hỏi tìm chồng có tài sản nhiều. Cả gia sản nhà anh chỉ có mỗi tiền và anh. Anh sợ kẻ gian nó lấy mất hết tài sản nhà anh cho nên anh đang cần tìm một vị phu nhân để quản lí tài sản giúp. Phụ nữ bây giờ tuyển chồng cần tìm tình yêu đích thực. Suy cho cùng thì anh không thấy kẻ nào phù hợp với em ngoài anh. Từ hai giả thiết trên, anh kết luận là em vẫn nên lấy anh đi. "

" Cá nhân. "

" Trong chứng minh nhân dân của anh, em có biết họ ghi đặc điểm nhận dạng là gì không? Sẹo dài 5 cm rạch qua mày. Em biết đấy, đâm lao thì phải theo lao. Em khiến cho tài sản của tôi bị tổn thất. Nếu như không vì em thì anh sẽ không mang sẹo. Cho nên em vẫn là lấy anh để bù đắp thiệt hại đi. An ủi phần nhan sắc bị tổn thương. "

7.

" Em sợ sau khi tôi chết thì sẽ thành góa phụ sao? Yên tâm cho dù em có thành góa phụ thì vẫn là Bạch phu nhân, vẫn là Krisen đệ nhất phu nhân. May mà em lấy tôi nên mới có nhiều danh hiệu như vậy đấy. Em vẫn nên cảm ơn tôi vì ngày ấy đã sai người đi lấy hộ khẩu cho em "

8.

" Em là bông hoa mặt trời sang chói mà tôi vĩnh viễn không bao giờ có thể chạm tới. "

9.

"" Em nói tôi là cảm thú. Được tôi cho em thấy cảm thú là như thế nào. "

10.

"" Nếu như trước đây, khi thấy được tình cảm của em thì nhất định tôi sẽ rất hạnh phúc. Nhưng bây giờ tình yêu của em lại khiến tôi đau đầu. Tôi không muốn để bàn tay dơ bẩn của mình hủy hoại đi hào quang của em. "

11.

" Trên thế gian điều gì tổn thương nhất? Không phải là không yêu, mà là người tôi yêu sâu đậm nhất, lại chẳng hề tin tưởng tôi. "

12.

"" Anh đã trở về như lời em đã ước.

Anh sẽ không đi nữa, chỉ khi nào em đuổi anh đi.

Anh vẫn ở đây, vẫn là chồng của em."

13.

"" Em bảo anh đi ngủ với con đàn bà khác?

Vợ à, nòng nọc của anh chỉ có thể trên người em mà chạy nhảy."

14.

"" Nếu con muốn đánh nhanh thắng nhanh thì con phải hạ thân để cướp về." Bạch Niên Vũ ôm lấy cậu nhóc.

"Năm xưa ba cũng vậy sao?"" Cậu nhóc kia ngây thơ hỏi.

"" Năm xưa ba sử dụng hạ thân để nói chuyện với mẹ.""

"" Bạch Niên Vũ anh dám bày cho con những cái như vậy sao?"" Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

"" Vợ à anh xin lỗi."

"Hóa ra năm xưa bà phải hạ người xuống làm nô tài cho mẹ."

"" Từ nô tài lên làm hoàng thượng cũng là cả một quá trình rồi đấy."

15.

"" Ba, cái sẹo trên mặt ba tại sao lại xuất hiện vậy?" Tên nhóc hỏi.

"Đấy là minh chứng cho tình yêu vĩ đại của ba dành cho mẹ." Bạch Niên Vũ âm áp nói.

"Tâm lam. Chơi ngón bị ngã thì cứ nói đi, bày đặt ngôn tình ngôn tiếu." Cậu bé cười.

""...""

16.

"" Em nói anh không thương em. Thế thì tại sao chỉ khi nghe tin em bị đứt tay thì anh suýt nữa đã cho toàn bộ gia nhân vào bể cá."

17.

"" Thế giới này rộng lớn là thế, đi đến cùng trời cuối đất cũng không gặp được em, nhưng đồng thời thế giới cũng quá ư là nhỏ bé, gặp ai, cũng thấy giống em."

18.

" Anh yêu em. Như thế cái cách mà anh thắp hoa trên người em vậy."

19.

"" Hi vọng, Bạch phu nhân của anh mãi là Tiêu Tiểu Diệp."

20.

"Đừng mỉm cười như vậy với anh, vì như thế sẽ khiến anh không thể buông bỏ em mà rời xa thế giới này.

Đừng khóc với anh, vì anh không muốn lúc xuống hoàng tuyền lại không thể quên được em."

21.

"Em là người mà cả kiếp này anh lưu luyến. Cho dù cho anh đã quên đi giọng nói của em, quên đi nụ cười của em, quên đi khuôn mặt của em thì mỗi lần nhớ đến em, thứ cảm giác đó vẫn chẳng bao giờ thay đổi: Yêu."

22.

"" Anh đồng ý li hôn với em vì anh yêu em.

Anh đồng ý từ bỏ người con gái mà anh yêu nhất cũng là vì anh yêu em.

Cho nên Bạch phu nhân, khi nào em cảm thấy em ở ngoài kia bất lực thì về đây. Cửa lớn Bạch gia vẫn vì em mà mở, ô phôi ngẫu của anh vẫn sẽ bỏ trống để chờ em lại một lần nữa kí tên vào. Cho dù em có la cà bao lâu nữa thì cũng nhớ về nhà, ở đây, có một Bạch Niên Vũ chờ và yêu em.""

23.

"Tiêu Tiểu Diệp, em nói tình yêu của chúng ta không đủ vĩ đại. Vậy ngày mà em cưới người mới, anh sẽ hỏi hấn xem hấn có thích hồ cá nhà anh không."

24.

"" Kẻ nào dám động tới lão bà của gia thì chúc mừng, các người đã giành được một vé đi tắm ở hồ cá nhà gia."

25.

"" Thanh phong minh nguyệt (Làm bạn với gió trăng) tôi diễn không được. Còn cầm thù thì là nghề của tôi."

26.

" Bạch phu nhân, chúng ta lại tới cục dân chính rồi.""

27.

"" Cho dù có chuyện gì xảy ra thì Bạch phu nhân hay Krisen phu nhân vẫn là cháu gái của Tình gia- Tiêu Tiểu Diệp."

28.

"" Bao giờ thì em tới nhà anh xem hồ cá."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Tiêu Tiểu Diệp đi tới bệnh viện, lúc đi vào cô đã thấy cả một dàn vệ sĩ bảo vệ quanh bệnh viện. Khí thế của bọn họ khiến cho cái bệnh viện ồn ào trở nên yên lặng đến lạ lùng.

- Tiểu thư!- Một vệ sĩ ra trước đón cô.

- Chỗ của Vũ phu nhân ở đâu - Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Vũ phu nhân đang ở tầng 7, phòng 701 ạ. Để tôi đưa tiểu thư tới đây.- Vệ sĩ kia cung kính trả lời.

- Thôi không cần. Tôi tự đi được

Tiêu Tiểu Diệp tự đi. Cô hông muốn làm phiền bất cứ ai cả. Để ý mới thấy rằng từ khi cô bị bắt cóc tới giờ thì camera trong bệnh viện đã nhiều hơn. Chỗ nào cũng có người bảo vệ.

Hiện đang là lúc vào thăm bệnh nhân tấp nập nhất, thang máy khá chật, có ba y tá hộ lý và năm sáu người nhà bệnh nhân vào thang máy với cô. Về mặt của người nhà bệnh nhân nặng nề hơn cả trời mưa gió; đứng trước bệnh tật, họ phải chịu đựng tổn thất về sức khỏe, thời giờ, tiền bạc thậm chí ngay cả người thân của mình. Tiêu Tiểu Diệp lòng khẽ nhói lên. Bình thường, cô chỉ loay hoay ở phòng phẫu thuật và văn phòng của mình. Hôm nay, khi tận mắt nhìn thấy cảnh người nhà bệnh nhân như thế này thì có chút chạnh lòng. Hóa ra ngoài cô, cũng có rất nhiều kẻ là con ghê của ông trời.

Cửa thang máy mở, tầng thứ 7. Trong vòng mấy phút mà như đã trải đủ mấy mùa nóng lạnh, Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng gạt bỏ những ý nghĩ rối bời. Cô đi tới căn phòng 701.

Căn phòng bệnh được thiết kế theo gam màu ấm, sáng sủa, tường dán giấy màu xanh da trời, treo những bức tranh sơn thủy êm đềm nhẹ nhàng, ánh sáng đầy đủ mà không chói mắt. Ít ai có thể hình dung được căn phòng như thế này lại dành cho bệnh nhân không thể chữa trị được. Cô nhìn xuyên qua lớp kính, trên cái giường trắng, Vũ Nhân khô héo đang nằm, cái chụp chụp thờ ô xi gắn vào mũi là sợi dây cuối cùng duy trì sự sống của bà ta. Bên cạnh bà

ta là Tiêu An Tĩnh tiều tụy ngồi cạnh. Không còn cái trang điểm lòe loẹt, mặc những trang phục hở trên hở dưới nữa, Tiêu An Tĩnh chỉ mặc chiếc quần jean, cái áo len đỏ. Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy cô của 7 năm trước trong người Tiêu An Tĩnh. Khi Tiểu Dương đang yếu ớt nằm trên giường bệnh thì cô cũng đã từng như vậy, ngồi đợi mong một tia hi vọng kì diệu sẽ xảy ra.

Tiêu Tiểu Diệp đẩy cửa vào. Tiêu An Tĩnh chỉ ngược mặt lên nhìn cô rồi nhẹ cười: ""Chị tới rồi à!"" Thanh âm nhẹ khẽ của Tiêu An Tĩnh khiến cho Tiêu Tiểu Diệp có chút thương cảm.

- Cô như thế nào rồi?- Tiêu Tiểu Diệp nhẹ hỏi.

- Bác sĩ bảo mẹ em hết hi vọng rồi. Vết đạn kia đã khiến mẹ...- Tiêu An Tĩnh nghẹn ngào nói. "Chị, em phải làm sao đây!"

Tiêu Tiểu Diệp hiểu hơn ai hết cái cảm giác bị mất đi người thân. Cô mất đi ba, mẹ và cả người em trai yêu quý của mình. Nó đã rạch vào lòng cô một vết thương sâu. Vết thương lòng ấy không những không lành mà ngày càng nhức nhối, không biết khi nào mới nguôi.

- Không sao đâu. Cô sẽ không sao cả mà.- Tiêu Tiểu Diệp an ủi.

- Đây chẳng qua chỉ là một lời động viên thôi. Còn như thế nào, thì một người bác sĩ như chị chắc hiểu phải không?- Tiêu An Tĩnh mắt đỏ hoe.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Cô biết bây giờ an ủi chẳng làm được gì cả, chỉ có thể chấp nhận sự thật. Cô nhìn về phía Vũ Nhân, bà ta đã từng là một người phụ nữ đẹp nhưng bây giờ chẳng khác gì một khúc củi khô nằm chờ chết.

- Chị ra ngoài một chút.

Cô rời khỏi phòng bệnh, đứng ngoài hành lang trầm ngâm.

"Tiêu Tiểu Diệp, cậu thực sự không sao rồi!"" Cung Ân Thần nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp thì xúc động.

"Ân Thần..." Tiêu Tiểu Diệp chỉ nhẹ cười.

"Cậu thấy tình hình của Vũ phu nhân rồi đấy. Khó lắm, duy trì sự sống tới bây giờ đã là kì tích rồi." Cung Ân Thần nói.

"Đột nhiên tớ cảm thấy những ác cảm của mình đối với mẹ con họ đã mất đi. Chỉ còn lại thương xót." Tiêu Tiểu Diệp thờ dãi.

""Diệp, có chuyện này tớ cần nói với cậu."

"Chuyện gì?""

"Lúc trước khi Vũ Nhân cấp cứu, Tiêu An Tĩnh đã hiến máu, nhóm máu của cô ta là AB."

"Tiêu An Tĩnh không phải là em ruột của tôi. Bởi vì nhóm máu của ba tôi là O." Tiêu Tiểu Diệp nói. Ba cô yêu mẹ cô rất nhiều cho nên ông nhất định không có con với người khác. Từ đầu đến cuối chỉ là để bảo vệ gia đình nên... cô hiểu.

"Hóa ra cậu đã sớm biết."

"Không. Khi cậu nói tớ mới biết."

"..."

Cung Ân Thần nhìn Tiêu Tiểu Diệp, "Diệp, hân tới đây rồi. Thẩm Hạ Thiên đã tới Trung Quốc rồi."

Tiêu Tiểu Diệp ngăn người nhìn cô, Cung Ân Thần và Thẩm Hạ Thiên có một chuyện tình như thế nào thì cô biết rất rõ, lắm nước mắt, nhiều giả dối. "Đừng nói với tôi là cậu sẽ về Singapore đấy."

"Không. Tôi không trở về đâu. Tôi sẽ ở đây. Cho dù hân có tới thì tôi cũng sẽ không chấp nhận." Cung Ân Thần nhẹ nói.

- Bác sĩ Cung, bệnh nhân ở phòng 708 lên con co giật...- Tiếng hộ lí gọi Cung Ân Thần.

- Được rồi. Tôi tới đây.- Cung Ân Thần nói xong thì chạy nhanh tới.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía phòng bệnh, Tiêu An Tĩnh vẫn ngồi lặng đấy.

- An Tĩnh, mấy ngày rồi em chưa về nhà, về chút đi.- Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tiêu An Tĩnh khẽ lắc đầu.

- Đừng cứng đầu nữa, cô Vũ cũng không mong em thành ra như thế này đâu. Về Tiêu gia đi. Chị đưa em về.

Lần này Tiêu An Tĩnh có suy nghĩ đắn đo một lát rồi cũng đồng ý theo Tiêu Tiểu Diệp về.

Trên đường về Tiêu gia, cả hai người hầu như không trò chuyện gì mấy. Chỉ khi Tiêu Tiểu Diệp hỏi thì Tiêu An Tĩnh mới trả lời, còn lại thì im lặng. Chỉ chốc lát thì Cẩm Tú Viên đã hiện ngay trước mắt. Kể từ khi xảy ra chuyện thì Cẩm Tú Viên đã trở nên u ám lạ thường. Cái vẻ hào nhoáng của nó đã bị che lấp bởi sự tang thương, lạnh lẽo.

Tiêu An Tĩnh và Tiêu Tiểu Diệp vào nhà. Căn phòng khách nơi đã từng có án mạng nay đã được lau chùi sạch sẽ nhưng vẫn không thể giấu được cái lạnh của nó.

- Chị Tiểu Diệp... em gọi chị như thế có được không?- Tiêu An Tĩnh khẽ nói.

Mới đầu Tiêu Tiểu Diệp có chút xa lạ nhưng sau đó vẫn mỉm cười: "Được. Em có thể gọi."

- Chị Tiểu Diệp, em có chuyện muốn nói với chị!

- Chuyện gì?

- Là chuyện của 10 năm về trước.

(Tg: Tiêu An Tĩnh chính là nhân vật mà tôi thấy áy náy nhiều nhất. Lúc bắt đầu đã định sẵn là cô sẽ không có một cái kết cục đẹp nhưng vì chuyện tình của TTD-BNV nên đành phải khiến cho nhân vật này chịu thiệt.)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Mười năm trước...

Căn nhà nhỏ nhếch nhác trong khu ổ chuột. Một cô bé ngồi trước cửa run run. Trời rất lạnh, cả người cô bé đã xanh tím lên, cô cố gắng hà hơi vào tay để xoa đi cái lạnh.

- Đã nửa đêm rồi mà sao mẹ vẫn chưa về nhỉ? - Cô bé nhẹ nói.

Hôm nay là sinh nhật tám tuổi của cô, cô đang chờ mẹ về nhưng vẫn chưa thấy. Đột nhiên bóng hình là lướt của một người phụ nữ xuất hiện. Trời như vậy nhưng cô ta chỉ mặc một chiếc váy ngắn cũn, mặt thì son phấn lòe loẹt. Cô bé kia trông thấy thì vội vàng chạy tới, cầm lấy bàn tay lạnh cóng của người phụ nữ kia.

"" Mẹ, sao giờ mẹ mới về!"" Tiếng nói nũng nịu của cô bé cất lên.

Người phụ nữ kia vuốt đầu của cô bé: "" An Tĩnh, trời lạnh như thế này sao con vẫn còn đứng ở đây? Mau vào đi con, trời lạnh rồi!""

An Tĩnh yếu ớt cười, "" An Tĩnh là đang chờ mẹ về đón sinh nhật cùng.""

Vũ Nhân khựng người lại, bây giờ cô mới nhớ rằng hôm nay là sinh nhật của con gái mình. Cô áy náy nhìn con, nhẹ nói: "" An Tĩnh, vào nhà đi con. Chúng ta đón sinh nhật nào!""

Căn nhà nhỏ bé thấp thoáng ánh nến. Hôm nay đã quá hạn nộp tiền điện rồi nhưng nhà vẫn không có tiền nên đã bị cắt, chỉ có thể dùng nến để thấp sáng. Nơi căn bếp tối lò mò, Vũ Nhân đang nấu tạm gói mì ăn liền, nhà đã hết đồ để ăn rồi.

- An Tĩnh, mẹ xin lỗi, sinh nhật của con mà chẳng thể làm được gì cả.

- Không sao. Có mẹ đón sinh nhật cùng con là được.- An Tĩnh ngoan ngoãn cười.

Bát mì nóng hổi cuối cùng cũng được nấu xong. Vũ Nhân ngồi đối diện An Tĩnh, khẽ cười: "" An Tĩnh năm nay đã tám tuổi rồi. Con gái của mẹ, chúc con một đời bình an.""

An Tĩnh cười rộ, vừa ăn vừa thổi. Vũ Nhân xoa nhẹ đầu của đứa con gái nhỏ bé. An Tĩnh chính là tất cả những gì cô có. Tám năm rồi, cô đã sinh con được tám năm rồi. Cô làm đi, đây là điều mà cả khu xóm này đều biết. Công việc của cô chính là tiếp khách, qua đêm với đủ hạng đàn ông. Người ta nói cô xinh đẹp mẽ mẽ nhưng lại dấn thân vào cái con đường người đời khinh bỉ. Nhưng ngoài nghề này, cô chẳng thể làm gì khác nữa. Cô là trẻ mồ côi, không nơi nương tựa. Trong một lần đi khách, cô chẳng may dính bầu. Cô đã từng có ý định bỏ đi đứa trẻ nhưng lương tâm cô lại không cho phép. Cuối cùng cô cũng quyết định sinh đứa trẻ mà cô không biết ba nó là ai ra. Tám năm qua bên cạnh cô luôn có An Tĩnh bầu bạn. Mỗi tối đi khách về sẽ đều có

một bông dáng nhỏ bé đứng trước cửa nhà đợi cô. Cô chỉ tiếc một chuyện, đây là không thể cho con một cuộc sống đầy đủ.

Nước mắt khế rơi. Cô mau chóng lau nhanh.

- An Tĩnh, con ăn xong nhớ dọn dẹp. Hôm nay mẹ rất mệt.- Vũ Nhân đi về phía giường.

- Vâng ạ!- An Tĩnh vâng lời.

Nằm trên giường, cô lại khóc, nước mắt rơi thấm ướt gối. Đột nhiên một vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy eo cô:" Mẹ, mẹ đừng khóc nữa."

Cô xoay người lại ôm lấy An Tĩnh, " An Tĩnh, con có trách mẹ không? Có trách thân phận thấp hèn của mẹ không?"

" Không, con không trách mẹ chút nào. Mẹ là mẹ của con, con không trách mẹ." An Tĩnh nhẹ nói.

Vũ Nhân ôm chặt lấy con gái hơn. Một người mẹ luôn luôn muốn con mình hạnh phúc, muốn con mình no ấm, nhưng một con đi như cô cả đời cũng không thể cho con được những điều ấy. Trong đêm đông rét lạnh thế nhưng trong căn nhà nhỏ nhếch nhác kia lại ấm tới lạ.

Sáng hôm sau, lúc Vũ Nhân dậy thì An Tĩnh vẫn còn ngủ. Cô khẽ đắp chăn cho con, rồi rón rén xuống giường. Cô lại tiếp tục nghề của cô. Mặc chiếc váy ngắn, trang điểm lên, cô tiếp tục làm đi. Cô đi tới quán bar, đây là nơi cô làm việc. Trong quán cũng có rất nhiều người như cô, đang chờ khách tới.

- Vũ tử, chị nghe tin gì chưa?- Tiếng A Hoa gọi cô. Cô ta cũng là gái.

- Chuyện gì?

- Sở Liên từ chim sẻ thành phượng hoàng rồi. Cô ta cuối cùng cũng khiến cho cái gã béo họ Kiệt kia bỏ vợ. - A Hoa dùng cái giọng khinh bỉ để nói.

- Thế à.- Cô chỉ nhàn nhạt nói. Mấy cái chuyện này cô cũng chẳng quan tâm cho lắm.

- Mà Vũ tử, sao chị cứ thế trẻ mãi không già thế nhỉ? 33 tuổi mà vẫn như thuở mới vào nghề vậy.- A Hoa kia lại nói tiếp. Quả thật Vũ Nhân rất trẻ, sẽ không ai tin khi nghe nói đây là gái một con.

- Không biết nữa. Tạo hóa ban tặng cho tôi sao.- Vũ Nhân cười.

- Chắc chắc... Người như chúng ta làm đi cũng khổ. Đẹp nhưng lại chỉ là thứ công cụ làm ấm giường.- A Hoa thở dài.

Vũ Nhân nghe xong thì cũng có chút buồn. " Đẹp nhưng lại chỉ là thứ công cụ làm ấm giường..." Đã đánh thẳng vào tim cô.

Đột nhiên ngoài cửa quán, một đám người áo đen xông vào. Trong quán dần trở nên hỗn loạn. Kế tiếp đó là một người phụ nữ đi vào. Người phụ nữ kia rất đẹp, khuôn mặt nhân hậu, khác với những kẻ áo đen kia. Đi kế bên bà là một người đàn ông. Người đàn ông kia tìm một cái ghế cho người phụ nữ ngồi, điệu bộ rất cung kính. Người phụ nữ kia ngồi xuống, quét mắt một vòng quay quán rồi dừng lại nơi phía cô.

Ông chủ quán bar- Lang Ấng vội vội vàng vàng chạy ra, sợ hãi nhìn người phụ nữ kia:

- Phu nhân... không biết hôm nay phu nhân ghé quán có việc gì không ạ?- Giọng điệu run run sợ hãi của ông ta đối với người phụ nữ kia khác xa điệu bộ cao cao tại thượng của ông ta hằng ngày.

- Cần người sạch sẽ- Người đàn ông bên cạnh kia lạnh nói.

Lang Ấng nghe thấy thế thì nhìn xung quanh, nơi quán bar này tìm người sạch sẽ thì lấy đâu ra.

- Cô ấy.- Thanh âm nhẹ nhàng của người phụ nữ kia cất lên.

Ai ai cũng nhìn về hướng mà người phụ nữ đang nhìn, hay nói cách khác là nhìn về phía Vũ Nhân.

"" Tôi ư...? " Vũ Nhân bối rối.

" Đúng vậy. Là cô." Người phụ nữ kia nói.

Vũ Nhân đi về phía người phụ nữ kia. Khí chất của người phụ nữ kia khác hẳn với những người như Vũ Nhân. Thanh thuần, cao quý và uy quyền.

- Tôi có việc này không biết cô có hứng thú không?- Người phụ nữ kia nói.

- Tôi được lợi gì?- Vũ Nhân hỏi.

-Lâm Tiểu Yến tôi có thể cho cô mọi thứ cô muốn.- Lâm Tiểu Yến vừa nói vừa xoay chiếc nhẫn có khắc hình chim ưng.

Vũ Nhân khi nghe thấy cái tên Lâm Tiểu Yến thì cô mới hiểu được rốt cuộc tại sao Lang Ấng phải nể sợ cô ta rồi. Ở cái thế giới ngầm không ai là không biết hình khắc chim ưng này. Nó chính là đại diện cho Tĩnh gia, một trong tứ đại hắc đạo. Mà người sở hữu nhẫn ngọc này chính là những người bậc cao

của Tình gia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Vũ Nhân mỉm cười, "Được thôi. Tôi sẽ giúp cô."

Lâm Tiểu Yến cũng mỉm cười đáp lại, "Thành giao."

Vũ Nhân cùng Lâm Tiểu Yến rời khỏi quán bar. Hai người lên chiếc xe Bentley Bentayga. Vũ Nhân quả nhiên thán phục trước nội thất của chiếc xe này. Ngay cả da bọc ghế cũng thuộc loại cao cấp.

- Cô có muốn ghé qua nhà chút không?- Lâm Tiểu Yến hỏi.

- Có.

- Số nhà cô ở đâu?

- Phố A.

Chiếc xe sang trọng nhanh chóng chuyển bánh.

"Cô muốn tôi giúp cô việc gì?" Vũ Nhân lên tiếng.

Lâm Tiểu Yến nhìn Vũ Nhân, mắt phượng khẽ nhú lại, "Việc tôi nhờ cô sẽ khiến thanh danh của cô bị tổn hại nặng. Cô thực sự muốn?"

"Một con điểm như tôi còn thanh danh sao?" Vũ Nhân cười, nụ cười chua xốt.

"Làm tình nhân của chồng tôi. Đây chính là yêu cầu." Lâm Tiểu Yến thản nhiên nói.

Vũ Nhân ngạc nhiên. Một người phụ nữ thế mà lại đi tìm tình nhân cho chồng mình, nực cười. Người ta bây giờ giữ chồng không được thế mà người phụ nữ lại để cho chồng đi, còn tìm tình nhân hộ chồng.

Lâm Tiểu Yến như nhìn thấu suy nghĩ của Vũ Nhân. "Chắc cô đang nghĩ tôi là một người lập dị đúng không? Vợ mà lại giúp chồng ngoại tình."

"..." Vũ Nhân im lặng.

"Tôi làm như vậy cũng vì gia đình của mình thôi. Bây giờ bảo vệ chồng và con là việc cấp bách nhất của tôi."

"Tôi thật sự không hiểu. Một người có quyền lực như cô sao lại phải lo sợ như vậy chứ?"

"Quyền thế thì làm được cái gì. Đầu phải cứ có tiền, có thể là làm nên chuyện. Với lại trong thế giới ngầm này, ai biết sự ngờ." "

"Rốt cuộc cô muốn tôi thật sự làm gì?"

"Có rất nhiều người đang muốn hủy diệt Tình gia. Điều mà chúng làm đầu tiên chính là ám sát các nhân vật cấp cao của gia tộc chúng tôi. Tôi bị cấy chip điện tử có chứa một loại khí độc có thể gây chết người. Bây giờ trong thế giới ngầm, Tình gia và Tiểu gia đang được gắn chặt với nhau bởi cuộc hôn nhân của tôi. Chia rẽ một phần tay cánh của Tình gia sẽ giúp những kẻ kia đạt được mục đích. Chỉ cần cuộc hôn nhân của chúng tôi có trục trặc thì bọn chúng nhất định sẽ vui mừng. Cho nên tôi muốn cô làm tình nhân cho chồng tôi, khiến cho bọn chúng tin thật." Lâm Tiểu Yến nói.

Hóa ra là vậy. Vũ Nhân hỏi tiếp, "Muốn tình nhân cho chồng cô thì có thể nhờ các minh tinh điện ảnh, sao cú phải là những kẻ thấp kém như tôi?"

"Bôi tro trát trắng lên mặt Tình gia, đường đường là thiên kim của Tình gia nhưng lại chẳng bằng một kẻ thấp kém." Lâm Tiểu Yến trả lời.

"Những người như các cô thật biết nhìn xa trông rộng." Vũ Nhân thán phục. Đến cả những chuyện làm làm tổn hại thanh danh của mình cũng dám làm.

"Những gì tôi muốn, cô đã biết. Vậy còn cô, cô muốn gì?" Lâm Tiểu Yến nhẹ nói.

Vũ Nhân suy nghĩ, cô muốn gì. Tiền bạc đương nhiên cô muốn, cuộc sống sung túc cô cũng muốn. Đột nhiên trong đầu cô nhớ tới một chuyện. "Tôi muốn cô chu cấp cho cuộc sống của mẹ con tôi, hãy cho nó được đến trường."

"Được. Tôi sẽ chu cấp toàn bộ. Con cô sẽ được học ở Cẩm Chiêu Thực, ngôi trường của giới quý tộc. Con cô sẽ được tính như là một thành viên trong gia tộc Tĩnh gia, sẽ được bảo hộ."

"Đừng để con tôi dính dáng tới Tĩnh gia các người, đừng xem nó như một thành viên của gia tộc. Ai chắc chắn sau này gia tộc các người sẽ không gây nguy hiểm cho con tôi." Vũ Nhân từ chối. Dính đến thế giới ngầm đã là một việc nguy hiểm, bây giờ lại còn dính phải cái gia tộc như này nữa thì nhất định sẽ lãnh ít dữ nhiều.

"Được. Nhưng con cô sẽ được bảo vệ chặt chẽ." Lâm Tiểu Yến nói. Vũ Nhân và coo đều giống nhau ở một điểm, đó chính là không muốn con mình kiên quan tới hắc đạo. "Hôm nay, cô hãy dọn đến sống ở Tiêu gia. Cô hãy cư xử sao cho giống một chút, trong đó nhất định đang có gián điệp cài vào nên cô đừng để lộ ra."

"Được."

Chiếc xe dừng lại trước khu phố ổ chuột. Việc một con Bentley Bentayga sang trọng xuất hiện ở nơi nghèo nàn như thế này nhất định sẽ gây ra sự chú ý. Vũ Nhân định xuống xe thì Lâm Tiểu Yến đã ngăn lại.

"Chờ đã. Tôi cần chắc chắn không ai bám đuôi chúng ta." Lâm Tiểu Yến nói.

Cô rút cái áo ra, ấn vào viên ngọc nơi cài áo, "Phong Ảnh tình hình thế nào?"

"Đã an toàn, phu nhân có thể ra."

Lúc này thì cả hai mới an tâm ra ngoài.

Lâm Tiểu Yến đi tới nhà Vũ Nhân. Trước cửa, An Tĩnh đang chơi đùa. Cô bé vừa nhìn thấy mẹ thì vui mừng.

- Sao hôm nay mẹ về sớm vậy?

- Hôm nay mẹ không phải đi làm.

- Cô kia là ai vậy mẹ?- An Tĩnh để ý tới người phụ nữ đi cùng mẹ về.

- Chào con, cô là bạn của mẹ cháu, con có thể gọi cô là di Yến.- Lâm Tiểu Yến giới thiệu.

- Di Yến, di thật đẹp. Quên mất, cháu là An Tĩnh. - An Tĩnh khen ngợi.

Lâm Tiểu Yến véo đôi má bầu của An Tĩnh, "Tiểu Tĩnh, cháu rất đáng yêu, hệt như cái tên của cháu vậy, sự chân thành tốt đẹp."

Vũ Nhân nãy giờ nhìn cô cháu nói chuyện bây giờ mới lên tiếng "Lâm Tiểu Yến, cô có thể chờ tôi được không? Tôi phải thu dọn đồ đạc."

"Tôi có chuyện, phải đi ngay. Cô thu dọn xong sẽ có người của tôi lo. Cô hãy làm như những gì tôi bảo." Lâm Tiểu Yến nói rồi liền nhanh chóng rời đi.

"Mẹ, chúng ta đi đâu vậy?" An Tĩnh ngây thơ nhìn về phía mẹ.

"Chúng ta sẽ chuyển nhà, sống ở một nơi tốt hơn." Vũ Nhân giải thích.

"Thật ư?"

"Thật."

"Vậy chúng ta làm nhanh lên đi ạ!"

Chiếc xe chờ hai mẹ con tới Cẩm Tú Viên. Cô bé vừa bước xuống từ chiếc xe cao cấp liền lạc vào tổng thể kiến trúc to lớn này, suốt dọc đường đi càng lúc càng thấy kinh ngạc.

Đúng là lâu đài trong truyện cổ tích! Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một tòa lâu đài thật ở khoảng cách gần như vậy, nơi này cao sang, tuyệt đẹp như thiên đường vậy.

Mặt trời ló từ trong đám mây chiếu rọi ánh sáng rực rỡ, làn sương mù mờ ảo, lấp lờ như biển mây vây lấy Cẩm Tú Viên, tựa như một bức thi họa; đỉnh mái trắng tinh, tạo hình duyên dáng, cao thấp đan xen, lầu trong lầu, cửa sổ thông thiên thẳng xuống, cột trụ đều thiết kế dáng vòm, điển hình cho phong cách kiến trúc Pháp.

Ánh mặt trời chiếu xuyên qua những tán cây xanh, người hầu đều mặc đồng phục trắng tinh nối đuôi nhau đi ra. Không khí thật mộng ảo, hương thơm ngát tự nhiên tràn ngập, còn có hồ nước xanh biếc bao quanh biệt thự. Tất cả đều khiến cô bé chột cảm thấy mình như nàng công chúa vậy.

"Mẹ, từ giờ chúng ta sẽ sống ở đây sao?" An Tĩnh ríu rít.

"" Đúng vậy."

Hai người được thủ hạ của Lâm Tiểu Yến dẫn đến một căn nhà biệt lập ở gần hồ nước. Khi bước vào, thì đã có một người đàn ông đợi ở đấy. Ánh mặt trời phản chiếu trên khuôn mặt anh tuấn của anh. Anh ta xoay người lại, nhìn về phía hai mẹ con Vũ Nhân, cả giọng trầm trầm:

- Chắc cô đã biết việc của mình rồi đúng không?

- Phu nhân đã nói.

- Được. Hãy giúp chúng tôi hoàn thành vở kịch điên rồ này.

- Được.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, cả ba người trở về căn nhà chính. Nơi phòng khách xa hoa kia, cả ba mẹ con Lâm Tiểu Yến, Tiêu Tiểu Diệp, Tiêu Dương Vĩ đã ở đấy. Tiêu Cảnh nắm lấy tay của Vũ Nhân, tay của người đàn ông này rất lạnh.

- Yến, anh có chuyện cần nói.

Lâm Tiểu Yến quả là một diễn viên tốt, diễn y như thật.

- Tiêu Cảnh, hai người này là ai? - Lâm Tiểu Yến run run.

- Là người mà anh yêu.

- Anh đang nói cái gì vậy?

- Cô ấy và anh đã qua lại nhiều năm rồi. Đây là con gái của anh. - Tiêu Cảnh vừa nói, vừa chỉ về phía An Tĩnh.

- Ba, tại sao ba lại làm như vậy!

- Tiểu Diệp, xin lỗi. Ba không phải là người ba tốt.

- Tiêu Cảnh, hãy nói với em đây chỉ là một sự hiểu nhầm - Lâm Tiểu Yến mắt đỏ hoe.

- Yến, xin lỗi. Anh yêu cô ấy. Từ giờ cô ấy sẽ sống với anh.

- Anh chọn đi: Một là em, hai là cô ta. - Lâm Tiểu Yến hét toáng lên.

- Anh chọn cô ấy. - Nói rồi Tiêu Cảnh kéo tay Vũ Nhân và An Tĩnh đi.

Vũ Nhân có thể cảm nhận được tay hắn đang rất run. Không ngờ chỉ là một vở kịch thôi nhưng đã khiến cho hắn như vậy.

- Phần của tôi đã xong. Những việc còn lại, cô làm đi. - Tiêu Cảnh nói rồi bỏ đi.

An Tĩnh này giờ chẳng hiểu gì cả, vội cầm lấy tay mẹ. "Mẹ, có chuyện gì vậy?"

"Chỉ là một vở kịch điên rồ thôi." Vũ Nhân nhẹ nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

"Tiểu Diệp, em mong chị đừng hận mẹ em nữa. Năm xưa tất cả đều là do kế hoạch của mẹ chị và chú Tiêu. Mẹ em cũng chỉ làm theo những gì mà mẹ chị dặn." An Tĩnh cầm lấy tay của Tiêu Tiểu Diệp.

"Yên tâm. Chị đã sớm biết tất cả." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Hóa ra chị đã sớm biết. Nhưng em vẫn muốn xin lỗi chị." An Tĩnh như trút được gánh nặng.

"Ngốc. Chắc em cũng đói rồi phải không? Chúng mình cùng ăn tối." Tiêu Tiểu Diệp dìu An Tĩnh vào phòng ăn.

Trên bàn đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn. Tiêu Tiểu Diệp chăm chú gấp cho An Tĩnh. An Tĩnh lúc đầu con thấy ngại nhưng một lúc sau đã không còn nữa. Ăn xong, Tiêu Tiểu Diệp ra ngồi chơi ở phòng khách còn An Tĩnh thì đi tắm.

Tiêu Tiểu Diệp vừa ngồi xuống ghế thì lưng đã đau ê ẩm, như bị kim chích vậy. Cô lấy tay xoa nhẹ sau lưng, càng xoa càng đau. Trời ạ, cô đâu có đến tháng, tuổi thì vẫn còn trẻ mà sao lại bị đau lưng như vậy chứ, một lúc sau thì lưng đã không đau nữa. Thế là cô cũng chẳng quan tâm. Nhưng cô lại không biết rằng có một loại độc đang hoành hành trong cơ thể cô.

Bạch Niên Vũ kể từ sau khi gặp Tiêu Tiểu Diệp đến giờ tâm trạng vẫn không được tốt. Nãy giờ ngồi một mặt đen sì ở ghế.

- Niên Vũ, cậu cần gì phải như vậy nhỉ? Tiêu Tiểu Diệp không tin cậu thì cứ mặc kệ đi. Đàn bà phụ nữ bây giờ khó hiểu lắm.- Tường Dạ lên tiếng. Hắn đến đây tròn 1 tiếng đồng hồ rồi mà Bạch Niên Vũ cũng chẳng mời hắn một ly trà.

- Cậu thì biết cái gì chứ? - Bạch Niên Vũ cau mày.

- Không biết? Phụ nữ qua tay tôi không dưới một ngàn. Đối với phụ nữ, tôi hiểu rất rõ. Ngay cả chu kì sinh lí của mấy cô tình nhân của tôi, tôi còn hiểu nữa là.- Tường Dạ cười.

- Tên bệnh hoạn. Vợ tôi sao có thể so sánh với mấy cô bồ của cậu chứ! - Bạch Niên Vũ khinh bỉ.

- Mười năm trước cậu cũng từng nói như vậy. Cái gì mà "Mục Từ Kỳ không phải cái hạng đàn bà kia ". Thế rồi thì sao, à ta cho cậu một phát đạn suýt xuống Quỷ Môn quan, mới đây còn bắt cóc vợ cậu. Bạch Niên Vũ, thế là thế nào! Phụ nữ trở mặt còn hơn cả lật sách.- Tường Dạ nói. Mười năm trước Bạch Niên Vũ đã bị lừa một lần rồi, vậy mà cái tên này vẫn còn định đi theo cái con đường cũ ấy sao?

- Yên tâm. Tôi tin cô ấy không giống như vậy đâu!- Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

- Tường Dạ, cậu có thể dừng nghi ngờ nhân phẩm của chị họ tôi thế được không?- Lâm Thiên Dương nãy giờ ngủ gật trên ghế dài, bây giờ mới lười biếng nói.

- Có những người mà chúng ta tưởng hiểu rất rõ nhưng hóa ra lại chẳng phải.-Tường Dạ lạnh nói.

- Chán Tường Dạ, cậu đừng vì chuyện của bản thân mà suy bụng ta ra bụng người nữa. Diệp tỉ nhà tôi bằng thanh ngọc khiết lắm, đâu giống như cô ta.- Lâm Thiên Dương ngáp dài.

- Được rồi. Chị cậu là nhất.- Tường Dạ bắt đầu đi nói.

- Bạch Niên Vũ, cậu sao im lặng thế hả?- Lâm Thiên Dương bây giờ mới nhớ tới thành phần im hơi lặng tiếng nãy giờ.

- Hai cậu có thấy lạ không? Vụ ám sát lần này có rất nhiều điều bất thường, tại sao An Tĩnh chỉ bị đánh ngất, trong khi tất cả những người khác đều bị bắn.- Bạch Niên Vũ nêu ra vấn đề nãy giờ mà bản thân suy nghĩ.

- Đúng rồi. Thật lạ!- Lâm Thiên Dương cũng gật đầu.

- Róc từng mảnh xương cá.- Tường Dạ nói.

- Ý cậu là vẫn chưa tới lượt sao?- Bạch Niên Vũ nghi ngờ.

- Đúng vậy. Vẫn là nên bảo vệ cô ta một chút. Xương cũng chỉ mới vài mẩu đầu thôi.-Tường Dạ cảnh cáo.

- Được.-Bạch Niên Vũ nói.

- Về đây. Chuyện cậu nhờ tôi nhất định tôi sẽ giải quyết.- Tường Dạ rời đi.

-Tôi cũng về đây.- Lâm Thiên Dương uể oải nói rồi cũng nhanh chóng rời đi.

Bạch Niên Vũ trầm ngâm ngồi một lát rồi cũng rút điện thoại ra, "" Thần Dực, phải thêm người bảo vệ An Tĩnh. Chắc chắn sẽ còn xảy ra chuyện."

Hắn gọi xong thì lại ngồi im lặng. Nhớ tới hành động của Tiêu Tiểu Diệp cười nói lúc sáng là hắn lại tức điên. Hắn nghe báo cô đang đi cùng với Dạ Minh thì đã chạy xe như một thằng điên đi tìm cô, thế mà nhận lại được sự nghi ngờ của cô. Chết tiệt.

"" Reng..reng..reng.. "" Tiếng chuông điện thoại reo lên. Bạch Niên Vũ nhìn dòng số hiện ở màn hình thì mày nhíu lại.

"" Alo."" Bạch Niên Vũ nghe máy.

"" Have you forgotten me, my son?""(Quên ta rồi sao, con trai?) Tiếng phụ nữ từ đầu dây bên kia.

"" No, I always miss you, my mother."" (Không, tôi luôn nhớ bà, mẹ của tôi.) Bạch Niên Vũ lạnh nói.

"" I received the news that you were married." (Ta nhận được tin là con đã kết hôn.) Người phụ nữ kia nói tiếp.

"" So what?"" (Thì sao) Bạch Niên Vũ vẫn duy trì thái độ như cũ.

"" Congratulations to you!"" (Chúc mừng con)

" Mrs. Krisen, What do you want?"" (Bà Krisen, bà muốn gì?)

" Your wife is very nice and beautiful. I like her. I want you to take her to England. Anyway, she is also my daughter-in-law." (Vợ con rất tốt và xinh đẹp. Mẹ thích con bé. Mẹ muốn con đưa nó tới Anh. Dù sao con bé cũng là con dâu của ta.)

"" Mother, you are a person who indulges in hypocrisy." (Mẹ, bà là kẻ giả nhân giả nghĩa.)

" Oh, I'm joyless. "" (Ôi, ta rất không vui.)

" I don't care." (Tôi không quan tâm)

" Erik, Do you call her your mother?"" (Erik, có phải con gọi bà ta là mẹ con đúng không?)

" Yes, I do." (Vâng)

"Don't forget who gave birth to you? Not her, it's me." (Đừng quên ai đã sinh ra con. Không phải bà ta, là mẹ.) Giọng điệu của người phụ nữ kia đã bắt đầu tức giận.

" You aren't worthy." (Bà không xứng đáng.) Bạch Niên Vũ vẫn lạnh nói.

"" Erik, can you forgive me? " Người phụ nữ kia nhẹ nói.

" I've never forgiven you."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

" Erik, con không nghe thấy lời mẹ nói sao? Mười năm trước là mẹ sai, đáng lẽ mẹ không nên như vậy!"" Người phụ nữ kia thay đổi giọng điệu. Bà ta không sử dụng tiếng Anh nữa, bà ta nói bằng tiếng Trung.

" Ôi! Mẹ yêu quý, con cứ tưởng sau bao nhiêu năm mẹ đã quên tiếng Trung rồi. Hóa ra mẹ vẫn còn nhớ. Tôi đây rất kính ngac, Bà Emma Krisen." Bạch Niên Vũ cười.

"" Erik, con có thể ngưng đá đều mẹ được không?"" Emma Krisen bên kia cũng cười.

" Bà nói tôi có nên tha thứ cho bà không nhỉ? Sau tất cả những gì bà đã làm cho tôi. Bà huấn luyện cho tôi trở thành cái thứ gì hả? Giết người, tranh giành quyền lực. Bà giết ngay chính cả chính chồng bà, bạn thân của bà chỉ để lấy quyền thừa kế. Cựu Bạch phu nhân, bà nói tôi tha thứ cho bà như thế nào đây hả?"" Bạch Niên Vũ dần như phát điên lên.

" Erik, đừng bao giờ gọi ta là Bạch phu nhân. Cái tên đấy chỉ là chuyện của 34 năm trước. Còn bây giờ Bạch Phu nhân đã là người khác rồi." Emma lạnh nói.

"" Vậy được. Tôi gọi bà là Krisen đệ nhất phu nhân nhì!""

" Không. Con gọi ta là mẹ đi."

" Mẹ ư? Ngoài việc sinh tôi ra để trói buộc ba thì bà chẳng còn tư cách gì để xứng cho tôi gọi một tiếng mẹ."

" Hahaha.. My son, cho dù con có khinh bỉ ta đi chăng nữa thì con cũng đang mang trong mình dòng máu của gia tộc Krisen, vẫn mang trong mình dòng máu của kẻ đê tiện của ta? Con bảo ta giết Bạch Chi ư? Erik, hình như con quên rằng là năm xưa kẻ nào đã là đồng phạm của ta. Là ai đã gắn để con chip vào trong người ông ta." Emma cười lớn.

" ... "

" Erik, con cảm thấy như thế nào? ""

" Mười năm trước, tôi không hề bỏ con chip."

" Are you sure?""

" Tôi không hề."

" Erik, ta kể cho con chuyện này nhé. Cách đây 8 ngày, ta nhận được một đơn đặt hàng. Trong đơn chỉ đặt duy nhất một con chip "" Hoa hồng sắt", và người đặt hàng này là Weasley đây. Con nói xem, có phải quá trùng hợp không? À, ta con nghe nói là con chip ấy đã được sử dụng, cách đây 5 ngày, hình như là ngày mà...." Emma cố tình không nói.

" Là ngày mà Tiểu Diệp bị bắt cóc. Tại sao bà không nói sớm cho tôi hả?"

" Tại sao ta phải nói. Ta đâu phải là mẹ con, mẹ con mang họ Tôn mà!"

" Shit!"" Bạch Niên Vũ tắt máy. Gọi đến số điện thoại của Tiêu Tiểu Diệp.

- Ai đấy?- Tiêu Tiểu Diệp nghe máy

- Em đang ở đâu?

- Bạch Niên Vũ?

- Tôi hỏi em đang ở đâu?

- Ở bệnh viện. Tôi vừa đưa An Tĩnh tới đây.

- Em ở đây cho tôi, không được đi đâu cả.

- Tại sao?

- Tôi bảo em ở đây!- Bạch Niên Vũ tức giận nói rồi tắt máy.

Hắn hùng hổ chạy ra khỏi phòng làm việc. Vệ sĩ thấy bộ dạng của hắn thì nhất định biết là đã xảy ra chuyện rồi.

Bệnh viện....

Tiêu Tiểu Diệp bị Bạch Niên Vũ tắt máy mà đen cả mặt. Tên này càng ngày càng bệnh nặng. Lúc này tới giờ cô rất đau lưng. Đứng lên ngồi xuống đau vô cùng.

- Tiểu Diệp, chị có sao không? Nãy giờ về mặt của chị không được tốt cho lắm!-An Tĩnh lo lắng, cô để ý là thỉnh thoảng Tiêu Tiểu Diệp sẽ đưa tay về phía sau lưng rồi lại nhăn mày.

- Không sao. Chị ra ngoài một chút. Chắc mấy ngày nay quen nằm trên giường nên bây giờ vận động có thể khó thích ứng.

- Vậy chị cứ ra ngoài đi. Em trông mẹ cũng được.

Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi phòng. Thiên hạ, đau quá đi mất. Cô cố gắng đi lại nhưng càng đi càng đau.

Đột nhiên Dạ Minh Thụ từ đâu xuất hiện, cười với cô.

" Tiểu Diệp, trùng hợp quá, tôi lại cố tình gặp được chị rồi."

" Cậu là thằng điên."

" Ai da, chị bị đau lưng sao?""

" Ừ. Chắc là do nằm nhiều." Tiểu Diệp nói.

" Nằm nhiều ư? Hóa ra nó phát tác rồi."

" Cái gì phát tác cơ?" Tiêu Tiểu Diệp khó hiểu.

" Hoa hồng sắt." Dạ Minh Thụ điềm nhiên trả lời.

" Hoa hồng sắt? Là cái gì?" Tiêu Tiểu Diệp nghe Dạ Minh Thụ nói thì đầu rồi mù.

" Là thứ độc mà năm xưa mẹ chị phát minh đấy. Cái thứ mà khiến con người chết đi trong bệnh tật."

Tiêu Tiểu Diệp khựng lại. Cô nhìn Dạ Minh Thụ, tại sao hắn lại biết chứ?

- Tiêu Tiểu Diệp, chị nhìn tôi kinh khủng vậy? - Dạ Minh Thụ vẫn là cái giọng điềm nhiên kia.

- Tại sao cậu lại biết chuyện của mẹ tôi?

- Tại sao ư? Tôi biết rất nhiều thứ, bao gồm cả thủ phạm thật sự giết ba mẹ cô.

- Cậu nói gì cơ? - Tiêu Tiểu Diệp bất ngờ.

- Dạ Minh Thụ, tôi đã bảo cậu đừng bao giờ đụng tới cô ấy rồi mà! - Bạch Niên Vũ xuất hiện, phần nộ nói.

- Tiêu Tiểu Diệp, thủ phạm ở gần ngay trước mắt nhưng xa tận chân trời. - Dạ Minh Thụ nói xong thì rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp chạy tới định nắm lấy tay hắn thì cơn đau ở lưng lại nhói lên, cô ngã mạnh xuống đất. Bạch Niên Vũ lo lắng chạy tới đỡ cô dậy.

- Đau...! - Tiêu Tiểu Diệp chỉ thốt lên được một tiếng rồi ngất đi.

- Chết tiệt! - Bạch Niên Vũ rủa thầm.

Hắn bế cô dậy rồi đưa cô rời khỏi bệnh viện.

Tiêu Tiểu Diệp từ từ tỉnh dậy. Đầu cô choáng váng, cô ngửi thấy được mùi hóa chất khắp căn phòng. Cô nhìn căn phòng nơi cô đang nằm, rất khác với phòng ở bệnh viện, nói đúng thì cao cấp hơn gấp ngàn lần.

" Bạch phu nhân, cô tỉnh rồi sao?" Tiếng một người đàn ông vang lên.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hắn, hắn mặc bộ âu phục sang trọng. Khuôn mặt mang chút lai tây. Cô nhìn hắn rất quen, giống như đã từng gặp mặt.

" Bạch phu nhân, lưng cô đã đỡ chưa?" Người đàn ông kia hỏi tiếp.

"" Đỡ hơn rồi. Nhưng anh là ai?" Tiêu Tiểu Diệp thều thào. Người đàn ông này thực sự rất quen mặt.

"" Quên anh rồi sao? Mới 5 năm không gặp mà đã quên rồi!" Người đàn ông kia cười nhẹ.

"" Năm năm?"

" Tiểu sư muội, bây giờ muội vẫn còn thích đốt cháy phòng thí nghiệm nữa chứ?" Người đàn ông kia nói. Giọng điệu anh ta mang chút ý cười.

Tiêu Tiểu Diệp trong đầu đột nhiên xuất hiện một hồi ức. chàng trai đứng dưới nắng mùa thu, mỉm cười với cô. " Tôn Niệm Hàn? Thật sự là anh sao?"

" Tiểu sư muội giờ mới nhớ sao? " Tôn Niệm Hàn gật đầu.

"" Đây là đâu? Tại sao anh lại ở đây?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Đây là Tuyệt Linh Viên." Bạch Niên Vũ này giờ bị hai người kia xem như không khí thì có chút bức mình.

"" Bạch Niên Vũ, anh sao lại ở đây?" Tiêu Tiểu Diệp giật mình. Tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy, lần nào cũng thù lù xuất hiện một cái khiến người ta sợ hãi.

"" Đây là nhà của tôi." Bạch Niên Vũ đen mặt.

Thiên hạ, Tiêu Tiểu Diệp cô chỉ vừa mới ngất xỉu thế mà đã chạy vào hang cọp rồi.

"" Thôi. Hai người có thể đừng xem tôi như không khí được không?" Tôn Niệm Hàn cất ngang.

"" Tôi bị sao vậy?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"" Lần mà em bị bắt cóc, em đã bị cài " hoa hồng sắt" vào người. Đó là loại khí mà năm xưa bố mẹ em đã phát minh ra. Bây giờ nó đang phát tác trong người em " Tôn Niệm Hàn giải thích.

"" Dạ Minh Thụ? Sao cậu ta lại biết chuyện?" Tiêu Tiểu Diệp chợt nhớ tới một chuyện.

"" Dạ Minh Thụ bị đa nhân cách, người mà mấy hôm nay em tiếp xúc chính là Dạ Minh, nhân cách thứ hai của Dạ Minh Thụ." Bạch Niên Vũ nói.

"" Đa nhân cách?"" Tiêu Tiểu Diệp ngỡ ngàng.

"" Nhân cách chính đã bị tiêu diệt. Dạ Minh đang là kẻ nắm quyền điều khiển. Hắn là kẻ lắm mưu nhiều kế, nguy hiểm khôn lường." Tôn Niệm Hàn nói thêm.

""... " Có quá nhiều việc đang xảy ra với cô. Hết người này sang người khác.

"" Yên tâm. Hắn không làm gì em đâu." Bạch Niên Vũ nói.

"" Vậy bây giờ tôi phải làm thế nào mới có thể lấy được con chip ra?"" Tiêu Tiểu Diệp lo lắng.

"" Không biết. Vẫn còn đang tìm giải pháp." Bạch Niên Vũ thở dài.

"" Yên tâm. Với cái đầu óc của anh, em đảm bảo không sẽ không sao đâu!"" Tôn Niệm Hàn nói.

"" Mà sao anh với Bạch Niên Vũ lại biết nhau." Tiêu Tiểu Diệp hỏi. Hai người này rất lạ.

""Anh họ Tôn. Di anh là Tôn Lệ." Tôn Niệm Hàn giải thích.

""Hóa ra là vậy."

" Tiêu Tiểu Diệp, nghỉ ngơi tỉnh dưỡng. Chờ ngày đầu óc anh khai sáng cho em." Tôn Niệm Hàn dặn dò rồi rời đi.

"" Em có về thân cận ta nhỉ?"" Bạch Niên Vũ chua chát.

"" Liên quan tới anh." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng.

"" Tôn Niệm Hàn nói em phải nghỉ ngơi tỉnh dưỡng. Em yên tâm, ở với tôi không lo bệnh tật."

""..."

"Em có thích cá cảnh không?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

" Có." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

"Nhà anh có một bể cá rất lớn. Không biết em có hứng thú không?" Bạch Niên Vũ lại hỏi tiếp.

"Cá gì?"

" Cá Piranha."

"" ... ""

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Tiêu Tiểu Diệp đơ mặt. Hắn vừa nói hắn nuôi cá hồ sao? Tên này bị bệnh sao?

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy. Chẳng lẽ nuôi cá hồ là sai sao? " Bạch Niên Vũ nói.

"" Anh không thể nuôi loại cá gì dễ thương một chút được hay sao?"" Tiêu Tiểu Diệp thở dài.

" Không. Tôi thấy cá hồ rất dễ thương." Bạch Niên Vũ vẫn thản nhiên nói.

" Dễ thương? Anh nuôi nó làm gì hả?"" Tiêu Tiểu Diệp run run.

"" Giết người, làm cảnh." Bạch Niên Vũ vẫn thản nhiên.

"Giết...người...ư?" Tiêu Tiểu Diệp lấp bắp. Cái tên Bạch Niên Vũ này rốt cuộc là thần kinh không ổn định ở chỗ nào vậy, ai đó đưa hắn đi đi. Lỡ có ngày hắn phát bệnh thì hắn sẽ cho cô vào hồ cá mất.

"Chỉ cần em ngoan một chút thì tôi sẽ không ném em vào hồ cá đâu." Bạch Niên Vũ như hiểu được suy nghĩ của cô.

"Ng ngoan ư? Đại ca, tôi đã 27 tuổi rồi, không phải đứa trẻ 7 tuổi nữa." Tiêu Tiểu Diệp đau khổ. Hắn coi cô là thiếu niên nhi đồng hay sao?

"Tuổi tác của em thì liên quan quái gì tới tôi!" Bạch Niên Vũ bỏ ngoài tai lời cô nói (VŨ CA RẤT PHŨ!)

"..." Ba vạch đen hiện trên đầu Tiêu Tiểu Diệp. Hắn là đang bơ cô.

"Nghỉ ngơi đi. Tôi có việc rồi."

"Việc của anh liên quan quái gì tới tôi!" Tiêu Tiểu Diệp học theo giọng điệu của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhìn cô đang làm mặt lạnh với anh thì có chút buồn cười. Cô nàng này không trị chắc là không được. Hắn đi về phía giường, bế thốc cô lên.

- Anh làm gì vậy? - Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng.

- Trị em - Bạch Niên Vũ tà mị cười.

Hắn bế cô tới phòng tắm. Ném cô xuống bồn tắm. "Tắm."

Tiểu Diệp rơi xuống nước. Cả người cô ỉt nhẹp, chiếc áo lên co rúm lại, ôm lấy thân hình đầy đà của cô.

- Anh, tên cầm thú! - Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

- Cầm thú ư? Thanh phong minh nguyệt (Làm bạn với gió trăng) tôi diễn không được. Còn cầm thú thì là nghề của tôi - Bạch Niên Vũ cởi cúc áo ra để lộ khuôn ngực vạm vỡ.

Tiểu Tiểu Diệp dờ người nhìn hắn. Bạch Niên Vũ ranh mãnh cười: "Em cứ nhìn thế làm tôi ngại. Dù gì thì người ta cũng chỉ mới 34 tuổi."

Tiểu Tiểu Diệp nhận ra ánh mắt háo sắc của mình thì có chút đỏ mặt, vội che mắt lại. Bạch Niên Vũ cười rộ, hắn xoay lưng lại với cô.

Tiểu Tiểu Diệp hé tay ra, đập vào mắt cô là một bông hoa anh túc màu đỏ rực rất lớn tùy ý lộ ra trên lưng người đàn ông, hình xăm trên người từ bờ vai dẻo dai của hắn kéo dài xuống tận thắt lưng. Uốn lượn theo đường cong cơ thể trắng kien của hắn. Loài hoa của tội ác phảng phất, dường như có một sinh mệnh, quyn rũ, hoang dã, không kiêng dè tóa ra sự mê hoặc hấp dẫn lòng người. Mạnh mẽ và dịu dàng, dũng mãnh và đẹp đẽ cứ như vậy dung hợp trên cơ thể hoàn mỹ của người đàn ông này.

Cô nhìn không được mà thở dài, sự cao quý toàn vẹn vốn có khiến loài hoa ma quỷ này khi ở trên người hắn lại có thêm một phần ưu nhã, người đàn ông này hoàn mỹ đến mức khiến người ta muốn phạm tội.....

"Bà xã, nước miếng em chảy rồi kìa!" Bạch Niên Vũ nhìn bộ mặt háo sắc của Tiêu Tiểu Diệp thì trêu đùa.

Tiểu Diệp giật mình, vội lấy tay quẹt miệng.

"Thế mà bảo 27 tuổi. Tôi thấy em còn non và xanh lắm." Bạch Niên Vũ cười.

"..." Thanh danh một đời của cô bị hủy hoại trong tay hắn rồi.

"Ngâm người đi." Bạch Niên Vũ nói.

"Bạch Niên Vũ, hình xăm sau lưng anh..." Tiêu Tiểu Diệp tò mò. Lúc trước khi cô phẫu thuật cho hắn, cô không để ý.

"Cái này ư? Đây là món quà của một người mà người mà tôi rất quan tâm để lại." Bạch Niên Vũ nhàn nhạt nói.

Tiểu Tiểu Diệp nhìn kĩ hình xăm mới có thể nhận ra một điều là bông hoa anh túc đỏ rực ấy được xăm trên những vết sẹo loang lổ khắp lưng, là sẹo bông.

- Sao, thấy thương tôi ư? - Bạch Niên Vũ hỏi.

- Rốt cuộc anh đã bị bông nặng tới như thế nào mà có thể hình thành nên vết bông lớn vậy?

- Đừng tò mò nhiều như vậy!

- Mà Bạch Niên Vũ, chẳng lẽ anh cởi áo ra chỉ để khoe tôi cái hình xăm sao? - Tiểu Diệp hỏi, nãy giờ hắn ném cô xuống bồn tắm, rồi cởi áo. Vậy hắn định làm gì?

- Giới thiệu với em là đối diện em bây giờ là phòng thay đồ của tôi. Như tôi đã nói, tôi có việc, cần thay đồ.- Bạch Niên Vũ chỉ tay về phía đối diện.

- Vậy anh ném tôi xuống bồn làm gì hả?- Tiêu Tiểu Diệp bức xúc.

- Em dám coi thường lời nói của tôi, cho nên tôi cần phải trị em. Lần này là chỉ ném vào bồn tắm, lần sau nhất định sẽ là hồ cá.- Bạch Niên Vũ cười.

- Tên bệnh hoạn.

- Em nói gì cơ?

- Không có gì!- Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

- Vậy thì ngâm người đi.- Bạch Niên Vũ đi vào phòng thay đồ.

- Nhưng tôi làm gì có đồ để mặc hả?- Tiêu Tiểu Diệp nói.

"..."

"" Này, anh không nghe thấy tôi sao?"" Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, ra khỏi bồn tắm, đi về phía phòng thay đồ.

Thiên hạ, cô nhìn hết toàn bộ người của Bạch Niên Vũ rồi, thực ra là hần có mặc quần nhỏ. Cơ thể trắng kiêu màu đồng. Cơ bắp khỏe khoắn khiến người ta ngỡ ngàng. Tại sao trên đời này là có người đàn ông đẹp như vậy cơ chứ!

"" A..." Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng che mặt.

Bạch Niên Vũ nhìn cô rồi vẫn thản nhiên mặc đồ. Mặc xong hần vô lại nhìn cô.

"" Bà xã, em là đang xấu hổ sao?"" Hần lấy hai tay của cô xuống.

" Anh..." Tiêu Tiểu Diệp run run. Khuôn mặt như tượng tạc của hần áp sát vào mặt cô. Đôi mắt màu hổ phách tà mị, chiếc mũi cao thẳng chạm vào mặt cô, khóe miệng hần hơi nhếch lên, một nụ cười hoàn mỹ. Ngay giờ phút ấy, cô thấy tim mình đập thình thịch.

"" Không sao. Anh chẳng trách em đâu. Sớm muộn gì cũng là của em nên em nhìn trước cũng chẳng sao cả." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh..."

Tiêu Tiểu Diệp chưa kịp nói thì đôi môi của Bạch Niên Vũ đã phủ lên miệng cô. Lưỡi quấn quýt nhau. Tiêu Tiểu Diệp không phản kháng như lần trước nữa mà còn thuận theo hôn lại hần. Môi lưỡi dây dưa được một lúc thì rời ra.

" Diệp, em thật ngọt!" Bạch Niên Vũ khàn khàn.

Nụ hôn hần đặt xuống cổ của cô, hần tham lam nhắm nháp vị ngọt ngào. Tiêu Tiểu Diệp ôm lấy người của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ càng hưng phấn hơn, hần khẽ cắn nhẹ lên cổ của cô.

" Ừm..." Tiêu Tiểu Diệp rên lên.

" Bạch phu nhân, em có hài lòng với sự phục vụ của tôi không?" Bạch Niên Vũ rời khỏi cổ của cô. Ánh mắt tà mị nhìn Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, cắn lấy môi.

Bạch Niên Vũ lại hôn lên môi cô. " Đừng cắn môi!"

Tiêu Tiểu Diệp đáp lại nụ hôn của hần. Môi lưỡi lại dây dưa.

" Tiêu Tiểu Diệp, gả cho tôi không uống phải không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"... "

" Thay đồ đi. Quần áo để ở tủ sau lưng em." Bạch Niên Vũ dịu dàng nói.

"... "

" Ở nhà đợi anh!" Bạch Niên Vũ cười, hôn nhẹ lên trán cô. Hần đi ra khỏi phòng thay đồ.

Tiêu Tiểu Diệp lấy tay đưa lên ngực, nơi này của cô đang đập rất nhanh. Hai má cô nóng bừng. Cô và Bạch Niên Vũ vừa hôn nhau, mà cô lại còn không né tránh.

" Thiên hạ, sự lạnh lùng của tôi đã bị tên kia lấy mất rồi. Vừa rồi cô còn hứa theo hần nữa chứ! "Tiêu Tiểu Diệp than trời.

" Em yên tâm. Em chẳng sao cả đâu. Với lại môi em rất ngọt." Bạch Niên Vũ đứng ở cửa cười.

" Sao anh vẫn chưa đi hả? " Tiêu Tiểu Diệp hoảng hốt.

" Tôi định nói với em là em gái em bảo em không cần đến nữa. Ở bệnh viện đã có em ấy lo rồi." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh thông báo rồi thì đi đi." Cô tức giận.

" Bạch phu nhân, ngực em cỡ bao nhiêu vậy?"

" Tên biến thái, anh hỏi làm gì hả?"

" Tại ngực em nó nhỏ, tôi bảo người ta đi mua đồ cho em, lỡ mua áo ngực cỡ D rồi, không biết em có mặc vừa không nữa." Bạch Niên Vũ nhìn về phía ngực của cô.

" Cút!" Tiêu Tiểu Diệp tức giận hét lên.

" Được rồi. Mà ngực em nhỏ thật." Bạch Niên Vũ trước khi đi vẫn còn không quên đùa cô.

" Đồ dâm tặc!"

" Em là phu nhân của dâm tặc..."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cả một phòng thay đồ của Bạch Niên Vũ, từ đồ ở nhà, vest, giày, caravat, đồng hồ thứ gì cũng đều của thương hiệu đẳng cấp, nhưng toàn màu tối, không đen thì xám, không xám thì nâu. Tiêu Tiểu Diệp nhìn căn phòng, cô chú ý tới cánh cửa ở bên tay trái cô. Cô mở cửa ra, ngạc nhiên. Đây cũng là phòng thay đồ, chỉ khác chút là đồ phụ nữ, những chiếc váy dạ hội rực rỡ, túi xách, giày cao gót, đây chính là ước mơ của mọi người phụ nữ.

Tiêu Tiểu Diệp tìm quần áo để thay, cuối cùng cũng chọn được chiếc váy dài tay màu đen có thêu hoa hồng đỏ. Ngắm nghía bản thân trước gương, Bạch Niên Vũ này cũng có thâm nĩ tình tể đấy nhĩ. Cô rời khỏi phòng, đi xuống phòng khách, lại càng ngạc nhiên hơn. Bình thường ở Tỉnh gia, cho dù có như thế nào đi chăng nữa thì vệ sĩ cũng không được bố trí nhiều nhưng ở đây thì sao, Đây thì người hầu, vệ sĩ đứng xếp một hàng dài. Vừa thấy cô thì họ đã cúi gập người xuống.

"" Đại phu nhân!""

Tiêu Tiểu Diệp che mặt, cái tên kia cũng làm hơi quá rồi. Từ bao giờ, bên cạnh cô đã xuất hiện một người đàn ông. Anh ta mặc bộ vest màu đen, cả người toát ra sự lạnh lùng.

"" Đại phu nhân, tôi là Thần Tự, là quản gia của Tuyệt Linh viên. Từ bây giờ trở đi, tôi sẽ phụ trách sự an toàn của phu nhân. Bất cứ điều gì mà cô cần thì cô cứ việc báo với tôi."" Thần Tự cung kính nói.

"" Thực sự không cần phải làm như vậy đâu!"" Tiêu Tiểu Diệp từ chối.

"" Sự an toàn của phu nhân là trên hết."" Anh ta nói.

"" Thôi được rồi!"" Cô quả thật không muốn làm khó mấy người này nên đành chấp nhận.

"" Phu nhân, cậu chủ đã dặn là phu nhân vừa được tiêm thuốc nên tạm thời không được đi đâu cả. Tuyệt Linh viên này chắc chắn sẽ đủ cho phu nhân chơi." Thần Tự nhắc lại lời dặn dò của Bạch Niên Vũ.

Chơi ư? Bạch Niên Vũ hần xem cô là trẻ con hay sao.

"" Được rồi. Tôi sẽ ở đây và không đi đâu hết." Tiểu Diệp lạnh nói, hần ta quá đặt điều với cô rồi.

"" Phu nhân, cô có muốn ghé qua hồ cá xem không ạ?"" Thần Tự đột nhiên hỏi.

Hồ cá, quả thật cô cũng chưa từng nhìn thấy cá hồ bao giờ, vẫn muốn thử xem nó như thế nào?

"" ĐƯỢC."

Thần Tụ dẫn cô ra khỏi căn biệt thự. Đường vào biệt thự này là hai dãy tử đằng tím, thật sự rất đẹp. Hương thơm dịu của nó phảng phất trong gió, khiến cho tâm trí con người thêm an lành. Thần Tụ dẫn cô tới một căn biệt thự khác. Bước vào đây, cô cảm thấy mấy cái an lành cô vừa cảm nhận bay đi hết. Bề ngoài thì nó có màu trắng trông rất bình thường nhưng bên trong lại khác hoàn toàn. Tông màu đỏ rượu khiến cho người ta liên tưởng tới máu, sàn nhà bằng đá hồ phách thể hiện sự ngang tàn của nó. Ngay căn phòng khách đã treo đầy vũ khí: súng, dao, kiếm... không thiếu thứ gì.

"" Căn biệt thự này là nơi cậu chủ làm việc. Cậu chủ rất có hứng thú với các loại vũ khí nên phòng khách mới được trang trí như vậy!"" Thần Tụ giải thích.

"" À!"" Tiêu Tiểu Diệp nói nhẹ.

" Hồ cá ở tầng hai."

"" ... ""

Tiêu Tiểu Diệp chú ý tới bức tranh lớn đặt đối diện với cầu thang. Bức tranh này khiến người ta chỉ liếc qua thôi cũng đủ để bị thu hút. Bức tranh vẽ lên một cô gái, không đúng, là bóng lưng đằng sau của cô gái. Tầm lưng yêu kiều và mái tóc thả ngang eo. Khi nhìn vào bức tranh, ta bị sự bí ẩn của bóng lưng này làm mê muội. Vẻ đẹp tựa kiều sa nhưng cũng mang chút cô độc của cô gái này khiến cho cô có chút ngáy dại. Những bông hoa oải hương được vẽ tinh tế hai bên bóng hình, quấn lấy tầm lưng đẹp đẽ của cô gái càng tăng thêm sự huyền bí.

Tiêu Tiểu Diệp đã nghe nói về ý nghĩa của loài hoa đẹp đẽ này: Khắc khoải, đợi chờ. Cô nhớ tới lời mà Lâm Hiểu Khê đã từng nói khi nhắc đến loài hoa này: " Anh sẽ chờ em, vĩnh viễn sẽ đứng ở phía sau chờ em, chờ em có thể một lần mà quay đầu lại."

"Bức tranh này thật đẹp. Thần Tụ, cô gái này là ai vậy?"" Tiêu Tiểu Diệp hiếu kì.

Thần Tụ nhìn Tiêu Tiểu Diệp, nếu bây giờ mà nói cho phụ nhân biết đây là cô thì sao nhỉ?

- Đây là người con gái rất quan trọng đối với cậu chủ. Cậu chủ yêu cô gái này suốt 10 năm nhưng cô gái này lại chẳng hề hay biết. Chắc là ngay đến cả cậu chủ cô ấy còn không biết nữa!

Tiêu Tiểu Diệp nghe Thần Tụ nói thì trong lòng có chút xao động. Đây là người mà Bạch Niên Vũ yêu sao? Hắn ta thế mà cũng chung tình thật nhỉ.

- Nhưng sao cô ấy lại không biết Bạch Niên Vũ?- Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

- Bởi vì cậu chủ luôn đứng phía sau cô ấy. Chưa từng một lần lộ diện trước mặt cô ấy.

- Hắn là Bạch Niên Vũ, muốn ai mà chẳng được sao lại phải chấp nhận yêu đơn phương như vậy cơ chứ?

- Trên thế gian này, có một vài thứ tình cảm sẽ khiến cho một số người một khi đã đắm chìm trong tình yêu ấy thì mọi sự tự tôn sẽ biến mất, chỉ còn lại trong người chút dư vị của yêu. Nhưng đáng tiếc tình yêu ấy không thể dừng lại cũng chẳng thể đến được. Nên đành phải đứng phía sau.

Thiên hạ, thuộc hạ của cái tên ăn nói điên khùng Bạch Niên Vũ kia thế mà vẫn phong nhã.

- Con người anh nhìn thì lạnh lùng vậy mà cũng có lúc như thế này đây. Sao cậu không đi làm nhà văn cho khỏe?- Tiểu Diệp cười.

Thần Tụ nhìn cô, trong tim khẽ xao động. " Khụ khụ, phụ nhân, cô đừng đùa tôi nữa. "

" Không, thật đấy!"" Tiêu Tiểu Diệp ngừng cười.

"" Làm nhà văn không nhiều tiền bằng quản gia." Thần Tụ nói.

Phụt, ấn tượng đẹp đẽ của Tiêu Tiểu Diệp dành cho Thần Tụ bay theo gió.

"" Thế cô gái này mặt như thế nào vậy?"" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"" Rất đẹp."

" Thế sao lại không về mặt?""

" Bởi vì cậu chủ cũng vừa mới thấy mặt của cô ấy gần đây."

" Sao? Yêu mười năm mà mới đây mới biết mặt sao?""

" Vâng. Mà cô gái ấy cũng mới đây mới biết cậu chủ."

"What?" Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên. Bạch Niên Vũ yêu một người mà 10 năm không biết mặt. Thánh địa thổ thần ơi, hãy cho con biết rốt cuộc Bạch Niên Vũ có vấn đề gì vậy.

"Gần ngay trước mắt nhưng lại xa tận chân trời." Thần Tự nói. "Phu nhân chúng ta đi tiếp thôi."

"Thần Tự, đây thật sự là Bạch Niên Vũ ư sao?" Tiêu Tiểu Diệp lại hỏi. Bạch Niên Vũ cái tên thần kinh kia mà cũng có thể vẽ được thế sao?

"Vâng."

"Vậy..."

"Phu nhân, chúng ta đi xem hồ cá thôi." Thần Tự lạnh nói.

"Được rồi."

"Mà cô ấy tên gì vậy?"

"Amour." (Tiếng Pháp: Tình yêu)

Tình yêu ư? Bạch Niên Vũ cũng thật lãng mạn.

Tiêu Tiểu Diệp ngây thơ nghĩ rằng Bạch Niên Vũ có người trong lòng nhưng cô lại chẳng hay biết, người ấy lại là cô. Và cũng chính vì điều ấy mà sau này đã xảy ra biết bao nhiêu là hiểu lầm. Cũng chỉ vì cô gái với cái tên tiếng Pháp: Amour.

Bức tranh ấy, Bạch Niên Vũ đã từng dành 3 năm để vẽ, dùng 3 năm để hoàn thành mối tình của mình. Bây giờ cô gái ấy đứng trước bức tranh ấy, ngắm nhìn bóng lưng của mình nhưng cũng chỉ thốt nên được một câu. "Bức tranh này thật đẹp." Không phải là tự dung Bạch Niên Vũ khoe hồ cá của mình cho Tiêu Tiểu Diệp, hẳn chỉ muốn khi cô nhìn thấy được bức tranh này liệu cô có biết được bóng lưng mà 10 năm Bạch Niên Vũ chờ đợi rốt cuộc là ai? Nhưng đáng tiếc cô không biết được.

"Không phải là anh chưa từng nghĩ sẽ bỏ em, sẽ quên đi bóng hình của em, mà là cho dù anh cố gắng đến mấy cũng chẳng thể được. Cho nên anh tình nguyện đứng phía sau lắng nghe lời của em tâm sự... Anh có quyền, có thể, điều tra thông tin về em một chút là xong nhưng anh lại không làm, bởi vì anh hi vọng một ngày nào đó, định mệnh sẽ tự cho chúng ta được gặp lại nhau. Và bây giờ định mệnh đã thực sự làm như vậy, chỉ tiếc em lại chẳng hay biết, chỉ có tôi đứng đây chờ em quay đầu lại, nhìn tôi."

~~~~ Bạch Niên Vũ ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

"Phu nhân đã xem tranh chưa hả?" Bạch Niên Vũ sốt ruột gọi cho Thần Tự.

"...."

"Thế cô ấy nói gì?"

"...."

"Cái gì? "Bức tranh này thật đẹp ư?" Chỉ từng ấy thôi sao?" Bạch Niên Vũ tức giận. Hắn mãi mới đưa được cô về nhà để xem tranh vậy mà cô chỉ nói như vậy thôi sao?

"..."

"Được rồi. Có chuyện gì thì báo cáo lại sau!"

Bạch Niên Vũ mặt đen sì ngồi trong xe, miệng không ngừng lầm bầm: "Ngốc... ngốc... nữ nhân ngốc chết đi được."

Thần Dục nhìn sắc mặt đại biến của cậu chủ thì cảm thấy lạ. Chẳng qua chỉ là phu nhân khen tranh đẹp thôi mà cậu chủ đã đại biến thế rồi sao? "Gia, ngài có sao không ạ?"

Bạch Niên Vũ lườm Thần Dực, " Gia đây đang bức."

"..." Thần Dực nhanh chóng ngậm miệng, tập trung lái xe.

" Gia, tới nơi rồi ạ!" Thần Dực báo.

"..."

" Gia, tới rồi ạ!" Thần Dực báo lại.

Bạch Niên Vũ lúc này mới để ý tới Thần Dực, " Gia biết rồi. Hôm nay hộ tống bao nhiêu người?"

" 100 ạ. " Thần Tự nói.

" Được rồi. Đi thôi." Bạch Niên Vũ nói xong thì đi xuống xe. Lần này gặp mặt chính là khách sạn nằm ở ngoại ô thành phố, hoang vắng, làm việc đỡ phiền phức. Nói là gặp mặt cũng chẳng phải, thực ra giống như cuộc làm ăn thì đúng hơn.

"Bạch tiên sinh, cảm ơn ngài đã tới đây!" Bạch Niên Vũ còn chưa bước lên bậc tam cấp khách sạn, mấy người ở bên trong vội đi ra chào đón.

" Tôi tới đây vì cái gì thì đương nhiên các ngài đã biết đấy." Bạch Niên Vũ lạnh nói. Mấy cái lão già này quả nhiên vẫn chỉ biết nịnh nọt.

Đám người kia bị lời nói không kiêng nể gì của Bạch Niên Vũ đã kích thì có phần xấu hổ. Vội cười trừ, " Bạch tiên sinh, mời."

Bạch Niên Vũ ra hiệu cho Thần Dực kiểm tra an toàn rồi đi theo đám người kia. Nơi phòng ăn cao cấp, rất nhiều người đã vào vị trí ngồi của mình. Bạch Niên Vũ ngồi ở hàng đầu, đối diện với Chấn Tường Dạ. Tất cả những người ngồi ở đây đều là các ông trùm trong thế giới ngầm. Họ ngồi thành hai hàng xung quanh sau Chấn Tường Dạ và Bạch Niên Vũ. Cả hai người bọn họ vẫn giữ bộ mặt lạnh băng. Tuy nhiên, bộ dạng rất khí thế. Mặc dù chỉ ngồi im lặng nhưng từ người vẫn toát ra vẻ uy nghiêm khiến người khác nể sợ.

Bạch Niên Vũ ngồi nghe mấy cái bài thuyết trình thì bắt đầu nản chí. Hắn gõ đầu ngón tay xuống bàn, ra ám hiệu với Chấn Tường Dạ.

"Đã chuẩn bị xong chưa?"

Chấn Tường Dạ nhận được ám hiệu thì cũng gõ lại.

" Xong. Bắt đầu chứ?"

Bạch Niên Vũ gõ mạnh xuống bàn. Hắn bỏ tay vào túi áo, ấn vào thiết bị truyền tin gửi cho Thần Dực.

" Các vị, chắc hẳn mọi người ở đây đều biết đến quy tắc của Tứ đại hắc đạo khi làm việc rồi phải không?" Bạch Niên Vũ lên tiếng, cắt đứt toàn bộ nội dung câu chuyện của mấy ông trùm kia.

" Bạch tiên sinh, ngài có ý gì vậy?" Mấy ông kia hỏi. Bằng chừng này tuổi rồi mà lại bị hai thằng nhóc đáng tuổi con mình dất mũi.

" Phạm gia thì chết, thuận gia thì sống." Chấn Tường Dạ cười nói.

" Chấn tiên sinh nói đúng. Thế nhưng mấy người ở đây lại phạm mất rồi!" Bạch Niên Vũ lạnh nói. Ánh mắt cường thế của hắn lướt qua một lượt mấy ông già ở đây.

Chấn Tường Dạ đứng dậy đi ra khỏi chỗ. Hắn tới gần tấm kính tường, mắt nhìn xuống khuôn viên của khách sạn. Người chết la liệt, mới nửa tiếng trước vẫn còn đứng đầy mấy hàng, bây giờ thì máu chảy đỏ cả sân.

" Mới mấy ngày trước, Tỉnh gia đã phát lệnh thanh trừng Lục gia. Là những ai đã ở phía sau âm thầm hỗ trợ cùng với gia tộc Weasley hả?" Bạch Niên Vũ hỏi. Mấy con cáo già chết tiệt, tướng gia đây dễ đùa sao?

Mấy người kia giật mình. Bọn họ làm kín kẽ vậy mà sao cái tên tiểu tử này lại biết chứ?

" Bạch tiên sinh, ngài đang nói gì vậy?"

" Tường Dạ?" Bạch Niên Vũ gọi cái tên đang ngấm cảnh kia.

Chấn Tường Dạ bị gọi hồn thì giật mình, xoay người lại. " Đứng sau hỗ trợ Lục gia có tất cả các thế lực ở đây là Uông gia, Lam gia, Giang gia, gia tộc Tanasha...." Hắn đọc lên như một cái máy được lập trình vậy.

Mấy ông trùm kia giật mình. Lúc này chối cũng không được, nhận cũng không xong. Bọn họ chỉ biết nhìn nhau, tay run lẩy bẩy. Bao nhiêu năm tung hoành trong thế giới ngầm vậy mà bây giờ lại bị hai tên tiểu tử dọa sợ, thanh danh một đời bay hết.

"Sao, không trả lời được sao?" Bạch Niên Vũ hơi gằn giọng.

Một tên trùm đứng dậy, rút súng chỉ về phía Bạch Niên Vũ. "Gia nhin mày đủ rồi."

"Đoàng." Chưa kịp bóp cò thì tên kia ngã xuống. Xuyên qua lớp kính cửa là một viên đạn đâm thẳng vào thái dương của hắn. Máu chảy xuống sàn đá trắng.

Mấy tên kia trợn tròn mắt nhìn cái xác. "Hai tên tiểu tử kia, chúng mày dám giết bọn tao sao? Đến cả ba chúng mày năm xưa còn chưa dám..."

"Đoàng." Cái tên đang nói kia tiếp tục ăn ngay một phát đạn.

"Trường giang sóng sau xô sóng trước. Ba tao không dám giết thì tao giết!" Chấn Tường Dạ nói. Hắn đặt súng lên bàn. Đòi này hắn ghét nhất là ai cứ so sánh hắn này nọ.

Mấy tên kia bắt đầu hoảng sợ, súng ở ngay trên người mà không dám rút.

Cánh cửa phòng ăn được mở ra mang hơi tanh nồng của máu xông vào. Ngoài kia, thi thể nằm kín cả sảnh. Thần Dực đi vào, trên mặt hắn vẫn còn vương chút máu, tay vẫn còn cầm kiếm dài. mấy tên kia nhìn thanh kiếm trên tay Thần Dực, đây là thanh kiếm của Bạch Dực, một trong hai đệ nhất sát thủ của thế giới ngầm mà! Tên vừa vào này chính là Bạch Dực. Bọn hắn biết bên Bạch Niên Vũ có hai tâm phúc, luôn thay Bạch Niên Vũ xử lý việc. Chỉ không ngờ lại khủng khiếp như thế này! Một kẻ là Bạch Dực vậy chẳng phải tên còn lại kia là Bạch Tự sao?

Uông Khởi, một trong những ông trùm ở đây run lên. Mới mấy ngày trước hắn còn đang trả một khoản tiền lớn để hai anh em sát thủ này thủ tiêu Bạch Niên Vũ. Hắn chính là mua dây buộc mình rồi.

Bạch Niên Vũ nhìn biểu hiện của Uông Khởi, có chút thích thú.

"Uông lão gia, ngài sao lại thế này rồi? Gặp người quen nên vui quá mà hóa rồ sao?" Bạch Niên Vũ cười. Lão già kia cả gan sai Bạch Dực đi giết hắn, mơ mộng rồi.

"Bạch tiên sinh...A...." Uông gia bị Thần Dực cho một kiếm xuyên tim. Lão ta trợn mắt ngã xuống.

Chấn Tường Dạ nhìn mà ngao ngán. Chủ tớ nhà này kẻ nào cũng nguy hiểm không thể chịu được! Giết người không ghê tay. (~ Chấn Tường Dạ đang tự chửi bản thân.~)

"Thần Dực, xong chưa?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Bẩm gia, 200 người đã bị xử sạch. Quân ta không tổn thất." Thần Dực báo cáo.

"Tốt. Vậy còn mấy lão này thì..." Bạch Niên Vũ hài lòng.

Chấn Tường Dạ lấy mấy truyền tin trong túi áo. Hắn phát lệnh: "Xử!" Ngay lập tức, bắn tia nhận lệnh. Cái kính tường lúc đầu mới có hai lỗ thủng bây giờ đã như tổ ong. Mấy ông trùm kia chết tức thì.

"Vẫn là dễ gia làm" Chấn Tường Dạ nói. Thủ đoạn của cái tên Bạch Niên Vũ này kinh tởm lắm, vẫn là để hắn xử cho yên thân.

"Tốt. Gia đây đỡ tổn đạn." Bạch Niên Vũ nói. "Mấy cái địa bàn của bọn chúng thì cậu cứ lấy đi. Gia đây chỉ báo thù cho vợ thôi. Còn mấy thứ kia gia không quan tâm!"

"Gia cũng đâu có ý định chia địa bàn với chú." Chấn Tường Dạ cười lớn. Cái tên này tưởng bỏ rồi.

Bạch Niên Vũ lờm Chấn Tường Dạ, "Gia đây thêm đề ý!"

- Mặc xác ""gia"".- Chấn Tường Dạ tiếp tục nói. Hình như việc nói móc Bạch Niên Vũ đã là thú vui của hắn. ("Gia" ở đây ý chỉ là Bạch Niên Vũ. Chấn Tường Dạ đang lặp lại lời của Vũ ca.)

Bạch Niên Vũ không thèm quan tâm tới cái tên thần kinh này. Hắn lấy điện thoại ra gọi cho Lâm Thiên Dương.

""Bên cậu như thế nào rồi?" Bạch Niên Vũ hỏi.

""Xong rồi. Mấy cái xác đang được chuyển về địa ngục." Lâm Thiên Dương cười nói.

"Bên tôi cũng xong rồi." Bạch Niên Vũ nói.

"Mặc xác cậu, lên quan tới tôi sao." Lâm Thiên Dương vô lại nói.

Bạch Niên Vũ ba vạch đen xuất hiện. Hắn ngắt máy. Gọi sang cho Hứa Luật Khởi.

"" Bên cậu thế nào?""

" Xong rồi. Đang gửi đến gia quyến nạn nhân." Hứa Luật Khôi nói.

" Cậu vẫn là tốt nhất." Bạch Niên Vũ cười. Trong đám bạn của hắn thì Hứa Luật Khôi vẫn là tốt nhất. Nhưng Bạch Niên Vũ đã mừng quá vội. Bởi:

- Gia tốt mặc gia! Liên quan tới anh sao?- Hứa Luật Khôi nói.

Bạch Niên Vũ lại tiếp tục xuất hiện ba vạch đen. Tại sao lại có thể có một đám người vô lại như thế chứ!

"" Vê!"" Bạch Niên Vũ tức giận. Hắn dùng đũa bỏ đi.

" Này, chẳng lẽ lại để gia dọn dẹp đồng này hay sao?- Chấn Tường Dạ lo lắng. Hắn chỉ là đồng phạm thôi, đâu phải chủ mưu.

- Who cares? (Đ** ai thèm quan tâm)- Bạch Niên Vũ cười. Bọn này dám chọc hắn, hắn cũng dám chọc lại.

" Whatthe hell? What the fuck?" (~ Cái này chắc các cậu hiểu nên tôi không dịch đâu nha ^.^~) Chấn Tường Dạ ngơ ngác. Hắn vừa bị chơi lại.

" Chấn thiếu gia, ngài tự túc là hạnh phúc!" Bạch Niên Vũ nói.

" Youpiss me off." (Mày làm tao tức chết rồi.) Chấn Bách Niên mặt đỏ.

" That'syour problem." (Kệ mẹ mày.) Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

" Get out of my face." (Cút cho khuất mắt tao.) Chấn Tường Dạ giận.

" Who do you think you're talking to?"(Mày đang nói chuyện với bố mày đấy!) Bách Niên Vũ tiếp tục chọc.

" Damnit!" (Mẹ kiếp!) Chấn Tường Dạ chửi bậy. " Go away. Leave me alone." (Cút đi. Để tao yên.)

" Whothe hell are you? Have I known you? (Mày là thằng nào vậy? Tao biết mày sao?)

"Mind your own business! Go home with your wife. You aren't my friend." (Đi mà lo việc của mày đi! Về với vợ mày đi. Mày không phải bạn tao."

" Chú tướng mình chú biết tiếng Anh hay sao. Gia đây có mẹ là người Anh đấy. Gia là Hoa kiều đấy!"" Bạch Niên Vũ cười.

"" Cút đi." Chấn Tường Dạ cười khỏ. Hắn và hai thằng kia cùng bày trò treu chọc Bạch Niên Vũ thế mà mình hắn bị trả thù. Hồi thế gian công bằng là chỉ, mà để hắn một mình chịu trận.

" Youasked for it."" (Ngu thì tự chịu!) Bạch Niên Vũ ung dung đi ra ngoài để cho Chấn Bách Niên ngồi lủi thui trong phòng.

" Asshole!" (Mất dạy!) Chấn Bách Niên đau khổ.

Đột nhiên điện thoại reo lên. Chấn Tường Dạ nghe máy.

"" Mấy gọi gia có việc gì?""

".... ""

" Mấy em siêu sao ư? Where?"" Chấn Tường Dạ khôi phục tinh thần.

"..."

" Được. Chờ gia. Một tiếng nữa gia lại!" Chấn Tường Dạ cười.

".... "

Chấn Tường Dạ ngắt máy. Hắn cười với Bạch Niên Vũ

- Đi không? Mấy em nóng bỏng lắm! Toàn đồng hồ cát cơ!- Hắn không ngừng mời gọi Bạch Niên Vũ.

- Thằng bệnh. Gia đây về với vợ!- Bạch Niên Vũ cạ lờ với Chấn Tường Dạ. Là thằng nào vừa túi thân chửi hắn.

- Kệ mày. Gia đây tự chơi.- Chấn Tường Dạ vui vẻ nói.

Hắn tiếp tục ra lệnh cho thuộc hạ, "Dọn dẹp cho gia. Còn vết máu nào là gia cắt cổ chúng mày!"

Bạch Niên Vũ nhanh chóng rời khỏi đây. Ở bên cạnh thằng bạn bị điên là cả một nguy hại khôn lường.

Tác giả: Bạch Niên Vũ suốt ngày trêu chọc Tiêu Tiểu Diệp vì bên cạnh hắn có một lũ không ra gì! Tiêu Diệp, ngày tháng sau này của chị khổ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Cuối cùng Tiêu Tiểu Diệp cũng biết được thế nào là hồ cá Piranha. Cái hồ cá này được nuôi ở trong thư phòng của Bạch Niên Vũ, chính xác hơn là làm sàn nhà. Cô cứ ngỡ là một cái hồ cá lớn ai ngờ lại như thế này. Khi Thần Tự đưa cô vào phòng thì cô đã bị dọa sợ. Những con cá kia khi thấy cô thì bắt đầu lao tới tập và săn kính. May mắn là sàn kính này chống đạn, chống vỡ nên cô mới an toàn. Thiên hạ, ai lại có sở thích biến thái như thế này cơ chứ. Cứ tưởng tượng mà xem nếu bạn đang làm việc mà dưới chân mình là một đồng quái vật chỉ chờ chờ kính vỡ để rĩa sạch thịt bạn thì như thế nào hả?

Thần Tự nhìn Tiêu Tiểu Diệp đang tái mặt thì vội ấn nút ở trên tường, sàn kính biến mất, thay vào đó là sàn đá hoa đẹp đẽ. Những bông hoa với kích thước lớn chìm nổi trên sàn gạch. Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới đỡ sợ.

"Bạch Niên Vũ có sở thích biến thái à?" Tiêu Tiểu Diệp nghi ngờ nhìn Thần Tự.

"Không ạ." Thần Tự bắt đầu cười. Phu nhân sao lại có thể nói chồng mình như vậy chứ?

"" Thế cái hồ cá này để làm gì hả? Chẳng lẽ anh ta có sở thích muốn người khác giết mình sao?" Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Đây chẳng qua chỉ là hồ cá làm cảnh. Còn hồ cá chuyên để làm việc thì nó lại nằm ở dưới tầng hầm, nếu phu nhân muốn xem cận cảnh thì tôi sẽ đưa cô xuống." Thần Tự giới thiệu.

Tiêu Tiểu Diệp biến sắc nhìn Thần Tự, nhìn mặt cô tái xanh tái mét thế này mà hắn vẫn còn muốn cô đi xem toàn cảnh không che ư? Thà giết cô cho rồi.

"Phu nhân? Cô có đi..."

"Không." Tiêu Tiểu Diệp không để Thần Tự nói thêm đã nhanh chóng từ chối. Cô không muốn bị dọa tinh thần nữa.

"Vậy được." Thần Tự thất vọng nói.

"Về mặt anh là thế nào hả?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn cái vẻ mặt thất vọng của Thần Tự.

"Không ạ. Về mặt tôi rất tốt." Thần Tự mỉm cười. Phu nhân, cô có thể xem thư phòng của cậu chủ. Ở đây có rất nhiều sách cho cô đọc.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cả dãy tường thành sách trong thư phòng này thì ngạc nhiên. Ngay đến cả cô cũng không có nhiều sách thế này. Ba dãy sách cao tới tận trần nhà. Cô xem sách, nào là y học, công nghệ điện tử, kỹ thuật số, thư pháp, lịch sử, hóa học.... cái thế loại gì cũng có.

"Bạch Niên Vũ xem hết cái này rồi sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"" Từ lúc cậu chủ chuyển về Bạch gia từ 20 năm trước thì tất cả những cuốn sách này đều đã được cậu chủ đọc qua." Thần Tự nói.

20 năm trước mới chuyển về Bạch gia? Bạch Niên Vũ là không phải là đại thiếu gia sao? Tiêu Tiểu Diệp nghi hoặc.

Như hiểu được suy nghĩ của Tiêu Tiểu Diệp, Thần Tự liền giải thích.

"Tôn phu nhân không phải là mẹ ruột của đại thiếu gia. Bà ấy là mẹ kế, tức là vợ hai của lão gia. Mẹ ruột của cậu chủ là người Anh. Khi lão phu và cự phu nhân li hôn thì cậu chủ mới 5 tuổi. Trong phiên tòa tranh giành quyền nuôi con, cự phu nhân đã thắng. Cậu chủ theo mẹ về Anh. Một năm sau, lão gia cưới Tôn phu nhân. Năm đại thiếu gia 14 tuổi, lão gia đã tới Anh đón về. Từ đó tới giờ đã 20 năm rồi."

Tiêu Tiểu Diệp nghe Thần Tự giải thích thì trong lòng có chút bối rối. Nếu như mẹ ruột của Bạch Niên Vũ đã thắng trong việc tranh giành quyền nuôi con thì tại sao 9 năm sau Bạch lão gia lại tới đón về. Cho dù là chỉ là tới thăm con cũng không thể tới tận 20 năm được.

"Cự phu nhân bạo hành thiếu gia." Thần Tự nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên. Cô thật không ngờ cái người bá đạo kia lại có một tuổi thơ như vậy.

"Phu nhân, cô thử nghĩ xem nếu một người mẹ từ nhỏ đã dạy cho con mình cách điều chế thuốc độc, các thủ đoạn giết người. Thả con trai mình trong một căn phòng mà sàn nhà kính đầy những con cá hồ thì như thế nào?" Thần Tự đột nhiên hỏi Tiêu Tiểu Diệp.

Trên đời này sao có thể có một người mẹ như thế chứ? Đột nhiên cô cảm thấy mình còn may mắn hơn nhiều so với Bạch Niên Vũ. Ít ra cô vẫn có một gia đình hoàn hảo, hạnh phúc. Cô đã từng nghiên cứu về hội chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Nạn nhân vì bị ám ảnh bởi một kí ức hay một hành động nào đó mà mang tâm lí hoảng loạn, có hành động điên rồ. Việc Bạch Niên Vũ nuôi cá chính là một biểu hiện cũng hội chứng này.

"Phu nhân, cậu chủ xưa nay nếu xét về phương diện tình cảm nam nữ thì cậu chủ dành tình cảm cho 2 người phụ nữ. Nhưng trong hai người đấy phu nhân là quan trọng nhất."

"Phu nhân, tối hôm đó, cậu chủ đi gặp Mục tiểu thư chính là để cảnh báo cô ấy, không hề làm bất cứ hành động gì trái với đạo lí. Mong phu nhân hiểu. Mấy ngày phu nhân bị thương, cậu chủ đã ân cần ở bên chăm sóc. Vì biết phu nhân thích từ đẳng tím, cậu chủ đã cho người chuyển về đây 20 cây lớn. Sợ phu nhân nhìn thấy cá sẽ sợ nên cậu chủ đã làm thêm một lớp đá lát gạch hoa. Phu nhân, cậu chủ cảm chúng tôi không được tiết lộ điều này với cô nhưng tôi vẫn phải nói bởi vì tôi không muốn phu nhân đối với cậu chủ lúc nào cũng chỉ có sự nghi ngờ." Thần Tự nói tiếp.

Tiêu Tiểu Diệp nghe những lời vừa rồi thì trong lòng rung động. Bạch Niên Vũ làm những việc đấy vì cô sao?

"Nhưng chúng tôi gặp nhau còn chưa đến 1 tháng. Với lại anh chẳng bảo người Bạch Niên Vũ yêu là Amour sao?"

"Phu nhân, rồi có ngày cô sẽ biết Amour rốt cuộc là ai? Cô sẽ biết được tại sao chưa đến 1 tháng lại chính là một đời."

Thời gian đâu phải thước đo của hạnh phúc. Có người yêu nhau lâu bền, yêu nhau mười năm cũng chia tay. Nhưng có người ngay từ ánh mắt đầu tiên đã "Nhất kiến chung tình". Trong tình yêu thời gian chẳng khác gì số 0.

"....." Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Nếu như Thần Tự nói Amour là cô thì đánh chết cô cũng không tin. Cô thế là cô chưa từng bị ai yêu đơn phương cả.

"" Phu nhân, tôi hi vọng cô có thể đối xử tốt với cậu chủ. Cho dù không vì tình yêu thì cũng hãy vì trách nhiệm của một người vợ." Thần Tự nói.

"Tôi không làm phiền phu nhân nữa." Thần Tự rời khỏi phòng.

Biết cô thích từ đẳng, anh trồng hẳn 20 cây. Lo cô sợ cá, làm hẳn gạch hoa. Những lời mà Thần Tự nói vẫn văng vẳng bên tai Tiêu Tiểu Diệp. Bạch Niên Vũ là yêu cô sao?

"Reng..reng..reng." Chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.

"" Alo." Tiêu Tiểu Diệp nghe máy.

"Tiểu Diệp...." Tiếng nức nở của An Tĩnh từ đầu dây bên kia.

"An Tĩnh, có chuyện gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp lo lắng.

"" Mẹ...mẹ...mẹ đi rồi..." Tiếng khóc thương tâm của An Tĩnh cất lên.

Tiêu Tiểu Diệp hoảng hốt, cô chạy ra hỏi phòng tìm Thần Tự.

"An Tĩnh, chờ chị, nhất định chị sẽ tới nhanh!""

Thần Tự hình như cũng nhận được tin. Rất nhanh đã chuẩn bị xe đưa Tiêu Tiểu Diệp đến bệnh viện. Ngồi trên xe mà lòng cô như lửa đốt. Trong điện thoại vẫn không ngừng vang lên tiếng khóc của An Tĩnh. Nước mắt của Tiêu Tiểu Diệp chảy ra, lúc này cô chợt nhớ tới 10 năm trước, cô suy sụp ngồi bên cạnh giường mẹ, khóc thương tâm. An Tĩnh lúc này rất cần cô, cần cô hơn ai hết.

Khi chiếc xe dừng trước cửa bệnh viện, Tiêu Tiểu Diệp đã nhanh chóng chạy tới phòng bệnh của Vũ Nhân. Các bác sĩ đều đứng cúi đầu bên cạnh giường. Cô lao vào đẩy bọn họ ra, nhưng không thấy An Tĩnh đâu.

- An Tĩnh, nó ở đâu hả?- Cô hét lên.

- Vừa rồi, Tiêu tiểu thư đã chạy đi mất.

Cô gọi lại số điện thoại của An Tĩnh. Tắt máy. Cô phát điên lên.

"" Phu nhân, người ta thấy An tiểu thư chạy lên tầng thượng." Thần Tự báo cáo.

Tiêu Tiểu Diệp chạy vội lên tầng thượng. An Tĩnh đang đứng nơi mép tường.

- An Tĩnh, em đừng làm gì dại dột cả. Xuống đi em, xuống đi...- Tiêu Tiểu Diệp hoảng hốt.

An Tĩnh ngoảnh lại nhìn Tiêu Tiểu Diệp. Đôi mắt của cô vì hóc mà sưng húp.

"" Tiểu Diệp....mẹ đi rồi... em còn ai nữa đây...." An Tĩnh thương tâm nói.

"" Đừng bỏ chị! Nếu em đi thì chị còn có ai hả? Tiêu gia chỉ có hai người chúng ta, chẳng lẽ em muốn bỏ chị mà đi sao?"" Tiêu Tiểu Diệp bật khóc.

"... " An Tình hơi rung động. Cô cứ ngỡ Tiêu Tiểu Diệp đối với cô chẳng qua chỉ vì trách nhiệm.

" Cô Vũ, ba đều đã bỏ chị đi chẳng lẽ em cũng vậy sao hả? Xuống đi." Tiêu Tiểu Diệp cố gắng thuyết phục.

Nhưng An Tình không hề nghe cô nói, cô vẫn đứng trên mép tường rồi từ từ thả người xuống.

" Không!"" Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Nhưng khi mà An Tình nhảy thì một thân ảnh đã nhanh chóng chạy tới. Anh ta nắm lấy tay của cô. Người An Tình treo lơ lửng giữa không trung, còn anh ta thì đã mấp mé bên mép tường vì lao theo cô, bàn tay anh nổi gân xanh, nắm rất chặt tay cô. An Tình ngây dại nhìn người đàn ông đang cố giành giật cô từ tay Thần Chết này.

(~~~Tác giả: Anh là ai hồi chàng trai kia?~~~~)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

An Tình được kéo lên, Tiêu Tiểu Diệp đã chạy vội tới. Vừa nãy may mà Thần Tự nhanh chân lao tới níu An Tình nếu không bây giờ chắc....

- Thần Tự, thật sự cảm ơn anh!- Tiêu Tiểu Diệp ôm lấy An Tình còn đang run rẩy trong lòng.

Thần Tự kéo được An Tình lên thì phui bụi bẩn trên người, " Đây là trách nhiệm của tôi!"" Tuy lời lẽ lạnh lùng nhưng ánh mắt của anh vẫn chăm chú nhìn vào vết trầy xước nơi bàn tay An Tình. " Phu nhân, cô ấy bị thương rồi."

Tiêu Tiểu Diệp chú ý đến vết thương đang chảy máu của An Tình thì lo lắng. " An Tình, lần sau đừng như vậy nữa. Chúng ta đi xử lí vết thương." Cô bây giờ không còn hơi sức nào để mắng chửi hay khóc lóc với An Tình nữa. Vừa rồi, thật sự quá nguy hiểm.

An Tình ngược đời mắt ướt đầm nước mắt của mình nhìn Thần Tự. Cô vẫn nhớ rõ lúc này, khi kéo cô lên, anh ta nói:" Tiểu Tình, sẽ không để em đi nữa đâu!"" Đôi mắt của anh ta khiến cô nhớ tới một người.

Tiêu Tiểu Diệp đỡ An Tình dậy, đưa đến phòng khám.

Vết thương do cọ xát với mặt đất nên trầy rất dài, máu chảy đỏ. Tiêu Tiểu Diệp lấy thuốc sát trùng rửa qua. An Tình vì đau mà nhíu mày.

- Chỉ một chút trầy xước đã đau như thế này rồi, nếu như lúc này em nhảy thật thì thịt nát xương tan, đau gấp trăm ngàn lần hơn nữa đấy!- Tiêu Tiểu Diệp cứng rắn nói.

An Tình im lặng.

- Lần sau đừng như vậy nữa. Đừng để chị phải lo lắng thêm. Chẳng lẽ em muốn chị bị bệnh tim luôn sao?

- Có thật là chị sẽ không bỏ em không?- An Tình đột nhiên hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp dừng tay lại, nhìn An Tình. " Em là người thân của chị, chị sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Trước đây chị có phần không đúng, bởi vì lúc đấy vẫn còn chưa biết sự thật. Nhưng bây giờ, chị sẽ thay cô Vũ ở bên cạnh em. Bù đắp cho em tất cả những gì mà 10 năm qua em đã phải chịu. Thật sự xin lỗi!""

An Tình ôm Tiêu Tiểu Diệp, khóc nức nở. " Chị, trước đây em cũng không đúng. Em xin lỗi chị."

"" .... ""

Ngày hôm sau...

Nghĩa trang phía Đông thành phố X....

Mưa rơi tầm tã. Đoàn người áo đen nối tiếp nhau ra vào nơi này. Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai ngôi mộ mới nằm bên cạnh mộ của mẹ và em trai thì có chút xót lòng. Chỉ trong vòng 1 tuần đã mất đi hai người thân của mình.

" Ở nơi đây, sẽ bớt đau thương hơn phải không?" An Tĩnh hỏi cô.

" Có lẽ là vậy."

Tiêu Tiểu Diệp thờ dài, cô nhìn chậu cây tử đằng. Lá cũng chỉ mới được vài cái đã rơi rồi, giống như cuộc đời của con người vậy.

" Ta mang chậu cây này về lại Tiêu gia, trồng nó, chờ một ngày nó lớn lên." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Vậy được."

Nhân sinh tựa như lá cây. Mới đâm chồi còn xanh mơn mớn sau khi rụng mới biết ngán ngùi chừng nào.

Bạch Niên Vũ đứng phía sau nhìn hai người bọn họ. Hắn không lên tiếng, chỉ đứng đực ở đó. Lúc Bạch Niên Vũ tới bệnh viện thì hai chị em họ đã làm xong thủ tục. Hắn tới chậm mất rồi, để cho Lục Ân chạy trước một bước.

" Gia, đã tìm được tên tay sai của Lục Ân." Thần Tự báo.

" Làm đi."

" Nói cho tao biết Lục Ân ở đâu?" Tiếng Thần Dực lạnh lùng nói. Đối diện với hắn bây giờ là một tên người không ra người, quý không ra quý, mặt mũi sưng phù, cả người nhuộm máu.

" Đừng bao giờ mong có thể lấy được thông tin gì từ tao cả!" Tên kia không hề sợ hãi, miệng vẫn cứng rắn nói.

" Chát....chát....chát..." Từng đợt roi điên cuồng đập vào người hắn. Thần Tự vung tay không hề nhân nhượng.

Tên đó vì đau mà thổ huyết, máu chảy cả sàn kính.

Bạch Niên Vũ này giờ ngồi im lặng cuối cùng cũng không thể chịu được nữa.

" Quả nhiên là đám chó của Lục gia, cứng đầu hơn ai hết." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

" Hahaha... họ Bạch kia, mày sớm muộn gì cũng có ngày giống như tao thôi. Không bằng một con chó để người ta hành hạ." Tên kia hét lên.

" Có ngày ấy hay không thì mày cũng sẽ chẳng bao gì sống để biết được đâu!" Bạch Niên Vũ cười. " Nào, chúng ta cùng bắt đầu trò chơi."

Bạch Niên Vũ dậm chân xuống sàn kính, lớp gạch bao phủ biến mất, hồ cá piranha hiện ra.

" Để gia kể cho chú mày nghe. Hồ cá này, ba ngày rồi gia chưa cho ăn. Cho nên bọn chúng đang rất đói, sức hủy diệt rất mạnh. Trong hồ này có tất cả 50 con cá, chỉ cần nghe mùi máu thôi là nhất định sẽ tấn công rửa sạch từng cọng lông của chú. Nếu như chú mà rơi xuống đây thì đảm bảo chỉ còn là bộ xương trắng thôi."

Tên kia bắt đầu xao động. Thần Tự đá cho hắn ngã xuống, mặt áp vào kính. Qua lớp kính, hắn nhìn thấy những con cá với hàm răng sắc nhọn đang bắt đầu chú ý đến hắn, chúng không ngừng lao tới tập vào kính.

" Thế bây giờ thế nào hả?" Bạch Niên Vũ hỏi. Sự nhẫn nại của hắn sắp hết.

"..." Tên kia vẫn im lặng. Cả người hắn không ngừng run rẩy.

" Thần Dực... Cho hắn chút rượu để lên đường bình an!" Bạch Niên Vũ ra lệnh.

Ngay lập tức Thần Dực đã mang ra một chai rượu trắng lớn, đổ thẳng vào người tên kia. Rượu xát lên vết thương khiến hắn kêu như lợn bị chọc tiết. Mùi rượu trộn lẫn mùi tanh tươi của máu khiến cho cả tầng hầm ngập lên sự ghê tởm.

Thần Tự và Thần Dực để mặc hắn đau đớn thét gào. Hai người bọn họ bước ra khỏi màn kính. Bạch Niên Vũ ấn cái nút dưới bàn. Toàn bộ lớp kính thu về, tên đó ngay tức khắc rơi xuống hồ cá. Đàn cá đánh hơi được mùi máu liền điên cuồng lao tới cắn xé hắn. Hàm răng sắc nhọn không ngừng lướt động, đâm sâu vào trong da thịt của hắn. Tiếng hắn kêu thảm thiết khắp cả tầng hầm.

Bạch Niên Vũ giống như đang xem phim vậy, khuôn mặt ngập tràn hứng thú.

" Hai người nghĩ liệu có còn xương không?" Hắn tao nhả cầm li rượu.

" Chắc là còn vụn xương." Thần Tự nói.

" Hi vọng là vẫn còn vụn." Thần Dực gật đầu.

Nước trong hồ bị nhuộm đỏ, mùi tanh nồng bốc lên. Bạch Niên Vũ cười lạnh."" Đây chính là số phận của chó."

"Lọc nước! Đừng để các bảo bối bé nhỏ của gia bị vấy bẩn."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

1 tháng sau...

Cuộc sống của Tiêu Tiểu Diệp và An Tình đã trở lại bình thường, cả hai người đã vượt qua được nỗi đau. Một tháng nay Tiêu Tiểu Diệp xin nghỉ ở bệnh viện, không quay lại Tuyệt Linh Viên, cũng không gặp mặt Bạch Niên Vũ. Lưng cô cũng đã đỡ hơn. An Tình xin vào kí túc xá của Cẩm Chiêu Thực nên thỉnh thoảng hai chị em mới gặp nhau.

Tiêu Tiểu Diệp đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn mà Vũ Nhân đã đưa cho cô. Ba cô nói cô phải giữ gìn nó cẩn thận, nhất định nó rất quan trọng. Màu đỏ nơi hạt ngọc khiến cô tò mò, trong ngọc chứa một chất gì đó, nếu mà thả xuống nước thì sẽ chuyển sang màu đen, đưa ra thì màu đỏ. Cô tìm tất cả tài liệu rồi nhưng mà vẫn không thể xác định đây là loại gì cả.

"" Reng..reng..reng.. " Tiếng chuông điện thoại khiến cô giật mình.

" Alo." Cô nghe máy.

" Diệp, giúp mình một việc được không?"" Cung Ân Thần bên kia đầu giây nói. Giọng cô hơi khàn.

" Chuyện gì vậy?"" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Trông Tiểu Mân Thầu....giúp mình hai ngày được không? Minh...có chút việc." Cung Ân Thần ngập ngừng.

" Thẩm Hạ Thiên đã làm gì cậu sao?" Tiêu Tiểu Diệp lo lắng. Cung Ân Thần rất ít khi rơi vào tình trạng như thế này, chỉ có duy nhất một người mới khiến cô như vậy.

" Hấn, hấn đòi giành quyền nuôi con. Minh phải quay về Singapore để giải quyết chút chuyện." Cung Ân Thần nghẹn ngào.

" Trời ạ! 5 năm trước hấn vứt bỏ cậu khi cậu mới mang thai 1 tháng thế mà bây giờ lại quay trở lại đòi con sao? Đánh chết cái tên điên kia đi." Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

" Không phải, 5 năm trước anh ta không hề hay biết chuyện mình có bầu." Cung Ân Thần nói.

" Được rồi. Chuyện của các người tôi không quản. Chờ một chút, tôi tới đón Tiểu Mân Thầu đây."

"" Cảm ơn cậu."

" Không có gì."

Tiêu Tiểu Diệp vội vàng lái xe ra khỏi Tiêu gia, chạy tới khu chung cư của Cung Ân Thần.

Khi cô vừa tới nơi đã thấy hai mẹ con họ đứng đấy chờ. Tiêu Tiểu Diệp bước xuống xe thì Tiểu Mân Thầu đã chạy tới ôm lấy cô, thân hình mềm mềm như kẹo khiến cho cô chỉ muốn tan chảy.

" Mẹ nuôi, con rất nhớ mẹ!" Tiểu Mân Thầu chu chu cái miệng nũng nịu với cô.

" Ngoan, mẹ nuôi cũng nhớ Tiểu Mân Thầu." Tiêu Tiểu Diệp véo má cậu nhóc.

" Diệp, nhờ cậu đấy nhé." Cung Ân Thần mỉm cười với cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Cung Ân Thần. Chỉ mới một tháng chưa gặp mà nhìn Cung Ân Thần tiều tụy hơn hẳn. Quảng thâm dưới hai mắt như gấu trúc.

" Ân Thần, cậu vẫn ổn chứ?""

" Có lẽ là ổn." Cung Ân Thần yếu ớt nói.

" Không cầu bình an, chỉ cần chữ ỏn. Ân Thần, dù có chuyện gì thì cậu cũng phải mạnh mẽ lên, hấn sẽ không làm gì được cậu đâu." Tiểu Tiểu Diệp cười.

" Cảm ơn cậu rất nhiều. Hai ngày nay nhờ vả vào cậu đấy." Cung Ân Thần cũng cười. Cô cúi người triu mến nhìn Tiểu Mân Thầu," Con nhớ phải nghe lời mẹ nuôi đấy."

" Vâng ạ!" Tiểu Mân Thầu ôm lấy người Cung Ân Thần.

Tiểu Tiểu Diệp đưa Tiểu Mân Thầu vào xe, giúp bé ngồi ngay ngắn rồi vây tay chào Cung Ân Thần. Cô nhìn bóng dáng gầy của Cung Ân Thần mà đau lòng. " Cần thận nhé!"

Cung Ân Thần gật đầu.

Tiểu Tiểu Diệp đi vào xe. Thấy Tiểu Mân Thầu vẫn đang nhìn ngoài cửa sổ.

" Mấy ngày nay có một chú rất đẹp trai thường đến tìm mẹ. Chú ấy bảo là bố của con, nhưng mẹ lại bảo không phải. Sau đó chú ấy kéo mẹ đi đâu đấy. Khi mẹ về thì cả người xanh tím, tối qua con còn thấy mẹ lên khóc nữa." Tiểu Mân Thầu nói.

Tiểu Tiểu Diệp nghe Tiểu Mân Thầu nói thì sững người. Cô yếu ớt cười, an ủi:"" Ngoan, đây là chuyện của người lớn, chúng ta không nên xen vào."

" Con chỉ là thương mẹ thôi." Tiểu Mân Thầu nói nhỏ.

"..." Tiểu Tiểu Diệp im lặng.

Điện thoại cô đổ chuông, cô nghe máy," Alo."

" Cho tôi hỏi Bạch phu nhân đang ở đâu vậy?" Thanh âm lười biếng của Bạch Niên Vũ cất lên.

" Ở đâu mặc xác tôi." Tiểu Tiểu Diệp lạnh nói. Cô mới tránh hấn được 1 tháng, thế mà hấn đã gọi tìm cô rồi.

" Hạ kính xuống nào. Chẳng thấy mặt gì cả." Bạch Niên Vũ nói.

Đột nhiên ngoài kính xe bỗng vang lên tiếng đập cửa.

Tiểu Tiểu Diệp hạ kính xuống, chưa kịp phản ứng gì thì Bạch Niên Vũ đang cười rộ trước mắt cô.

" Bonjour!!!" (Xin chào) Bạch Niên Vũ ngả ngón nói.

Tiểu Tiểu Diệp xanh mặt, Tiểu Mân Thầu thì lại tò mò.

Tiểu Tiểu Diệp cầm chìa khóa định khởi động thì Bạch Niên Vũ đã nói một câu khiến cô khựng lại: " Tôi khuyên em đừng cố gắng chạy nữa, nếu không thì Thảm Hạ Thiên sẽ mạnh động đấy."

Bạch Niên Vũ chỉ về phía sau, nơi một chiếc Rolls-Royce màu đen tuyền đang đỗ ở đấy.

Tiểu Tiểu Diệp mở cửa xe bước ra. Cô nhìn thấy bóng dáng của Thảm Hạ Thiên bước ra khỏi xe.

" Thế nào? Chẳng lẽ em muốn Tiểu Mân Thầu phải xa mẹ sao?" Bạch Niên Vũ hỏi. Hấn chuyển dời sự chú ý tới thẳng nhóc trong xe. Đôi mắt màu nước biển xanh thăm kìa quả thực không lẫn vào đâu được, quả nhiên là con trai của Thảm Hạ Thiên.

" Rốt cuộc anh muốn gì?" Tiểu Tiểu Diệp lạnh hỏi.

" Em đi đâu cho anh đi với, anh đảm bảo với em là có anh thì Thảm Hạ Thiên sẽ không làm gì đâu." Bạch Niên Vũ cười.

" Chắc chắn?"

" Còn hơn cả vàng."

" Lên xe."

Tiểu Tiểu Diệp định mở cửa vào ghế lái thì đã bị Bạch Niên Vũ chặn lại. " Anh lái, em sang ngồi bên cạnh với Tiểu Mân Thầu đi."

Tiểu Tiểu Diệp đành ngồi sang ghế phụ, cô đặt Tiểu Mân Thầu ngồi trên đùi cô.

" Mẹ nuôi, cái chú này là ai vậy?" Tiểu Mân Thầu chớp chớp mắt.

" Cục phân của nhân loại." Tiểu Diệp cười.

Bạch Niên Vũ nghe xong thì đen mặt, vội lườm cô.

"Thẩm Niên, rất vui được làm quen với cháu. Chú là chồng của mẹ nuôi con." Bạch Niên Vũ nở một nụ cười tươi rồi nhìn Tiểu Mân Thầu.

Tiểu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, tại sao hắn lại biết nhiều như vậy chứ?

"Chào chú. Chú gọi cháu là Tiểu Mân Thầu đi ạ. Mọi người ít khi gọi cháu là Thẩm Niên lắm." Tiểu Mân Thầu vui vẻ nói.

"Được. Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?" Bạch Niên Vũ hỏi. Đột nhiên hắn nảy ra một ý nghĩ, "Nhà chú có một cái hồ cá rất lớn, rất đáng yêu, cháu có muốn đến xem không hả?"

Tiểu Mân Thầu còn chưa kịp lên tiếng thì Tiểu Tiểu Diệp đã tức giận, "Không được. Cái hồ cá nhà anh quá nguy hiểm."

Tiểu Mân Thầu không hiểu, "Cá gì mà nguy hiểm. Cháu thấy con cá nào cũng đẹp mà."

"Đúng vậy." Bạch Niên Vũ xoa đầu thằng bé, cuối cùng cũng có người giống hắn.

"Chúng ta tới công viên thủy cung đi. Nơi đấy cá đẹp hơn, an toàn hơn." Tiểu Tiểu Diệp dịu dàng nói.

"Thủy Ngư ư?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Đúng vậy. Nơi đấy cá RẤT ĐÁNG YÊU." Tiểu Tiểu Diệp gần giọng. Còn trao cho Bạch Niên Vũ cái lườm không thể sắc hơn.

"Ồ đấy có cá mập trắng đấy. Mấy con đấy rất đáng yêu." Tiểu Mân Thầu cười.

"Cháu cũng thích cá mập ư?" Bạch Niên Vũ ngạc nhiên.

"Đương nhiên."

"Nhà chú có còn đẹp hơn cơ..." Bạch Niên Vũ hào hứng khoe hồ cá nhà mình.

"Bạch Niên Vũ, anh lái xe cho tôi." Tiểu Tiểu Diệp tức giận, cô thật sự không thể để cho cái tên này đầu độc Tiểu Mân Thầu mấy cái điên rồ được.

"Ok." Bạch Niên Vũ bắt đầu lái xe. "Diệp!"

"Gi?" Tiểu Tiểu Diệp lạnh nói.

"Em có thấy chúng ta giống một gia đình không? Ba mẹ đưa con đi chơi." Bạch Niên Vũ nói, trên nét mặt hắn lộ ra ý cười.

"Lái xe!" Tiểu Tiểu Diệp ra lệnh.

"Chắc chắn, vợ chồng cái nhau đừng cãi trước mặt gia như vậy?" Tiểu Mân Thầu cười tủm tỉm.

"Lần sau tiểu gia nhất định sẽ rút kinh nghiệm." Bạch Niên Vũ đùa giỡn.

"Bạch Niên Vũ!!!"

"Được rồi, được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Vì là ngày nghỉ nên người tới Thủy Ngư rất đông. Cả ba người phải đứng sấp hàng dài để mua vé.

"Thấy chưa, anh đã bảo rồi. Tới nhà anh xem cá chẳng phải tốt hơn sao?" Bạch Niên Vũ hờn trách Tiểu Tiểu Diệp.

"Ai biết được là đông như thế này cơ chứ?" Tiểu Tiểu Diệp cười khổ. Cứ nghĩ trời lạnh thì sẽ ít người ai ngờ lại....

"Không sao. Chúng ta chờ như vậy cũng được mà. Dù gì chẳng vào, vào muộn một tí cũng chả sao!" Tiểu Mân Thầu hình như không mang nhiều suy nghĩ giống như hai vị người lớn kia.

"Được rồi. Vậy chúng ta cùng chờ." Bạch Niên Vũ cười. Cậu nhóc này quả thật rất đáng yêu, khác với cái tên "Phụ thân" của nó.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai người kia. Bạch Niên Vũ thì đang bế Tiểu Mân Thầu, cười cười nói nói. Cô chợt nhớ tới lời Bạch Niên Vũ nói lúc nãy, "Trông chúng ta hết như gia đình vậy. Ba mẹ đưa con đi chơi." Quả thật hẳn nói cũng không sai lắm. Có lẽ, Bạch Niên Vũ và cô cũng có thể tạo nên một gia đình bình thường.

"Hai người thân nhau quá nên bỏ tôi ra rìa sao?" Tiêu Tiểu Diệp trêu đùa.

Tiểu Mân Thầu nhìn cô, nháy mắt: "Không phải đâu. Ba nuôi và con đang tính chuyện có nên dứt lốt chú bán vé để vào không? Ba nuôi sợ mẹ nuôi đợi lâu thì sẽ giận."

Ba nuôi? Bọn họ tới mức này rồi sao?

"Hai vị đại gia xin hãy tha cho tiểu nhân. Làm ăn quang minh chính đại một chút đi." Tiêu Tiểu Diệp cười khở.

"Vậy chúng ta phải bàn sang kế hoạch khác." Bạch Niên Vũ thất vọng. Thế là hai tên kia lại tiếp tục cuộc thảo luận của mình.

Tiêu Tiểu Diệp chú ý tới mấy cô gái ở hàng bên cạnh mình. Bọn họ đang không ngừng bàn tán về cô và Bạch Niên Vũ.

"Kia chẳng phải là cặp vợ chồng tài phiệt sao?"

"Trời ạ, Bạch Niên Vũ đẹp thật!"

"Bọn họ có con lớn vậy sao?"

"Thật ghen tị với vợ chồng nhà họ."

Bạch Niên Vũ dường như cũng nghe được tiếng xì xào ấy. Anh nở một nụ cười thật tươi, rồi kéo Tiêu Tiểu Diệp lại gần mình, "Bà xã, cẩn thận lạc mất. Lúc đấy anh xót lắm!"

WHAT??? Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên, cái tên này bị bệnh rồi.

"Mẹ, cẩn thận, đừng để bị lạc. Ba lại đau lòng." Tiểu Mân Thầu còn phụ họa thêm.

Tiểu Diệp nở một nụ cười giương gao, hai cái người này...

Bàn tay của cô vẫn đang bị Bạch Niên Vũ nắm chặt, giấy thế nào cũng không lấy ra được. Cô đành làm liều.

"Ông xã, anh nắm tay em chặt quá, em hơi khó chịu!"

Bạch Niên Vũ cũng giật mình vì hành động của cô, vội ngẩng người, cuối cùng thì chuyển sang hạnh phúc. Tay hắn buông lỏng ra, "Bà xã, cẩn thận nhé!"

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt.

Mấy cô gái bên kia thì lại có thêm đề tài để buồn chuyện.

"Cậu xem, Bạch Niên Vũ sủng vợ tận trời rồi!"

"Cứ tưởng là hôn nhân chính trị, ai ngờ là tình yêu đích thực."

"Ghen tị quá! Tôi cũng muốn có một lão công như Bạch Niên Vũ."

Cạn ngôn...Tiêu Tiểu Diệp cứng họng, cô chính là "mua dây buộc mình rồi".

Cuối cùng cũng mua được vé vào Thủy Ngư, Tiêu Tiểu Diệp tạ ơn trời. Nếu còn ở đó thêm phút giây nào nữa thì nhất định cô sẽ độn thổ vì xấu hổ mất.

Thủy Ngư là một tổ hợp khu vui chơi giải trí bao gồm thủy cung và một chuỗi trò chơi ngoài trời. Cả ba người bọn họ vào thủy cung đầu tiên.

Tiểu Mân Thầu vừa bước vào thì đã vui mừng òa lên. Cậu nhóc cứ nhìn chăm chăm vào những con cá đang bơi xung quanh cậu. Thủy cung này được thiết kế rất đặc biệt, toàn bộ khu này đều nằm trong nước. Khu tham quan khiến cho ta cảm thấy như đang vào không gian Đại dương bao la xanh thẳm với đường hầm có mái vòm cong dài, sẽ có cảm giác như những thợ lặn chuyên nghiệp, được khám phá đến tận cùng các góc độ và các hoạt động của sự sống dưới đáy đại dương với những rạn san hô nhiệt đới hay những rạn đá ngầm dốc đứng cùng vô vàn loài cá sặc sỡ với thân hình kỳ quái như cá Lưỡi dao có thân hình mỏng dính y hệt lưỡi dao và đầu chúc xuống đáy; cá Mao tiên với các tia vây ngực tỏa rộng dài, mềm mại, uyển chuyển như những nàng tiên đang khiêu vũ.. tận mắt chứng kiến những "hung thần" của đại dương như các loài cá Mập vây trắng ;cá Mú nghệ kích thước khổng lồ, cá Đuối màng... và hàng trăm loài cá và sinh vật biển kỳ thú khác.

"Ba nuôi, cá mập kia!" Tiểu Mân Thầu kéo tay Bạch Niên Vũ chỉ về phía một con cá mập đang bơi lượn trên đầu cậu.

" Thích không?" Bạch Niên Vũ cười nhìn cậu nhóc.

" Thích chứ." Tiểu Mân Thầu đắm chìm trong sự vui sướng của bản thân.

" Tiểu Mân Thầu, con có biết cá mập là sinh vật như thế nào không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Là cá." Tiểu Mân Thầu trả lời.

" Cá mập là một nhóm thuộc lớp cá sụn, thân hình dễ dàng rẽ nước, có từ 5 đến 7 khe dọc mỗi bên hoặc gần, da có nhiều gai nhỏ bao bọc chống lại, các hàng trong có thể mọc lại được. Cá mập bao gồm các loài với kích cỡ chỉ bằng bàn tay, như *Euprotomiscrus bispinatus*, một loài cá sống dưới đáy biển dài chỉ 22 xentimet, đến cá mập voi khổng lồ *Rhincodon typus*, loài cá lớn nhất với chiều dài 12 mét tương đương với một con cá voi nhưng chỉ ăn sinh vật vật phù du, mực ống và một số loài cá nhỏ khác. Cá mập bò *Carcharhinus leucas* còn được biết đến nhiều nhất nhờ khả năng bơi được trong cả nước ngọt và nước mặn, thậm chí là ở các vùng châu thổ. Cá mập được cho là xuất hiện cách đây hơn 420 triệu năm, trước cả thời kỳ xuất hiện khủng long...." Tiểu Tiểu Diệp trả lời một mạch, cô dần nhỏ giọng lại. Tiểu Mân Thầu và Bạch Niên Vũ đều nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ.

" Không cần nhiều thế đâu. Em chỉ cần nói cá mập là một loài cá là được. Còn mấy thứ khác thì không cần." Bạch Niên Vũ cười cười. Bà xã của hắn quả thật quá yêu Sinh học rồi.

" Đứng đấy. Dù mẹ có giải thích thì con cũng chả hiểu đâu." Tiểu Mân Thầu chu chu cái miệng.

"" Vậy thì, cá mập là một loài cá sống ở đại dương." Tiểu Tiểu Diệp đành phải nói lại. Cô quên mất, mấy cái định nghĩa này đối với trẻ con chẳng qua chỉ là một câu nhảm chán.

" À." Tiểu Mân Thầu gật đầu rồi lại bắt đầu ngắm nghía thủy cung.

Xem chán chê thì cuối cùng Tiểu Mân Thầu cũng chịu ra khỏi Thủy Cung.

" Sau khi con xem xong thủy cung, con rút ra được một kết luận." Tiểu Mân Thầu háo hức nói.

" Kết luận gì?" Bạch Niên Vũ hỏi. Hắn đi cả vòng chỉ vòng chỉ có thể cảm nhận được một điều là hồ cá nhà hắn vẫn hơn. Mấy con cá này đều chẳng đáng yêu bằng các bảo bối bé nhỏ của hắn.

" Ham chơi thì mới chán. Con đi cả một vòng thủy cung thì chân tay đã ra rời rồi." Tiểu Mân Thầu thở dài.

Đây cũng được xem là kết luận hay sao?

Bạch Niên Vũ cười, cái tên nhóc này thật là thú vị! Càng ngày hắn càng thích.

" Bạch Niên Vũ, anh trông Tiểu Mân Thầu giúp tôi nhé. Tôi đi mua nước." Tiểu Tiểu Diệp nói.

" Bà xã, nhớ mua cho anh với." Bạch Niên Vũ với cái giọng điệu ngọt ngào.

Tiểu Tiểu Diệp sờn cả da gà, Bạch Niên Vũ càng ngày càng có vấn đề về thần kinh. Cô nhanh chóng tránh đi.

Bạch Niên Vũ nhìn bộ dạng sững sốt của Tiểu Tiểu Diệp thì hài lòng. Bà xã của hắn rất là đáng yêu!

Bạch Niên Vũ chợt nhận ra Tiểu Mân Thầu tự nhiên trở nên khác lạ. Hắn theo ánh nhìn của cậu bé mới nhận ra cậu đang nhìn một gia đình. Gia đình ấy rất hạnh phúc, cô con gái được người bố bế lên tay, bên cạnh là người mẹ đang chỉ cho cô bé việc gì đấy.

Bạch Niên Vũ hiểu ra ngay.

"Tiểu Mân Thầu, liệu rằng khi dùng ánh mắt ghen tị để nhìn hạnh phúc của người khác có phải là cách hay để bản thân bớt tổn thương."

Tiểu Mân Thầu giật mình, cậu ngược nhìn Bạch Niên Vũ. Từ ngạc nhiên chuyển thành bi thương, dỗi hờn. Cậu nhỏ giọng nói:"" Cháu cũng muốn có một gia đình hoàn chỉnh, cháu cũng muốn có ba."

Bạch Niên Vũ bế Tiểu Mân Thầu, ôn nhu: " Không ai là không muốn có một gia đình hoàn hảo cả. Chú có thể đảm bảo với cháu là cháu có gia đình rất hoàn mỹ. Ba cháu, không lâu nữa đâu sẽ xuất hiện. Thực ra ba cháu vẫn luôn ở bên cạnh cháu, nhìn cháu khôn lớn."

" Vậy sao ba không xuất hiện ngay bây giờ ạ? Tại sao lại để cháu và mẹ bơ vơ." Tiểu Mân Thầu mắt đỏ hoe.

" Không phải là không xuất hiện mà là không thể. Vào đúng thời điểm, cháu sẽ tự khắc biết." Bạch Niên Vũ nhẹ nói. Anh biết, 5 năm qua, không một ngày nào là Thẩm Hạ Thiên thôi nhớ vợ con của mình. Mỗi lần say rượu, cái tên đầu tiên hắn nhắc đến cũng là Cung Ân Thần và Thẩm Niên. Mỗi lúc cô đơn, hắn đều im lặng ngồi trong phòng lên xem những bức ảnh chụp trộm hai mẹ con rồi lại rơi nước mắt.

"Cháu hi vọng, một ngày không xa, ba cháu sẽ xuất hiện."

"Rồi ngày ấy cũng sẽ đến."

"Chú, ba của chú là người như thế nào?" Tiểu Mân Thầu hỏi.

Bạch Niên Vũ khựng người. Câu hỏi này quá khó, đấy chính là vết thương trong lòng của anh. Ba anh là người như thế nào? Ông ấy là người sẵn sàng để cho người thân yêu của mình đâm một nhát mà vẫn không hề oán trách. Bị chính vợ và con trai hạ độc vẫn còn cười được, nói bản thân hạnh phúc.

"Trên cả vĩ đại! Một ngôn từ không thể diễn tả." Bạch Niên Vũ nói.

Anh cũng giống như Tiểu Mân Thầu, cũng đã từng ghen tị với niềm hạnh phúc của người khác, để oán trách sự đời. Để mong có một hạnh phúc trọn vẹn.

"Chú biết ba cháu sao?" Tiểu Mân Thầu ngạc nhiên.

"Ừm."

"Vậy cháu có giống ba không?"

"Giống. Đặc biệt là đôi mắt xanh này."

Đôi mắt xanh! Trong đầu Tiểu Mân Thầu chợt xuất hiện một người, có đôi mắt giống cậu, là chú đã khiến mẹ khóc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Tieu Tiểu Diệp cuối cùng cũng mua được nước. Người chen chúc nhau, khó khăn lắm mới tới lượt. Khi cô về thì thấy hai ông tướng kia vẫn còn nhân nhả buồn chuyện.

"Này, hai người định nói tới bao giờ nữa hả?" Tiếng của Tieu Tiểu Diệp làm cho hai người kia giật mình.

"Bà xã, cuối cùng em cũng về... Suýt nữa thì anh đã chạy đi tìm em rồi!" Bạch Niên Vũ cười.

"Với cái bộ dạng của anh thì sẽ không có chuyện đó đâu." Tieu Tiểu Diệp lườm. Cái bộ dạng nhân nhả nói chuyện này thì...

"Bà xã, em phải tin tưởng anh." Bạch Niên Vũ tỏ ra ủy khuất.

"Thôi thôi, uống nước đi." Tieu Tiểu Diệp đưa chai nước cho hai người.

Hai tên kia hí hửng đón lấy, bắt đầu bồi bổ năng lượng.

"Sao em đi lâu vậy?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Người đông." Tieu Tiểu Diệp nhàn nhạt trả lời.

"Thế sao không gọi cho anh, chỉ cần một câu của anh đảm bảo có cả xe nước trước mặt em." Bạch Niên Vũ ngạo mạn.

"Được rồi, chẳng phải tôi cũng đã mua về thì anh uống cho tôi cái." Tieu Tiểu Diệp thở dài, tại sao cái tên này cứ một lúc là lại động kinh lên vậy.

"Tiểu Mân Thầu, hôm nay chơi có vui không vậy?" Tieu Tiểu Diệp thắt dây an toàn cho cậu nhóc, dịu dàng nói.

"Vui lắm ạ. Rất lâu rồi con mới được đi chơi." Tiểu Mân Thầu phấn khích.

"Vậy lần sau chúng ta đi tiếp nhé!" Tieu Tiểu Diệp cười, xoa đầu cậu nhóc.

"Vâng ạ!"

Bạch Niên Vũ bị bỏ rơi mặt mũi đen sì, ủy khuất nói.

"Tiêu Tiểu Diệp, tại sao em lại không hỏi thăm anh? Dù gì anh cũng là chồng hợp pháp của em mà!"

Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Bạch Niên Vũ, lạnh nói: "Bị bệnh thì về uống thuốc đi, đừng có bám lấy tôi!"

Tiểu Mân Thầu ngạc nhiên hỏi: "Ba nuôi, ba bị bệnh gì vậy?"

Bạch Niên Vũ đau khổ nói: "Căn bệnh mang tên "Tiêu Tiểu Diệp", uống bao nhiêu thuốc cũng không chữa khỏi. Nhưng mà cái người nào đó được mệnh danh "Băng sơn ma nữ- Nữ thần của ngành y" thì lại bỏ mặc làm ngơ. Lương tâm nghề nghiệp vút ở đâu không biết!"

Tiêu Tiểu Diệp bị gọi hồn, miệng giật giật: "Lương tâm chó tha mất rồi."

Bạch Niên Vũ cười: "Có phải là con chó mang tên "Bạch Niên Vũ" không?"

"Mặt anh được cấu tạo từ mấy lớp mô biểu bì vậy?" Tiêu Diệp thật sự kinh ngạc với độ dày của mặt Bạch Niên Vũ.

"Chắc tầm bằng mấy lớp kính chống đạn ấy. Bắn không vỡ đâu, dao cắt qua chỉ chảy vài giọt máu." Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

"Ba nuôi, tại sao mặt phải dày ạ?" Tiểu Mân Thầu ngây thơ hỏi.

"Mặt dày thì mới lấy được vợ. Tu nhân tích đức mấy kiếp mới được." Vũ "mặt dày" lên tiếng.

"Bạch Niên Vũ, anh đừng dạy hư Tiểu Mân Thầu nữa." Tiêu Tiểu Diệp tức giận, cái tên này không chỉ bị rối loạn thần kinh mà còn cả nhân phẩm nữa.

"Dạy hư đâu? Em nói xem nếu không phải nhờ cái bản mặt vừa đẹp trai vừa dày của anh thì làm sao mà rước được em về. Đừng phi báng người ta như vậy! Chẳng lẽ em chưa từng nghe câu "Đẹp trai không bằng chai mặt" sao. Ngay đến cả mọi người còn công nhận một triết lý như vậy thì sao em lại nỡ lòng nói xấu nó." Bạch Niên Vũ khởi động xe, vừa đi vừa thuyết trình.

"Làm ơn hãy trả lại Bạch Niên Vũ của trước đây cho tôi!" Tiêu Tiểu Diệp than trời. Tại sao chỉ mới một tháng mà hắn đã thay đổi như vậy. Tăng băng ngàn năm đi đâu rồi?

"Anh lúc nào mà chả như này. Chẳng qua là lúc trước muốn gây ấn tượng với em, khiến em chịu ký vào ô phối ngẫu nên mới như vậy thôi." Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp ba đường hắc tuyến nổi lên.

Tiểu Mân Thầu ngồi phía sau thì bụm miệng cười, thế giới của người lớn quả nhiên thú vị.

"Anh đây, một kẻ si tình,

Dâng cả thế giới gửi tặng em.

Đêm đêm nhớ em da diết,

Chỉ đợi bình minh tới gặp em..."

Bạch Niên Vũ bật nhạc để xua tan căng thẳng. Tiếng hát du dương vang lên, đánh tan sự ngột ngạt.

Tiêu Tiểu Diệp biết bài hát này, rất nổi tiếng. Hình như là bài "Kẻ si tình" thì phải, mấy cô y tá ở bệnh viện thường ngâm nga ca khúc này.

Bạch Niên Vũ đột nhiên hát. Giọng hát của anh ta trầm trầm, rất hay.

"Anh đây si tình là hạng một

Da mặt chai rồi nên chẳng lo

Bất luận là thứ mà em muốn

Anh đây tình nguyện xin xông pha..."

Tiểu Mân Thầu thán phục nhìn Bạch Niên Vũ, miệng tám tắc khen: "Ba nuôi, ba là số một!"

"Vợ, khen anh một câu đi!" Bạch Niên Vũ ôn nhu nói với Tiêu Tiểu Diệp.

"Khụ...anh hát không tồi!" Tiêu Tiểu Diệp ngại ngại.

Bạch Niên Vũ trong lòng nở hoa, vui mừng nói: "Cảm ơn bà xã đại nhân đã khen!"

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, cúi đầu đi chỗ khác.

" Anh đây si tình là hạng một

Cả đời chỉ lấy có mình em..."

" Diệp, em có sợ anh "hồng hạnh xuất tường" không?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

" Cậu còn không được." Tiêu Tiểu Diệp nhàn nhạt nói.

Bạch Niên Vũ thất vọng." Có ai như em không hả, mong chồng mình đi ngoại tình. Chắc hẳn em chính là bà vợ lí tưởng của tất cả mọi đàn ông trên thế giới."

Tiêu Tiểu Diệp vẫn không lên tiếng, cái lí với tên rối loạn thần kinh chính là đang phi báng IQ của bản thân.

" Nhưng mà em yên tâm. Tôi sẽ không ngoại tình đâu." Bạch Niên Vũ trả lời bằng cái giọng chắc nịch.

" Tại sao?"

" Trong tế bào, nhân điều khiển mọi hoạt động sống của nó. Còn trong Bạch Niên Vũ, Tiêu Tiểu Diệp điều khiển tất cả. Cho nên đời này anh chỉ chịu sự sai khiến của em." Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp tròn mắt. Đây có được xem như là một lời tỏ tình không nhỉ? Mặt cô đỏ lên.

" Con có thể được ăn những món này sao?" Tiểu Mân Thầu chỉ vào thực đơn toàn hải sản.

" Tất nhiên là được." Bạch Niên Vũ cười.

" Không thể." Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

Vui còn chưa được bao lâu, một câu của Tiêu Tiểu Diệp đã làm cụt hứng.

" Tại sao? Mẹ Tiểu Thần đã không cho con, tại sao mẹ Tiểu Diệp cũng không thể ả?" Tiểu Mân Thầu mếu máo.

" Con bị dị ứng hải sản.Không thể ăn, chẳng lẽ con muốn trở thành con tôm luộc sao. Rồi tới lại nổi vết ban lên thì ai giải hộ con?" Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Được rồi. Không ăn hải sản thì ăn món khác." Bạch Niên Vũ cười.

Bạch Niên Vũ lấy trong túi áo ra một tờ giấy, bắt đầu đọc: "" Thảm Niên không thể ăn hải sản, nếu chú dám cho nó ăn, Gia róc xương. Thảm Niên không ăn được đậu phộng, cho nó ăn, Gia bầm xương...." Một mạch toàn những thứ mà Tiểu Mân Thầu không ăn được, còn kèm theo các lời đe dọa không thể nguy hiểm hơn.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn tờ giấy, thắc mắc." Ai gửi cho anh đây?"

" Thảm Hạ Thiên sợ bảo bối của mình bị anh hãm hại nên viết giấy đe dọa." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp sáng tới giờ vẫn thắc mắc một chuyện, tại sao Bạch Niên Vũ lại tới đúng lúc và biết nhiều như vậy?

" Khai nhanh, anh có phải bè lũ với Thảm Hạ Thiên không hả?"

" Ừ. Sáng nay anh ngồi trên xe nghe Thảm Hạ Thiên dặn dò đủ thứ. Hắn gửi con nhờ anh chăm." Bạch Niên Vũ nói.

" Khốn nạn!" Tiêu Tiểu Diệp chửi bậy.

" Chắc chắn, đừng dạy hư trẻ nhỏ." Bạch Niên Vũ nhắc nhở.

" Anh..." Tiêu Tiểu Diệp tức giận. Cô chính là "dẫn sói vào hang" rồi.

" Cho tôi tổ yến ninh, hoành thánh, mần thầu, vịt quay Bắc Kinh." Bạch Niên Vũ gọi món.

Tiểu Mân Thầu sau khi nghe những món ăn sắp vào bụng mình thì hết ỉu xiu, vui vẻ nói:" Có mần thầu sao? "

" Vì từ nhỏ thích ăn mần thầu, nên được mẹ gọi đặt cho cái tên là ""Tiểu Mân Thầu". Cậu nên gọi cho Thảm Niên món đó." Bạch Niên Vũ nhắc lại lời dặn dò của Thảm Hạ Thiên.

" Ai nói cho chú biết vậy?" Tiểu Mân Thầu hớn hờ.

"Ba cháu." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, tại sao hẳn lại nói như vậy chứ?

Như hiểu được ý nghĩ của Tiêu Tiểu Diệp, Bạch Niên Vũ nhân nhạ nói: "Đừng kéo trẻ con vào rắc rối của người lớn. Chúng không đáng phải chịu."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Hắn nói đúng, Tiểu Mân Thầu không đáng phải chịu.

"Reng...reng...reng...." Chuông điện thoại của Bạch Niên Vũ nổi lên.

Bạch Niên Vũ đứng dậy, ra ngoài nghe máy.

"Tôn Niệm Đan, có chuyện gì vậy?"

"Thời hạn một tháng sắp đến, cậu đưa Tiêu Tiểu Diệp tới để tôi tiêm thuốc." Tôn Niệm Đan từ đầu dây bên kia.

"Được. Buổi chiều cậu qua Tuyết Linh viên đi."

"Được. Với lại bây giờ chuyện thuốc giải rắc rối lắm. Chắc chỉ có bà ta mới có thể làm được." Tôn Niệm Đan thở dài.

"..." Bạch Niên Vũ im lặng.

"Vũ, chỉ có Emma Krisen, nhất định bà ta sẽ..."

"Tôi biết rồi." Bạch Niên Vũ cắt ngang. "Chiều nay cứ thế nhé."

Bạch Niên Vũ tắt máy.

Tại sao lúc nào cũng phải là bà ta cơ chứ! Tại sao mọi rắc rối lúc nào cũng từ bà ta mà ra?

Bạch Niên Vũ tức giận nhưng sớm lấy lại bình tĩnh trở lại bàn ăn, tiếp tục thưởng thức bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

London, Anh...

Emma Krisen im lặng ngồi nhìn vườn Mạn Châu Sa Hoa trước mặt, tìm bà ta nhói lên. Màu đỏ kia khiến cho bà chói mắt, khiến cho bà cảm hờn. "Có đỏ nhưng không xanh, có xanh thì mất đỏ..." Trên đời này tại sao có loài hoa như vậy chứ. Bà càng nhìn, trong đầu lại càng hiện lên bóng hình của một người: cao ngạo, lạnh lùng, vô tình, dịu dàng, ôn nhu... Bà ta khẽ nhìn xuống chiếc vòng trong tay mình, đau lòng cười.

"Bạch Chi, tại sao đã 10 mười năm rồi, anh vẫn chẳng chịu rời đi. Tại sao vẫn còn đứng nơi vườn hoa này nhìn tôi hả? Tại sao lại là đôi mắt hổ phách dịu dàng kia, tại sao không phải là oán hận. Tại sao vào cái ngày ấy lại nói bản thân hạnh phúc?"

Từng giọt nước mắt rơi xuống, lăn trên khuôn mặt diêm lệ của bà ta. Bây giờ khóc có ích gì đâu nữa, Bạch Chi đã sớm xuống nơi cầu Nại Hà rồi.

"Mạn Châu Sa Hoa, hoa ngàn năm nở, ngàn năm rụng, là ngàn năm sinh ra, ngàn năm chết đi. Hoa lá vĩnh viễn không thể gần nhau, dù cùng sống trên một thân cây. " Miệng Emma lầm bầm, lời nguyện mà Thiên đế dành cho Thần Hoa và Thần Lá đã ứng nghiệm lên bà ta. Bà ta có tất cả rồi, có được gia tộc Krisen, có được mọi thứ mà bà ta muốn rồi, thế nhưng cái giá để có được tất cả lại chính là mất đi người đàn ông bà ta yêu và sự xa cách của đứa con ruột thịt. Bà ta nở rộ thì bọn họ biến mất.

Quán gia đường như đã quen với việc gia chủ của mình u buồn ngắm hoa.

"Phu nhân, toàn bộ quyền thừa kế đã được chuyển cho thiếu gia rồi ạ!" Anh ta lịch sự nho nhã nói.

"Jack, anh nói xem, nơi cầu Nại Hà, có còn ai đứng đấy không nhỉ?" Emma không đoái hoài tới câu nói của Jack, bà lặng sang vấn đề khác.

Jack hơi bối rối. Đối với người phương Tây chủ yếu theo Thiên Chúa Giáo thì cầu Nại Hà rất xa lạ.

Emma nhìn thấy sự bối rối ấy, bà chỉ cười nhẹ.

" Cầu Nại Hà là cây cầu ở Địa ngục thứ 10 là ranh giới cuối cùng của Địa ngục, đi qua cầu này, linh hồn sẽ được chuyển đến Phong Đô, là nơi đầu thai chuyển kiếp. Ở đây có vườn Mạn Châu Sa Hoa. Anh có biết tại sao lại có không?"

"..."

" Vì Mạn Châu Sa Hoa tiền thế đã chịu nhiều oan ức, lại thêm oán khí chưa tan, thích hợp để dẫn độ các vong linh lầm lạc trở lại luân hồi, cho nên cuối cùng Thiên đế, Ma vương, Quỷ vương, Tiên tôn quyết định để Mạn Châu Sa Hoa lại bên Nại Hà, suối Hoàng Tuyền hầu dẫn độ vong hồn oán khí trên thế gian. Từ đó, bên bờ Hoàng Tuyền, dưới cầu Nại Hà, cây hoa đỏ rực, yêu dị điểm lệ vô cùng cứ bùng nổ, sinh sôi, dẫn đường cho các đôi tình nhân chia cắt, cho những vong hồn còn nhiều oán khí quay lại luân hồi, nhận lấy nhân quả mà số phận chú định."

" Phu nhân..."

" Anh nói xem, Bạch Chi có đứng đây chờ ta hay đi rồi. Liệu hán có uống canh Mạnh bà để quên ta không?"

"... " Phu nhân hỏi Jack toàn kiến thức phương Đông thế này thì hán làm sao trả lời được.

" Nhất định rồi. Hán sẽ uống thôi! Hán không đợi ta đâu!"

Emma đứng dậy. Lấy tài liệu từ trong tay Jack. Quyền thừa kế, sự nghiệp, tiền tài tất cả đều đã trở thành của Erik Krisen.

" Thông báo với cả thế giới đi! Krisen đổi chủ rồi." Emma nhàn nhạt nói.

" Vâng ạ!" Jack nhận lệnh.

Lần này cả bạch đạo và hắc đạo sẽ xảy ra biến lớn: Bạch gia và gia tộc Krisen cùng chung một chủ.

Emma đi vào biệt thự, mắt nhìn căn phòng đã lâu không được mở. Thở dài. Cánh tay run run mở. Phòng thí nghiệm 20 năm bụi bặm hiện ra trước mặt. Kể từ ngày Erik rời đi, căn phòng này đã bị đóng kín lại, đây là lần đầu tiên được mở ra sau bao năm quên lãng.

Emma nhìn những ống thủy tinh bụi kín, bảng điều chế độc được trên tường nhà. Bà nhớ lại những mảnh kí ức sâu thẳm trong tim: Những giọt nước mắt, sự căm thù, tức giận của Bạch Niên Vũ.

" Mẹ, chỉ cần con điều chế được loại độc này thì con có thể gặp ba phải không?" Bạch Niên Vũ lo ngại hỏi mẹ.

Emma dùng ánh mắt lạnh lẽo để đáp trả lại lời câu hỏi của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ dường như đã biết được câu trả lời, cúi đầu im lặng, tiếp tục làm thí nghiệm.

" Erik, nhớ cho kĩ một điều: Tình cảm dù là loại gì đi chăng nữa thì tất cả đều là độc được. Con cho dù có tạo ra loại độc mạnh, sức hủy diệt kinh khủng thì cũng chẳng thể bì được nó. Cho nên hãy QUÊN ĐI THỨ GỌI LÀ TÌNH CẢM ẤY ĐI." Emma bước ra khỏi phòng thí nghiệm, để lại cho Bạch Niên Vũ một lời khuyên.

"..." Bạch Niên Vũ nước mắt chảy xuống.

Chúc mừng sinh nhật, Bạch Niên Vũ tròn 5 tuổi. Sinh nhật đầu tiên không có ba bên cạnh.

" Ai cho phép con lên lút chạy trốn ra khỏi biệt thự hả?" Emma tức giận. Cô chỉ mới lơ đi một chút là Bạch Niên Vũ đã tìm cách bỏ trốn. Đánh ngã vệ sĩ, phá hủy toàn bộ hệ thống kiểm soát của biệt thự.

" Mẹ, con không muốn, không muốn sống như thế này! Tại sao lại phải là độc được, phải là giết người ạ?" Bạch Niên Vũ khóc.

" CHỈ CÓ NHƯ VẬY THÌ CON MỚI LÀ KẺ MẠNH. MỚI XỨNG LÀ CON CỦA EMMA KRISEN." Emma lạnh nói.

" Không, con muốn gặp ba. Muốn gặp ba!" Bạch Niên Vũ rống lên.

" Gặp ba ư? Ba mày vừa cưới vợ mới đấy, tới mà gặp đi, tới mà xem ba mày hạnh phúc thế nào!" Emma cười khẩy.

Bạch Niên Vũ đau khổ, từng lời nói của mẹ cắt sâu vào trong tim. Ba không cần cậu nữa rồi!

Emma lấy roi da ra, ép cho Bạch Niên Vũ quỳ xuống.

Chát! Roi da quất về tấm lưng nhỏ của cậu, máu chảy xuống, Bạch Niên Vũ không dám rên rỉ.

" NHỚ CHO KÌ, CON LÀ CON CỦA EMMA KRISEN, KHÔNG PHẢI CỦA BẠCH CHỈ!"

Chát! Chát! Chát!

Từng roi, từng roi quất lên. Máu thấm đỏ chiếc áo sơ mi.

Bạch Niên Vũ, chúc mừng sinh nhật 6 tuổi. Đây là sinh nhật đáng nhớ nhất của cậu, ngày mà cậu đau đến tận độ.

Emma tức giận lôi Bạch Niên Vũ xuống tầng hầm. Bạch Niên Vũ vừa thấy tầng hầm thì mặt sợ hãi.

"Mẹ, tha cho con! Con không muốn vào đây đâu!" Van xin tha thiết nhưng chỉ đổi lại sự giận dữ của Emma.

"Không muốn vào sao còn làm trái ý mẹ! Ai cho phép con cứ sống con bé kia hả?" Trăm công đổ bể, tất cả là do thằng con trời đánh này.

"Kì Kì không có lỗi, tại sao mẹ muốn giết em ấy chứ?" Bạch Niên Vũ run rẩy nói.

"Tại sao ư? Vì con bé kia chính là vật cản đường, nó làm con yếu mềm, nhưng con của Emma Krisen thì không thể yếu mềm, chỉ có thể là kẻ mạnh."

Rầm! Cả người của Bạch Niên Vũ bị ném mạnh xuống sàn.

Bạch Niên Vũ gượng dậy. Hốt hoảng nhìn xuống sàn kính, những con cá vối hàm răng sắc nhọn đang lao về phía cậu tới tấp. Chúng muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

"Mẹ ơi! Tha cho con đi! Lũ cá muốn giết con!" Cậu không ngừng đập mạnh về phía cánh cửa, tiếng hét của cậu vang khắp nơi nhưng đáp lại chỉ là tiếng vọng.

Sinh nhật vui vẻ, Bạch Niên Vũ tròn 10 tuổi.

"Giết nó!" Emma đưa khẩu súng lục cho Bạch Niên Vũ. Ánh mắt bà ta hướng về phía con chó cưng của Bạch Niên Vũ.

"Con không thể!" Bạch Niên Vũ lắc đầu.

"Tại sao lại không thể?" Emma dịu dàng hỏi.

"Bởi vì Pol là món quà đầu tiên mẹ tặng cho con kể từ khi không có ba." Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

"Thế à?" Emma khẽ vuốt tóc Bạch Niên Vũ. "Con có thích nó không?"

"Thích!"

"Đoàng!" Viên đạn bắn thẳng vào con chó.

Bạch Niên Vũ hoảng hốt. Mẹ vừa bắn Pol, máu chảy trên sàn đá cẩm thạch. Cậu định chạy lại thì đã bị Emma kéo về.

"Đừng bao giờ yêu thích cái gì cả, chúng là điểm yếu của con. Cần phải trừ khử, tránh để lại hậu họa về sau!"

Bạch Niên Vũ trơ mắt nhìn Pol đau đớn. Ánh mắt tuyệt vọng hướng về cậu.

Tuổi mới thêm trưởng thành, Bạch Niên Vũ 12 tuổi.

"Erik, con có muốn về với ba không?" Emma hỏi Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ ngạc nhiên. Cậu không thể tin được.

"Muốn hay không?" Emma nhấn mạnh.

"Muốn." Bạch Niên Vũ nói.

"Tốt. Ta cho con về." Emma cười.

"Thật sự?"

"Thật." Emma cầm chiếc bình nước nóng lên, ngắm nghía. "" Nhưng mà..."

" Gì ạ?"

" Nếu con muốn trở về thì có chút rắc rối." Emma thờ dãi.

" .... "

" Quay người lại "

Ngay lập tức, cả bình nước nóng dội ngay lên lưng của Bạch Niên Vũ. Tàn nhẫn, vô tình... Có người mẹ nào như vậy không?

Bạch Niên Vũ vì đau mà ngã xuống. Da của hắn đang bị thiêu cháy. Máu chảy đầm đìa.

" Gọi bác sĩ!" Emma nhàn nhạt nói.

Khi được cấp cứu, vết bỏng của Bạch Niên Vũ đã nhiễm trùng. Hắn vật lộn suốt 4 tháng đau đớn trên giường bệnh với đồng thiết bị y tế. Emma lại tiếp tục chuẩn bị bàn cờ của mình.

Sinh nhật 14 tuổi, Bạch Chi khởi kiện dành quyền nuôi con một lần nữa với Emma. Những bằng chứng về việc bạo hành đã được phơi bày. Bạch Chi thắng, nuôi Bạch Niên Vũ. Emma chỉ cười lạnh, " Thua thì thôi."

Bạch Niên Vũ tức giận hét trong điện thoại với Emma.

" Tại sao lại lừa con? Tại sao lại hạ độc ba?"

" Vì hắn là điểm yếu của ta."

" Nếu một ngày con cũng là điểm yếu của mẹ thì mẹ cũng giết con sao?"

" Không. Ta sẽ tự sát."

" Mẹ tại sao lại độc ác như vậy chứ?"

" Vì ta là Emma Krisen, chỉ có độc ác."

" Xem như đây là lần cuối tôi gọi bà là mẹ."

" Cảm miệng. Con mãi là con của Emma Krisen."

" Cảm ơn món quà sinh nhật tuổi 23 của bà. Tôi đã có sinh nhật rất đáng nhớ!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Emma Krisen nhớ tới những điều mình đã làm với Bạch Niên Vũ thì tim quặn đau.

Ép con trở thành kẻ mạnh cũng chỉ vì muốn con có thể trưởng thành nhanh, có thể đương đầu với khó khăn trong thế giới ngầm.

Đánh con, nhìn thấy những vết thương chạy dài trên lưng con, tối hôm đó, bà đã tự dùng gia pháp để hành hạ bản thân.

Ném con vào tầng hầm, nghe tiếng con gào thét, bà đứng ngoài đếm đo bao lần định mở cửa.

Đổ nước nóng lên người con, nhìn con đau đớn trên giường bệnh, bà cũng tự trừng trị mình, dùng nước nóng hắt đổ lên tay phải, khiến bà trở thành phế nhân.

Năm xưa vì gây ra lỗi lầm quá lớn, giết chết Bạch Chi và Lâm Tiểu Yên nên mấy năm nay bà đã ngày đêm cố gắng nghiên cứu ra thuốc giải " Hoa hồng sắt".

Những kẻ khác nói bà ác độc, nói bà máu lạnh nhưng bọn họ lại không biết rằng bà đã chịu những tổn thương gì cả.

Emma cười nhạt, lấy trong túi áo ra một quyển sổ nhỏ, đây chính là tâm huyết 10 năm của bà, thuốc giải "Hoa hồng sắt" sắp hoàn thành rồi. 10 năm, chuộc tội, chuộc lỗi lầm. Cánh tay bà run run, cả người bà đau đớn, ngã xuống sàn nhà. Cơ thể không ngừng co quắp lại. Từng tế bào đang bị tàn phá.

"Phu nhân..." Quân gia hốt hoảng chạy vào.

Quân gia đỡ Emma dậy, lấy ống tiêm ra, nhanh chóng cấp cứu. Con co giật cuối cùng cũng dừng lại, Emma dần tỉnh táo lại.

"Phu nhân, bà đã thấy đỡ chưa?" Jack dịu dàng lên ghế ngồi.

"Tôi ổn rồi. Anh không cần bận tâm." Emma nhẹ nói.

"Phu nhân, có cần gọi thiếu gia về không?" Jack hỏi.

"Tự khắc nó sẽ đến đây." Emma đứng dậy, rời khỏi phòng.

"..."

Trung Quốc.

Bạch Niên Vũ lái xe chở Tiêu Tiểu Diệp và Tiểu Mân Thầu về tới Tuyết Linh Viên thì đã hai giờ chiều. Nhìn hai người kia vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ thì Bạch Niên Vũ khẽ cười. Không vội đánh thức, Bạch Niên Vũ mở cửa đi ra trước. Thân Dực vừa gặp Bạch Niên Vũ thì đã nhanh chóng thông báo.

"Gia, bên Krisen đã hành động rồi ạ."

"Mẫu thân đại nhân quả nhiên nôn nóng quá!" Bạch Niên Vũ cười. "Kệ. Đi xử lý công việc đi."

Tiêu Tiểu Diệp tỉnh dậy, đập ngay trước mắt là cảnh hai hàng tử đằng tím ngắt. "Thôi rồi. Lại chạy vào hang cọp rồi."

Tiểu Mân Thầu vẫn ngủ ngon trên người cô. Mở cửa xe, bế Tiểu Mân Thầu. Lại đập vào mắt cảnh Bạch Niên Vũ đang trầm tư ngồi trên băng ghế đá. Đường như nhận ra ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, Bạch Niên Vũ xoay người lại.

"Tỉnh rồi à?"

"Ừ."

"Tỉnh rồi thì tốt. Để anh giúp em bế Tiểu Mân Thầu." Bạch Niên Vũ đi về phía Tiêu Tiểu Diệp, nhẹ nhàng bế Tiểu Mân Thầu. "Vào nhà thôi!"

Tiêu Tiểu Diệp thuận theo. Bạch Niên Vũ bế Tiểu Mân Thầu đi vào phòng ngủ. Chắc chắn là cậu nhóc không lăn xuống đất rồi mới đi xuống phòng khách. Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn đang ngồi thờ thẩn trên ghế. Thỉnh thoảng tay đưa về phía sau lưng, chắc là độc lại phát tác rồi.

- Đau lắm sao? - Bạch Niên Vũ ân cần hỏi.

- Như kim đâm vào cột sống vậy.

- Tí nữa Tôn Niệm Hàn sẽ tới, anh ta sẽ tiêm thuốc cho em.

Tiêu Tiểu Diệp hơi khựng lại, cái tên "Tôn Niệm Hàn" khiến cô giật mình. Dẫu biết sẽ phải tiếp xúc nhưng không ngờ lại với thân phận như này. Lần trước gặp mặt nhau, cứ ngỡ đã quên nhưng hóa ra chỉ cần nghe tên thì lòng lại xao động, lần này cũng vậy.

Bạch Niên Vũ thu hết biểu hiện của Tiêu Tiểu Diệp, bàn tay nắm chặt lại. Hóa ra, cô vẫn còn quan tâm đến Tôn Niệm Hàn, hẳn nên có biểu hiện gì đây.

"Diệp, anh có chuyện cần đi xử lý, em ở nhà cẩn thận." Bạch Niên Vũ lạnh nói rồi cao ngạo rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Cô cũng không ngồi lại phòng khách nữa mà đi lên tầng hai, về phía căn phòng mà Tiểu Mân Thầu đang ngủ.

Bạch Niên Vũ vừa ra tới cửa biệt thự thì đã bắt gặp Tôn Niệm Hàn.

"Đến rồi à?"

"Ừ."

"Cô ấy đang ở đâu?"

"Phòng ngủ."

Tôn Niệm Đan hơi giật mình nhưng nhanh chóng điều chỉnh lại nét mặt.

" Bạch Niên Vũ, anh đã sớm biết rồi đúng không? " Tôn Niệm Hàn hỏi.

Không quá bất ngờ với những gì mà Tôn Niệm Hàn hỏi, Bạch Niên Vũ cười, " Đúng vậy."

" Biết rồi mà vẫn còn để tôi tiếp xúc với cô ấy. Anh quá cao thượng. Không sợ tôi thừa nước đục thả câu sao?" Tôn Niệm Hàn cũng cười.

" Cậu còn tư cách ư?" Bạch Niên Vũ mĩa mai.

"..." Tôn Niệm Hàn im lặng, quả thật hắn đã không còn tư cách nữa. Ngày ấy, khi tổn thương nhau đã sớm mất hết tư cách rồi.

" Em họ, chăm sóc vợ anh cẩn thận một chút. Cô ấy mới bị anh làm cho mệt lắm." Bạch Niên Vũ vỗ vai Tôn Niệm Hàn. Ý tứ trong từng câu nói bộc lộ rõ ràng.

" Yên tâm. Chị dâu sẽ được em tôn thờ như Thánh mẫu Maria vậy." Tôn Niệm Hàn gượng nói.

" Tốt." Bạch Niên Vũ cười lớn.

" Anh không giận sao?" Tôn Niệm Hàn lạnh hỏi.

" Giận, đau nhưng liệu cô ấy có thấu." Bạch Niên Vũ trả lời rồi rời đi.

Tôn Niệm Hàn cười khẩy, đúng vậy, Tiêu Tiểu Diệp là kẻ vô tình nhất mà hắn từng gặp. Lần trước gặp mặt, cô không nhận ra hắn, ánh mắt xa lạ khiến cho người ta cảm ghét. Nhưng mà lần này thì liệu cô có còn đóng kịch được nữa hay không?

Tôn Niệm Hàn đi vào phòng khách, thấy Tiêu Tiểu Diệp đã đứng nơi ban công tầng hai nhìn hắn. Chắc cuộc nói chuyện lúc nãy cô cũng nghe được không ít.

" Tiêu sư muội, gặp anh không vui sao?" Tôn Niệm Hàn cười, mĩa mai không che giấu.

" Anh không cần làm như vậy!" Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Đúng rồi, cái giọng nói như hầm băng, ánh mắt vô tình đến sồn da, chính là Tiêu Tiểu Diệp của thuở nào. Tôn Niệm Hàn hoài niệm. Năm năm vẫn không đổi.

" Chị dâu, thỉnh cầu chị xuống đây để em tìm cho chị!" Tôn Niệm Hàn cung kính.

Tiêu Tiểu Diệp nghe hai chữ " chị dâu" thì nhói lên. Chân hơi cứng nhắc lại, rồi cũng bước xuống cầu thang. Thần Tự cũng từ đâu xuất hiện, mang theo hộp thuốc đi vào.

" Tôn thiếu gia, thuốc đây ạ!"

Tôn Niệm Hàn ngồi xuống ghế salon, mở hộp thuốc ra, bắt đầu điều chế. Tiêu Tiểu Diệp nhìn thao tác của anh ta, dần ghi nhớ cách chế thuốc.

Khi đã điều chế xong, Tôn Niệm Hàn dùng ống kim tiêm hút dịch.

" Nhớ kĩ cách pha thuốc chưa?" Tôn Niệm Hàn hỏi. Nhìn cái cách chăm chú kia của Tiêu Tiểu Diệp khiến hắn buột miệng hỏi. Thói quen từ lâu rồi.

Tiêu Tiểu Diệp giật mình, mỉm cười: "" Thuộc rồi."

" Tốt. Ngồi xuống đưa tay ra." Tôn Niệm Hàn ra lệnh.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì, ngồi bên cạnh hắn, kéo tay áo lên. Tôn Niệm Hàn sát trùng rồi bắt đầu tiêm. Mũi kim lạnh ngắt xuyên qua từng tế bào khiến Tiêu Tiểu Diệp hơi chau mày. Rút kim, Tôn Niệm Hàn lấy urgo (băng cá nhân) dán lên.

Tôn Niệm Hàn đứng dậy, thu dọn đồ đạc vào hộp thuốc. Đưa hộp thuốc cho Thần Tự, Tôn Niệm Hàn nhìn Tiêu Diệp, khẽ nói:

" Diệp, yên tâm, anh sẽ giúp em." Nói rồi, anh ta rời đi luôn.

Tiêu Tiểu Diệp ngồi im trên ghế, ngón tay này giờ nắm chặt mới thả lỏng ra.

" Phu nhân, cô không sao chứ?" Thần Tự hỏi.

" Không có chuyện gì."

Tác giả:

- Hung thủ giết mẹ TTD đã xuất hiện rồi. Thuyền Diệp-Vũ sẽ đi về đâu?

- Câu chuyện của Tôn Niệm Hàn và Tiêu Tiểu Diệp là như thế nào?

Các cậu cứ từ từ mà chờ chương nhé, dạo này tôi rất lười viết. Chắc các cậu còn phải chờ lâu lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

"Chủ tịch, với kế hoạch này thì tập đoàn của chúng ta có thể thu tóm thành công Hoa thị." Trưởng phòng chiến lược của tập đoàn Mances trình bày.

"...."

"Chủ tịch, chúng ta...." Anh ta nhắc lại lần nữa.

"Hừ." Bạch Niên Vũ ngồi trên ghế chủ tịch lạnh nói.

"Nhưng chúng ta có thể...." Tên trưởng phòng kia vẫn chưa hết hi vọng.

"Anh không hiểu tiếng Trung sao? Tôi bảo hừ đi. Xác suất thành công của dự án này là rất cao nhưng mà lợi nhuận lại chẳng về đâu cả. Thà rằng tôi từ bỏ một dự án còn con còn hơn là mất trắng tiền." Bạch Niên Vũ ngắt lời.

"Vâng ạ. Chúng tôi sẽ hủy dự án."

"Tan họp. Giải tán." Bạch Niên Vũ nói.

Ngoài Bạch Niên Vũ ra thì phòng họp đã vắng tanh. Tay day day thái dương, Bạch Niên Vũ thở dài. Trong đầu hắn bây giờ đang quay cuồng như chong chóng.

"Reng...reng...reng." Tiếng chuông điện thoại vang lên.

"Alo." Bạch Niên Vũ uể oải nghe máy.

"Cậu bây giờ trở thành ông trùm lớn rồi." Lâm Thiên Dương hào hứng nói bên kia đầu dây.

"Tên bệnh." Bạch Niên Vũ chán nản.

"Này này, đừng hờ hững với tôi như vậy chứ?"

"Tôi tắt máy đây."" Rốt cuộc trại tâm thần làm việc kiểu gì mà sao lại để cho bệnh nhân trốn như vậy chứ?

Bạch Niên Vũ lấy tài liệu trên bàn ném vào sọt rác. Máy cái dự án điên khùng.

"Reng...reng...reng." Điện thoại lại reo.

Bạch Niên Vũ nhìn rồi nghe máy, "Có chuyện gì vậy?"

"Con trai tôi vẫn tốt chứ?" Thẩm Hạ Thiên nói.

"Tốt. Cái người như chú thế mà tại sao lại sinh ra được đứa con như vậy chứ?"

"Nòng nọc tôi tốt."

"Không thể nói chuyện tốt hơn sao?" Nói chuyện với cái tên này đúng thật là nhảm bản mất.

"Cấu tạo DNA của tôi xuất sắc."

"Anh khiến tôi ngạc nhiên."

" Chuyện của anh như thế nào rồi?"

" Chuyện gì?"

" Mọi tình huống đại học của Tiêu Tiểu Diệp."

" Anh nhắc đến là tôi lại đau lòng."

" Với cương vị của người từng trải tôi khuyên cậu một điều: lạt mềm buộc chặt."

" Lỡ buộc không chặt rồi lại chạy đi như vợ anh thì sao?" Bạch Niên Vũ cười, cái tên này thì khác gì anh cơ chứ.

" Bây giờ cô ấy vẫn còn đang ngủ bên cạnh tôi."

" Hào, kế hoạch thành công." Bạch Niên Vũ trầm tư.

" Nhưng mà đối với người cá tính mạnh như Tiêu Tiểu Diệp thì tôi lại khuyên thêm câu nữa."

" Câu gì?"

" Nếu chẳng thể giữ thì hay thả ra. Biết đâu sau này lại quay về."

"... "

" Cậu là người thông minh, cậu hiểu ý tôi mà. "

"..."

"Đối với những kẻ nằm ngoài vòng pháp luật như chúng ta thì nguy hiểm rất nhiều. Cứ giữ mãi một người bên cạnh bản thân, lại biến người ấy thành điểm yếu của mình thì lúc đó, vật hi sinh sẽ là ai?"

" Chỉ trách thế giới của chúng ta quá đen còn của họ lại quá trắng." Bạch Niên Vũ thờ dãi.

" Cậu phải hiểu được rốt cuộc yêu là thứ gì?" Thẩm Hạ Thiên nói.

"... "

" Cảm ơn và chăm sóc con tôi thật cẩn thận."

" Được rồi."

Bạch Niên Vũ tắt máy, đi lại phía cửa kính. Trong lòng bao nhiêu suy nghĩ.

Yêu là gì? Yêu chẳng cũng chỉ là một thứ cảm xúc mà Thượng đế trừng phạt lên con người. Hình phạt là yêu đến khắc cốt ghi tâm, yêu đến ích kỉ, yêu nhưng được đáp lại và yêu đến từ bỏ. Không có hình phạt nào đau khổ bằng yêu rồi bỏ và yêu đơn phương. Nhưng mà Thượng đế cũng ban tặng cho con người ta hai khả năng phi phạm: yêu một người không yêu mình đến tận tâm liệt phế và từ bỏ tình yêu một cách dễ dàng.

Bạch Niên Vũ, anh chọn hình phạt nào? Anh muốn ích kỉ hay muốn cao thượng?

Bạch Niên Vũ suy tính, đắn đo, cuối cùng cũng lấy máy ra gọi điện:

" Thư kí Trương, soạn giúp tôi một cái đơn li hôn."

~~~~~
Tuyệt Linh Viên..

" Mẹ nuôi, bao giờ ba nuôi về?" Tiểu Mân Thầu vừa mới ngủ dậy đã nhớ đến Bạch Niên Vũ.

" Tí nữa ba sẽ về."

" Con thích ba nuôi thế sao?"

" Đương nhiên rồi. Ba vừa đẹp trai, vừa tốt bụng, đặc biệt còn rất yêu mẹ nữa!"

" Tại sao con lại nghĩ rằng ba yêu mẹ?"

" Đến cả người qua đường cũng biết."

" Hà?"

" Mẹ Tiểu Thần nói với con rằng sau này con lớn, khi con yêu một người nào đó thì con phải chăm sóc chu đáo cho cô ấy, đừng để cô ấy rơi nước mắt và không bao giờ để cô ấy chờ lâu."

" Trè con thì biết gì cơ chứ?"

" Tại sao không chứ? Ba nuôi chăm sóc chu đáo cho mẹ này, khiến mẹ cười, và sợ mẹ đợi lâu. Từng ấy lí do đã đủ chưa ạ?"

Tiểu Tiểu Diệp véo má Tiểu Mân Thầu, trẻ con thật ngây thơ. Nhưng những gì nó nói cũng không phải là không đúng.

Nhưng cô chợt nhớ tới bức tranh ở căn biệt thự kia. Bóng lưng 10 năm chờ đợi của Bạch Niên Vũ, lời nói của Thần Tự: "Đây là người con gái rất quan trọng đối với cậu chủ. Cậu chủ yêu cô gái này suốt 10 năm nhưng cô gái này lại chẳng hề hay biết. Chắc là ngay đến cả cậu chủ cô ấy còn không biết nữa!"

Có lẽ không phải là cô đâu, tình yêu của Bạch Niên Vũ không dành cho cô mà là cô gái khác, một cô gái hẳn dành 10 năm để chờ cô quay đầu lại.

1. Cuộc cãi vã giữa kẻ nghèo hèn và tên nhà giàu.

TA: Vũ ca, rốt cuộc anh soạn đơn li hôn làm gì vậy?

Vũ: Muốn biết thì chăm chỉ viết truyện cho tôi nhờ. Bà ngược tôi quá trời rồi, mãi tôi vẫn chưa có được cái Happy Ending này.

TA: Anh không biết thế nào là kiên nhẫn sao?

Vũ: Thần Tự, ném con nhỏ này vào hồ cá cho già.

TA: Anh mà ném tôi là anh vĩnh viễn không được hạnh phúc đâu.

Vũ: Già đây tự viết truyện cho bản thân.

TA: Chú mà tự viết được truyện ư?

Vũ: Nhà gia giàu, gia thuê người về viết.

Thần Tự đi vào.

TA: Chú là ai? Cháu không biết. Chú đi ra đi!!!!

2. Phỏng vấn sơ của Tiểu Tiểu Diệp

TA: Diệp tí, chị thấy em viết về chị như thế nào?

Diệp: Cô ngược tôi quá nhiều.

TA: Chị vẫn là kẻ may mắn đấy.

Diệp: Còn có người hơn tôi sao?

TA: Đương nhiên.

Diệp: Kệ mẹ nó. Tí tí không quan tâm.

TA: Chị thấy Bạch Niên Vũ như thế nào?

Diệp: Trại tâm thần nào để sống bệnh nhân nguy hiểm như Bạch Niên Vũ vậy?

TA: Bệnh viện Tĩnh gia, hình như là bệnh nhân của bác sĩ Tiểu Tiểu Diệp.

Diệp đen mặt.

TA: Nghe nói IQ chị 186. Thế mà sao EQ chị thấp như vậy?

Diệp: Do cái con điên tác giả.

TA: Thông báo với các bạn đọc rằng tôi bị xúc phạm nặng nề, nghỉ viết truyện đây.

Diệp: "" Có biết khi em bảo anh đi, là chỉ mong anh sẽ ở lại?"

TA: Tạm thời thay đổi ý định.

~~~~~"

"Anh sai rồi, anh lỡ yêu em mất rồi Tiêu Tiểu Diệp à! Em biết không, em mãi là sự tiếc nuối của lòng anh. Trong biển người mênh mông, quay đầu lại, nụ cười đẹp nhất vẫn là em. Anh đợi nắng, đợi gió, chẳng bằng đợi em cười."

- Bạch Niên Vũ ~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chiếc xe Rolls-Royce màu đen tuyền u ám đi vào cổng Tuyệt Linh Viên thì bầu trời cũng đã sẩm tối. Bạch Niên Vũ ở trong xe vẫn nắm chặt phong bao tài liệu. Khóe miệng điều lên một đường cong hoàn hảo, tất cả đều đặt cược vào đây.

"Gia, đã tới biệt thự chính rồi." Thần Dục thông báo.

"Ừm." Bạch Niên Vũ đẩy cửa xe xuống, đi vào biệt thự.

Tiêu Tiểu Diệp và Tiểu Mân Thầu đang đánh dương cầm. Tiếng đàn du dương thu hút sự chú ý của anh. Hai người, một bé một lớn cùng nhau hòa tấu. Nụ cười rực rỡ khiến cho đêm đông cũng phải ấm hơn. Bạch Niên Vũ ngẩn ngơ. Anh chưa từng thấy cô cười, rực rỡ như vậy. Ngón tay cô múa trên phím đàn, từng nhịp, từng nhịp rót vào tim anh.

Trong đầu anh chợt hiện lên mảnh kí ức, là khi anh bốn tuổi, lúc ba mẹ vẫn chưa li hôn. Cả hai người cũng cùng nhau hòa tấu, tiếng đàn lúc ấy cũng đẹp như thế này! Mỗi khi ba anh đàn xong, lúc nào cũng trêu mếu nhìn mẹ, rồi nhẹ nói: "" Tình yêu có muôn ngàn sắc thái và âm nhạc cũng vậy, những giai điệu không lời mang đến cho trái tim những cung bậc cảm xúc rất đặc biệt, như tình yêu với những điều dịu dàng nhất, bình dị nhất, những bản nhạc tình yêu không lời tuy nhẹ nhàn mà vẫn có thể khiến những trái tim tan chảy và cảm xúc được dâng trào. Cảm ơn em đã cho anh một tình yêu như âm nhạc vậy!"" Nhưng tình yêu ấy được bao lâu, khi những gian dối, những biến cố xảy ra.

Tiếng đàn dừng cũng là lúc Tiêu Tiểu Diệp phát hiện ra Bạch Niên Vũ đang nhìn cô. Khuôn mặt anh mang chút ưu thương khác với vẻ mặt bình thường.

"Bạch Niên Vũ, anh về rồi sao?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng nói.

"Anh về rồi." Bạch Niên Vũ cười.

"Ba nuôi!"" Tiểu Mân Thầu chạy tới ôm lấy chân anh. Cậu nhóc lùn quá còn anh thì cao quá, tạo nên một nghịch cảnh rất dễ thương.

Bạch Niên Vũ bế Tiểu Mân Thầu lên, xoa đầu cậu nhóc.

"Ở nhà ngoan chứ?"

"Ng ngoan ạ."

"Hào."

Tiêu Tiểu Diệp đứng dậy, đi về phía hai người." Tiểu Mân Thầu, xuống đi con. Để cho chú ấy nghỉ chút đã."

Tiểu Mân Thầu ngoan ngoãn nghe lời, tuốt thẳng xuống, đi tới đàn dương cầm, tiếp tục đánh đàn.

Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp, "Diệp, tí nữa chúng ta nói chuyện một chút được không?"

"Được." Tiêu Tiểu Diệp trả lời. "À, thực ra anh cũng không cần phải làm tới mức như vậy đâu."

"Làm gì cơ?" Bạch Niên Vũ ngạc nhiên.

"Chuyện của Mục thị. Dù sao thì cũng cảm ơn anh và cũng muốn nhắc nhở anh rằng anh vừa phá đi sự nghiệp của hơn mấy chục nghìn người." Tiêu Tiểu

Diệp nói. Đây không nên là thái độ của kẻ vừa đi phá miếng cơm manh áo của người khác.

"Chuyện ấy kệ đi. Nếu như nhân viên của Mục thị tới Mances xin việc thì anh sẽ đặc cách cho vào." Bạch Niên Vũ phẩy tay.

Tiêu Tiểu Diệp cười, cô bắt đầu có hảo cảm với Bạch Niên Vũ rồi đấy.

Bữa cơm tối được dọn ra, tất cả món ăn đều là những món phù hợp với Tiểu Mân Thầu và Tiêu Tiểu Diệp. Tiểu Mân Thầu vừa thấy đồ ăn thì mắt đã sáng lên, nhanh chóng cầm cúi ăn. Tiêu Tiểu Diệp ngồi ở một bên chăm sóc cho cậu nhóc. Còn Bạch Niên Vũ thì không ăn, chỗ của anh chỉ có li rượu vang và một ổ bánh mì nhỏ.

"Anh ăn ít vậy sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Anh không có thói quen ăn tối với quá nhiều chất. Thường thì buổi trưa của anh luôn đầy đủ năng lượng nên bữa tối sẽ giảm hàm lượng xuống." Bạch Niên Vũ giải thích.

"Anh giảm cân giữ dáng à?" Tiêu Tiểu Diệp chọc ghẹo.

"Anh sợ sau này anh béo ú, bụng bìa thì sẽ không ai yêu anh!" Bạch Niên Vũ hùa theo.

"...." Tiêu Tiểu Diệp câm nín. Bạch Niên Vũ là cao thủ của cao thủ nói mỉa.

Cánh cửa phòng ăn mở ra, Thần Dục đi vào. Anh ta cúi đầu mỉm cười chào Tiêu Tiểu Diệp. "Phu nhân!"

Tiêu Tiểu Diệp thấy Thần Dục, anh ta không lạnh giống như Thần Tự, nhưng lại tỏa ra khí thế khiến người ta lạnh. Thần Dục nhìn rất quen, hình như cô đã từng gặp ở đâu rồi đấy.

"Thần Dục, có chuyện gì vậy?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Ồ Mĩ đã có phản hồi rồi!" Thần Dục báo cáo.

"Tỉ nữa rồi báo cáo lại." Bạch Niên Vũ phất tay.

"Vâng." Thần Dục nhận lệnh rồi đi khỏi phòng ăn.

"Ăn đi." Bạch Niên Vũ cười.

Ăn xong, Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ ra ngoài nói chuyện. Tiêu Tiểu Diệp nhìn căn biệt thự đồ, sơn gai ốc. Cô vẫn là sợ cái nơi này. Nhưng khi vào, cô lại ngạc nhiên. Toàn bộ biệt thự đã được thiết kế lại, tường biến thành màu trắng sang trọng. Súng, dao đã được thay bởi những bức tranh cổ điển. Tất cả đều thay đổi duy chỉ có bức tranh cô gái kia thì không, nó vẫn nằm trịnh trọng nơi cầu thang, vẫn thu hút ánh nhìn.

"Lần trước Thần Tự nói với tôi là em không thích cách bài trí của căn biệt thự này nên tôi đã cho người thiết kế lại. Em đã đỡ sợ hơn chưa?" Bạch Niên Vũ giải thích. Cử chỉ ôn nhu của anh khiến cho Tiêu Tiểu Diệp xao động.

"Hơn trước rồi."

"Tốt."

"Nhưng sao anh lại làm như vậy cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi. Quan hệ giữa bọn họ cũng đâu có tới mức yêu.

"Đổi cả gang sơn chỉ để lấy lại nụ cười giai nhân." Bạch Niên Vũ cười, nhưng ánh mắt anh lại nhìn về phía bức tranh kia.

"Anh tốt với tôi như vậy để làm gì cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi, tâm trạng cô đang rối bời.

"Bởi vì em giống cô ấy." Bạch Niên Vũ chuyển dời tầm mắt của mình về phía Tiêu Tiểu Diệp. Hóa ra 10 năm anh đánh mất vì chờ đợi lại gần anh đến vậy!

Tiêu Tiểu Diệp giật mình. Tất cả ôn nhu của anh đều chỉ là vì cô giống với cô gái kia ư? Hóa ra cô chỉ là vật thay thế trong anh. Anh không có được người anh yêu nên anh tìm người thay thế. Tim của Tiêu Tiểu Diệp như bị ai bóp chặt vậy.

"Bạch Niên Vũ, anh đang khiến lòng tự trọng của tôi bị phi báng." Tiêu Tiểu Diệp cười lạnh.

"Biết ngay là em sẽ phản ứng như vậy mà." Bạch Niên Vũ thở dài.

Anh đưa phong bao tài liệu cho cô, "Anh biết khởi đầu của chúng ta không mấy tốt đẹp. Anh khiến em gặp quá nhiều nguy hiểm. Nên anh đã làm đơn li hôn. Chúng ta hãy sống thử với nhau trong vòng 6 tháng. Nếu như sống hợp, nảy sinh quan hệ thì chúng ta tiếp tục. Còn không được thì chúng ta sẽ li hôn! Anh không muốn chúng ta sống với nhau mà chẳng có chút tình yêu nào cả."

Tieu Tiểu Diệp nhận phong bao, mở ra, quả thật bên trong là đơn li hôn. Cô chợt thấy rất lạ, nếu như lúc trước nhận được tờ giấy này thì nhất định cô sẽ rất vui nhưng bây giờ lại khác, có chút mất mát.

"Được. Chúng ta chỉ làm vợ chồng trong vòng 6 tháng. Hết hợp đồng thì đường ai nấy đi." Tieu Tiểu Diệp cười, thản nhiên nói.

Bạch Niên Vũ nhìn nụ cười chói mắt kia, tay vo thành nắm đấm, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh. "Bạch phu nhân, hợp tác vui vẻ!"

"Tại sao anh biết chuyện giữa tôi và Tôn Niệm Hàn?" Tieu Tiểu Diệp hỏi. Đây chính là thắc mắc cả chiều của cô.

"Không có chuyện gì về em mà tôi không biết cả, bao gồm cả chu kì sinh lí của em!" Bạch Niên Vũ vô lại nói.

"Tên bệnh!" Tieu Tiểu Diệp thật muốn giết người. Bạch Niên Vũ là tên điên.

"Lí do tôi biết vì tôi quan tâm đến em. Thời gian tôi biết là năm năm trước, khi em còn chưa biết tôi." Bạch Niên Vũ nghiêm túc trả lời.

Năm năm trước? Lúc ấy Tieu Tiểu Diệp và Tôn Niệm Hàn vẫn còn yêu nhau.

"Tôi sẽ cố kiềm chế để bản thân không để ý tới chuyện tình tuổi thanh xuân của em." Bạch Niên Vũ nói.

"...."

Tieu Tiểu Diệp bước ra khỏi biệt thự, để lại Bạch Niên Vũ cô độc ở lại.

"Sau tất cả những gì anh cố gắng, em vẫn chọn cách tuyệt tình nhất để bỏ anh." Bạch Niên Vũ cười khở.

Anh nhìn bức tranh. Vẫn là một người, vẫn là một thái độ, vẫn là làm cho anh say đắm, chỉ tiếc cô lại chẳng say đắm anh.

"Tiểu Diệp, Tiểu Mân Thầu có ngoan không?" Cung Ân Thần gọi điện cho Tieu Tiểu Diệp. Giọng cô khá khảm hơn, không rầu rầu như lúc sáng.

"Rất tốt. Cậu nhóc được Bạch Niên Vũ chăm sóc rất chu đáo." Tieu Tiểu Diệp hào hứng nói.

"Lão công của cậu thật tốt." Cung Ân Thần nói.

"Ân Thần, cậu đã bao giờ nghĩ rằng Thẩm Hạ Thiên chưa từng đối xử tệ bạc với mẹ con cậu chưa?" Tieu Tiểu Diệp hỏi. Sáng nay, lúc Bạch Niên Vũ đưa ra một loạt danh sách kia thì cô đã hoài nghi, liệu Cung Ân Thần đã hiểu lầm Thẩm Hạ Thiên.

"Rồi. Tôi đã suy nghĩ về điều đấy hơn ngàn lần. Phải chăng những tổn thương mà anh ấy gây ra cho tôi chỉ là giả dối, nếu như vậy thì tôi rất vui, bởi cho đến cuối cùng trong ván cờ của chúng tôi, cả hai đều thua. Chẳng ai lợi thế hơn ai! Bây giờ, tôi vẫn còn tự hỏi, Thẩm Hạ Thiên yêu tôi phải không?" Cung Ân Thần nghẹn ngào.

"Cậu và anh ta lại có biến à?" Tieu Tiểu Diệp hỏi.

"Tôi chẳng rõ nữa. Cậu biết không, khi cậu và Tiểu Mân Thầu rời đi, Thẩm Hạ Thiên đã tới, anh ấy tới giúp tôi chuẩn bị hành lí, đặt vé máy bay ngồi bên cạnh tôi, rốt cuộc đây là gì? Yêu sao? Nhưng ngày mai hai chúng tôi ra tòa rồi." Cung Ân Thần kể.

"Cậu hối hận rồi à?"

"Tôi hoài nghi một việc, năm năm trước, lúc tôi đặt bút kí vào đơn li hôn có phải là quyết định sai lầm hay không? Khi ngòi bút chạm vào giấy, sợi tơ duyên giữa chúng tôi cũng đứt. Tôi và anh ấy chính thức mất nhau, làm lỡ một giây, ân hận cả đời."

"Tôi chẳng thể dành cho cậu lời khuyên nào cả. Tôi bây giờ cũng đang phải đối mặt với Bạch Niên Vũ."

"Bạch Niên Vũ là người đàn ông rất tốt. Cậu còn nhớ năm năm trước, cái ngày mà tôi bị động thai khi li hôn không? Là Bạch Niên Vũ đã đưa tôi vào viện, là anh ấy đã chăm sóc tôi. Cậu phải rất hạnh phúc khi lấy được người như vậy. Cho nên hãy cố gắng tiếp nhận anh ấy, đừng vội vàng kí vào đơn li hôn, kéo hối hận." Cung Ân Thần nhẹ nói với Tieu Tiểu Diệp.

"Chỉ sợ rằng anh ấy lại không yêu tôi, khi tôi cố gắng tiếp nhận anh ấy." Tieu Tiểu Diệp thở dài.

"Sao không thử? Ngay đến cả băng khi gặp nhiệt độ cao cũng tan chảy, huống gì là con người!"

"..."

"Hay là cậu vẫn còn vấn vương tên họ Tôn kia?" Cung Ân Thần nghi hoặc.

"Tôi..."

"Biết ngay mà! Nếu cậu vẫn còn thì hãy hiểu rằng, người yêu cũ chẳng qua cũng chỉ là sự nuối tiếc của thanh xuân, chỉ là mảnh kí ức nhỏ trong vô vàn mảnh lớn, hạt cát giữa sa mạc. Tôn Niệm Hàn tốt, tôi thừa nhận, nhưng liệu có phải bến đỗ an toàn của cậu?"

"Vậy còn Thẩm Hạ Thiên thì sao? Đây có phải là bến đỗ an toàn?"

"Cậu biết không? Cậu chưa từng yêu sâu đậm, chưa từng trải qua việc nhớ nhưng ai đó 15 năm, cậu sẽ không hiểu được, đợi và yêu là đau như thế nào! Tôi giành 15 năm yêu Thẩm Hạ Thiên, nên tôi sẽ không để 15 năm ấy của tôi là phung phí. Anh ấy không yêu tôi cũng được, nhưng anh ấy phải trả cho tôi 15 năm duyên phận."

"Cung Ân Thần, nếu người cậu yêu xem cậu là thể thân của kẻ khác thì sao?"

"Vậy thì tôi sẽ cố gắng để bản thân trở thành người đáng được kẻ khác thể thân."

"Cậu nói như người từng trải vậy?"

"Không. Là người đã từng coi ai đó và thể thân của ai đấy."

"Thôi. Cậu muốn nói chuyện với bảo bối không?"

"Có."

"Hào. Tôi chuyển máy cho cậu."

----- Trích dẫn-----

"Khi ngòi bút chạm vào giấy, sợi tơ duyên giữa chúng tôi cũng đứt. Tôi và anh ấy chính thức mất nhau, làm lỡ một giây, ân hận cả đời."

"Nếu cậu vẫn còn thì hãy hiểu rằng, người yêu cũ chẳng qua cũng chỉ là sự nuối tiếc của thanh xuân, chỉ là mảnh kí ức nhỏ trong vô vàn mảnh lớn, hạt cát nơi sa mạc."

"Cậu chưa từng yêu sâu đậm, chưa từng trải qua việc nhớ nhưng ai đó 15 năm, cậu sẽ không hiểu được, đợi và yêu là đau như thế nào! Tôi giành 15 năm yêu Thẩm Hạ Thiên, nên tôi sẽ không để 15 năm ấy của tôi là phung phí. Anh ấy không yêu tôi cũng được, nhưng anh ấy phải trả cho tôi 15 năm duyên phận."

_ Cung Ân Thần _

"Không có chuyện gì về em mà tôi không biết cả, bao gồm cả chu kì sinh lí của em!""

"Sau tất cả những gì anh cố gắng, em vẫn chọn cách tuyệt tình nhất để bỏ anh."

"Vẫn là một người, vẫn là một thái độ, vẫn là làm cho anh say đắm, chỉ tiếc cô lại chẳng say đắm anh."

_ Bạch Niên Vũ _

Tác giả: Tôi cảm thấy Thẩm Hạ Thiên và Cung Ân Thần vẫn là nên đi làm chuyên gia tư vấn tình yêu cho khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Tiểu Mân Thầu con rốt cuộc muốn như thế nào hả?" Tiểu Tiểu Diệp đau đầu nhìn Tiểu Mân Thầu.

"Tối nay, 23 giờ có mưa sao băng, cho con xem đi mà!" Tiểu Mân Thầu nũng nịu với Tiểu Tiểu Diệp.

"Chẳng phải mai con có lớp học đàn sao? Như vậy sao mà con dậy sớm được." Tiểu Tiểu Diệp khuyên nhủ. Cậu nhóc này sao cứng đầu vậy nhỉ.

"Con muốn xem mưa sao băng ư?" Bạch Niên Vũ này giờ nghe hai người này cãi nhau thì đau cả đầu.

"Dạ. 100 năm mới có một lần đấy, con thực sự rất thích." Tiểu Mân Thầu chuyển đổi tượng.

"Hào, tí nữa ba nuôi đưa con đi xem." Bạch Niên Vũ bế cậu nhóc.

"Thật sự?" Cậu nhóc mắt sáng lên, cười tươi.

"Không được." Tiểu Tiểu Diệp ngăn cản.

"Không sao đâu, ngày mai cùng lắm thì nghỉ học, ở nhà gia dạy đàn cho. Dương cầm chứ gì, gia đây chơi tất." Bạch Niên Vũ nói.

"Nếu mà Cung Ân Thần biết được thì giết chết tôi đấy."

"Anh không nói, em cũng không nói, Tiểu Mân Thầu càng không nói thì sao cô ấy biết được. Mà nếu có biết thì cứ bảo tên kia nói làm như vậy. Chúng ta thoát tội." Bạch Niên Vũ vạch kế hoạch.

Tiểu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Bạch Niên Vũ, "Quân tử dám làm mà không dám chịu."

" Ô hô, anh chưa bao giờ nhận mình là quân tử. Chỉ có em coi trọng và nâng anh cao đến vậy thôi." Bạch Niên Vũ phủ nhận.

" Mẹ nuôi, ba nuôi đã nói vậy rồi thì.... nhé nhé!" Tiểu Mân Thầu nũng nịu, đôi mắt to tròn chớp chớp.

Tiểu Tiểu Diệp không thể từ chối được nữa, đành gật đầu.

"" Tuyệt vời! Ba nuôi, tí mình đi nên mang gì đây nhỉ, ổng nhòm, vở ghi chép....." Một tràng thao thao bất duyệt của Tiểu Mân Thầu bắt đầu.

" Con muốn mang gì cũng được." Bạch Niên Vũ chiều lòng.

Mười giờ rưỡi đêm, Bạch Niên Vũ chở Tiểu Tiểu Diệp và Tiểu Mân Thầu đến công ti Mancos. Nơi này là một vị trí rất đặc biệt, có thể thấy toàn cảnh trời đêm. Cả ba người đứng trên tầng thượng của công ti, ngắm nhìn. May mắn mà không lạnh lắm, nếu không thì toi chuyện.

Tiểu Mân Thầu ngẩng mặt, kiểng chân tìm kiếm những ngôi sao băng. Bạch Niên Vũ thì đứng bên cạnh nhìn đồng hồ, đếm chuẩn từng phút, Tiểu Tiểu Diệp ngáp ngắn ngáp dài, trời lạnh thế mà hai kẻ kia vẫn chịu được.

" 5...4...3...2...1...0!" Bạch Niên Vũ vừa đếm xong thì ngay lập tức ngôi sao băng đầu tiên đã bay qua, rạch ngang bầu trời.

Tiểu Mân Thầu háo hức, hai tay chắp lại, thề thốt cầu ước:" Hi vọng ba của mình sẽ sớm về bên cạnh mình."

Bạch Niên Vũ và Tiểu Tiểu Diệp nghe thấy điều ước thì nhìn nhau. Cả hai đều hiểu được ước mong của cậu nhóc.

" Tiểu Mân Thầu, con ước thêm nhiều điều nữa đi!" Bạch Niên Vũ nhìn cậu nhóc cười.

" Không. Con chỉ ước như vậy thôi. Duy nhất một điều, ba con sẽ về."

" Yên tâm, nhất định sẽ như vậy!" Tiểu Tiểu Diệp xoa đầu. Một ngày không xa nữa đâu, mảnh gương sẽ lành lại.

" Ba nuôi ước đi!" Tiểu Mân Thầu kéo tay Bạch Niên Vũ.

" Được. Hi vọng, Bạch phu nhân của anh mãi là Tiểu Tiểu Diệp!" Tiếng anh không nhỏ, cũng chẳng lớn, đủ để cho cả hai người kia nghe thấy.

Tiểu Mân Thầu cười tủm tỉm.

Tiểu Tiểu Diệp ngượng ngùng cười, cô cũng ước, " Hi vọng, một ngày nào đó, tôi có thể yêu Bạch Niên Vũ."

Bạch Niên Vũ nghe xong thì như mở cờ trong bụng, đây là tỏ tình phải không? Anh được cô tỏ tình phải không? Anh ôm lấy cô, cười.

Tiểu Tiểu Diệp bị bất ngờ, cả cơ thể rơi vào vòng ngực lớn của Bạch Niên Vũ. " Chặt quá rồi!"

" Cảm ơn em!" Giọng anh ấm áp, êm dịu lạ thường.

Phía trên bầu trời, lại có một ngôi sao băng vạch một đường cánh cung dài sáng chói trên bầu trời, rơi xuống.

" Sao băng đẹp quá!" Tiểu Mân Thầu hào hứng hét to.

Con mưa sao băng chờ đợi cả đêm cuối cùng cũng xuất hiện, trên bầu trời đen thẳm, những vì sao lóe lên sáng chói rồi nối nhau rơi là tả, cuối cùng biến mất ở cuối trời.

Bạch Niên Vũ nhìn đôi mắt long lanh của Tiểu Tiểu Diệp, cầm bàn tay của cô, nhẹ nhàng hôn lên mái tóc tơ, giọng trầm ấm: "I'd give up my life if I could command one smile of your eyes, one touch of your hand." (Anh sẽ cho em tất cả cuộc đời này để đổi lại được nhìn em cười, được nắm tay em)

Tiểu Tiểu Diệp nhìn vào đôi mắt hồ phách đẹp đang in hình cô, có thể bây giờ, anh vẫn xem cô là người thế thân nhưng cô vẫn cảm thấy hạnh phúc. Có lẽ Cung Ân Thần nói đúng, hãy trở thành người đáng được kẻ khác thế thân.

" Hai người xong chưa vậy?" Tiểu Mân Thầu xấu hổ nói.

Thế là khoảnh khắc tình tứ kia đã chấm hết.

" In lover"s sky, all stars are eclipsed by the eyes of the one you love."

- Dưới bầu trời tình yêu, tất cả những ngôi sao đều bị che khuất bởi con mắt của người bạn yêu.

Ba người về đến Tuyết Linh Viên đã nửa đêm.

"Con không ngủ với mẹ đâu!" Tiểu Mân Thầu nói.

"Tại sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Nam tử hán đại trượng phu, lớn rồi."

"Vậy con ngủ với ai?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi vặn lại.

"Ngủ một mình."

"Ba thích ý kiến của con." Bạch Niên Vũ giờ ngón cái hướng về cậu nhóc.

"Vậy thì mẹ ngủ ở đâu?" Tiêu Tiểu Diệp bối rối.

"Ngủ với ba." Tiểu Mân Thầu cười tủm tỉm.

Hai vị kia ngó người.

"Nhà anh còn phòng trống không?" Tiêu Tiểu Diệp quay sang hỏi Bạch Niên Vũ.

"Không có."

"Cả căn biệt thự lớn thế này mà chỉ có hai phòng ư?"

"Nhà anh nghèo lắm." Bạch Niên Vũ diễn kịch. Khó khăn lắm mới chiếm được tiện nghi của bà xã.

"Anh mà nghèo thì tôi ăn cám." Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

"Ba mười tư năm anh đều thủ thân như ngọc nhưng hôm nay vì em, anh đành chấp nhận ủy khuất." Bạch Niên Vũ bày cái mặt đáng thương ra.

"..." Ba vạch đen hiện trên trán Tiêu Tiểu Diệp.

Sau khi cho Tiểu Mân Thầu đi ngủ, Tiểu Diệp lại đau đầu vì chỗ ngủ của mình. Bạch Niên Vũ đứng ngoài cửa đợi cô, hào hứng đưa cô về phòng. Cô nhìn phòng ngủ Bạch Niên Vũ, lần này là lần thứ hai cô vào đây. Thế mà vẫn chẳng thể nào yêu thương nổi.

"Em thay đồ ngủ đi!" Bạch Niên Vũ nói.

"Ồ!" Tiêu Tiểu Diệp nhàn nhạt nói rồi đi vào phòng thay đồ.

Vào phòng, hồi ức kia lại hiện lên trong đầu cô. Một tháng trước, Bạch Niên Vũ và cô đã hôn nhau ở đây.

"Em vẫn nhớ chứ?" Bạch Niên Vũ khẽ nói.

Tiêu Tiểu Diệp giật mình, quay người lại thì đã bị Bạch Niên Vũ đẩy áp vào tường. Ánh mắt anh ôn nhu nhìn cô. Đôi môi khẽ kéo cong lên. Ngay lập tức, cánh môi mềm của Tiêu Tiểu Diệp đã được phủ lên. Bạch Niên Vũ nhẹ nhàng hôn cô. Tiêu Tiểu Diệp lúc đầu hơi giật mình nhưng sau đó đã bắt đầu "giao du" với Bạch Niên Vũ. Cô vòng tay ôm cổ anh, quấn quýt cùng anh. Bạch Niên Vũ như tiếp thêm sức mạnh, hung hãn chiếm hữu môi cô. Anh dừng lại, khẽ cười: "Bạch phu nhân, chúng ta kết hôn đã được hơn 1 tháng rồi mà vẫn chưa động phòng hoa chúc! Em nói xem, chúng ta có nên không nhỉ?"

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt.....

~~~~ To be continued~~~~

P/s: Cảnh giường chiếu sắp xuất hiện!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Bạch Niên Vũ nhìn phản ứng của cô, khẽ mỉm cười, "Đùa em đấy, anh đây tuy đã làm hoà thượng 34 năm nhưng vẫn chưa tới mức ăn quàng cái cô ngực lép như em đâu!"

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, đẩy Bạch Niên Vũ ra, "Tên bệnh!"

"Thay đồ rồi nghỉ đi em! Khuya rồi!" Bạch Niên Vũ dịu dàng nói, anh hôn nhẹ lên trán cô.

"Ồ!" Tiêu Tiểu Diệp thờ ơ nói.

Thay đồ, vệ sinh xong, đi ra thì đã thấy Bạch Niên Vũ ngồi nghịch điện thoại trên giường. Anh đã thay đồ, mặc bộ đồ ngủ xuống hệt của cô, mái tóc màu hạt dẻ hơi xù, ánh mắt chăm chú nhìn vào điện thoại. Anh ngước mình lên nhìn cô, "Xong rồi thì mình đi ngủ nhé!"

Tiểu Diệp đi về phía giường, kéo chăn ra, ngồi xuống.

"Em không thoa kem dưỡng da hay đắp mặt nạ gì sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Không. Tại sao anh lại hỏi như vậy?" Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

"Anh thấy con gái thường hay có hành động như vậy trước khi đi ngủ mà."

"À. Tôi không có thói quen ấy. Mấy cái thứ mỹ phẩm kia chỉ khiến cho nhan sắc phụ nữ ảm đạm thôi. Có chế độ ăn uống hợp lý, tập thể dục thường xuyên là cách tốt nhất." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Anh cũng nghĩ vậy." Bạch Niên Vũ cười, anh tắt điện thoại, "Em ngủ có bật đèn không?"

"Không." Tiểu Diệp nằm xuống.

"Vậy... anh tắt đèn nhé!"

"Ừ!"

Ánh đèn chiếu sáng biến mất, nhuộm căn phòng vào màn đêm.

Tiêu Tiểu Diệp nằm quay lưng lại với Bạch Niên Vũ. Đôi mắt cô vẫn chẳng thể nào nhắm được, vì đây là lần đầu tiên trên giường cô có một người đàn ông. Hơi thở nam tính, mùi tinh dầu hoa cúc La Mã phảng phất trong không khí.

"Em không hỏi anh vì sao lúc này không tiếp tục sao?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi.

"..." Tiêu Tiểu Diệp hiểu cái chuyện "tiếp tục" kia nghĩa là gì. Song cô vẫn chẳng lên tiếng.

"Anh biết em chưa ngủ!" Cánh tay rắn chắc của Bạch Niên Vũ quàng qua người cô. Ngực anh sát lại gần cô. Quả nhiên, cái mùi tinh dầu kia chính là phát ra từ người hắn.

"Dịch ra." Tiêu Tiểu Diệp định đẩy ra thì đã bị cánh tay kia khoá chặt lại.

"Giữa chúng ta, chỉ có 6 tháng cho nên anh muốn khi chúng ta chấm dứt em vẫn là ngọc, vẫn là sao băng đẹp đẽ." Bạch Niên Vũ khẽ nói.

"Tại sao anh nghĩ tôi vẫn "còn" nhỉ?" Tiêu Tiểu Diệp cười nói, hai người bọn họ cũng đâu có thân mật.

"Cho dù em không còn thì đối với anh, em vẫn còn. Anh không để ý tới chuyện đã có bao nhiêu người đàn ông lướt qua đời em, anh chỉ để ý tới việc, anh có phải là người đàn ông cuối cùng của em không." Tiếng Bạch Niên Vũ âm áp nói bên tai cô.

Tiêu Tiểu Diệp nhắm mắt lại, cô cố gắng để bản thân không rung động trước những lời nói kia của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ vẫn ôm lấy cô không hề bỏ ra. Anh ôm cô như thể bảo bối vậy, sợ cô bị ai đẩy đưa đi mất.

Thực ra, lí do mà anh không tiếp tục chính là vì anh lo cho sức khỏe của cô. Sợ anh không kiềm chế được mà khiến cho con chip kia ăn sâu vào tủy xương, làm độc phát tán khắp cơ thể cô nên anh mới dừng lại. Chỉ có trời mới biết lúc ấy anh muốn cô đến chừng nào.

Hai người chúng ta nằm chung một giường, thở cùng một bầu không khí. Giường đây, chiếu đó, đây chính là cảnh giường chiếu của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp.

Ngoài trời kia, vẫn còn ngôi sao băng bay muộn, lướt qua bầu trời, hơi dừng chân lại, khẽ cười chê hai kẻ kia, có tình mà cứ ngỡ bản thân mình đến sau. Thế rồi ngôi sao băng kia bay đi nhanh, đem lời nguyện ước của hai kẻ ấy gửi tới Chúa Trời, rằng bọn họ sẽ nhận ta tình yêu của nhau.

Quán bar Mạc Vũ...

Tôn Niệm Hàn nãy giờ uống không biết bao nhiêu là rượu, vỏ chai lăn lóc khắp sàn nhà.

" Phục vụ, hết rượu rồi, lấy thêm đi!" Tôn Niệm Hàn say rượu, hét lên.

Trịnh Tàn như Tôn Niệm Hàn, lắc đầu. Uống từ chiều tới giờ mà vẫn còn chưa một, quả nhiên phục cái tên này. " Được rồi. Rượu gì nữa, nửa đêm nghỉ đi!"

Tôn Niệm Hàn đổ mấy giọt rượu còn sót lại trong chai vào li, thều thào nói:" Cậu thì biết gì chứ! Tôi đây chưa say, chưa muốn về."

" Rốt cuộc là có chuyện gì nữa đây?" Trịnh Tàn lấy một chai rượu mà phục vụ mới đưa vào, đổ vào li.

" Cậu nói xem, ông trời có phải cứ thích trêu tức tôi không hả? Tại sao lại cứ đưa cô ấy ra khỏi tôi cơ chứ?" Tôn Niệm Hàn cướp lấy li rượu của Trịnh Tàn, uống sạch.

Trịnh Tàn cuối cùng cũng hiểu ra chuyện, anh quên mất, người có thể khiến cho Tôn Niệm Hàn thành như thế này chỉ có một, Tiêu Tiểu Diệp. " Ôi dào, không cô này thì có cô khác chứ! Đâu có ai yêu mãi một người đâu!"

" Cậu không hiểu đâu, tôi yêu Tiêu Tiểu Diệp, yêu cô ấy đến thần hồn điên đảo nhưng mà cô ấy lại là chị dâu của tôi!" Tôn Niệm Hàn hét lên. Tình yêu của hắn bây giờ đã trao cho cô rồi, chẳng thể lấy lại nữa.

" Tôi biết rồi, biết cậu yêu cô ấy rồi!"

" Nếu cô ấy không phải là Tiêu Tiểu Diệp, nếu cô ấy chỉ mãi là Kelly thì tốt biết mấy, như vậy thì tôi và cô ấy đã chẳng chia tay, đã chẳng phải tổn thương nhau." Tôn Niệm Hàn lấy từ trong túi áo ra chiếc đồng hồ.

Trịnh Tàn nhìn Tôn Niệm Hàn, mỗi lần khi uống say, Tôn Niệm Hàn nhất định sẽ lại lôi từ túi áo chiếc đồng hồ này rồi nhìn nó với ánh mắt đau thương.

" Về đi, hay bây giờ tôi cho người tới Bạch gia, xin cho gặp Bạch Phu Nhân." Trịnh Tàn đe dọa.

" Không, không được. Không thể để Tiểu Diệp thấy bộ dạng của tôi bây giờ!" Tôn Niệm Hàn loạng choạng đứng dậy, cất đồng hồ vào túi áo.

" Vậy thì chúng ta về!" Trịnh Tàn đỡ cái tên ma men này đứng vững.

Trịnh Tàn suy nghĩ, nếu như 5 năm trước, hai bọn họ không đánh cược với nhau thì có lẽ Tôn Niệm Hàn sẽ chẳng trở nên như thế này. Tiêu Tiểu Diệp và Tôn Niệm Hàn ngay từ khi bắt đầu đã sai rồi.

Người ta thường buồn vì những tiếc nuối trong quá khứ, Tôn Niệm Hàn thường buồn vì đã lỡ yêu Tiêu Tiểu Diệp!

" Cậu nói xem tại sao lại là Tiêu Tiểu Diệp chứ?" Tôn Niệm Hàn mơ màng nói

" Con lạy gia!"

" Tại sao lại là cô ấy chứ?"

" Con van người."

" Tại sao lại là..."

" Im đi!"

" Tất cả mọi chuyện đều là vì cô ấy là Tiêu Tiểu Diệp, là vị hôn thê, là phu nhân của Bạch Niên Vũ!!"

" Im đi cho tôi nhờ!"

" Sau này, anh không thể cùng em đi đến cuối cuộc đời với bất kì tư cách nào nữa, không phải người yêu cũ, sư huynh, em họ chồng... Vậy nên anh sẽ đợi em nơi kiếp sau, khi hai chúng ta một lần nữa trở thành kẻ xa lạ. Anh không là Tôn Niệm Hàn, em cũng chẳng phải Tiêu Tiểu Diệp."

- Tôn Niệm Hàn-

- _____ \ _____

TA: tôi chưa từng nói chương này sẽ có cảnh giường chiếu nên các cậu đừng có ném đá tôi. À mà tôi rất thích cái anh nam phụ, sau này anh không có

TTD, thì về đây với tôi, tôi viết truyện cho anh!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

"Này Diệp Cầu, có chuyện rồi đấy!" Cung Ân Thần vội vàng chạy về gọi Tiêu Tiểu Diệp. Trán trán cô vẫn còn đầm mồ hôi.

"Có chuyện gì hả?" Tiêu Tiểu Diệp đang làm luận án thì dừng tay lại.

"Tôn Niệm Hàn, hắn vừa tỏ tình với Hường Tư Lan đấy! Náo loạn cả trường, hai người đấy đang ở sân trường đấy." Cung Ân Thần hét hoảng nói.

Tiêu Tiểu Diệp đơ cứng người, tối qua Tôn Niệm Hàn vẫn còn cùng cô xem phim thể mà sao bây giờ lại xảy ra chuyện này rồi.

"Diệp..." Cung Ân Thần nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô bạn thì lo lắng.

Tiêu Tiểu Diệp đột nhiên đứng dậy, vội chạy khỏi kí túc xá, thật sự bây giờ cô hi vọng Cung Ân Thần đã nhìn nhầm, người kia không phải là Tôn Niệm Hàn. Nhưng ông trời đã xem thường hi vọng của cô, lúc cô chạy tới thì hình ảnh Tôn Niệm Hàn hôn Hường Tư Lan đã đập vào mắt cô. Chân cô nhún lại, ánh mắt vô hồn nhìn đôi uyên ương kia. Hắn tối qua vẫn còn dụ dỗ nói với cô rằng "Anh yêu em" vậy mà bây giờ đã tỏ tình với một cô gái khác.

"Ai dà, Tony cũng thật là đa tình nha, mới lúc trước vẫn còn bám lấy Kelly vậy mà bây giờ đã đi tỏ tình với Anna rồi. Không biết cô nàng Kelly sẽ như thế nào?" Một sinh viên nam đứng trước cô nói.

"Tôi đảm bảo với cậu rằng Kelly mặt vẫn thờ ơ, tâm vẫn vững như bàn thạch. Không khéo cô nàng đang mừng vì cuối cùng cũng vứt được cái đuôi." Anh chàng sinh viên khác cười.

"Ừ nhỉ. Kelly sao mà đau lòng được chứ! Không có Tony thì còn có cả đoàn người theo sau!"

Tiêu Tiểu Diệp nghe những lời nói kia thì cười nhạt, nếu bây giờ họ biết được rằng Kelly mà họ đang nhắc tới đã vội vã chạy như một con điên tới đây thì sẽ ngạc nhiên biết bao. Cô nhìn chiếc đồng hồ trên tay, rồi cười ra. Biết không Valentine anh đã tặng cô chiếc đồng hồ này để cô có thể đếm từng phút giây anh bên cạnh cô, vậy mà giờ anh lại như thế này. Cô cầm đồng hồ, vứt xuống ngay bức tượng "Ba điều nói dối" lạng lẽ rồi đi.

Tôn Niệm Hàn, em vứt đồng hồ xuống bức tượng kia là để cho anh biết, anh đã dối em ba lần.

- Anh nói dối em rằng anh yêu em

- Anh nói dối em rằng anh không thay lòng đổi dạ.

- Và anh nói dối em rằng anh sẽ mãi mãi không bao giờ hết yêu em.

Cô ngăn cản bản thân mình run rẩy, ngăn cản bản thân mình yếu đuối. Đáng lẽ ngay từ đầu, cô không nên yêu anh, đáng lẽ cô nên rút kinh nghiệm từ tình yêu của mẹ. Hình ảnh mẹ ngày ngày trông ngóng qua ô cửa sổ hình bóng ai đó vội về kí túc của cô. Hóa ra tình yêu chỉ là hình phạt của thượng đế, trầm luân nhiều thì phạt càng đau.

Cô không biết được rằng ngay khoảnh khắc cô rời đi, đã có ánh mắt đau thương dõi theo. Ánh mắt của kẻ đang hào hứng ôm trong tay người đẹp, như muốn nói với cô lời xin lỗi. "Giá như em không phải là Tiêu Tiểu Diệp, không phải là vị hôn thê của Bạch gia thì mọi chuyện đã khác."

Cô không trở về kí túc xá, cô rời trường, đi tới công viên gần đấy, ngồi xuống ghế đá rồi úp mặt vào tay, khóc nức nở.

"Này, cô có sao không?" Một người đàn ông ngồi bên cạnh ghế đá hỏi cô. Thanh âm của anh ta rất ấm áp, giống giọng nói của kẻ đang yêu kia.

"Tôi ổn lắm sao được, tôi vừa bị người ta bỏ đấy!" Tiêu Tiểu Diệp khóc lóc, kể lể với người đàn ông xa lạ kia. Mặc dù cô không quen anh ta nhưng lúc này cô rất cần một người an ủi.

"Ồ, cô thất tình hả?" Người đàn ông kia ung dung nói, cái vẻ bình thường của anh ta khiến cô bức điên.

"Ồ."

"Anh ta là mối tình thứ bao nhiêu?" Người đàn ông kia lại hỏi.

"Tình đầu."

"Ồ."

Tiêu Tiểu Diệp bỏ tay ra, nhìn cái người kia, anh ta không quen biết cô thì cũng nên nói câu cho từ tế với chứ? Cô nhìn người bên cạnh, hần đeo cái kính râm lớn, che đi đôi mắt nhưng vẻ ngoài của anh ta vẫn bùng bùng tỏa sáng. Cả người mặc bộ âu phục được cắt may rất cẩn thận. Dáng vẻ là biết con người thành đạt, giàu có. Cả người hướng về dòng đường.

"Này anh, tôi thất tình đây, an ủi tôi một câu đi." Tiêu Tiểu Diệp tuy không quen biết anh ta nhưng vẫn cần lời cảm thông của anh ta.

"Ồ, thất tình vui về!" Anh ta thân nhiên nói.

"... Ông trời, đây là "thiên sứ" ngài cử đến đây để an ủi tôi sao?"

"Mới một lần thì lo gì. Tôi đây còn nhiều hơn cô." Anh ta vẫn không quay sang phía cô, cả người anh ta nhìn về phía đối diện.

"Kể đi xem." Tiêu Tiểu Diệp nói. Về mặt cô đã bớt tái hơn lúc trước, cô cũng học theo hần nhìn về phía dòng xe trước mặt. Xe cô đi đi lại lại, chóng mặt thế mà anh ta vẫn ngắm được sao?

"Mới tình đầu, cô gái ấy lợi dụng tôi để trả thù gia đình cô ấy, lúc đầu cô ấy là thiên sứ, sau đó trở thành ác ma. Thế là kết thúc một mối tình, cô ấy rời bỏ tôi để đi cùng cố thể lực của cô ấy." Tên kia nói, tuy giọng điệu rất ung dung nhưng cô thấy trong đó là nỗi niềm lớn.

"Mối tình thứ hai là tình đơn phương, tôi gặp cô ấy tại nơi mà ai nghe tên cũng khiếp sợ. Nhưng sau này cô ấy bỏ đi, tôi không tìm được nữa, đành thần thờ hi vọng ông trời nghe hiểu lòng tôi." Anh ta tiếp tục kể, giọng điệu vẫn như lúc trước.

"Ồ, thất tình vui về! " Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Còn cô?"

"Anh ta theo đuổi tôi rồi vứt bỏ tôi." Tiêu Tiểu Diệp kể vắn tắt câu chuyện tình của mình.

"Ồ, đồng cảnh ngộ rồi!" Hần ta châm biếm.

"Ồ."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy giữa dòng đường, đột nhiên có một cô gái mặc váy trắng, đi chân trần lao vọt vào dòng xe. "Két!" Một chiếc xe ô tô đã đâm trúng cô ấy. Người đàn ông bên cạnh cô đã không còn bình tĩnh như lúc này. Anh ta hốt hoảng chạy tới nhưng chưa kịp ra khỏi cổng công viên thì đã có một người đàn ông khác đã chạy tới ôm cô gái bị tai nạn kia, lập tức một đoàn người áo đen cũng xuất hiện. Người đàn ông kia hét lên, gọi vệ sĩ tới rồi vọt vấp cô ấy đi vào trong xe ô tô, chạy nhanh như chớp.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn chưa hết run sợ, nhìn xuống mặt đất vẫn còn dính máu. Mọi người vẫn còn đang xoay cuồng vì tai nạn vừa rồi.

"Cô ấy là mối tình đầu của tôi đấy!" Người đàn ông thần thò đứng bên vỉa hè, đau đớn nói.

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

"Cô sớm quên đi cái kẻ đã khiến cô tổn thương kia đi. Đừng để như tôi, đứt ra không được." Anh ta lúc này mới nhìn cô.

Do anh ta đeo kính nên cô không thể nhìn rõ được thần thái của anh ta bây giờ, chỉ thấy anh ta hơi cong môi, cười nhìn cô, "Hóa ra là cô à."

"Anh biết tôi sao?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Sau này nhất định sẽ còn gặp lại." Anh ta nói. Nụ cười vẫn rạn trên môi.

Tiêu Tiểu Diệp không hiểu nỗi người đàn ông này, một thoáng trước vẫn còn hốt hoảng, lo sợ vậy mà bây giờ đã cười tươi sáng lạn như thế.

"Diệp...." Tiếng Cung Ân Thần kêu vọng lại.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn tới.

Cung Ân Thần chạy tới phía Tiêu Tiểu Diệp, rồi nhìn người đàn ông bên cạnh cô. Ánh mắt hoảng loạn, "Anh... sao... lại..."

"Cậu ta rất nhớ cô và mong cô sớm come back." Người đàn ông kia nhận ra Cung Ân Thần, giọng điệu hào hứng nói.

Tiêu Tiểu Diệp còn chưa hiểu anh ta đang nói gì thì một chiếc xe Bentley đã đỗ ngay trước mắt. Người lái xe chạy xuống, cúi đầu rồi mở cửa xe. Tiêu Tiểu Diệp nhìn người lái xe, thấy anh ta đang cúi đầu với người đàn ông kia.

"Hẹn ngày tái ngộ!" Người đàn ông bước vào xe.

Anh chàng lái xe nhìn cô, khóe miệng cũng cười. Rồi anh ta trở vào xe. Chiếc xe như tên lửa nhanh chóng phóng đi, chỉ để lại khói bụi.

" Diệp, về thôi! " Cung Ân Thần khẽ nói.

" Được."

"... "

" Cậu quen anh ta ?"

" Ừ. Hoi quen thôi."

TA: Các cậu nghĩ " người đàn ông" này là ai? Nam phụ thứ hai hay là Vũ sẹo???

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Tiêu Tiểu Diệp choàng tỉnh thoát khỏi cơn mơ, mồ hôi lấm tấm. Nhìn đồng hồ đã 7 giờ sáng, ánh nắng hơi hé nhẹ nhàng lan toả khắp căn phòng. Cô nhớ về cuộc nói chuyện của năm năm trước, về người đàn ông kia. Bây giờ cô đã biết anh ta là ai rồi, chính là cái vị đang tự nhiên ôm cô ngủ này. Chẳng trách khi thấy Thần Dực, cô thấy quen tới vậy, hóa ra anh chàng lái xe năm nào là đây.

Khoan đã, Tiêu Tiểu Diệp nhận ra một điều là từ bao giờ Bạch Niên Vũ đã thoải mái gác chân lên người cô thế này, tay còn đặt trong áo ngủ của cô.

" Râm." Và cái vị kia bị đẩy ngã lăn xuống nền nhà.

" Bà xã, mới sáng sớm em đã động thủ với anh là thế nào!" Bạch Niên Vũ bị ngã xuống sàn, mơ màng nói.

" Ai cho anh tự tiện vậy hả?" Tiêu Tiểu Diệp tức giận, cái tên này đúng thật là.

" Vợ anh anh không tự tiện chẳng lẽ lại tự tiện với vợ hàng xóm?" Bạch Niên Vũ uể oải trèo lên giường, áp mặt vào gối, hờn dỗi nói.

" Anh..." Tiêu Tiểu Diệp còn chưa kịp nói xong thì đã bị Bạch Niên Vũ kéo người nằm xuống, ôm vào trong lòng.

" Tối qua em làm anh cả đêm bất lực, anh còn chưa tính sổ đã là may rồi, ngủ đi, không anh đề ra "thịt" đấy!" Bạch Niên Vũ hăm dọa. Cái cô nàng này cả đêm khiến anh động dục cũng không thể động, khó khăn mãi mới ngủ được, giờ lại khiến anh tỉnh dậy, này là muốn anh "thịt" thật sao?

Tiêu Tiểu Diệp nghe Bạch Niên Vũ nói thì đen mặt, hần muốn "thịt" cô.

" Vậy anh ngủ ngon mơ đẹp nhé!" Tiêu Tiểu Diệp giả dối.

Bạch Niên Vũ khoe miệng cong lên, thoải mái ngủ tiếp.

Tiêu Tiểu Diệp không ngủ được nữa, cô nhớ tới năm năm trước, hình ảnh cô gái lao vào dòng xe và vẻ mặt bất lực của Bạch Niên Vũ cứ chạy đi chạy lại trong đầu cô. Đó là mối tình đầu của hắn, là người khiến cho hắn hốt hoảng, tiếc nuối. Cô nhìn Bạch Niên Vũ, chẳng hiểu sao lại nhói lòng, hóa ra kẻ thất bại trong tình yêu không chỉ riêng cô.

" Đừng nhìn nữa, người ta ngại." Bạch Niên Vũ mở mắt, cười nhìn cô.

Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ, đỏ mặt.

" Ấy da, nhìn rồi thì cho "thịt" trả công nhé!" Bạch Niên Vũ tiếp tục công kích.

" Vô si!" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

" Thế thì anh cho em "thịt" anh đấy!" Bạch Niên Vũ vẫn tiếp tục.

"... " Tiêu Tiểu Diệp cạn ngôn.

Bạch Niên Vũ ngồi dậy, tựa vào thành giường, " Nói đi, có điều gì cần giải thích nào?"

Tiểu Tiểu Diệp nhận ra một điều rằng Bạch Niên Vũ đã "đi guốc trong bụng" cô từ thuở nào, cô nghĩ gì hán cũng biết, "Năm năm trước, chúng ta đã từng gặp nhau."

"Ừ! Cái ngày em bị Tôn Niệm Hàn đá." Bạch Niên Vũ cười.

"Cô gái..."

"Đó là Mục Từ Kỳ." Bạch Niên Vũ không để cho Tiểu Tiểu Diệp nói hết câu, đã tự trả lời ngay.

Tiểu Tiểu Diệp chần động. Mục Từ Kỳ, người đã khiến cô thành như thế này lại chính là tình cũ của chồng cô.

"Mục Từ Kỳ, em không thích nghe đến cái tên đó đúng không?"

"..."

"Anh biết. Cho nên trước đây anh mới không giải thích cho em."

"Anh yêu cô ấy?" Tiểu Tiểu Diệp ngồi dựa lên thành giường, nhẹ hỏi.

"Yêu ư? Đã từng thôi." Bạch Niên Vũ cười, một nụ cười mỉa mai.

"... "

"Để anh kể cho em nghe một câu chuyện nhỏ.

10 năm trước...

Quán bar Mê Tình, chốn sa đọa của giới thượng lưu. Muốn đàn bà, có đàn bà. Muốn phạm pháp, cứ tự nhiên. Muốn tiền, xuống sàn mà nhặt. Ở đây, giải trí là trên hết.

"Này Niên Vũ, cậu thấy buổi đầu giá tôi nay sẽ như thế nào nhỉ?" Lục Ân cùng Bạch Niên Vũ bước vào cửa quán bar. Lục Ân lại một tràng thao thao bất diệt.

"Chắc cũng là mấy món đồ cổ thôi mà!" Bạch Niên Vũ trả lời.

"Nghe nói lần này khác lắm. Chẳng lẽ cậu không thấy bọn thiếu gia công tử đình đám đều xuất hiện hết ở đây sao?" Lục Ân nói.

Bạch Niên Vũ hỏi phòng từ tiếp tân rồi mặc kệ Lục Ân luôn miệng phía sau. Đi thẳng tiến.

Bỗng đầu hành lang, một cô gái mặc váy trắng hốt hoảng chạy oà tới. Về kinh sợ trên mặt cô khiến cho Bạch Niên Vũ để ý. Rầm, cô gái kia lao về phía anh, ngã xuống.

Bạch Niên Vũ nhú mày, đỡ cô gái kia dậy. Cô gái kia xanh xao nắm lấy cánh tay anh, run rẩy nói: "Cầu xin anh, cứu tôi, bọn họ định bắt tôi đi!"

Cô gái kia nhìn rất trẻ, chừng khoảng mới 18 tuổi nhưng đã bộc lộ vẻ đẹp quyến rũ trưởng thành.

Phía hành lang, mấy người áo đen cũng bắt đầu chạy đến. Bọn họ thấy Bạch Niên Vũ thì gật đầu xin lỗi, nắm lấy tay cô gái kia kéo đi. Cô gái kia tuyệt vọng bị giữ không cho chạy, cố gắng gào thét nhưng lại bị mấy tên kia bịt miệng lại rồi biến mất cuối hành lang.

Bạch Niên Vũ vẫn còn chưa kịp phản ứng. Mới vừa rồi, hán quả thật rất muốn giúp cô gái kia nhưng mà lại thôi, hán không muốn lo chuyện bao đồng, chuyện nhà người đâu đến lượt hán.

Lục Ân cuối cùng cũng đuổi theo kịp Bạch Niên Vũ, oán trách, "Này, cậu cứ thế bỏ tôi đi là sao hả?"

"Cậu bịt miệng hộ tôi được không?" Bạch Niên Vũ gằn giọng. Tại sao hán lại quen một tên bệnh thế này chứ!

"Này, vòng cổ đâu ra thế?" Lục Ân chú ý tới chiếc vòng cổ đang nằm trên vai của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nghe Lục Ân nói mới nhận ra là có chiếc vòng cổ trên người. Anh nhìn vòng cổ hồi lâu, chắc là của cô gái vừa rồi. Trên vòng cổ có một mặt đá kim cương lấp lánh, Bạch Niên Vũ nhìn ra một chuyện, chiếc vòng cổ này tồn tại một thứ rất thú vị.

Lục Ân xin mượn vòng cổ, ngồi ngắm nghía một hồi lâu, cũng có biểu tình y hệt Bạch Niên Vũ. Trả lại vòng cho Bạch Niên Vũ rồi tiếp tục thao thao bất diệt, "Cái vòng này bla bla..." Hán say sưa một hồi rồi lại gật mình nhận ra rằng hán lại bị bỏ rơi rồi. Chạy cuống tới phòng.

Trong phòng VIP của Mê Tình...

Chấn Tường Dạ, Lâm Thiên Dương đã đến từ rất sớm. Bây giờ vẫn còn đang là lướt uống rượu chửi nhau.

"Này, Niên Vũ, cậu sao cứ bỏ rơi tôi thế hả?" Lục Ân bức bối chạy vào, quát Bạch Niên Vũ.

"Ai nha, Lục Ân, lại bị Vũ bỏ rơi rồi sao? Về đây, về với gia đây, gia nuôi cả đời!" Lâm Thiên Dương trêu chọc. Nói chứ Lục Ân này có khuôn mặt phi giới tính, nam chẳng nam, nữ chẳng nữ, vừa hay toàn đi theo Bạch Niên Vũ nên mới bị trêu là tiểu tình nhân của Bạch đại thiếu gia. Nếu không ai biết về tình trường toàn chân dài, người mẫu của hắn thì sẽ nhầm tưởng hắn là tình nhân thật sự của Bạch Niên Vũ.

"Hừ, cậu lại trêu tôi sao? Biết không, phụ nữ nà tôi chạm qua đảm bảo nhiều hơn cậu. Ít ra tôi vẫn còn bản lĩnh đàn ông, không như cậu, Lâm Thiên Dương." Lục Ân đương nhiên hiểu được ý tứ của Lâm Thiên Dương nên không ngần ngại trêu chọc. Nói gì thì Lục Ân này cũng là đệ nhất phong lưu công tử đấy.

"Ha ha ha... Lâm Thiên Dương..," Chấn Tường Dạ ngồi bên xem kịch, nghe đến một tràng của Lục Ân thì không nhịn được cười lớn.

"Lục Ân, không phải là gia đây không thích mà là gia muốn giữ gìn cho vợ gia. Đầu như cái thứ ngựa giống cậu!" Lâm Thiên Dương đáp trả.

"Tôi ngựa giống thì sao hả, vẫn khiến cho bao thiếu nữ thổn thức chờ mong đấy!" Lục Ân cười.

"... "

"... "

Hai người kia, người một câu, kẻ một lời cãi nhau om xòm.

"Này, Bạch Niên Vũ, cậu ngắm cái vòng cổ này lâu rồi đấy!" Chấn Tường Dạ gọi hồn Bạch Niên Vũ.

"Hả..," Bạch Niên Vũ giật mình.

Chấn Tường Dạ đoạt chiếc vòng cổ từ trên tay của Bạch Niên Vũ, thích thú nhìn một hồi rồi cười tươi. Rót rượu vào trong li rồi ném vòng cổ vào, bắt ngờ là trong li bắt đầu sủi bọt trắng xoá.

"Cậu cũng nghĩ tôi rồi phải không?" Chấn Tường Dạ nháy mắt với Bạch Niên Vũ.

"Này, rượu là để cho cậu phá thế sao?" Lục Ân thôi cãi nhau.

Làn bọt trắng cuối cùng cũng biến mất, li rượu trở nên trong suốt như cũ, sợi dây chuyền vẫn ở đó nhưng phần kim cương đã không thấy đâu nữa. Chỉ thấy một mảnh màu đen nhỏ rơi ra khỏi mặt gấn.

Bạch Niên Vũ lấy mảnh màu đen kia ra, nhìn kĩ, nguyên lai mặt đá kim cương kia là con chip.

"Thứ đồ thế này cậu lấy ở đâu ra vậy?" Lâm Thiên Dương hứng thú hỏi.

"Có cô gái va vào tôi, rồi nằm ở trên người." Bạch Niên Vũ trả lời.

"Có thứ đồ như thế này thì không tầm thường đâu." Lâm Thiên Dương chép miệng.

"Tôi bắt đầu hiểu kì rồi đấy." Chấn Tường Dạ cười.

"Hoá ra là đầu giả người đẹp, chẳng trách tôi nay lăm người vậy!" Lục Ân nhìn qua cửa kính rồi nói, phá tan chủ đề nói chuyện nãy giờ.

Ba người kia dời sự chú ý xuống khán đài, nơi cuộc đấu giá bản thủ đang diễn ra. Từng cô gái mặc đồ ngắn cũn cỡn được mấy tên nhà giàu đấu giá trông rất sôi nổi. Mấy cái bàn tay dục vọng bắt đầu càn quấy buổi đấu giá.

Trên vũ đài, một cô gái mặc váy trắng đột nhiên xuất hiện. Cô không giống như các cô gái kia, cả người cô toát ra khí chất cao sang, tựa như nữ thần nhưng đáng tiếc lại xuất hiện nơi đây, tựa như thiên thần sa ngã. Khuôn mặt xinh đẹp của cô biểu thị sự chán ghét rõ ràng, bên má vẫn còn hơi đỏ, chắc là hậu quả của cái bạt tai nào đó rồi. Cô gái này là bị ép buộc.

"Các vị, một thiên thần đẹp như thế này thì khẳng định sẽ khiến quý vị ngày nhớ đêm mong. Cho nên khởi điểm là 300000 USD." Người đấu giá mời chào.

Quả nhiên vẻ đẹp của cô gái kia đã thu hút mấy tên đàn ông phía dưới. Số tiền đấu giá tăng nhanh vùn vụt.

"Là cô ấy." Bạch Niên Vũ nói.

"Chắc chứ?" Chấn Tường Dạ hỏi lại.

"Chắc."

" 900000 USD." Lục Ân đã nhanh tay

phun tiền như nước.

Mấy tên đàn ông dưới khán đài nhìn thấy nơi phòng VIP có một tên trẻ măng đang ngó đầu ra khỏi cửa sổ, trả cái giá rất cao.

Ba người kia thì ngẩn ngơ nhìn Lục Ân.

" Chẳng lẽ có lòng yêu cái đẹp cũng bị phí báng sao?" Lục Ân nhận ra ánh mắt của ba tên, cười nói.

" Đại ca, không chơi gái thì cậu chết à?" Lâm Thiên Dương cười khở. Trong lúc người ta đang tò mò về con chip kia thì hắn thần nhiên đi mua gái.

" Không. Gái đẹp thì phải qua tay gia." Lục Ân lắc đầu, ánh mắt si mê hướng về thiên thần trên khán đài.

" 1 triệu USD." Từ bên căn phòng khác lại vang lên tiếng đấu giá.

" 3 triệu USD." Lục Ân không chịu thua.

" 4 triệu USD." Kê vừa đấu giá bên căn phòng VIP kia lộ diện. Một người ngoại quốc với đôi mắt xanh.

Bọn họ nhận ra hắn, Vearly Weasley, gia chủ của gia tộc Weasley, nổi danh nơi xứ Tây. Trong thế giới ngầm, gia tộc kia cũng không phải dạng vừa, là một trong số cường tộc lâu đời sánh ngang với tứ đại gia tộc. Gia tộc đó dưới sự dẫn dắt của Vearly đã mạnh mẽ phát triển, bá chiếm không nhỏ quyền lực.

" Các cậu biết không? Mới mấy ngày trước, tôi còn nhận được tin tức là gia tộc Weasley đang truy lùng một con chip bị đánh cắp. Nghe nói nó nằm trong tay một người châu Á. Liệu có phải là cô ta không?" Lâm Thiên Dương nhàn nhả nói, nhìn chăm chú về cô gái dưới kia.

" 1 tỉ USD." Bạch Niên Vũ xuất trận.

Khán đài im lặng. Là vị kim chủ nào mà phát tay mạnh thế?

" 2 tỉ USD." Vearly vẫn không thua kém.

" 3 tỉ." Bạch Niên Vũ tiếp tục.

" Tôi cũng đấu giá 3 tỉ." Vearly nói.

Lần đầu tiên, trong cuộc đấu giá lại xảy ra chuyện như vậy. Nếu làm theo luật thì người đầu tiên sẽ là kẻ nhận được nhưng bây giờ thân phận của vị đấu giá sau này cũng không bình thường. Biết làm sao đây?

Bạch Niên Vũ rời khỏi phòng, đi xuống khán đài, trùng hợp cũng gặp Vearly.

" Vearly, tôi là người đấu giá trước." Bạch Niên Vũ lạnh nói.

" Tôi cũng có hứng thú thì làm sao đây hả, Erik?" Thanh âm vừa lạnh vừa đùa của Vearly khiến cho vấn đề càng thêm nghiêm trọng.

" Xuất thêm tiền đi!" Bạch Niên Vũ cười.

" Hết rồi." Vearly nói. Lời nói đùa nực cười.

" Vay đi mà mua." Bạch Niên Vũ vẫn duy trì nụ cười mỉa mai.

" Vậy cậu cho tôi mượn tiền nhé, dù gì thì cũng là bạn hàng xóm bao năm!" Vearly mặt dày.

Mọi người ai nấy đều toát mồ hôi hột, hai vị tướng này là đang đấu giá hay là nói đùa nhau vậy.

" Hai vị, nếu như thế này thì ta có thể giải quyết bằng cách để cho cô gái này được lựa chọn đi. Chọn ai, người ấy được." Chấn Tường Dạ đi xuống hoà giải.

" What a good idea!" Vearly cười. " So lady, who do you want to choose?" (Vậy quý cô, người mà cô muốn chọn là ai?)

Cô gái kia không nghĩ ngợi, chỉ tay về phía Bạch Niên Vũ. Không do dự, thậm chí trên khuôn mặt của cô còn kém theo sự chán ghét đối với Vearly.

Vearly nở một nụ cười, "What a pity!" (Tiếc thật!)

Bạch Niên Vũ rút tạt séc trong túi áo ra, ghi nhanh số tiền rồi đưa cho người MC.

" Xin lỗi nhưng cô ấy chọn tôi mất rồi!" Bạch Niên Vũ đá đểu Vearly.

"Không sao, rồi sẽ có ngày cô ấy tự về đây!" Vearly xoay người rồi đi, không quên nhắc nhở.

Bạch Niên Vũ nắm tay cô gái kia đi về phòng của mình.

Mấy người trong phòng kia không quá cảm xúc, chỉ đánh giá sơ qua cô gái trước mặt, không xét về hình thức, dung nhan, thì cô gái này toát ra trong người sự huyền bí. Như một viên ngọc trai đen trong đại dương, bí ẩn. Chỉ riêng việc nắm giữ con chip và khiến cho Vearly tranh giành thì cũng đủ hiểu tầm ảnh hưởng của cô gái này.

"Nói xem, tại sao cô có con chip này?" Lâm Thiên Dương giờ con chip trước mặt, tùy ý hỏi.

"Tại sao tôi phải trả lời anh!" Cô gái kia lạnh nói. Thanh âm trong trẻo nhưng khiến người ta kiêng dè. Một coi gái đáo để.

"Oh, vậy tôi không hỏi nữa. Dù gì thì đây cũng không phải con chip bản thật." Lâm Thiên Dương giữu môi, tiếp tục uống rượu.

Thần sắc của cô gái kia hơi tái, vội chạy lại xem con chip. Sắc mặt tội sẫm, hai dòng nước mắt chảy xuống.

"Không thể thế được, rõ ràng là nó mà!" Cô gái kia bần thần.

"Tôi đoán nhé, cô lấy nó từ tay của Vearly, và tưởng nó là thật." Chấn Tường Dạ nói.

"Anh chưa từng thấy qua nó, sao anh biết nó là giả?" Cô gái kia nói.

"Đơn giản bởi thứ mà cô lấy không phải là sợi dây chuyền mà là chiếc nhẫn của hắn." Bạch Niên Vũ giải thích, hắn biết rất rõ thứ mà cô ta muốn lấy cắp là gì, dù sao thì hắn cũng quen thân với Vearly.

"... " Cô gái kia lặng người.

"Mục Từ Kỳ, nếu anh họ Mục Lâm của cô biết cô ra nông nổi này thì sẽ như thế nào nhỉ?" Chấn Tường Dạ nhắc tên cô gái kia. Người này anh đã từng thấy, cậu bạn Mục Lâm đã từng cho anh xem ảnh của cô. Anh nhận ra cô, Mục Từ Kỳ.

"... " Mục Từ Kỳ sắc mặt tái mét.

"Ai da, tại sao mấy người các anh lại rù nhau bắt nạt cô gái tội nghiệp thế này chứ?" Lục Ân đỡ lời hộ cô gái, thấy cô gái này bị mấy người kia nói cho cạn ngôn cũng thật tội nghiệp.

"Lục Ân, cậu khoan đã vội. Cô gái này còn lắm chuyện lắm!" Lâm Thiên Dương ngăn cản Lục Ân.

"Các cậu ở đây, tôi đưa cô ấy đi!" Bạch Niên Vũ vừa nói xong với ba người kia thì đã kéo Mục Từ Kỳ đi.

Chấn Tường Dạ nhìn biểu tình của Bạch Niên Vũ khi nghe tới tên của cô gái kia thì cười thầm, quả nhiên là lắm chuyện. Mục Từ Kỳ này không thể xem thường được.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Mục Từ Kỳ bị Bạch Niên Vũ kéo ra khỏi phòng, cố gắng phản kháng:" Buông ra..."

Bạch Niên Vũ bỏ ngoài tai những lời mà Mục Từ Kỳ nói, cứ một mạch đưa cô rời khỏi Mê Tinh, ném thẳng cô vào trong xe.

"Anh bệnh hả?" Mục Từ Kỳ ngồi dậy.

"Kì Kì, sao em lại trở nên như thế này?" Bạch Niên Vũ không lạnh không nhạt hỏi. Ánh mắt anh nhìn cô, mang nhiều sắc thái.

Mục Từ Kỳ giật mình. Kì Kì? Trên đời này chỉ duy nhất một người gọi cô như vậy." Anh Niên Vũ?"

Bạch Niên Vũ gật đầu. Anh nhìn cô, trong mắt lại hiện lên hình ảnh của cô nhóc 4 tuổi xinh xắn thường lén lút đứng sau lưng người lớn nhìn anh. 14 năm rồi, trưởng thành không ít, chỉ có điều...

"Anh Niên Vũ, anh thả em đi đi. Nếu mẹ anh biết được nhất định sẽ giết chết em!" Mục Từ Kỳ hét hoảng nói. Kí ức năm nào vẫn còn ám ảnh cô. Ngọn lửa thiêu rụi căn biệt thự thành than hay những viên đạn bắn nhanh như chớp vẫn luôn khiến cô hoảng sợ. Cô không thể gần Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ đen mặt lại. Anh vẫn còn nhớ, những lời mà mẹ đã từng cảnh cáo anh khi anh được thả ra khỏi tầng hầm. Nhưng bây giờ, anh không là Erik Krisen. Anh là Bạch Niên Vũ, cho nên anh không cần phải sợ.

"Kì Kì, không cần sợ. Bà ấy sẽ không dám đụng tới em!"

Mục Từ Kì tuy thái độ đã đỡ hơn trước nhưng vẫn còn mang chút sợ hãi.

Mục Từ Kì nhìn Bạch Niên Vũ, lại nhớ tới nhiệm vụ của mình, "Anh, con chip kia là giả sao?"

Bạch Niên Vũ cười, "Em nghĩ Vearly hẳn ta dễ dàng để em lấy đi con chip điều khiển đi ư? Trừ khi là hẳn cố tình."

Mục Từ Kì tái mặt, không thể như thế được.

"Kì Kì, nói, ai đã sai em trộm nó?" Bạch Niên Vũ nghiêm giọng. Chẳng lẽ cô không biết đựng đến đồ của Vearly chỉ còn con đường chết sao?

"Em không thể nói." Mục Từ Kì nhỏ giọng. Cô không thể tiết lộ được, nếu không mẹ cô...

"Tại sao lại không thể?" Bạch Niên Vũ gắng hỏi.

"Đừng hỏi em nữa. Em không... thể....xin anh!" Mục Từ Kì bật khóc.

Bạch Niên Vũ biết mình đã khiến cô khó xử nên cũng chẳng truy hỏi. Anh cởi áo khoác ngoài của mình ra, khoác lên cho cô. Thờ ải.

"Thiếu gia, chúng ta nên đi đâu?" Thần Dực "bóng đèn" lên tiếng. Kể từ khi thiếu gia đem cái cô gái kia lên tới giờ là hẳn đã bị cho là thành phần vô hình.

"Về Tuyệt Linh Viên." Bạch Niên Vũ nói.

"Vâng." Thần Dực nhận lệnh rồi nhanh chóng khởi động xe. Anh ta vẫn quan sát biểu hiện của Bạch Niên Vũ, đây là đầu tiên thiếu gia đưa một cô gái khác lên xe của mình ngoại trừ Lâm tiểu thư. Mà cô gái này đối với thiếu gia cũng có ý nghĩa rất lớn, rốt cuộc cô ta là ai?

Mục Từ Kì ổn định tinh thần, ngồi im lặng một góc. Bạch Niên Vũ thì ngả đầu lên thành ghế, suy tư. Tính theo hiểu biết của anh về thẳng hàng xóm - Vearly thì hẳn tuyệt sẽ truy sát anh để cướp người, cho nên anh cần phải cảnh giác hơn.

Và dường như suy đoán của anh đã đúng bởi vì theo sau anh bây giờ có tới tận 10 chiếc xe.

"Thiếu gia! Chúng ta bị theo đuôi rồi!" Thần Dực phát hiện ra vấn đề vội báo với Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ bội phục khả năng tiên tri của mình, nhếch mép nói, "Cứ lái bình thường. Gia vẫn còn ngồi đây thì hẳn dám nổ súng."

Thần Dực thấy thiếu gia nói vậy nên vẫn duy trì tốc độ bình thường.

"Reng...reng...reng..." Điện thoại của Bạch Niên Vũ đổ chuông.

Bạch Niên Vũ nhìn dòng số trên điện thoại, nghe máy, "Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời đang bận tiếp tiền, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Mục Từ Kì nghe thấy Bạch Niên Vũ nói như vậy thì giật mình. Lại nhìn xuống điện thoại của Bạch Niên Vũ. Số điện thoại kia là của Vearly.

"Nếu tôi không thích gọi lại thì sao nhỉ?" Vearly lạnh lùng nói. Tại sao dù nói qua điện thoại thì hẳn vẫn có thể tác động đến từng lỗ chân lông trong người Mục Từ Kì vậy nhỉ?

"Thì thôi." Bạch Niên Vũ nói với cái giọng thản nhiên.

"Vậy chúng ta vào chủ đề chính nhé! Anh cho tôi gặp bảo bối của tôi, tôi thật sự muốn có vài lời cần dặn dò với cô ấy trước khi cô ấy theo người khác!"

"Vearly, em là bảo bối của anh đây! Anh cần nói gì với em vậy?" Bạch Niên Vũ chuyển giọng. Cái giọng của anh khiến Thần Dực, Mục Từ Kì và cả cái người bên đầu dây kia phải rợn da gà.

"Đồ của tôi, nhất định tôi sẽ lấy lại." Vearly không thể chịu được nữa, đành nói chung.

"Vearly, sao anh lại tuyệt tình thế hả?" Bạch Niên Vũ vẫn dùng cái giọng khiến người ta ghê sợ ra để nói.

"...." Điện thoại đã bị tắt.

Bạch Niên Vũ trở lại trạng thái ban đầu. Tại sao mấy người này toàn khiến hẳn phải phát bệnh lên thì mới có chút IQ trong đầu vậy?

Thần Dực nhìn thấy mấy chiếc xe phía sau đã không bám đuôi nữa thì mới an tâm.

Mục Tử Kỳ vẫn còn nhớ rõ lời đe dọa của Vearly, trong lòng nổi bão.

"Đáng lẽ em không nên đụng tới hắn. 14 năm trước anh cứu được em từ tay mẹ anh đã là may mắn rồi, bởi vì ít ra bà ta vẫn còn niệm tình máu mủ. Còn Vearly, hắn ta sẽ không buông tha đâu. Cho dù lí do vì sao em trộm đồ của hắn như thế nào thì anh cũng phải cảnh cáo em. Đừng dính dáng đến hắn!" Bạch Niên Vũ nghiêm túc nói.

Tuyết Linh viên...

Sau khi về đây, Bạch Niên Vũ đã sai người đi giúp Mục Tử Kỳ sửa soạn. Còn anh thì ngồi dưới phòng khách đánh đàn. Âm điệu nhẹ nhàng như nắng, tiết tấu lại nhanh như gió đàn cài với nhau, đem âm nhạc đi khắp căn biệt thự. Tuy nhiên khi đánh đến nửa bài thì anh lại dừng, cắt đứt mạch cảm xúc. Đôi tay anh vẫn đặt nguyên trên phím đàn, hơi run rẩy. Hồi ức, hồi niệm vẫn cháy trong tim anh. Hạnh phúc, đau khổ, bi thương tràn về.

"Tại sao anh không đánh tiếp?" Mục Tử Kỳ sửa soạn xong thì nghe thấy tiếng đàn dương cầm, tò mò ra xem thì thấy Bạch Niên Vũ rất nhập tâm đánh. Tuy bài anh đánh mang hơi âm rất hạnh phúc, kéo người ta vào dòng cảm xúc nhưng đến cao trào, anh lại dừng lại. Điều đó khiến cô tò mò.

"Tại sao ư? Bởi vì ở bản nhạc này, phần nửa bài là tốt đẹp, kết bài là bi thương." Bạch Niên Vũ khẽ nói.

Mục Tử Kỳ lại gần anh, ngồi xuống, ngón tay đặt trên phím đàn. Tiếp tục hoàn thành bản nhạc dang dở của anh.

Tiếng đàn cô du dương khác xa với Bạch Niên Vũ, bởi trong tiếng đàn của cô không hề có tạp niệm. Cô đánh bằng cách đơn thuần, chơi đúng nốt, tiết tấu. Còn Bạch Niên Vũ, anh chơi bằng hồi ức.

Bạch Niên Vũ sững sờ nhìn Mục Tử Kỳ. Tiếng đàn kia rót vào tim anh từng nhịp. Khuôn mặt như trắng sáng của cô khi đánh đàn khiến anh si mê. Tiếng đàn của cô vô cảm nhưng lại khiến anh xao xuyến.

"Về lại khuôn mặt người, họa lại trong lòng ta

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà người vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình.

Cuộc tình của đôi ta giờ chỉ như lớp vỏ bọc

Nhân tình đã sớm thay đổi hình dạng

Nhưng ta vẫn quyết ôm chặt nỗi đau, có ra sao cũng không buông bỏ

Cuối cùng chỉ còn lại bao ký ức cuồng dại.

Chẳng muốn quên đi, chẳng muốn tường tỏ

Vì điều ta thực sự mong, là trở thành bờ vai của người.

Về lại khuôn mặt người, họa lại trong tim ta

Ai cũng chẳng thể lấy đi được, hình ảnh lần đầu giác ngộ

Sợ rằng tháng năm sẽ cướp đi má phấn hồng nhan

Mà người vẫn như xưa, một thiếu niên đa tình.

Giữ lại người 1 đêm, thể xác đắm say cùng người

Lời phù phiếm thế gian, ai yêu, ai định đoạt

Sinh tử có là chi, cũng đừng ai quản

Nếu không có người, ta sức tàn lực kiệt.

Nếu không có người, ta sức tàn lực kiệt." (**)

Tiếng hát của Mục Tử Kỳ cất lên, xoay chuyển Bạch Niên Vũ. Anh chưa từng đàn hết bài nên không nghe hiểu tâm của bài. Anh chưa từng hát nên không biết được ca từ của nó lại hay như vậy. Sắc mặt Bạch Niên Vũ trầm lại, nhìn chăm chú vào Mục Tử Kỳ.

Mục Từ Kỳ đàn xong, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Bạch Niên Vũ, hơi xấu hổ. Cô định rời đi thì cánh tay bất chợt bị kéo lại, cả thân hình ngã nhào vào Bạch Niên Vũ.

"Anh Niên Vũ?"

"Đừng nói thêm gì cả. Cho anh ôm em một chút thôi!" Bạch Niên Vũ ôn nhu nói. Anh chỉ là muốn gần cô.

"... "Mục Từ Kỳ im lặng, mặc cho anh ôm cô vào lòng.

Bạch Niên Vũ hết xúc động, nhẹ đẩy cô ra, "Ngủ đi, cũng chẳng sớm nữa đâu!"

Mục Từ Kỳ gật đầu. Đi lên phòng ngủ, trước khi lên tầng, cô vẫn cố tình quay người lại, muốn nhìn anh. Bạch Niên Vũ vẫn ngồi thẩn thờ bên dương cầm, ánh trăng khuya chiếu lên bóng hình cô độc của anh. Anh rất cô đơn, rất cần người bên cạnh sẽ chia.

"Niên Vũ, chúc anh ngủ ngon!" Thanh âm nhẹ nhàng của Mục Từ Kỳ khiến cho Bạch Niên Vũ sững người.

"Chúc em ngủ ngon!"

"Cô ngủ với tôi một đêm, tôi đem cho cô thứ mà cô muốn!" Thanh âm lạnh lẽo của người đàn ông khiến cho Mục Từ Kỳ e ngại. Nếu cô ngủ với hắn, lấy được con chip thì mẹ cô sẽ bình an. Nhưng cái giá của nó chính là sự trong trắng.

"Anh chắc chắn?" Mục Từ Kỳ hỏi lại.

"Đương nhiên, Vearly Weasley tôi là người giữ chữ tín." Anh ta cười, không ngừng quan sát cô gái nhỏ trước mặt mình. 18 tuổi đã tỏa sáng như mẫu đơn, quả thật không tồi.

"Vậy được....tôi.... đồng ý!" Mục Từ Kỳ cắn môi nói. Cho dù có phải mất đi trong trắng thì cũng chẳng sao cả, mẹ cô bình an là được.

Vearly nhận được câu trả lời hài lòng, kéo cô gái nhỏ nhấn vào trong lòng, tay không an phận vuốt ve cơ thể vẫn còn non xanh của cô. Hắn chưa từng thử chạm tới thiếu nữ, bây giờ đổi hương vị chút cũng hay.

Mục Từ Kỳ vì sự đụng chạm thân mật của hắn mà cả thân hình khó chịu. Bàn tay của hắn như phát điện, chạm từng tấc da tấc tấc của cô, để lại dư cảm rợn người. Hắn thô lỗ kéo rách váy cô, thân thể đẹp tuyệt của thiếu nữ lộ ra, kích thích hắn.

"Biết không bao bói, em thực sự rất đẹp!" Giọng hắn quỵến rũ nói.

Mục Từ Kỳ đỏ mặt. Vearly phát hiện ra sự xấu hổ của cô, tiếp tục kích thích. Ngón tay mân mê trên chiếc cổ trắng ngần, trượt xuống xương quai xanh quỵến rũ rồi dừng lại ở khe ngực. Ai da, tuy ngực không được lớn lắm nhưng vẫn cho hắn dục vọng căng tràn.

Vearly nâng cầm cô lên, hôn nhẹ nơi cánh môi đã bị cô cắn cho đỏ ửng.

"Đừng cắn môi, như vậy là khiêu khích dục vọng đàn ông đấy!" Vearly vuốt má cô. Thiếu nữ như mẫu đơn nở này đã kích thích được anh rồi đấy.

Lần này, không phải dịu dàng ôn nhu như trước nữa, hắn tàn bạo hôn lên môi cô. Cảm giác thiếu nữ trong lòng đang không ngừng run rẩy đáp lại hắn thì có chút hài lòng. Môi môi trượt xuống xương quai xanh, rồi xuống ngực. Quả nhiên là độc dược, khiến người ta nghiện.

Mục Từ Kỳ cả cơ thể bắt đầu nóng lên vì sự khiêu khích của hắn. Khi từng mảnh vải trên cơ thể bị gỡ ra, thân hình đỏ ửng như dâu tây thu hút Vearly. Hắn nhẹ nhàng bế cô lên giường, cởi quần áo ra, lúc này tiểu đệ đã sớm bị dục vọng đánh thức, đang không ngừng hung hãn. Nhưng Vearly không vội, thiếu nữ này vẫn là lần đầu tiên, không nóng. Mục Từ Kỳ nhìn cơ thể rắn chắc tràn trề của Vearly thì đỏ mặt. Nước da màu đồng khỏe khoắn với từng cơ bắp vững vàng hiện lên. Hắn như hiệp sĩ La Mã với sức khỏe vượt trội, cam đoan rằng bây giờ nếu cô dám phản kháng chắc chắn hắn có thể giết cô ngay tức khắc. Vearly dạo chơi khắp cơ thể cô, xác định là cơ thể này đã thuần phục hắn thì Vearly mới bắt đầu tấn công, phá rách lớp màng mỏng kia. Mục Từ Kỳ đau đớn, hai tay không chịu được mà cào lên tấm lưng của Vearly. Khi cô dần thích ứng với cơn đau kia thì lại bị một cơn đau khác ập đến. Ngẹn ngào nước mắt rơi xuống, Mục Từ Kỳ cắn răng, để bản thân không bật ra tiếng rên rỉ.

Vearly vẫn không ngừng nghi công chiếm lấy cô. Thân thể của cô quả nhiên thu hút hắn rồi. Hắn nhìn thấy Mục Từ Kỳ cắn môi thì lại không hài lòng, hắn muốn nghe thấy thanh âm yêu kiều của cô, "Bật ra, cất tiếng ra..."

Mục Từ Kỳ bị ánh mắt dục vọng của Vearly thiêu đốt, không kiềm chế được mà bật lên thanh âm mị hoặc. Vearly hài lòng, thân dưới tăng tốc, ôm lấy cô bắt đầu mạnh mẽ.

Thanh âm khàn khàn của hắn vẫn vang vọng bên tai cô, "Nhớ cho kỹ, cô đã thuộc về tôi. Là nữ nhân của Vearly."

Mục Từ Kỳ bật dậy, ác mộng kia vẫn bám lấy cô. Từ cái đêm cô đánh đổi trong trắng của mình cho ác ma kia thì chưa đêm nào cô không hoảng sợ. Cô sợ hãi Vearly, sợ hắn sẽ lại tiếp tục...

Cô nhìn căn phòng xa lạ này, cả người run rẩy, tiếng khóc bật lên.

Chẳng hiểu sao, cánh cửa phòng tự nhiên bị mở ra. Bạch Niên Vũ lo lắng đi vào, nhìn thấy Mục Từ Kỳ đang khóc thì tìm cách lại. Anh ân cần tới bên giường, khẽ nói: "Kì Kì, sao em lại khóc?" Anh lúc này đang định về phòng thì vô tình đi qua phòng cô, nghe thấy tiếng nức nở khe khẽ thì không nhịn được đành vào để xem cô như thế nào.

Mục Từ Kỳ ngược mắt nhìn Bạch Niên Vũ, lại hiện ra hình ảnh Vearly, vội cuống cuống lui ra, tiếng khóc lớn hơn, "Đừng đụng vào tôi....đừng đụng..."

Bạch Niên Vũ ngây người, thấy thái độ xa lánh của Mục Từ Kỳ thì khó hiểu. Anh kéo cô vào lòng, cố gắng ổn định cô, "Không sao cả, là anh đây!"

Mục Từ Kỳ ngửi thấy mùi từ đằng trên người Bạch Niên Vũ lại hoảng sợ hơn bởi vì Vearly cũng dùng hương này, cô đẩy anh ra, "Xin anh...đừng chạm vào tôi!"

Bạch Niên Vũ ôm chặt cô hơn, "Kì Kì, là anh, là Niên Vũ."

Mục Từ Kỳ nhận ra thanh âm của anh, nước mắt giàn dụa ôm, hai tay ôm lấy Bạch Niên Vũ. "Niên Vũ, em sợ, sợ hấn tới."

Mục Từ Kỳ hiểu "hấn" mà cô nói tới là ai, anh chỉ cười nhẹ, ôm cô, an ủi, "Có anh đây rồi. Đừng sợ!"

Mục Từ Kỳ khóc mệt, thiếp đi trong ngực của Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhìn thiếu nữ khóc cho mặt mày đỏ tái thì đau lòng, khẽ đặt cô xuống gối kéo chăn giúp cô, chắc chắn cô đã bình ổn rồi thì mới rời đi.

Anh trở về phòng, thấy tập tài liệu đặt trên bàn thì mở ra. Đây là tài liệu ghi rõ những thông tin của Mục Từ Kỳ suốt mấy năm qua. Kể từ khi cô bị gửi tới nhà anh làm con tin, rồi được thả về Mục gia thì cuộc sống của cô chẳng khá hơn khi ở Krisen là bao. Vì là thân phận con riêng nên bị đối xử tàn nhẫn. Cả Mục gia chỉ có duy nhất một người đối xử tốt với cô, chính là anh họ Mục Lâm.

Bạch Niên Vũ căng thẳng, anh chưa từng nghĩ tới cô nhóc xinh xắn ngày nào giờ đã trở nên như thế này.

"Cốc...cốc...cốc...." Cửa phòng vang lên tiếng đập cửa.

"Vào đi." Bạch Niên Vũ nói.

"Thiếu gia, tôi đã tra được thông tin của Mục tiểu thư. Mấy ngày trước, ở sân bay đã bắt gặp cảnh anh trai cùng cha khác mẹ của cô ấy, Mục Tư Kiên kéo Mục Từ Kỳ cho bọn buôn người." Thần Tự báo cáo.

"Còn gì nữa không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Bên phía Vearly, thông tin bịt rất kín."

"Thế là được rồi." Bạch Niên Vũ phẩy tay. Anh chợt nhớ ra một chuyện, "Dẹp hết cái bọn buôn người của Mê Tinh đi."

"Giết luôn ả?"

"Ờ."

Thần Tự rời khỏi. Bạch Niên Vũ hướng mắt ra bầu trời, đêm chiều suy nghĩ.

(**) Hoạ tình- Điều Bối Na.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54

"Mẹ Tiểu Diệp..." Tiếng Tiểu Mân Thầu vang lên, cắt đứt câu chuyện của Bạch Niên Vũ.

Tiểu Tiểu Diệp vẫn còn đắm chìm trong câu chuyện thì bị gọi dậy, không đành lòng nhưng đành chấp nhận. Cô ra khỏi giường, mở cửa, nhìn thấy Tiểu Mân Thầu đang đứng trước cửa.

"Dậy rồi à?" Tiểu Tiểu Diệp xoa đầu cậu nhóc.

" Vâng ạ." Tiểu Mân Thầu cười.

" Vệ sinh cá nhân chưa?"

" Rồi ạ."

" Hào, chờ mẹ một tí được không?"

" Dạ." Tiểu Mân Thầu gật đầu rồi đi xuống lầu.

Tiểu Tiểu Diệp bắt gặp ánh mắt cười của Bạch Niên Vũ thì khó hiểu, " Nhìn gì?"

" Chỉ là thấy em đẹp." Bạch Niên Vũ nói. (Vũ ca nịnh vợ)

" Đẹp thì kệ tôi. Nhưng mà câu chuyện sau đó như thế nào hả?" Tiểu Tiểu Diệp hỏi.

" Sau đó ư? Quên rồi." Bạch Niên Vũ rời giường.

"... " Ba vạch hắc tuyến nổi lên, Chẳng phải Bạch Niên Vũ muốn kể chuyện cho cô sao?

Bạch Niên Vũ rời phòng. Tiểu Tiểu Diệp thì đi vệ sinh cá nhân.

Lúc Tiểu Tiểu Diệp làm xong, xuống lầu thì đã thấy Bạch Niên Vũ quần áo chỉnh tề đang ngồi chơi với Tiểu Mân Thầu. Quái lạ, cái tên Bạch Niên Vũ này thay đồ nhanh như vậy, hẳn còn không vào phòng thay đồ mà.

Đáp án là: Nhà anh giàu, lắm phòng, anh thay đồ chỗ nào chả được.

" Mẹ nuôi!" Tiểu Mân Thầu phát hiện Tiểu Tiểu Diệp thì kêu lên.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, cười rộ lên. " Bà xã, xuống ăn sáng nào!"

(Bọn họ ăn sáng, chúng ta đừng để ý)

Sau khi ăn xong, Bạch Niên Vũ thực hiện lời nói của mình, dạy Tiểu Mân Thầu đánh đàn. Nhìn hai người kia chăm chú mà Tiểu Tiểu Diệp ngây ngất, ai da, soái ca và soái nữ cùng tòa sáng thế này thì hại chết con gái nhà người ta mất.

Ngồi trên sofa, Tiểu Tiểu Diệp lấy quyển sổ nhạc ra xem. Không biết là ai đã viết nhưng mấy cái bản nhạc này được chú thích rất kĩ. Phải nói là người đó rất cẩn thận. Tuy nhiên, lật đến trang nhạc cuối cùng thì Tiểu Tiểu Diệp chợt thấy lạ, trang này dày hơn các trang khác. Tò mò, rút giấy ra thì một tờ giấy khác cũng rơi khỏi. Tiểu Tiểu Diệp nhặt tờ giấy kia lên, mở ra, nội dung trong đó khiến cô sững người.

" Gửi anh, Niên Vũ...

Em biết em không còn tư cách để ở bên cạnh anh nữa cho nên em muốn viết bức thư này gửi cho anh, hi vọng anh đừng đọc được.

Anh à, ngày ấy khi em bắn anh, anh rất đau đớn nhưng có sao anh lại cười vậy? Anh bảo anh nợ em, cho nên anh giao mạng anh cho em, tùy em xử. Anh thừa biết phải không, rằng sẽ có ngày em phản bội tình yêu của anh để chọn lấy quyền lực. Lúc ba viên đạn đâm vào da thịt anh, dây tơ tình chúng ta cắt đứt, Em giết anh rồi.

Khi thấy anh trong phòng cấp cứu, bác sĩ chạy đôn chạy đáo hỏi khắp nơi để tìm nhóm máu của anh thì em rất lo lắng. Người có nhóm máu khớp là ba anh, nhưng ông ấy lại mất rồi. Em trai anh cũng không khớp máu tất cả bệnh viện đều huy động máu nhưng lại rất vô vọng. Lâm Thiên Dương, Chấn Tường Dạ đều dùng ánh mắt tàn ác nhìn em, em biết, em đã làm nên việc gì rồi. Em chợt nhớ tới một người, hẳn ta cũng có dòng máu hiếm như anh cho nên em đã đánh liều chạy tới chỗ hắn. Hắn nói hắn sẽ giúp em nếu em đáp ứng điều kiện của hắn, chắc anh biết điều kiện là gì rồi đúng không? Và em đã đáp ứng. Anh được cứu sống, em vui rồi.

Em là con ngốc đúng không? Đã giết anh rồi mà vẫn bắt chấp tất cả để cứu anh, thật ngu xuẩn. Vứt bỏ đi tôn nghiêm, trong sạch của phụ nữ để giúp anh, càng ngu xuẩn. Là mẹ anh giết ba em, hại nhà em tan hoang cửa nát nhưng em vẫn cứu anh. Tại sao? Vì em yêu anh.

Em nhớ cái ngày em đi, anh đứng trong mưa, trên người vẫn mặc đồ bệnh viện, chạy tới sân bay tìm em. Cách qua lớp kính máy bay, em vẫn có thể thấy được anh. Nhìn anh bị đám vệ sĩ chặn lại, nhìn anh cố gắng đuổi theo máy bay mà em đau đớn khôn cùng. Không biết có phải là phép màu hay không nhưng em nghe thấy tiếng anh gào thét xin em đừng đi, rằng anh tha thứ cho em. Dận lòng bản thân phải tuyệt tình, không rơi nước mắt nhưng em lại làm không được. Hắn nhìn em, khinh bỉ hỏi em rằng " Em có xứng với hắn không?" Em biết, em tôn thương anh nhiều quá cho nên em không còn tư cách nữa.

Bao năm rồi mình chưa gặp nhau anh nhỉ, 5 năm rồi, hôm nay, tình cờ em thấy anh trong công viên, anh ngồi bên ghế đá cùng với một cô gái khác. Em đã định rời đi nhưng lại không cam lòng, em chỉ muốn nhìn anh một chút. Em thấy anh rất tốt, anh đã khác xưa nhiều rồi, anh chính chắn chứ không còn đáng vẻ ngông cuồng nữa. Lúc em định rời đi thì hắn nói với em rằng có tay súng bắn tia đang nhắm vào anh. Em không tin nhưng khi em thấy tia laser màu đỏ sáng rực nơi ngực anh thì em hoảng hốt, vội chạy ra đường, em muốn nhắc nhở anh. Và hình

như em thành công rồi, chiếc xe kia đột ngột đâm vào người em, ánh đèn laser cũng vụt tắt. Anh, em lại "sơ ý" cứu anh rồi. Ngốc thật!

Đêm nay ở bệnh viện rất cô tịch, em viết lá thư này, chỉ hi vọng rằng anh đừng đứng dưới kia chờ em nữa, anh về đi. Anh hút nhiều thuốc quá, không tốt cho sức khỏe đâu. Em không muốn bản thân lại mềm lòng tha chết cho anh.

Niên Vũ, nếu có thể thì hi vọng anh chờ em, kì hạn 10 năm của em nhanh thôi là kết thúc, em sẽ quay lại, tiếp tục ở bên anh.

Em yêu anh, Bạch Niên Vũ!

Mục Từ Kỳ. "

Tiêu Tiểu Diệp đọc xong lá thư thì sững sờ. Rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy. Trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh cô gái lao vào dòng xe. Là cô ta sao, Mục Từ Kỳ? Cô hiểu rồi, tại sao cô ta lại giết cô rồi, cô ta rất yêu Bạch Niên Vũ. Chẳng hiểu sao hốc mắt cô đỏ lên, một giọt nước mắt rơi xuống.

Đột nhiên tờ giấy trong tay cô bị đoạt mất. Cô hướng mắt lên, là Bạch Niên Vũ. Ánh mắt anh chăm chú nhìn vào tờ giấy. Sắc mặt anh biến hóa, tái mét, tức giận, bị thương. Tờ giấy bị anh vò nát lại.

"Anh chưa từng đọc nó sao?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ hỏi.

"Chưa từng." Bạch Niên Vũ nói.

Bạch Niên Vũ vừa nói xong thì đã ném thẳng tờ giấy kia vào trong lò sưởi.

"Anh..". Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ, kinh ngạc.

"Đã là chuyện của 10 năm rồi, đọc hay chưa còn quan trọng sao?" Bạch Niên Vũ ngồi xuống sofa.

"Nhưng cô ấy..." Tiêu Tiểu Diệp cau mày nói.

"Anh không yêu cô ấy nữa, anh yêu người khác rồi." Bạch Niên Vũ ngắt lời.

Tiêu Tiểu Diệp lại quên mất, hần có mối tình đơn phương mười năm. Khoan đã, nếu cô tính không lầm thì lần đầu tiên cô gặp hần chính là 5 năm trước, nhưng trong bức thư kia viết là 5 năm chưa gặp. Vậy, sau khi chịu đả kích thì hần rất nhanh đã yêu cô gái khác.

"Mối tình thứ hai của anh, anh gặp cô ấy vào 1 tháng sau ngày Mục Từ Kỳ rời đi. Anh bị ảnh hưởng tâm lí, cho nên trong lòng luôn mang cảm giác sợ sệt. Chuyện của hắc đạo và bạch đạo khiến anh đau đầu, nhưng khi anh gặp cô ấy, mọi chuyện khác đi. Lúc đầu anh chỉ hứng thú thôi, nhưng 4 năm, anh lại yêu. Và rồi cô ấy rời đi, anh không còn gặp nữa. Cho đến khi..." Bạch Niên Vũ nói đến đây thì dừng lại, ánh mắt hướng về phía Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp quanh đầu, tránh ánh mắt của hần, định nói là thấy bà đây giống cô kia rồi nên đem về thế thân hả?

"Này, ba nuôi, con đánh được cả bài rồi." Tiểu Mạn Thần hào hứng nói.

Bạch Niên Vũ đứng dậy, đi về phía Tiểu Mạn Thần kiểm tra thành quả của cậu nhóc.

Tiêu Tiểu Diệp ngồi nhìn lò sưởi, một mối tình mười năm cứ thế mà bị thiêu đốt. Hoá ra ái tình cũng chỉ là thứ đồ dễ cháy chứ không phải đá quý, kim cương gì mà bền vững mãi mãi.

"Em thực sự sẽ bán anh sao?" Người đàn ông hỏi.

Cô gái vẫn hướng súng về phía anh ta, ánh mắt vẫn lạnh lùng.

"Không sao cả, là anh nợ em, mạng anh tùy em xử." Người đàn ông kia cười, giống như anh ta có bị bắn chết hay không thì cũng chẳng sao cả.

"... " Cô gái kia vẫn duy trì thái độ.

"Kì Kì, em đã từng yêu anh chưa, dù chỉ là một lần thôi, em may mắn động tâm."

"Chưa từng yêu anh, Bạch Niên Vũ. Tôi đối với anh trước sau đều là lợi dụng." Mục Từ Kỳ lúc này mới lên tiếng.

"Hóa ra từ trước tới giờ chỉ có anh tự mình đa tình." Bạch Niên Vũ cười. Hần cứ thế mà tiếp tục đi thẳng về phía Mục Từ Kỳ, dừng lại khi họng súng đã tiếp xúc với người anh. "Ra tay đi!"

Mục Từ Kỳ bất động, cô không ngờ anh lại hành động như vậy.

"Đoàng....đoàng....đoàng..." Bạch Niên Vũ cướp cò, tự bắn về phía mình. Cả thân hình anh nặng nề đổ xuống. Máu chảy thấm áo sơ mi.

Mục Từ Kỳ tay run rẩy, nhìn Bạch Niên Vũ nằm dưới sàn.

Lâm Thiên Dương và Chấn Tường Dạ nghe thấy tiếng súng nổ thì lao vào, hốt hoảng đỡ Bạch Niên Vũ đi cấp cứu.

Mục Từ Kỳ cười lớn, cô trả thù được rồi này. Lệ tuôn trào trên gương mặt. Tim cô bị bóp nát.

Từ sau khi đáp ứng điều kiện với Vearly, Mục Từ Kỳ bắt buộc phải tới Anh. Trước lúc đi, cô có ghé qua bệnh viện. Phòng bệnh của anh được bảo hộ rất nghiêm ngặt. Cô định rồi đi thì Chấn Tường Dạ bắt gặp, ánh mắt anh ta lờm qua cô. Cô biết, bọn họ không giết cô đã là quá nhân từ rồi.

" Vào phòng bệnh đi, gặp cậu ta một chút." Chấn Tường Dạ lạnh nói.

Mục Từ Kỳ chưa kịp phản ứng thì đã bị anh ta lôi vào bệnh, " Nhìn đi. Niên Vũ bây giờ vì ai mà ra nên nông nổi này!"

Mục Từ Kỳ tới bên giường bệnh nhìn Bạch Niên Vũ, sắc mặt anh tái xanh. Nước mắt rơi xuống.

" Cô biết không? Ngày hôm ấy, cậu ta đã đi mua nhẫn đính, cậu ta còn tới Tỉnh gia để xin được hủy hôn ước với Tiêu Tiểu Diệp. Vậy giờ xem đi, cô đã làm nên chuyện gì?" Chấn Tường Dạ mỉa mai nói. Anh ta hận không thể xé xác Mục Từ Kỳ ra.

Mục Từ Kỳ nghe xong thì choáng váng. " Vũ, không đáng đâu. Em không phải là nàng công chúa, em là phù thủy, là kẻ ác độc." Mục Từ Kỳ nức nở, cô nói xong thì bỏ chạy ra khỏi phòng bệnh.

Khi cô tới sân bay, trời mưa rất to. Vệ sĩ của Vearly đi quanh cô, bảo vệ. Mục Từ Kỳ hướng tới cái máy bay tư nhân sắp sửa đưa cô tới địa ngục kia.

" Kì Kì..." Tiếng ai đó gào thét tên cô.

Mục Từ Kỳ sửng người, quay đầu lại. Cô nhìn thoáng qua anh một lần cuối cùng. Bạch Niên Vũ chen qua đám đông, anh vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân, chỗ bị cô bắn có một vùng thâm ứ máu đỏ, chắc là vết thương rách rồi.

"Mục Từ Kỳ, em lựa chọn đi." Vearly đứng trên máy bay, lạnh nói với cô.

Mục Từ Kỳ cuối cùng vẫn lựa chọn rời đi.

Bạch Niên Vũ đuổi theo cô, bị vệ sĩ ngăn lại.

Mục Từ Kỳ lúc này đã lên máy bay, cô nhìn qua cửa sổ. Bạch Niên Vũ đang cố gắng đẩy vệ sĩ ra. Lúc này, vệ sĩ của anh cũng đã tới.

" Em xem, hấn cho dù bị em bắn cho suýt chết thì vẫn cố gắng chạy tới đây để ngăn cản em." Vearly nói.

"..."

" Tiếc thật, em có xứng với hấn sao? Với tình yêu vĩ đại như vậy."

"..."

Làn mưa xối xả vào thân hình của người đàn ông đang cố chạy theo máy bay. Rồi chỉ còn thấy thân ảnh đơn độc trĩu nặng ưu thương. " Kì Kì, xin em đừng đi. Anh tha thứ cho em rồi."

Bóng hình cô độc đứng dưới sân bệnh viện, ánh mắt anh ta vẫn luôn dõi về căn phòng bệnh ở tầng nào đó. Thuốc lá cũng đã hút hết mấy bao rồi. Anh ta cười giễu, nhìn tập hồ sơ bệnh án trong tay: dập lá rách, gãy chân. "Tại sao em lại phải làm như vậy chứ? Anh bị bắn thì thù em trả xong, cần gì phải liều lĩnh vậy."

Mưa tí tách rơi xuống, từng giọt rơi trên bóng hình anh ta.

" Lại mưa rồi! Giống như ngày em đi vậy." Anh ta giờ tay ra hứng vài giọt. Rồi lê bước nặng nề rời khỏi.

" Em ổn là được rồi!"

TA: Sẽ có nhiều người nghĩ là tại sao Bạch Niên Vũ đã yêu Tiêu Tiểu Diệp rồi mà vẫn nhớ tới Mục Từ Kỳ. Cái này thì tôi chỉ giải thích rằng: " Một người đã từng yêu sâu nặng không phải cứ nói quên là quên được. Cho dù bây giờ đã sớm có tình yêu mới nhưng sâu thẳm bên trong vẫn tồn tại bóng hình ai đó." Các bạn hiểu thì hiểu, không hiểu thì cứ vào ném đá chửi Bạch Niên Vũ đa tình đi nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55

Bạch Niên Vũ nhận được điện thoại của ai đó, ra khỏi nhà để nghe điện thoại.

Tieu Tiểu Diệp cũng chẳng mấy quan tâm, bây giờ cả tâm trí của cô đều đặt vào bức thư bị đốt cháy kia. Cô hận Mục Tử Kỳ nhưng sau khi đọc xong bức thư này cô lại thấy thương hại cô ta, một cô gái 18 tuổi bị đẩy dơ rơi vào thế giới dơ bẩn để rồi biến chất, một cô gái quá nặng tình nặng nghĩa để rồi trở thành kẻ giết người. Hóa ra, con người cũng chẳng dễ dàng gì để tồn tại. Tieu Tiểu Diệp thở dài, thương hại hay hận thù, suy cho cùng cũng chỉ là hư vô...

Tieu Mãn Thầu nhìn thấy Tieu Tiểu Diệp im lặng nãy giờ thì đột nhiên hỏi, " Mẹ Tiểu Diệp, mẹ đang nghĩ gì vậy?"

" Không có gì. Con tiếp tục đánh đàn đi." Tieu Tiểu Diệp cười, cô nghĩ gì thì một đứa nhóc 5 tuổi sao mà hiểu được.

" Vâng ạ." Cậu nhóc ngoan ngoãn nghe lời.

Bạch Niên Vũ đã đi nên Tieu Tiểu Diệp thay thế anh ta dạy đàn cho Tieu Mãn Thầu. Cô nhìn cái bản nhạc mà Bạch Niên Vũ dạy cho Tieu Mãn Thầu thì giật mình, cái tên này sao lại dạy cho cậu nhóc 5 tuổi bài khó thế này, đến cả cô còn chưa thể đánh được nữa. Nhưng mà lo lắng của cô đã thừa rồi bởi Tieu Mãn Thầu đánh rất thành thạo, và thế là đổi lại, Tieu Mãn Thầu dạy đàn cho Tieu Tiểu Diệp.

"Reng...reng...reng..." Chuông điện thoại Tieu Tiểu Diệp lại reo.

" Alo!" Tieu Tiểu Diệp nghe máy.

" Diệp tí, tới bệnh viện ngay được không, Tiểu Khê gặp chuyện rồi!" Lâm Thiên Dương giọng vội vàng nói.

" Được." Tieu Tiểu Diệp trả lời.

Đúng lúc này Bạch Niên Vũ cũng vào nhà, hình như cũng là chuyện của Lâm Hiểu Khê. Hai người nhận ra ngay.

" Tiểu Mãn Thầu, con chịu khó ở nhà được không?" Tieu Tiểu Diệp hỏi.

" Được ạ!" Tiểu Mãn Thầu gật đầu.

Bên ngoài, Bạch Niên Vũ đã nhanh chóng chuẩn bị xe. Hai người cùng nhau tới bệnh viện. Vì là việc gấp nên Bạch Niên Vũ lái xe rất nhanh, vượt không biết bao nhiêu đèn đỏ.

" Tiểu Khê và Luật Khôi hôm nay nhận được nhiệm vụ, bắt giữ vụ buôn bán ma túy ở cảng A. Trong lúc đấu súng, một tên đã kích hoạt bom, tuy tránh được nhưng mà mảnh vỡ của bom bắn ra đâm vào vùng bụng của Tiểu Khê. Bây giờ đang ở bệnh viện, chuẩn bị cấp cứu." Bạch Niên Vũ nói.

Tieu Tiểu Diệp suy nghĩ, nếu là ở vùng bụng thì nguy cơ cứu sống được có thể là 70% trừ trường hợp mất máu quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng nặng hơn.

Mười phút sau, Bạch Niên Vũ đã đưa Tieu Tiểu Diệp tới bệnh viện, trùng hợp là gặp ngay xe cấp cứu. Tieu Tiểu Diệp lao xuống ngay. Lâm Hiểu Khê được đặt lên cáng, cô vẫn còn ý thức. Tieu Tiểu Diệp chạy tới.

" Diệp tí.." Lâm Hiểu Khê yếu ớt nói.

" Im lặng, đừng nói gì cả..." Tieu Tiểu Diệp trừng mắt ra lệnh.

Lâm Hiểu Khê cười nhạt rồi hai mắt nhắm lại, hôn mê. Rất nhanh, đã được chuyển vào phòng cấp cứu. Tieu Tiểu Diệp mặc đồ phẫu thuật rồi tới phòng cấp cứu. Máy người bác sĩ kia bây giờ tâm trạng hết sức run rẩy, cô cảnh sát này là con gái của Lâm chủ tịch, nếu mà phẫu thuật hỏng thì bọn họ có mười cái mạng cũng không đền nổi. Khi cửa phòng mở ra, nhìn thấy Tieu Tiểu Diệp đi vào thì mừng cho chảy nước mắt, nữ thần đây rồi, cứu tính tới rồi.

Tieu Tiểu Diệp tay cầm dao hơi run, tuy cô đã phẫu thuật cho không biết bao nhiêu người rồi nhưng lần này lại là người nhà, là cô em gái mà cô yêu thương nhất, cho nên tâm lý vẫn chưa ổn định. Định thần một lát rồi nhanh chóng bắt đầu.

Ngoài phòng cấp cứu, Lâm Thiên Dương, Bạch Niên Vũ và cả Hứa Luật Khôi đang ở ngoài. Tuy cả ba người đều duy trì trạng thái bình tĩnh nhưng trong tâm thì đã gợn sóng.

" Hứa Luật Khôi, là thằng nào?" Lâm Thiên Dương lạnh hỏi.

" Người của Hắc Sát, ở cảng đã diệt hết rồi." Hứa Luật Khôi nói. Cái giây phút quả bom kia kích hoạt, Hứa Luật Khôi đã rất lo sợ. Tất cả cảnh sát

tham gia vào vụ căng thẳng đều kinh hãi, Hứa thiếu tá chạy tới ôm lấy Lâm đại tỳ, sau đó phát điên lên bắn vào bọn người của Hắc Sát.

"Mẹ kiếp, anh cho cả lũ về châu Diêm Vương." Lâm Thiên Dương hét lên, lấy điện thoại ra gọi. Giọng gắt gao lên, "Giết hết, giết tận gốc cho tao."

Bạch Niên Vũ im lặng. Hắc Sát, chẳng phải là người của bọn Thiệu Kỳ sao? Lần này lại đụng đến hai đại gia tộc, chắc chắn không còn đường sống nữa rồi.

"Hai người cứ từ từ, Tiểu Khê vẫn còn đang phẫu thuật, chúng ta vẫn là trấn tĩnh lại." Bạch Niên Vũ nói.

"Em gái tôi 25 năm tôi còn chưa dám đánh bao giờ thế mà mấy cái con chó điên kia dám gài bom sao, con mẹ nó, lột da chúng nó ngâm dấm tôi cũng chẳng hà dạ!" Lâm Thiên Dương hét lên. Khẩu khí của anh ta khiến cho mọi người ở đó đều kinh hãi.

Hứa Luật Khôi này giờ đứng trước cửa phòng cấp cứu, đột nhiên bị lôi lại, một quả đâm vào ngay giữa mặt. Hứa Luật Khôi ngã về phía tường, giờ tay lên quẹt máu nơi khóe miệng.

"Hứa Luật Khôi, cậu bảo vệ cô ấy kiểu đó sao?" Bạch Ngân Lâm chính là người đã ra tay với Hứa Luật Khôi.

Hứa Luật Khôi vẫn im lặng.

"Thằng ngu!" Bạch Ngân Lâm mắng to, tay giờ lên

Bạch Niên Vũ lại can ngăn, trừng mắt với Bạch Ngân Lâm, "Nháo thế đủ chưa hả?"

Bạch Ngân Lâm hất tay Bạch Niên Vũ ra, quay lại ngồi vào ghế chờ.

Sảnh chờ lại rơi vào im lặng. Mấy cái vụ náo loạn vừa rồi khiến cho không khí càng khó xử.

"Reng..reng..reng.." Chuông điện thoại vang lên, đánh vỡ sự im lặng đấy.

"Alo!" Lâm Thiên Dương nghe máy.

"...."

"Tiểu Khê bây giờ vẫn còn đang phẫu thuật." Lâm Thiên Dương giọng dịu hơn.

"...."

"Em ấy được Diệp ti làm phẫu thuật, bà cứ yên tâm đi ạ!" Lâm Thiên Dương cố gắng xoa dịu tình hình, rõ ràng hắn đã chặn hết tin tức rồi mà sao bà nội vẫn biết được.

"...."

"Bà cứ yên tâm" Lâm Thiên Dương nói.

"...."

Lâm Thiên Dương vừa tắt điện thoại thì đèn phòng phẫu thuật cũng tắt. Lâm Hiểu Khê được đẩy ra ngoài. Hứa Luật Khôi, Lâm Thiên Dương và Bạch Ngân Lâm chạy tới ngay.

"Mảnh bom lấy được ra rồi, hiện tại em ấy đang hôn mê, nghỉ ngơi vài tuần, không hoạt động mạnh là được." Tiêu Tiểu Diệp dặn dò.

"Tốt rồi!"

Tiêu Tiểu Diệp lúc này làm phẫu thuật cũng nghe thấy vụ cãi lộn ngoài này của mấy người. Cô nhìn Hứa Luật Khôi, khóe môi tím đỏ, cả người vẫn còn mặc đồ tác chiến, nơi cánh tay vẫn còn đỏ máu. "Luật Khôi, cậu bị thương, đi theo chị để xử lý vết thương."

Hứa Luật Khôi mãi nghĩ về Lâm Hiểu Khê nên không đoái hoài đến vết thương của mình, lúc này mới nhớ tới, nhưng câu ta gạt phăng đi, "Mấy cái vết thương nhỏ thôi mà."

"Chú đi cho anh, cứu sống được Tiểu Khê rồi, tới lượt cậu nhiễm trùng thì chết." Lâm Thiên Dương ra lệnh. Quả thật bây giờ hắn mới chú ý tới vết thương của Hứa Luật Khôi.

"Được rồi." Hứa Luật Khôi nhận lệnh, đi theo Tiêu Tiểu Diệp.

Tới phòng sơ cứu, Hứa Luật Khôi tâm tình vẫn đặt nơi đâu. Trên người cậu ta có vết trầy xước, một vết đạn bắn trượt nơi cánh tay phải. Tiêu Tiểu Diệp rửa vết thương cho, lúc chăm sóc qua vết thương Hứa Luật Khôi mới nhủu mày hồi phục tâm trí.

"Chị định giết người sao?" Hứa Luật Khôi nói.

"Hóa ra là còn biết đau..." Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói. Vết thương thì máu chảy đỏ, sưng lên vậy mà vẫn còn lì mặt.

"Làm quân nhân thì mấy vết này có là gì!" Bạch Niên Vũ đứng ngoài cửa nhếch mép nói.

"Em đâu có trâu bò như anh, bị đạn bắn trúng tim tởm hôm qua thì ngày hôm sau đã tung từng chạy rồi." Hứa Luật Khôi liếc mắt.

"Chú nghĩ ai cũng được như anh đấy hả?" Bạch Niên Vũ nói.

"Bà cô, làm nhanh lên, em còn phải sang chỗ Tiểu Khê nữa." Hứa Luật Khôi giục Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Hứa Luật Khôi, trực tiếp đồ thẳng chai còn lên toàn bộ vết thương, lấy băng gạc cuốn lại.

Hứa Luật Khôi hét lên, trừng mắt nhìn Tiêu Tiểu Diệp, bà cô này có vấn đề sao?

"Rửa xong rồi, đi đi..." Tiêu Tiểu Diệp cười. Đây thì "Bà cô", dám kêu chị là bà cô...

Hứa Luật Khôi mặc lại đồ, chạy ra khỏi phòng.

Bạch Niên Vũ nhìn hành động vừa rồi của cô vợ mình thì hơi sợ. Nếu mà anh có đụng chạm tới cô thì anh có bị cô cho một dao mổ vào tim không nhỉ?

Tiêu Tiểu Diệp dọn dẹp đồ, nhàn nhạt nói, "Sang thăm Tiểu Khê."

Bạch Niên Vũ gật đầu đi theo cô.

Vừa tới phòng bệnh của Lâm Hiểu Khê thì đã nhìn thấy Lâm Thiên Dương đang bị Tình phu nhân giáo huấn ở phía ngoài. Ánh mắt của bà thật sự tràn đầy lửa giận, cũng phải thôi, đứa cháu gái bà cưng chiều nhất bây giờ bị đánh bom thì ai mà bình tĩnh nổi.

"Thiên Dương, tất cả là cháu dung túng cho Tiểu Khê. Nếu không phải cháu để cho nó làm cảnh sát thì những chuyện này sao lại xảy ra hả? Ba mẹ cháu mà biết thì bọn họ cạo đầu cháu đi!" Tình phu nhân nghiêm giọng nói.

"Bà, cháu biết sai rồi." Lâm Thiên Dương cúi đầu. Cái con nhỏ kia ép anh phải cho nó đi vào quân ngũ chứ đâu phải là anh dung túng.

"Liệu hồn đó, nếu chuyện mà xảy ra việc này một lần nữa thì..." Tình phu nhân lại một tràng giáo huấn.

Lâm Thiên Dương tội nghiệp phải nghe chửi, chửi từ chuyện 7 năm trước cho tới 7 năm sau, chửi cho nát tai. Tất cả là tại bọn chó điên kia dám đụng đến cháu gái bảo bối của Tình phu nhân nên bây giờ đứa cháu trai đích tôn bị ghê lạnh là anh đây mới bị chửi.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ mặc kệ hai người đó, đi vào phòng bệnh. Lại cái là phòng bệnh bây giờ nặng mùi thuốc súng kinh khủng, không khí căng thẳng hơn cả phòng họp. Hứa Luật Khôi và Bạch Ngân Lâm ngồi ở hai bên góc phòng, không dám lại gần giường bệnh, thì nhau trừng mắt.

Tiêu Tiểu Diệp lại kiểm tra chỉ số của Lâm Hiểu Khê rồi mới an tâm đi về. Bạch Niên Vũ cũng vậy. Trên xe, Bạch Niên Vũ vì đã xong việc nên có phần thoải mái hơn, lái xe đúng luật.

"Hứa Luật Khôi có tổ chất làm em rể của tôi." Tiêu Tiểu Diệp nói. Nhìn biểu hiện lo lắng của cậu ta thì yên tâm.

"Em em vào bệnh viện mà em vẫn còn có tâm trạng xem mặt sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Chẳng phải đã tốt rồi hay sao! Mà cũng cho con bé kia một bài học, quân nhân đâu phải dễ làm." Tiêu Tiểu Diệp cười, cô vẫn nhớ cái bộ dạng của Lâm Hiểu Khê khi khóc lóc cầu xin bà ngoại cho vào quân ngũ.

Bạch Niên Vũ im lặng, tiếp tục lái xe.

Tiêu Tiểu Diệp chợt nhớ tới một chuyện, nhanh chóng hỏi Bạch Niên Vũ, "Ngân Lâm thích Tiểu Khê ư?"

Bạch Niên Vũ ậm ừ, "Bảy năm, bằng thời gian của Luật Khôi."

"Hả, Luật Khôi cũng thích Tiểu Khê sao?" Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên.

"Ồ, mà đừng có nói cho Tiểu Khê biết!" Bạch Niên Vũ dạn dò.

"Khoan đã, cái chuyện này ai ai cũng biết thế mà chỉ có Tiểu Khê là không biết à!"

"Cứ cho là vậy!"

"Em biết không, Ngân Lâm và Luật Khôi so với nhau chẳng ai thua ai, gia thế, bề ngoài cân sức nhau cả tuy nhiên Ngân Lâm lại thua Luật Khôi ở một chỗ..." Bạch Niên Vũ nói.

Tieu Tiểu Diệp nhìn chăm chăm Bạch Niên Vũ.

"Luật Khôi là vị hôn phu của Tiểu Khê, Ngạn Lâm không phải." Bạch Niên Vũ nhìn cô, ánh mắt anh mang nhiều sắc thái, giống như anh đang ám chỉ một điều gì đó với cô.

Tieu Tiểu Diệp cũng chẳng để ý. Cô im lặng dựa vào thành ghế, ý tứ của anh ta cô gần như hiểu lại gần như không hiểu. Rối rắm trong đầu.

TA: Để tôi giải thích cho các bạn câu nói cuối cùng của Bạch Niên Vũ.

- Vũ ca chính là đang ám chỉ Tôn Niệm Hàn với Tieu Tiểu Diệp. Cho dù TNH có yêu TTD nhiều như thế nào thì cũng chẳng làm được gì cả bởi Vũ ca là vị hôn phu của TTD, là người đã định sẵn là bạn trăm năm của TTD. Và đó cũng là phần nào giải thích cho những câu nói "Bởi vì cô ấy là Tieu Tiểu Diệp, là cháu gái tình gia..." của TNH. BNV chính là đang nói bóng, nói gió. Vũ sẹo, anh rất thâm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Truyện nhỏ

(Mấy chương gần đây mạnh động quá, ta đăng chương mới này để giải sầu.)

Tối hôm đó, sau khi gọi điện hỏi thăm sức khoẻ của Lâm Hiểu Khê và dặn dò vài thứ thì Tieu Tiểu Diệp cùng Tiểu Mân Thầu xem TV. Bây giờ đang chiếu cái chương trình gì của Hàn Quốc, toàn mấy tiểu thịt tươi đẹp trai, còn 101 em nữa, kích thích quá.

"Mẹ Tiểu Diệp, cái anh trai vừa rồi nhìn ngầu quá!" Tiểu Mân Thầu nói.

"Ừm. Quá đẹp trai, thật muốn bao nuôi một người quá!" Tieu Tiểu Diệp gật đầu.

"Bao nuôi là gì ạ?" Tiểu Mân Thầu khó hiểu.

"Chính là bỏ tiền ra để có được một người nào đó." Tieu Tiểu Diệp giải thích. (Đại tì, nó là trẻ con.)

"Hế, vậy chẳng phải là bắt cóc sao? Phạm pháp đấy!" Tiểu Mân Thầu kinh hãi.

"Cái này là tự nguyện." Tieu Tiểu Diệp cười.

"Ồ, tương lai con cũng phải đi bao nuôi vài người đã." Tiểu Mân Thầu hoàn toàn bị Tieu Tiểu Diệp tẩy não.

Nãy giờ có một vị bị xem như không khí đen mặt ở phía sau. Vợ hần muốn trèo tường, còn ngang nhiên trước mặt hần.

"Bà xã, mấy cái tên tiểu tử kia thì làm được gì chứ?" Bạch Niên Vũ tức giận.

"Không sao, đẹp là được, chị tha cho hết!" Tieu Tiểu Diệp vẫn chẳng đoái hoài, tự nhiên nói chuyện.

"Hờ hờ!" Bạch Niên Vũ cười lạnh. Hần đi lại ngồi bên cạnh Tieu Tiểu Diệp.

"Vậy em có bao nuôi anh không?" Bạch Niên Vũ quynh rữ nói.

Tieu Tiểu Diệp ngó người. Tuy mấy tiểu thịt tươi trên TV rất đẹp nhưng so với lão công nhà cô thì thua xa. Ở Bạch Niên Vũ toát lên sự chính chắn, nghiêm túc của một người đã lăn lộn nhiều ngoài xã hội, hơn nữa cái khí chất nửa chính nửa tà của hần càng thêm yêu mị. Tuy nhiên, có một vấn đề rất lớn.

"Anh giàu quá tôi bao không nổi!" Tieu Tiểu Diệp nói, cái tên này riêng gia sản của hần cũng đã bằng mấy kiếp của cô rồi.

"Giàu ư? Anh ngoài tiền và vẻ đẹp thì chẳng còn gì nữa, thế cũng tính là giàu sao?" Bạch Niên Vũ vô lại nói.

Ba vạch hắc tuyến nổi, Tieu Tiểu Diệp thật muốn phá huỷ cái IQ của mình. Đại ca, tiền, tiền là giàu rồi.

"Nếu em chê đắt thì cũng không sao cả, dùng cả cuộc đời em bao anh đi, đảm bảo em thừa sức, còn được hưởng thêm nhiều khuyến mãi tặng kèm nữa." Bạch Niên Vũ vẫn thuyết phục.

"Tôi thà đi bao nuôi mấy em tiểu thịt tươi kia!" Đại phú tài cô bao không nổi, vẫn là về với mấy em môi hồng răng trắng kia.

"Xì!" Tiểu Mân Thầu bị câu chuyện của hai người lớn kia làm cho bật cười.

"Tiểu Mân Thầu, giàu cũng là cái tội, tương lai đừng giàu quá, làm sao để cho tài khoản của mình phải thua vợ một tí, nếu không thua được thì đem đi từ thiện." Bạch Niên Vũ khuyên nhủ.

"Ok." Tiểu Mân Thầu bị tẩy não lần hai. Thảm Hạ Thiên, Cung Ân Thần về mà cứu rồi cuộc đời của con các người khỏi cái đôi phụ phụ này đi.

"Bạch Niên Vũ, trong số mấy người bạn chơi thân với anh thì ai giàu nhất?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Hứa Luật Khôi. Cậu ta để tiền nuôi Hiếu Khê." Bạch Niên Vũ trả lời, công suất làm việc của cái tên nhóc kia thì đừng hỏi.

"Đẹp trai nhất?"

"Anh." Vũ "tự sướng" online.

"Thế thông minh nhất?"

"Anh." Tiếp tục online.

"Ồ hắc đạo quyền lớn nhất?"

"Tất cả." Bong bóng xìt.

"Nhiều bạn gái nhất?"

"Chấn Tường Niên."

"Thần kinh nhất?"

"Chấn Tường Dạ."

"Hay lo chuyện bao đồng nhất?"

"Lâm Thiên Dương."

"Lắm miệng nhất?"

"Chấn Bách Niên."

"Chung tình nhất?"

"..." Thí sinh tạm thời đang suy nghĩ, quý vị chờ đợi trong ít chữ.

"Ai vậy?"

"Thảm Hạ Thiên." Bạch Niên Vũ nhả chữ. Ánh mắt anh nhìn về phía Tiểu Mân Thầu.

"Thế chung tình thứ hai?"

"Ngạn Lâm và Luật Khôi."

"Vẫn còn là xử nam?"

"Đây là theo suy nghĩ của anh: Anh, Lâm Thiên Dương, Luật Khôi, Ngạn Lâm."

"Ồ."

"Mà em hỏi mấy cái này làm gì hả?" Bạch Niên Vũ khó hiểu, cái cô này này giờ toàn là hỏi mấy câu riêng tư.

"Đương nhiên là để bao nuôi rồi." Tiêu Tiểu Diệp trêu chọc.

"Thế em thấy anh có khớp tiêu chuẩn không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Anh giàu quá."

"Giàu cũng là tội sao?" Bạch Niên Vũ than trời.

Ông trời: Giàu không phải tội, lỗi do thần kinh của vợ con. Đừng gọi ta!

Bạch Niên Vũ đơ cứng. Ai đó hãy đưa lão bà nhà hấn đi sửa não đi.

Tiểu Mân Thầu ngồi nhìn nãy giờ, bắt đầu bị tẩy não lần ba, qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cậu nhóc rút ra bài học xương máu:

- Không được giàu quá.
- Lấy vợ thì phải kiểm tra thần kinh cho vợ và tiền phải ít hơn của vợ.
- Tương lai phải bao nuôi thật nhiều.

Thế là vấn đề bao nuôi đã nhanh chóng bị mấy em tiểu thịt tươi làm cho quên lãng.

BNV: tác giả, có phải cô đã đưa nhầm nữ chính cho tôi không?

TA: Không.

BNV: Thế thì cho độc chết nữ chính đi, trả lại người lúc trước cho tôi.

TA: Thật không, ta cho độc phát tác nha?

BNV: Thôi thôi, đâm lao phải theo lao, nữ chính này tạm thời ta chấp nhận.

TA: Ờ.

Tại sao nam chính của ta cứ thích giết nữ chính thế nhỉ, bị Thòi Sên nhập rồi hay sao?#

TTD: Đổi nam chính cho ta! Tên này giàu quá!

TA: Không thể.

TTD: Giết hấn đi, để Tôn Niệm Hàn lên làm nam chính.

TA: Tôi giết cả cô luôn nha?

TTD: thôi, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Tên này tạm thời chấp nhận.

TA: Ờ.

#Triệu hồi Thòi Sên#

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Ở một nơi đất trời nào đó...

Ánh trăng mờ màng xuyên qua cửa kính, chiếu rọi lên thân ảnh một người đàn ông. Anh ta ngồi đối diện với kính, trên tay vẫn còn mân mê khẩu súng lục. Nét đẹp vương giả khiến cho người ta hút hồn, nhưng mà tâm tính của anh ta lại khiến người ta sợ hãi. Một người đàn ông lãnh hắc, một kẻ vô ác độc nhân.

"Lão đại, kho hàng của chúng ta ở cảng A đã bị mất rồi!" Thủ hạ khép nép nói.

"Hứa Luật Khôi làm đúng không?" Anh ta cười.

" Vâng "

" Ha ha, Hứa gia đã xuất thủ rồi, Tình gia cũng chuẩn bị." Hấn ta cười rộ hơn.

Căn phòng trở nên lạnh tĩnh, người đàn ông kia lại tiếp tục mân mê khẩu súng.

" Vearly hấn cũng đang ở Trung Quốc phải không? Nói hấn giúp đỡ một tí, dù sao mục đích của hấn cũng là nhân chìm Bạch gia mà." Người đàn ông kia nói.

" Vearly sau khi tới Trung Quốc thì không hành động gì cả, hấn tới đây vì Mục Tử Ki cho nên Vearly mới đối đầu với Bạch gia, nhưng mà bây giờ lại im lặng." Thủ hạ nói.

" Oh, chán thật. Tưởng được xem màn trình diễn bi kịch của mấy đại gia tộc thế mà lại không được rồi." Người đàn ông kia thở dài.

" Khoan đã, hấn không động thì ta động. Chuẩn bị đi, tôi phải về Trung Quốc thăm bạn cũ đã." Anh ta đặt khẩu súng xuống bàn, tà mị nói.

Thủ hạ nhận lệnh thì nhanh chóng rời đi.

Ánh trăng lại làm cho căn phòng thêm lạnh. Lục Ân nhìn ngắm bầu trời đầy sao kia, nhếch mép. Lần trước, Bạch Niên Vũ diệt hết đối tác của hấn, khiến hấn tổn thất mất mấy mảnh địa bàn. Bây giờ, hấn phải quay về thăm hỏi chút đã. Bạch Niên Vũ, thù này vẫn phải trả.

Lục Ân nhớ tới một ngày nào đó, cái ngày hấn bắn Bạch Niên Vũ.

" Bạch Niên Vũ, năm đó tại sao Lục Nhi nhảy lầu hả?" Lục Ân gào thét. Bí mật bị chôn dấu suốt 5 năm, bây giờ mới mở ra thế nhưng lại liên quan tới người anh em mà hấn tin tưởng nhất.

"..." Bạch Niên Vũ vẫn im lặng chẳng nói gì.

" Nói đi chứ!" Lục Ân không kiên nhẫn hết.

" Là do tôi, không thể mang đến hạnh phúc vẹn toàn cho Lục Nhi." Bạch Niên Vũ trầm trầm nói.

Lục Ân chết lặng, khẩu súng trong tay run run. Lục Nhi, em ấy lại tự tử vì tình. Chẳng phải lúc trước vẫn còn tốt đẹp hay sao? Bàn tay nắm chặt súng hơn, giờ lên thẳng hướng Bạch Niên Vũ.

" Lục Nhi là do tôi hại, cậu bắn tôi chết thì xem như báo được thù, không chết thì tôi sẽ ghi thù cậu." Bạch Niên Vũ chẳng e ngại gì, tuyên bố thẳng thừng.

" Pằng." Viên đạn xé gió bay về phía Bạch Niên Vũ.

Đúng lúc này, Lâm Thiên Dương lao tới đẩy Bạch Niên Vũ tuy nhiên viên đạn vẫn trúng hấn.

" Cậu...bắn lệch rồi!" Bạch Niên Vũ đau đớn nói.

" Cảm miệng." Lục Ân hét lên. Hấn đi rồi khỏi quán bar Mê Tình.

Tiếng súng quả nhiên đã gây sự chú ý. Ngay lập tức có vài chiếc xe đi tới, đưa Bạch Niên Vũ tới bệnh viện.

Cứ nghĩ tới cái giây phút hấn bắn Bạch Niên Vũ là tâm trạng của Lục Ân lại vui vẻ hấn, lần này nhất định sẽ không trượt nữa đâu.

Tối qua sau cái phản bao nuôi kia, hai vợ chồng họ Bạch ngủ với nhau như thường, thỉnh thoảng Bạch Niên Vũ có tẩy máy tò mò chút nhưng mà Diệp tỉ rất tỉnh nên cái ý định kia nhanh chóng bị dập tắt.

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đang chuẩn bị đồ cho Tiểu Mân Thầu đi học. Cũng vì vậy mà Bạch Niên Vũ dậy theo. Sau khi chuẩn bị xong, Bạch Niên Vũ nhận nhiệm vụ đưa Tiểu Mân Thầu đi học. Vừa tới cổng trường, Tiểu Mân Thầu đã nhanh chóng nói: " Ba mẹ nuôi, hai người quá nổi tiếng, nếu như để các bạn, các anh chị ở Mai Đăng biết con quen hai người thì nhất định sẽ có chuyện đấy. Cho nên hai người cứ ngồi yên ở trong xe đi."

Tiêu Tiểu Diệp ngó người, cái cậu nhóc này quá đáo để. " Được rồi. Con đi học vui vẻ nhé!"

Tiểu Mân Thầu chào hỏi rồi xuống xe, cậu nhóc cứ đinh ninh là sẽ chẳng ai biết đâu nhưng ông trời không hiểu lòng cậu.

Bạch Niên Vũ đột nhiên từ trong xe bước ra, kéo cậu nhóc lại, "" Tiểu Mân Thầu, con đi học quên cặp rồi."

Vâng, sự xuất hiện của Bạch Niên Vũ đã thu hút mọi người ở đây, bọn họ bắt đầu xì xào bàn tán.

" Bạch Niên Vũ kia... Đẹp trai quá!"

" Ây da, cậu nhóc kia quen biết Bạch Niên Vũ..."

Thế là chỉ trong một giây, Tiểu Mân Thầu đã sáng như bóng đèn. Tâm trạng của cậu nhóc chỉ có thể diễn tả được một câu là: đòi nợ như con chó.

Bạch Niên Vũ vẫy tay, thả thính mấy người rồi vào xe. Tiêu Tiểu Diệp nãy giờ ở trong xe bùm miệng cười.

" Tội cho cậu nhóc quá!" Tiêu Tiểu Diệp nhìn bóng dáng nhỏ xíu đang cố chạy vào trường.

Bạch Niên Vũ nhìn cô, " Bây giờ ở Mai Đăng đã biết Tiểu Mân Thầu có quan hệ với anh rồi, rất nhanh thôi cậu nhóc sẽ rất náo nhiệt."

" À, năm xưa anh học ở đây à?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

" Ừ. Anh rất có tiếng tăm đấy, học trường đẹp trai, học giỏi, nhà giàu. Em có nghĩ tới việc bao nuôi anh không?" Bạch Niên Vũ phóng đại bản thân.

" Không." Tiêu Tiểu Diệp thản nhiên nói.

Bóng bóng xẹt.

" Một tuyệt phẩm quý ông như anh mà em không chịu bao nuôi hả?" Bạch Niên Vũ giận dữ.

" Chính vì anh là tuyệt phẩm quý ông nên tôi mới không bao nuôi anh, anh giàu quá, tìm tôi không chứa chấp nổi." Tiêu Tiểu Diệp nói, cái tên này sao cứ thích bị bao nuôi thế nhỉ?

" Oh, hoá ra là tìm không chứa nổi à. Không sao, anh bao em. Tìm anh đảm bảo lớn hơn em nhiều." Bạch Niên Vũ trở mặt, cô không bao thì anh bao.

" Thôi, con xin người. Người để cho con tự do đi!" Tiêu Tiểu Diệp chấp tay.

" Thế thì em bao nuôi anh đi!" Bạch Niên Vũ trớ trêu nói.

"Tâm trạng chó cạp".Tiêu Tiểu Diệp said.

Tại sao trên đời này lại có cái thể loại giàu cho nứt đất đổ đai mà vẫn thích bị bao nuôi thế hả, ông trời đây là cái khái niệm gì hả?

Ông trời: " Hệ thống vẫn đang chạy để tìm kiếm khái niệm, vị kia xin đừng van nã."

Tiêu Tiểu Diệp: "..."

Bạch Niên Vũ: " Đến cả ông trời cũng đang phải tìm kiếm nữa, em thấy chưa, anh quá giỏi. Có ý định bao nuôi không? Bao một tặng hai." (Mua một tặng hai -> Mua bố tặng con)

Tiêu Tiểu Diệp: " Tôi sẽ ngồi đây và không nói gì. Phải duy trì khí chất nữ thần, quan trọng là thần thái."

Bạch Niên Vũ: " Thần thái anh cực kì đẳng cấp, em có muốn bao nuôi không?"

Tiêu Tiểu Diệp: " Tôi là nữ thần, quan trọng là thần thái...."

Ông trời: " Cái khái niệm kia chúng tôi không tìm được, xin quý vị vui lòng hỏi chính chủ."

Bạch Niên Vũ: " Em thấy chưa, anh quá giỏi...."

Tiêu Tiểu Diệp: " Câm miệng!"

Ông trời: " Thế là vấn đề bao nuôi một lần nữa lại được dập tắt, cảm ơn quý vị đã quan tâm."

Bạch Niên Vũ bị vợ quát, tâm trạng lại đen thui lù. Cho hỏi, có người con gái mà bao nuôi không mất tiền, chỉ mất tình yêu, lại được một người đàn ông tuyệt phẩm mà vẫn không chịu bao nuôi là lí gì vậy?

Ông trời: " Thần kinh con ạ!"

Bạch Niên Vũ: "..."

Chúng ta sẽ im lặng và không nói gì!

Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp tới bệnh viện để thăm Lâm Hiểu Khê. Cả đoạn đường, Bạch Niên Vũ chẳng dám ngo ngoe động đậy. Tiêu Tiểu Diệp thì luôn giữ cái khí chất nữ thần băng giá kia với anh.

Ngay cả khi tới bệnh viện, cô cũng không thêm mở lời. Ấy da, Bạch Niên Vũ bị vợ giận rồi!

Phòng bệnh Lâm Hiểu Khê...

Lâm Hiểu Khê đã tỉnh, lúc này đang nhận giáo huấn từ Lâm Thiên Dương. Chả là Lâm Thiên Dương bị bà nội trút giận nên bây giờ lại trút giận Lâm Hiểu Khê.

"Cô cứ coi chừng đó cho tôi, nếu như để cho bị thương một lần nữa thì tôi đánh gãy chân cô cho cô cả đời ở trong nhà luôn!" Nhưng mà Lâm Thiên Dương không thể đóng vai người anh nghiêm khắc được, cứ để ý cái khuôn mặt ngay đến cả mắng cũng dịu dàng, mặc kệ từ ngữ bạo lực mà anh ta sử dụng, mặt như thế này có dọa giết cũng chẳng ai sợ. Bộ dạng này khác xa với cái người tức giận ngày hôm qua rất nhiều.

"Anh đánh gãy chân em thì cả đời này anh phải nuôi em, không được lấy vợ đâu!" Lâm Hiểu Khê không chịu thua kém.

"Tôi tình nguyện cả đời này không lấy vợ để nuôi cô." Lâm Thiên Dương bực tức. Tại sao em gái hấn lại lì lợm như thế chứ hả?

"Ai cho phép, cô ấy là phải để cho em nuôi, anh xía đi!" Tiếng Hứa Luật Khôi bắt đầu vang lên.

"Tại sao cậu lại cắt ngang thế hả, gia đây là đang ghi dấu ấn trong lòng độc giả về một người anh trai yêu thương em gái hết mực, cậu chen vào làm gì hả?" Lâm Thiên Dương chuyển đối tượng công kích.

"Cô ấy là vợ em, anh không được cướp!" Hứa Luật Khôi tiếp tục nói.

"Vợ cậu thì vợ cậu, tôi chẳng thêm quan tâm!" Lâm Thiên Dương bị đá kích lên tiếng.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp ở ngoài cửa hóng chuyện nãy giờ.

"Hoá ra tên tiểu tử họ Hứa kia tỏ tình rồi!" Bạch Niên Vũ nói.

"Quá nhanh quá nguy hiểm!" Tiêu Tiểu Diệp tấm tắc.

"Thế em có bao nuôi anh không?" Bạch Niên Vũ chớp lấy thời cơ.

"Không." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói. Cô đẩy cửa vào thăm Lâm Hiểu Khê, để lại Bạch Niên Vũ với trái tim tổn thương ở ngoài.

Lâm Hiểu Khê nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp thì reo lên, "Diệp tí!"

"Như thế này chắc là khoẻ rồi nhì?" Tiêu Tiểu Diệp cười. Sắc mặt của Hiểu Khê đã tốt hơn trước nhiều.

"Đương nhiên." Lâm Hiểu Khê cười.

Tiêu Tiểu Diệp ngó sang hai người đang chiến tranh lạnh với nhau, bùm miệng để bản thân không cười. Nam tử hán đại trượng phu bây giờ lại vì một người mà bày ra bộ mặt như mây đen thế này thì quá thú vị.

Bạch Niên Vũ đi vào đã lôi kéo Hứa Luật Khôi ra ngoài, Lâm Thiên Dương hóng hớt đi theo. Trong phòng bệnh chỉ còn Tiêu Tiểu Diệp và Lâm Hiểu Khê.

"Sắc mặt tốt thế này thì chắc là nhờ tình yêu phải không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

Lâm Hiểu Khê xấu hổ, mặt đỏ bừng, không nói nhưng thừa thừa nhận.

"Hai đứa khiến người ta ghen tị quá!" Tiêu Tiểu Diệp cười.

"Ghen tị ư? Thế chị đi bao nuôi anh Tiểu Vũ là hết ghen tị!" Lâm Hiểu Khê trêu chọc.

Nụ cười của Tiêu Tiểu Diệp đơ cứng lại, tại sao đứa nào cũng bảo cô đi bao nuôi Bạch Niên Vũ thế hả?

"Không có tiền." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

"Ừm, thế thì bảo anh ấy bao nuôi chị!" Lâm Hiểu Khê tiếp tục trêu chọc.

Tiêu Tiểu Diệp thật là muốn độn thổ, ông trời ơi, tha cho con đi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Từ sau khi rời khỏi bệnh viện, mặt của Bạch Niên Vũ lúc nào cũng tràn đầy cảm xúc, anh ta không hề nhắc đến vấn đề bao nuôi hay trêu chọc Tiêu Tiểu Diệp nữa, anh ta duy trì cái bộ mặt nhếch mép lên cười giễu cợt.

"Bạch Niên Vũ, anh bị sao vậy hả?" Tiêu Tiểu Diệp không chịu được vẻ khác thường của hắn, đánh bạo hỏi.

"Em có biết Hứa Luật Khôi tỏ tình với Lâm Hiểu Khê như thế nào không?" Bạch Niên Vũ dừng xe chờ đèn đỏ, tiện thể đối mặt với Tiêu Tiểu Diệp.

"Không biết, Hiểu Khê không nhắc đến." Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu.

"Thế thì anh cũng chẳng nói với em đâu." Bạch Niên Vũ quay người lại, tiếp tục lái xe.

Tiêu Tiểu Diệp khinh bỉ nhìn Bạch Niên Vũ, cái tên này bị gì vậy?

"Bây giờ chúng ta đi xem phim nhé." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

"Phim gì?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Ai biết được, phim gì hay thì mình xem thôi." Bạch Niên Vũ nói.

Tại sao Bạch Niên Vũ lại thay đổi nhanh như vậy cơ chứ!

Đến rạp chiếu phim, Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp lại trở thành ngôi sao sáng. Bạch Niên Vũ nhìn mấy cái poster của các bộ phim, cuối cùng dừng lại ở trước một tấm. Tiêu Tiểu Diệp nhìn tên phim, cái bộ phim này bây giờ đang rất nổi tiếng, nghe nói cái gì mà hay lắm, cảm động lắm. Bạch Niên Vũ hỏi ý kiến cô, cô thuận theo. Lúc đang đứng chờ để mua vé thì không biết có bao nhiêu cặp mắt hướng vào.

Trong phòng chiếu...

Bạch Niên Vũ mua được vé có chỗ rất đẹp, xem miễn chê. Trên màn hình, bắt đầu chiếu trailer.

"Tí nữa, anh cho em xem cách mà Hứa Luật Khôi tỏ tình với Lâm Hiểu Khê." Bạch Niên Vũ thì thầm bên tai Tiêu Tiểu Diệp.

Phòng chiếu tối lại, phim bắt đầu chiếu. Bộ phim này có một cái tên rất lạ - "Thủy Nguyệt", trăng soi đáy nước. Phim là mảnh kí ức chấp vạ của nam chính, khi tận tay dẫn người bạn thân, người con gái anh yêu nhất vào lễ đường rồi đặt tay cô vào tay người chồng thì anh mới biết thế nào là "mất". Anh nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau, nhớ tới cảnh đeo bám của cô gái, rồi nhớ cả những lần cô bông đùa cô nói cô yêu anh... Hai mươi lăm năm bên nhau, chỉ vì hiểu lầm mà đẩy nhau ra xa, chỉ vì cách trở mà cuối cùng anh phải tự tay trao hạnh phúc của người con gái anh yêu nhất cho kẻ khác. Hình ảnh chàng trai cầm trong tay đóa hoa và mỉm cười cay đắng nhận những lời chúc của cô gái sớm tìm một nửa kia đã khiến cho nhiều người rung động. Màn hình ngưng đọng lại, một dòng chữ hiện lên.

"Nếu có thể, tôi thật sự muốn hỏi cậu một điều, trong những năm tháng thanh xuân ấy, cậu từng yêu tôi?"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn sang Bạch Niên Vũ, ánh mắt ngỡ ngàng. Bạch Niên Vũ cũng nhận ra ánh mắt của cô, khẽ cười.

"Chưa hết đâu!" Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn lên màn hình, chàng trai kia nhìn thấy từ trong bó hoa, có một tấm thiệp nhỏ, run run mở ra, nước mắt rơi xuống.

"Sinh dương phục lai quy, tử dương trường tương tư..." (Sống ở bên người, chết giữ tương tư)

Chàng trai kia ngược lên nhìn cô gái, thấy cô gái cũng đang nhìn mình, nụ cười của cô hơi đượm buồn, cô gái kia mở miệng nói một cái gì đó, dựa trên khẩu âm, dịch ra: "Tùng!"

Bộ phim dừng lại ở cảnh hai người nhìn nhau.

Xem xong phim rồi mà dư cảm vẫn còn, Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới hiểu cái cách mà Hứa Luật Khôi tỏ tình. Tên tiểu tử thô bạo kia thế mà sao lại lãng mạn như thế chứ!

"Mình về nhé!" Bạch Niên Vũ cầm tay Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi rạp.

Vừa lên xe, Tiêu Tiểu Diệp đã bấm ngay số gọi cho Lâm Hiểu Khê.

"Tiểu Khê, em kiếm đâu ra được cái người lãng mạn thế hả?"

"Diệp tỉ, tỉ nghĩ kiếm được người tốt như tôi là dễ hả?" Hứa Luật Khôi nghe điện thoại, bắt đầu tự sướng lên.

" Cậu được lắm!"

" Thế nào, chị có muốn lãng mạn thế không hả? Bao nuôi Bạch Niên Vũ đi!" Lâm Hiểu Khê reo lên.

Cảm xúc nãy giờ của Tiêu Tiểu Diệp bị dập tắt, cô ngắt máy điện thoại, nhìn sang Bạch Niên Vũ với ánh mắt sắp giết được người. Bạch Niên Vũ nãy giờ chẳng làm gì cũng bị lây vạ.

Bạch gia...

Bạch phu nhân vừa nghe tin Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp về thăm nhà mà mừng rỡ.

" Tiểu Diệp, sao dạo này gầy thế nhỉ? Tiểu Vũ không chăm sóc cho con tốt sao?" Bạch phu nhân lôi kéo Tiêu Tiểu Diệp lại hỏi han chuyện.

" Mẹ, con đảm bảo với mẹ con chăm rất tốt!" Bạch Niên Vũ phản bác.

" Trật tự, mẹ đâu hỏi con!" Bạch phu nhân lườm mắt. Từ khi có cô con dâu này, Bạch Niên Vũ đã bị Tôn Lệ cho ra rìa.

" Anh ấy chăm con rất tốt!" Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Ấy da, thế là được, nó dám không chăm tốt, mẹ đây cắt cổ nó liền." Tôn Lệ thân mật cầm tay Tiêu Tiểu Diệp, nhẹ nhàng.

" Sao con cứ cảm thấy như là đang chặn heo thế nhỉ?" Bạch Niên Vũ ủy khuất, cố ý khiêu khích.

" Cái thằng này, đi khuất mắt mẹ đi." Tôn Lệ tức giận, xua đuổi Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ hất cằm đi ra khỏi phòng khách, bày cái tư thế ngạo nghễ nhất.

" Đi ra nhanh đi!" Tôn Lệ không thua kém, cứng rắn nói.

Bạch Niên Vũ bị dọa, "ba chân bốn cẳng" chạy nhanh ra khỏi biệt thự. Vừa ra tới hoa viên thì thấy Bạch Ngạn Lâm ủ rũ ngồi nơi ghế đá, Bạch Niên Vũ biết ngay là đã có chuyện gì xảy ra, vội đi tới.

" Chú có muốn một nháo, hai khóc, ba thất cổ không?" Bạch Niên Vũ ngồi đối diện với Bạch Ngạn Lâm, bông đùa.

" Anh là anh của em sao?" Bạch Ngạn Lâm bức xúc.

" Không phải."

"...." Bạch Ngạn Lâm cạn lời.

" Ấy da, thất tình thôi mà, có gì đâu mà lo." Bạch Niên Vũ nói, cái thằng em của anh sao cứ làm quá lên vậy nhỉ.

" Anh sao không tự vả cái vào mặt đi hả?" Bạch Ngạn Lâm khinh bỉ.

" Mặt đẹp trai của anh phải được bảo quản cẩn thận." Vũ "đẹp trai" phát ngôn.

"..." Tôi có ông anh tự kỉ.

" Yêu một người chẳng qua chỉ là mong người mình yêu có thể nở nụ cười hạnh phúc, chú là người nói với anh câu đó đấy!"

" Biết là thế nhưng đâu có cam. Chỉ là hi vọng nụ cười của cô ấy là do em tạo ra, chứ không phải là từ kẻ khác." Bạch Ngạn Lâm thờ dãi.

" Không sao cả. Cho dù không được đáp lại tình yêu thì cũng đừng buồn. Không phải chỉ có người yêu mới là tư cách để em ở bên Tiểu Khê. Em vẫn còn thể là bạn thân, vẫn sẽ có thể ở bên cạnh cô ấy, chăm sóc cho cô ấy. Trên đời này có biết bao tư cách để ở bên cạnh người mình yêu." Bạch Niên Vũ nói.

" Yêu" đầu nhất thiết phải là " người yêu", " yêu" đơn giản chỉ là mong cho người mình yêu một đời bình an.

" Anh, có khó không để quên một người?" Bạch Ngạn Lâm trầm trầm.

" Khó, rất khó. Mỗi ngày phải cố gắng xóa bỏ đi toàn bộ kí ức về người đó, phải dặn lòng là bản thân đừng yêu nữa thế nhưng càng dặn càng yêu, càng xóa bỏ thì càng trở về. Nhưng rồi tất cả sẽ hết, tổn thương sẽ tự lập đầy thành vết sẹo, rồi sẽ lại xuất hiện một người khác, mở cánh cổng trong tim mình thêm một lần nữa." Bạch Niên Vũ nói. Thất tình, anh thất nhiều rồi.

Bạch Ngạn Lâm im lặng, nhìn về phía mặt hồ, tự nhủ với bản thân rằng:" Từ hôm nay, tôi sẽ yêu cậu bằng một cách khác."

" Hôm nay anh vừa đi xem phim về, phim hay lắm, tuyệt lắm, xúc động lắm..." Bạch Niên Vũ cố ngân dài từng câu chữ.

Bạch Ngạn Lâm đen mặt, tức giận chạy ra khỏi đây. Tại sao lại có cái thể loại người thích xát muối vào tim người khác vậy chứ? Ai cho con công đạo.

Bạch Niên Vũ hối hận vì đã chọc tức Bạch Ngạn Lâm bởi vì anh lại phải chịu số phận ngồi đây tự kỷ rồi.

" Anh đây si tình là hạng một

Da mặt chai rồi nên chẳng lo..."

Và kể từ khi Bạch Niên Vũ cất tiếng hát thì cả hoa viên đã rộn ràng. Người hầu nhìn nhau khó hiểu," Từ bao giờ đại thiếu gia đã trở nên thế này. Hình tượng lạnh lùng, khí phách đâu rồi hả?"

" Bạch Niên Vũ, để cho thế giới bình yên đi!!!!!!!" Tiếng của Bạch Ngạn Lâm từ đâu phát ra, rung chuyển trời đất.

Bạch Niên Vũ nghe xong thì càng hát to hơn, đã thế lại còn chế lời nữa chứ.

" Lâm đây si tình là hạng một

Da mặt chai rồi nên chẳng lo

Bất luận là thứ mà Khê muốn

Lâm đây tình nguyện xin xông pha..."

Tâm trạng của Bạch Ngạn Lâm: "Ai đó trả đũa bay cho anh trai tôi về hành tinh đi..."

" Ôi trời ơi, con dâu cưng của mẹ Tôn kìa!" Bạch Niên Vũ nhìn thấy Tiêu Tiểu Diệp đi ra đây, vội vàng dơ tay lên.

" Anh bị thần kinh à?" Tiêu Tiểu Diệp đen mặt, cái tên này này giờ hát cho oang bậy giờ lại xô đại tiếp à.

" Đúng vậy, anh vì em mà thần kinh lên." Bạch Niên Vũ ôm Tiêu Tiểu Diệp, đặt cô ngồi lên đùi mình, tà mị nói.

Tiêu Tiểu Diệp bị bất ngờ, cô dấy dựa ra nhưng không thể, chỉ tròn mắt chăm chăm nhìn Bạch Niên Vũ.

" Ngay bây giờ, anh muốn nói với em một điều rằng: anh yêu em." Bạch Niên Vũ cười.

" Cái gì?" Tiêu Tiểu Diệp hốt hoảng. Cái tên này...

" Anh yêu em, Tiêu Tiểu Diệp." Bạch Niên Vũ lặp lại.

" Nhưng mà anh đã có người mình yêu rồi mà.." Tiêu Tiểu Diệp nói.

" Anh mệt rồi, anh chán chờ đợi rồi, 10 năm anh đợi cô ấy trong vô vọng chẳng được lợi ích gì cả. Một tháng anh ở bên anh, anh được rất nhiều. Anh chấp nhận từ bỏ tình đơn phương để bắt đầu mối tình mới. Tiểu Diệp, em có nguyện ý không?" Khi nhìn Bạch Ngạn Lâm suy sụp, anh đã hiểu ra rằng, thắng nào tỏ tình muộn, thắng đó thua nên anh bất chấp thời cơ, đánh chiếm trước. Cho dù thua cũng thua trong vinh quang. À mà nhầm, anh sao mà thua được.

" Khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, chúng ta sống ở hai thế giới khác nhau." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ suy nghĩ một lát, đột nhiên rút điện thoại ra." Thiên Dương, tôi cần mua gấp một cái sân bay. Anh xem có chỗ nào thích hợp không?"

Tiêu Tiểu Diệp sùng sốt," Anh đang làm gì vậy hả?"

" Chẳng phải em bảo khoảng cách của chúng ta quá lớn sao? Mua nguyên cả sân bay, như vậy chẳng phải giữa chúng ta đi lại sẽ thuận tiện hơn sao. Anh không ngại khoảng cách, anh chỉ ngại không đủ máy bay để đi vào tim em."

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Tâm trạng cô rối ren lên.

" Lời ước dưới sao băng, em vẫn còn nhớ chứ?" Bạch Niên Vũ khơi gợi kí ức.

" Vẫn nhớ. Cho tôi thời gian, tôi sẽ từ từ tiếp nhận anh... ưm..."

Tiêu Tiểu Diệp còn chưa nói xong thì đã bị Bạch Niên Vũ " tập kích". Nụ hôn nồng nàn cháy bỏng.

"Đừng có bắt nạt kẻ thất tình như thế chứ!" Bạch Ngan Lâm đau khổ nói. Mấy người cậy bản thân có tình yêu mà bắt nạt tôi sao hả.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, rời khỏi người Bạch Niên Vũ, ngồi xuống bên cạnh.

"Cút... chú phá hỏng chuyện tốt của anh." Bạch Niên Vũ tức giận. Cái thằng này chẳng sớm chẳng muộn sao lại xen vào cái thời khắc "lịch sử" của anh chứ.

"Không thích." Bạch Ngan Lâm vác mặt ngồi xuống.

"Chú..." Bạch Niên Vũ trừng mắt.

"Mẹ ơi, anh Tiểu Vũ trêu con!" Bạch Ngan Lâm hét lên.

Hai vị đại ca, các anh đều là thanh niên trưởng thành rồi!

Tiêu Tiểu Diệp ngồi dờ khóc dờ cười nghe hai anh em nhà này cãi nhau. Nếu không làm thì thằng anh 34 tuổi, thằng em 27 tuổi, thế mà bây giờ vẫn chơi trò mách mẹ.

"Hai đứa thôi ngay cho mẹ!" Tôn Lệ vừa đứng lúc đi ra hoa viên, gặp ngay cái cảnh hai anh em cãi nhau.

"Là tại anh Vũ!"

"Là tại Ngan Lâm!"

Hai anh em đều chỉ tay về phía nhau, cáo trạng với mẹ.

Tôn Lệ đi lại, kéo Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi "chiến trường".

"Tiểu Diệp, mặc kệ hai đứa kia đi, vào đây mẹ tặng cho con cái này!"

Thế là hai người kia cứ thế mà rời đi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Bạch Niên Vũ và Bạch Ngan Lâm.

"Anh, em bị ra rìa rồi!" Bạch Ngan Lâm đau khổ nói với Bạch Niên Vũ.

"Chào mừng em đến với đội của anh!"" Bạch Niên Vũ cười.

Điện thoại của Bạch Niên Vũ: "Alo, alo, Niên Vũ cậu gọi cái gì đấy hả?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

"Vũ, em hận anh, hận anh vì người con gái khác mà lạnh nhạt với em, vì người khác mà tàn nhẫn giết hại con em." Cô gái kia đứng trên tầng thượng, nước mắt rơi lã chã, gào thét.

"A Nhã, xuống đây, nghe anh giải thích." Người đàn ông kia lo lắng, cố gắng khuyên bảo cô ấy.

"Giải thích ư? Giải thích về cái gì cơ chứ? Cô ta chỉ bị ngã trái chân, anh đã mua luôn cả cái bệnh viện, thế còn em thì sao, em sảy thai, cái lúc em cần anh nhất thì anh ở đâu, anh đang say men tình bên kẻ nào?" Cô gái kia thần thờ.

"Từ đầu chí cuối, người mà anh yêu luôn là em, trước sau không đổi lòng." Người đàn ông kia khẳng định.

Cô gái kia nhìn anh ta, khoé miệng bỗng cong lên, nụ cười bi thương nồng đậm. "Tiếc quá, anh sớm đã không còn như vậy nữa."

Thân ảnh yếu ớt ngã xuống, rơi vào trong màn đêm, chỉ để lại phía sau tiếng thét đau thương của người đàn ông. "A Nhã...."

Tiêu Tiểu Diệp xem phim mà nước mắt lưng tròng, thay không biết bao nhiêu là khăn giấy.

"Tiểu Diệp, cùng quá cũng chỉ là một bộ phim thôi mà, em khóc gì nhiều thế?" Bạch Niên Vũ ngán ngẫm, nãy giờ anh xem bộ phim này mà ngủ gà ngủ gật không biết bao nhiêu lần thế mà cô vợ của anh thì khóc cho sung mắt.

Tiêu Tiểu Diệp lau sạch mặt, giọng khàn khàn nói, "Anh thì biết gì chứ? Cảnh tượng thương tâm như thế mà anh vẫn vô cảm vậy?"

"Tâm Nhĩ gốc gác nghĩ rằng Hải Vũ phản bội cho nên tự kết liễu đời mình, thiếu năng." Bạch Niên Vũ nhàn nhạt nói, một bộ phim quá nhảm.

"..." Tiêu Tiểu Diệp cạn ngôn.

Bạch Niên Vũ ưỡn ẹo đứng dậy, rời khỏi phòng khách, từ khi về Tuyết Linh viên tới giờ anh đã bị cô vợ nhỏ này ép cùng xem cái bộ phim nhảm nhí, bây giờ mới được tự do.

Điện thoại trong túi áo rung lên.

"Alo." Bạch Niên Vũ lười biếng nghe máy.

"...."

"Chuyện gấp lắm sao? Chờ tôi tí tôi đến ngay."

Cúp máy, Bạch Niên Vũ lại dặn dò cô vợ nhỏ. "Anh có chuyện gấp, đêm nay phải ra ngoài, em có ở được không?"

Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy thế thì mừng rỡ, "Anh cứ đi tôi ở nhà được mà."

"Cái biểu tình này là gì hả?" Bạch Niên Vũ nhìn cái vẽ mặt giống như bắt được vàng của Tiêu Tiểu Diệp thì nhíu mày.

"Đi đi, chẳng phải anh có chuyện gấp sao?" Tiêu Tiểu Diệp xua đuổi.

Bạch Niên Vũ không chấp nhặt với Tiêu Tiểu Diệp nữa, lên gác thay đồ rồi nhanh chóng rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp xác định Bạch Niên Vũ đã rời khỏi nhà thì mừng rỡ. Thay đồ xong rồi nhanh chóng lấy xe của mình chạy trốn.

Quán bar Mê Tình....

Ánh đèn tà mị theo đốt bản tính con người, nhục dục trầm luân lan khắp nơi. Vừa vào nơi đây là đã như bước một chân vào cấm tự.

"Kelly, không ngờ nhanh như vậy mà cậu đã lấy được chồng rồi!" Cô gái mặc chiếc váy màu đỏ rượu bó sát, phong tình nói với Tiêu Tiểu Diệp.

Người này chính là Bella, tên tiếng Trung Quốc là Quan Nhĩ, bạn cùng kí túc xá ở đại học với Tiêu Tiểu Diệp. Quan Nhĩ rất đẹp, vẻ đẹp của cô mang đầy hoang dại, quyến rũ bốc lửa. Lần này cô bạn này về nước nên Tiêu Tiểu Diệp tới đây để ăn mừng. Nói là ăn mừng nhưng thực ra chỉ có hai người.

"Bella, tôi đây tuy mang danh gái có chồng nhưng danh tiếng chưa chồng vẫn còn vang danh mãi." Tiêu Tiểu Diệp cười.

"Tổ tông của tôi ơi, nói quá trốn rồi." Quan Nhĩ cũng cười theo.

"Lần này về nước làm gì hả?" Tiêu Tiểu Diệp cầm li rượu vang đưa cho Quan Nhĩ, thuận tiện hỏi.

"Tiểu Triết mang bầu, cho nên về đây thăm nó một tí." Quan Nhĩ uống sạch rượu.

Tiểu Triết mà Quan Nhĩ nhắc đến chính là vợ của Chấn Bách Niên. Người thân của Quan Nhĩ đều đã mất trong một vụ tai nạn, chỉ còn lại em gái Quan Triết. Quan gia trước đây là một tập đoàn phá sản nhưng kể từ 5 năm trước, Quan Nhĩ đã khôi phục lại, bây giờ phát triển rất hùng mạnh.

"Xem đi, em cậu mới có 23 tuổi đã sắp làm mẹ rồi, còn cậu thì 28 đến nơi rồi mà vẫn chẳng có kẻ nào rước đón." Tiêu Tiểu Diệp rót thêm rượu cho Quan Nhĩ.

Quan Nhĩ mỉm cười, không nói gì.

"Lần này có ở lâu không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Chắc tầm 1 tháng gì đấy. Cứ nghĩ lần này về có thể đổi đầu với Mục thị một phen, ai ngờ chân còn chưa tới thì Mục thị đã đổ rồi."

Nụ cười của Tiêu Tiểu Diệp khựng lại. Mục thị đồ chẳng phải là tác phẩm của lão công nhà cô sao.

"Ôi, hai mỹ nhân, sao lại ngồi đây một mình thế này?" Từ đâu xuất hiện hai tên thanh niên choai choai, người bốc đầy mùi nước hoa đi tới, giờ cái giọng trắng ho ra tới gần phía bàn của Tiêu Tiểu Diệp, đặt mạnh li rượu xuống bàn.

"Cút!" Quan Nhĩ lạnh lùng nói.

"Oà, lại là một nữ hán tử nữa chứ! Cô em một đêm bao nhiêu?" Cái tên cầm đầu khiêu khích, ánh mắt dơ bẩn quét lên người Quan Nhĩ.

"Có hiểu tiếng người không?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai tên kia, giọng điệu khinh bỉ.

Hai tên kia méo mặt, tức giận, "Mày đừng có mà... aaaa..."

Cả hai tên kia chưa kịp nói gì thì đã bị một đám người áo đen nhào tới đánh.

Tiêu Tiểu Diệp và Quan Nhĩ vẫn chẳng hiểu cái trời đất gì.

Hai tên kia bị đánh cho bầm dập, đau đớn xin tha. Đột nhiên, đám người kia dừng tay lại, đứng lùi ra hai bên. Người đàn ông diện bộ âu phục màu xám đi giữa. Không bị thứ ánh sáng lấp lánh kia che khuất, một khí thế bá đạo xuất hiện - Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy hán thi đen mặt, ông trời ơi.

"Ái phi, trăm vừa ra đi thượng triều chưa bao lâu mà nàng đã đi ngao du tứ hải thế này là không được đâu nha!" Thanh âm tà mị, mang chút giận dữ vang lên, khiến cho toàn bộ giác cảm trong người Tiêu Tiểu Diệp run run.

Để cho đỡ căng thẳng, Tiêu Tiểu Diệp chộp ngay li rượu trên bàn, một mạch cạn hết. Quan Nhĩ thấy thế thì hét toáng lên, "Bà cô..."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn biểu tình của Quan Nhĩ, khó hiểu. Đột nhiên trong người của cô nóng lên, như có một ngọn lửa đang dần thiêu đốt cơ thể. À hoá ra là vậy, li rượu này là của hai tên kia và quan trọng là nó bị bỏ thuốc. Thân thể mềm nhũn, ngã xuống. May mắn là Bạch Niên Vũ đỡ được. Nhìn sắc mặt đỏ bừng của Tiêu Tiểu Diệp, Bạch Niên Vũ đã biết xảy ra chuyện gì. Ánh mắt tối lên, nhìn về phía Thần Tự.

"Đem về vứt vào hồ cá!"

Bạch Niên Vũ ôm cô trong lòng, tức tối:

"" Gia đây, ngay cả một cọng lông của vợ còn chưa được chạm thế mà cái con khi đột nhà người dám bỏ thuốc lão bà của gia sao? Cho vào hồ cá ngay. Gia bực rồi đây."

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp rời đi. Thần Tự nhận lệnh, sai người đưa hai cái tên "khi đột" tới "thăm" hồ cá.

Trên xe, Tiêu Tiểu Diệp đã bị ngấm thuốc, cả người nóng bừng. Ánh mắt mê mị nhìn Bạch Niên Vũ, "Người ta muốn..." Bàn tay nhỏ nhắn chẳng chịu yên phận vuốt ve Bạch Niên Vũ.

Thanh âm kiều mị của cô khiến cho Bạch Niên Vũ bị kích thích. Anh bây giờ đang đấu tranh nội tâm, thật hay không thật đây nhỉ?

Tiêu Tiểu Diệp to gan vuron người lên hôn Bạch Niên Vũ, bàn tay lấm lem trong áo của anh. Bạch Niên Vũ bị tập kích bất ngờ, ngỡ ngàng rồi nhanh chóng hôn trả lại Tiêu Tiểu Diệp. Hai người dây dưa nhau nồng đậm.

"Khụ khụ...gia, chúng ta về Tuyệt Linh viên." Thần Dực này giờ chứng kiến, đỏ mặt nói. Dù gì thì người ta cũng là xử nam, hai người có cần thân mật vậy không?

Bạch Niên Vũ lúc này mới nhớ là trên xe vẫn còn một cái "bóng đèn" rất chi là sáng. Xấu hổ đẩy Tiêu Tiểu Diệp ra, ôm cô vào lòng, chỉnh sửa lại trang phục, "Ồ!"

Tiêu Tiểu Diệp khó chịu. Bạch Niên Vũ thì thâm bên tai Tiêu Tiểu Diệp: "Về nhà rồi làm!"

Thần Dực đang niệm thần chú: "Tôi không nghe thấy lời thì thầm của gia."

Vũ ca sắp thịt Tiêu Tiểu Diệp!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Thịt

"Àm!" Tiêu Tiểu Diệp bị ném xuống bể tắm.

Nước lạnh thấm vào da thịt của cô nhưng vẫn không thể hạ lửa được. Cơ thể cô đang rất nóng, chỉ muốn "bị thịt".

"Cố gắng chịu một chút!" Bạch Niên Vũ trầm giọng.

"Không chịu, người ta thật sự rất muốn..." Giọng nói dịu dàng như nước quỳn rũ Bạch Niên Vũ, tay nhỏ kéo tay hắn, ôm chầm lấy hắn.

"Đừng quấy!" Bạch Niên Vũ kìm nén dục vọng.

"Lạnh, người ta lạnh, Tiểu Vũ không thương sao?" Tiêu Tiểu Diệp mềm mại nói bên tai Bạch Niên Vũ. Môi nhỏ cắn nhẹ vành tai, khiến nó đỏ ửng lên.

Bạch Niên Vũ con sâu dục vọng bị đánh thức, không kìm nữa. Bế cô ra khỏi bể tắm, đặt lên giường. Kéo khoá váy cô ra, xuân cảnh hơi hé. Tiêu Tiểu Diệp hôn lên môi của Bạch Niên Vũ. Môi lưỡi quấn quýt, giao hoà. Khẽ cắn lên môi dưới của Tiêu Tiểu Diệp, Bạch Niên Vũ dứt ra. Tiểu yêu tinh này phải bị thị!

Chiếc váy đen bị lột ra, lộ ra thân hình mê người. Nước da trắng sứ mềm mại hơi ửng đỏ. Bạch Niên Vũ vui xuống chiếc cổ đẹp đẽ, lưu lại ấn kí hoa hồng.

"Ừm..." Tiêu Tiểu Diệp khẽ kêu lên. Cánh tay mượt mà tháo từng chiếc cúc áo somi của Bạch Niên Vũ để lộ ra vòm ngực màu đồng trắng kien.

Bạch Niên Vũ vuốt tấm lưng mềm của cô, tay mở gài áo ngực, núi tuyết hiện ra. Dục vọng khiến anh mê, khẽ hôn xuống. Từng bông hoa hồng nhỏ ẩn hiện trên tuyết ngọc, khiêu gợi.

Tiêu Tiểu Diệp phát ra thanh âm kiều mị, đôi mắt đẹp nhìn về phía Bạch Niên Vũ, lửa dục bị châm ngòi, căng tràn trong cơ thể. Ngón tay như ngọc mân mê trên từng đường sọc ở sau lưng Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ bị rờ vào sọc, động tác dừng lại, ngược mắt lên nhìn Tiêu Tiểu Diệp. Chưa từng có người nào chạm vào vết thương của anh, chưa từng, cô là người đầu tiên. Từng cái chạm nhẹ của cô khiến anh thêm xúc cảm. Nụ cười dương lên, đôi môi mềm áp xuống. Anh muốn, muốn tất cả của cô. Tiêu Tiểu Diệp bây giờ đã chìm trong bể dục, đầu biết bản thân như thế nào.

Hai người dây dưa, đồ trên người đã chẳng còn. Bạch Niên Vũ đã đến giai đoạn cuối nhưng vẫn chưa tiến vào, "Diệp, liệu ngày mai khi tỉnh dậy em sẽ hận anh chứ?"

Tiêu Tiểu Diệp mơ màng, mỉm cười.

Bạch Niên Vũ nhìn thấy nụ cười mị hoặc kia, dục vọng bộc phát, đâm thẳng vào. Nơi tư mật kia chảy ra dòng lệ kiều diễm, thấm xuống ga trải giường trắng, như mẫu đơn nở trong tuyết.

Tiêu Tiểu Diệp bị đau, hét lên. Móng tay cấu chặt vào lưng Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ là lần đầu làm nên cũng hơi lúng túng, sau dần liên ổn định, từ từ luật động.

Bản nhạc du dương cất lên, Bạch Niên Vũ là nhạc trưởng, mang âm nhạc khiêu khích Tiêu Tiểu Diệp. Tiếng rên kiều hoặc và tiếng thở gấp của hai kẻ trầm dục hoà quyện tiết tấu với nhau.

Trên trần nhà đá, ẩn hiện thân hình của người đàn ông, ánh lên bông hoa anh túc đỏ như máu, không ngừng nở ra. Anh túc như máu khiêu khích, mị rờ như ánh sao, chứng minh cho đêm trần phong giữa hai người này, minh chứng cho sự gắn bó chặt chẽ của thể xác và linh hồn của hai kẻ chịu phạt luật tình.

Thượng đế tặng cho kẻ si tình một đêm tuyệt đẹp, là để cho họ thêm mơ mộng và cũng để cho họ thêm đau khổ.

Sáng hôm sau...

Tiêu Tiểu Diệp mơ màng tỉnh dậy, một cơn đau từ dưới hạ thân truyền lên. Cả người trần truồng, kí ức đêm qua dội về, cô uống nhầm li rượu bị bỏ thuốc, sau đó Bạch Niên Vũ đưa về, cô còn mặt dày vô sỉ quyến rũ hắn.

OMG, thanh danh của cô.

Thấy bên cạnh không có người, chỉ có bộ quần áo đã được gấp gọn ở bên. Cô lúi húi mặc nhanh, chân vừa chạm sàn thì đã mềm nhũn, đau cmm đốn. Nhưng vẫn cố gắng chạy ra khỏi phòng. Xuống nhà thì thấy xe của mình đã được đưa về, nhanh chóng lấy xe rồi chạy mau. Lúc ra khỏi biệt thự, cô để ý thấy đám gia nhân đang đưa hai tay lớn ra ngoài, trông giống túi xác, nhưng mà vì bỏ trốn nên cô vẫn không quan tâm.

Tập đoàn Mances,

Bạch Niên Vũ tối qua vừa mới ăn được vợ nên bây giờ tâm trạng rất vui. Nhân viên làm sai báo cáo anh cũng chẳng nói gì, đã vậy còn khen họ cần mẫn. Nhân viên thụ sủng nhục kinh (*) nhìn nhau, "Boss nhà ta hôm nay có chuyện rồi!"

"Tổng tài, phu nhân bỏ trốn rồi!" Thần Dực đi vào phòng thông báo với Bạch Niên Vũ.

Nụ cười trên mặt tắt ngấm, "Ăn xong chùi mép ư? Không dễ đâu!"

(*) Được sủng mà kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 61

"Chị Tiểu Diệp này, em nói thật với chị là sao hôm nay chị cư xử lạ thế?" An Tĩnh vừa về nhà thì đã thấy Tiêu Tiểu Diệp ngồi thù lù trên ghế sofa, đã thế lại còn lăm băm những điều kì quái nữa.

"Em không hiểu đâu." Tiêu Tiểu Diệp nói. Tại sao lần đầu tiên của cô lại mất đi chỉ vì một li rượu cơ chứ?

"Thế giới nội tâm của chị em thực không hiểu chút nào!" An Tĩnh lắc đầu. Thiết nghĩ nhà trường cho nghỉ học một ngày thì có thể về đây chơi với Diệp tí, ai ngờ vừa về đã gặp ngay cái cảnh này.

"... " Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

An Tĩnh xách đồng hồ lên tầng, để lại Tiêu Tiểu Diệp ngồi phía dưới.

Đau. Đây chính là ý thức của Tiêu Tiểu Diệp bây giờ. Lưng cô rất đau, tựa như bị kim đâm vào vậy, cái cảm giác này giống hệt như lần trước.

"An Tĩnh..." Tiêu Tiểu Diệp gọi.

Con đau như điện chạy nhanh lan khắp cơ thể của cô. Ý thức dần yếu đi, nhấp nháy chỉ là bóng dáng mơ hồ của ai đó.

"Niên Vũ, chỉ có thể tới London thôi. Lần này độc đã tiến sâu rồi!" Tôn Niệm Hàn nói với Bạch Niên Vũ đang ôm Tiêu Tiểu Diệp.

Bạch Niên Vũ đến Tiêu gia là để đón Tiêu Tiểu Diệp về, ai ngờ vừa vào tới phòng khách thì đã thấy cô nằm ngất ở giữa sàn, An Tĩnh thì đang chạy vội xuống cầu thang. Dặn dò An Tĩnh rồi vội vã đưa tới chỗ Tôn Niệm Hàn.

"Không thể có cách khác sao?" Bạch Niên Vũ hỏi Tôn Niệm Hàn.

"Không thể." Tôn Niệm Hàn trả lời.

Bạch Niên Vũ nghe thấy vậy thì rút máy ra gọi cho Thần Tự chuẩn bị phi cơ. Lần này, có lẽ chỉ có thể tới chỗ bà ta thôi.

Chiếc máy bay tư nhân nhanh chóng được đưa tới. Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn đang hôn mê trong lòng lên máy bay.

"Bạch Niên Vũ, có lẽ quyết định của tôi năm xưa sai rồi!" Tôn Niệm Hàn bỗng nói.

Bạch Niên Vũ dừng chân, quay lại nhìn Tôn Niệm Hàn, "Tôi sẽ khiến cho nó trở thành đúng!" Nói xong, liền đi thẳng lên.

Tôn Niệm Hàn nhìn chiếc máy bay đang dần xa kia, ánh mắt đượm buồn, "Có lẽ tôi cũng chỉ là tự dối mình!"

London, Anh...

Tòa lâu đài cổ kính trải qua hàng trăm năm từng từng hiện lên, một cơ ngơi khiến người ta choáng ngợp. Từ trên trời cao, sắc đỏ của mạn châu nổi bật càng khủng khiếp, cái màu đỏ như địa ngục. Đây chính là tư viên của dòng dõi quý tộc nước Anh, lâu đài cổ 300 năm của gia tộc Krisen.

Chiếc máy bay đổ xuống sân cỏ được tia cắt rất khéo, bên cạnh vườn hoa mạn châu sa. Cửa máy bay vừa mở thì đã đập vào mắt cảnh một dàn vệ sĩ đứng nghiêm chỉnh. Phía trước họ là một người phụ nữ mặc đồ màu trắng nhưng lại toát lên khí chất trái ngược với màu trắng kia, sự lạnh giá của bóng đêm, bà ta chính là Emma Krise, nữ công tước nổi tiếng của nước Anh.

Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp bước xuống máy bay, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Emma.

Thấy Bạch Niên Vũ nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng, Emma miệng hơi cong lên rồi nở nụ cười rạng rỡ với anh ta: "Erik, ta biết rồi sẽ có ngày con tới tìm ta mà!"

"Cô ấy bị con chip đâm sâu hơn." Bạch Niên Vũ nói.

Emma tiến lại gần, nhìn Tiêu Tiểu Diệp sắc mặt tái nhợt, ánh mắt thâm trầm, "Vào nhà đi, ngoài này lạnh không khéo lại khiến cho con dâu của mẹ bị độc phát tác đấy."

Bà ta căn bản không hề muốn cứu Tiêu Tiểu Diệp. Bạch Niên Vũ tức giận nhưng chẳng biểu lộ gì, không thể để Emma nắm được yếu điểm.

Bạch Niên Vũ bế Tiêu Tiểu Diệp vào lầu đài, theo trí nhớ tìm về căn phòng cũ của mình năm xưa. Tất cả đều được giữ nguyên, không thay đổi chút nào, trên tường vẫn là mấy khẩu súng, tủ sách thì toàn sách hóa học, trên bàn làm việc thì mấy lọ thuốc độc xếp ngay ngắn. Hai mươi năm rồi, đau đớn vẫn như xưa. Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, quan sát biểu tình của cô, chắc chắn cô ổn rồi mới ra khỏi phòng.

Vườn hoa...

Emma ngồi ở giữa vườn hoa nhàn nhã uống trà, phong thái ưu nhã của người Anh khiến bà ta trở nên vô cùng cao quý. Bạch Niên Vũ ngồi đối diện với Emma, vẫn duy trì cái bộ dạng lạnh như băng.

"Lycoris radiata!" (Bí ngạn hoa) Emma khẽ cười.

"Bà biết ý nghĩa của nó là gì không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Phân ly, đau khổ, không may mắn, vẻ đẹp của cái chết và hồi ức đau thương." Emma nhàn nhạt nói.

Bạch Niên Vũ cười phá lên, "Một người vô tình như bà Emma đây vậy mà vẫn hiểu được nó sao? Quả là một việc hết sức phi thường."

Emma hiểu ý nghĩa của câu nói mỉa mai này nhưng vẫn tỏ ra bình thản.

"Mrs.Krisen, I will tell you a boring story!" (Bà Krisen, tôi sẽ kể cho bà nghe một câu chuyện.) Bạch Niên Vũ ngừng cười, lạnh lùng nói.

"Một người đàn ông sẵn sàng chống đối lại quyết định của gia tộc của mình chỉ để lấy người con gái mà ông yêu chứ không theo sự sắp xếp của gia tộc, cũng chính vì điều đó mà ông ta đã mất tất cả. Ông ta rất yêu vợ mình, và cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn, ông có một gia đình cực kì hạnh phúc, nhưng thật ra tất cả chỉ là giả tạo. Vợ ông ta tuy là cũng rất yêu ông ta nhưng bà ta lại yêu quyền lực hơn cho nên bà ta đã lợi dụng chồng của mình để có thể tranh giành quyền lực. Khi có được quyền lực rồi, bà ta đã biến chất, người đàn ông đó và con trai không thể nào tìm thấy bóng dáng của người vợ đảm đang hay người mẹ hiền dịu nữa. Bà ta bây giờ trở thành một kẻ xa lạ, máu lạnh vô cùng. Người đàn ông kia vì quá tuyệt vọng nên đã giải thoát cho vợ mình. Ông ta kết hôn với người con gái lúc đầu mà gia tộc sắp xếp, sống một cuộc hôn nhân không tình yêu. Cho đến một ngày, người con trai của ông ta quay về, ông ta rất vui, 10 năm sống trong đau khổ, bây giờ cũng coi như là thanh thản hơn trước. Tuy nhiên ông ta lại không ngờ được, vợ trước của ông ta đã sắp xếp tất cả, và mục đích lần này của bà ta chính là giết chồng của mình và bạn thân. Người con trai kia quay về để thực hiện mục đích giết ông ta. Nhưng anh ta lại không làm như vậy, thứ thuốc độc mà mẹ đưa cho đã bị anh ta giấu đi." Bạch Niên Vũ kể một mạch câu chuyện vô vị.

Bàn tay trái cầm ly trà của Emma đã hơi run, sắc mặt của bà ta tái ngắt.

"Rồi một ngày, người đàn ông kia nhìn thấy thứ độc bị con trai giấu đi. Ông ta đã hiểu tại sao con trai lại trở về, đau đớn, tuyệt vọng, ông ta liền tự hạ độc lên người mình. Trước khi chết, ông ta đã dặn với người con trai rằng:"Chỉ cần là điều mà mẹ con muốn, ta nhất định sẽ làm, cho dù là chết."" Bạch Niên Vũ ngừng lại, quan sát biểu tình của Emma.

Nước mắt không hề rơi một giọt, khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

"Câu chuyện đến đây là hết!" Bạch Niên Vũ nở một nụ cười.

Emma nhếch mép, "Quả nhiên vẫn vô vị!"

Bạch Niên Vũ gạt đầu, cầm ly trà lên uống, miệng nhắm nháp. Ánh mắt anh dừng lại nơi tay phải đeo găng của Emma, rồi lại nhớ tới hành động cầm ly trà bằng tay trái của Emma, lòng hơi sững lại. Hai mươi năm trước, khi sẹo bỏng đã hồi phục rồi trở về Trung Quốc tới giờ là lần đầu tiên anh gặp lại mẹ của mình. Chỉ là không ngờ, lại thay đổi như vậy.

"Con muốn ta cứu Tiểu Diệp, thì con phải đáp ứng ta một điều kiện." Emma buông tách trà xuống, giọng không lạnh không nhạt nói.

"..." Bạch Niên Vũ không trả lời nhưng không có nghĩa cự tuyệt.

"Làm chủ nhân của Krisen."

"Chỉ vậy thôi sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Đúng vậy."

"..."

"Nếu con yêu Tiểu Diệp thì mẹ khuyên con nên dừng lại đi, liệu nó có chấp nhận việc mẹ chồng của nó giết mẹ nó không?" Emma đột nhiên nói.

Điều lo lắng mà Bạch Niên Vũ chôn giấu bao lâu nay cuối cùng cũng bị đào lên.

"Tình yêu là độc được không thuốc giải đấy!" Emma cười rồi đứng dậy rời khỏi vườn hoa, để lại Bạch Niên Vũ ngồi đó.

Tiêu Tiểu Diệp tỉnh dậy thì đã thấy mình đang nằm trên một chiếc giường, căn phòng xa lạ, đây không phải Tiêu gia, Tĩnh gia hay Tuyết Linh Viên, nơi này là một nơi quá xa lạ. Cô vội vàng rời khỏi phòng, nhìn kiến trúc cổ trang trí từ câu thang, trần nhà thì cô mới nhận ra được là cô đang ở trong một tòa lâu đài quý tộc, nhưng kiến trúc này đều là của các nhà quý tộc châu Âu. Cho tới khi đi xuống tầng cũng kiểu thế này, cô không gặp được bất cứ người nào cả. Nhưng khi ra khỏi nơi này, cô đã bị choáng ngợp bởi vườn hoa mạn châu sa trước mắt. Rốt cuộc là cô đang ở đâu đây?

Tiêu Tiểu Diệp chậm rãi đi vào trong vườn hoa. Khi đến khu trồng hoa bí ngạn, cô thấy cả một khoảng không gian toàn một màu đỏ rực đầy thê lương, từ xa nhìn vào trông chẳng khác nào một tấm thảm đầy máu. Những bông hoa đỏ rực đung đưa trong gió như cát lên một bản tình ca thê lương. Cô chợt thấy ở giữa vườn hoa, Bạch Niên Vũ đang ngồi ở đó. Cô nhanh chóng đi tới.

"Bạch Niên Vũ?" Cô thử gọi.

Bạch Niên Vũ xoay người lại nhìn về phía cô. Ánh hoàng hôn lấp lánh trên người Tiêu Tiểu Diệp, trong bộ váy trắng, cô lại càng trở nên xinh đẹp. Cô đứng trong vườn hoa, khuôn mặt xinh đẹp như mẫu đơn hướng về phía anh. Sắc đỏ tươi của hoa bí ngạn làm càng làm bật lên làn da trắng nõn mịn màng của cô. Cảnh tượng lúc này như một bức tranh tuyệt đẹp khiến Bạch Niên Vũ mê mẩn.

"Tĩnh rồi à?" Anh khẽ nói.

"Đây là đâu?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"London, Anh."

Chỉ là hôn mê một ngày thôi mà khi tỉnh lại đã ở một châu lục khác, ai cho con nhân đạo?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Phải mất rất nhiều tế bào thần kinh thì Tiêu Tiểu Diệp mới hiểu được. Bây giờ cô đang ở London, sống trong toà lâu đài của nữ công tước nổi danh nhất nước Anh- Emma Krisen và điều cuối cùng là bà ta chính là mẹ ruột của Bạch Niên Vũ. Theo như trên báo đài thời sự thì Emma Krisen này là một người hết sức nho nhã, lịch thiệp thế nhưng qua những lời Thần Tự nói với cô thì quả thật hoàn toàn khác, bà ta là hiện thân của ác quỷ.

"Bạch Niên Vũ, chúng ta tới đây làm gì hả?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Giải độc giúp em." Bạch Niên Vũ từ tốn nói.

Quên mất, trong người cô vẫn còn cái loại độc ghê tởm này!

"Nhưng tại sao lại chỉ bà ấy mới có thể?" Tiêu Tiểu Diệp thắc mắc.

"..." Bạch Niên Vũ im lặng không nói.

Tiêu Tiểu Diệp đối diện với cái tính cách thất thường của anh ta, ngao ngán.

"Gia tộc Krisen là gia tộc chuyên về độc dược trong thế giới ngầm." Bạch Niên Vũ bỗng nhiên nói.

"Thời buổi này giết ai thì cho vài phát súng, quả bom là được, cần gì tới độc dược cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì lắc đầu, song tư tưởng kém tiến bộ vậy.

"Độc của Krisen không giải được và hành hạ thân xác số 1. Thời đại càng phát triển thì việc coi thường sinh mệnh con người càng được tăng lên."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, cô lại quên rồi, lòng dạ con người chẳng khác gì hổ sói.

Đột nhiên, một chiếc xe Ferrari màu đỏ chói phóng rất nhanh chạy tới. Những bông hoa mạn châu sa yếu ớt bị tốc độ của nó làm cho kinh hãi, bay nhẹ vào trong gió. Chiếc xe kia dừng lại, náo loạn cả vườn hoa.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp ngồi gần đó thì giật mình. Là cái đứm nào khoe khoang phách lối đến vậy?

Cửa xe mở, thân ảnh cao lớn của người đàn ông bước ra. Dưới ánh chiều tím tà, hần ta rất nổi bật. Chiếc áo sơ mi màu trắng mặc không tử tế, quần âu tôn lên đôi chân thon dài. Hần ta phải nói là rất yêu nghiệt. Khuôn mặt phương Tây góc cạnh quyến rũ nhìn về phía chỗ của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu

Diệp. Nụ cười giễu cao lên.

" Erik!" Hắn ta kêu lớn.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn còn mơ hồ, ở đây ai là Erik hả?

Men theo con đường đi tới chỗ mà hai người đang ngồi, hắn ta hào hứng: " Erik Krisen, sau hai mươi năm cuối cùng anh cũng trở về với nước Anh, hay tôi nên gọi anh là Bạch Niên Vũ?"

Ở đây ai là Erik Krisen điểm danh cái coi!

Đại ti, anh ta là lão công của chị đấy! Là Bạch Niên Vũ đấy!

Tiêu Tiểu Diệp ngó người, hoá ra Erik là tên nước ngoài của Bạch Niên Vũ.

Cái tên kia dùng ánh mắt thăm dò nhìn Tiêu Tiểu Diệp, hướng người tới chỗ cô, cầm lấy tay cô khẽ hôn lên. " Quý cô, rất vui được làm quen!"

Tiêu Tiểu Diệp vội kéo tay về, dù biết đây là nghi thức chào hỏi lịch sự của phương Tây nhưng cô vẫn không thích bị người ta chạm vào. (Sao cứ thấy đoạn này giống như là chị chỉ cho Bạch Niên Vũ chạm vào thế nhỉ?)

>Người đàn ông kia bắt ngờ trước hành động của Tiêu Tiểu Diệp nhưng anh ta vẫn giữ nguyên nụ cười ngạo nghễ trên môi.

" Vincent, so với cái thằng nhóc 12 tuổi suốt ngày bám lấy tôi của 20 năm trước thì bây giờ cậu trông ngu ngốc hơn." Bạch Niên Vũ đột nhiên mở miệng công kích Vincent.

" Erik, anh vẫn luôn khiến cho tôi căm ghét." Vincent giễu cợt.

" Tôi biết, vẻ đẹp trai của tôi luôn khiến cho mọi người ganh tị." Bạch Niên Vũ mặt dày nói.

Thật muốn đập đầu vào đầu hũ tự tử cho rồi, tại sao lại có cái người không biết định nghĩa thế nào là mặt dày vậy?

Tiêu Tiểu Diệp bật cười. Tiếng cười trong trẻo như sương của cô khiến cho hai người kia chú ý.

Vincent thích thú, giơ tay về phía Tiêu Tiểu Diệp, tự giới thiệu: " Chào cô, tôi là Vincent Wales, Hoàng tử xứ Wales, cháu họ của Nữ hoàng Elizabeth."

OMG, đứng trước cô bây giờ là một vị hoàng tử. Nhưng sao cô chỉ thấy hình bóng của một tên công tử cà lơ phất phơ. Hắn chẳng giống hoàng tử chút nào.

Cô giờ tay ra, chỉ mỉm cười thân thiện.

" Còn là họ hàng với nhà Krisen." Bạch Niên Vũ bổ sung.

Tiêu Tiểu Diệp cả kinh, cô gả cho Bạch Niên Vũ quả thực không thiệt nha, trở thành người của hoàng gia rồi. Trước đây cứ nghĩ rằng Tình gia mang dòng máu của gia tộc đại tư bản nổi tiếng ở Mỹ- Vicber, đã rất oách rồi, bây giờ càng oách hơn.

" Sao vợ anh ít nói vậy?" Vincent hỏi Bạch Niên Vũ.

" Cô ấy chỉ nói chuyện với những người siêu cấp đẹp trai như tôi thôi!" Bạch Niên Vũ thần nhiên nói.

Hai chấm ngoặc ngoặc:))

" Vincent, rất vui được gặp cậu!" Tiêu Tiểu Diệp bây giờ mới nói.

Vincent đột nhiên cười, " Erik, tôi là một người siêu cấp đẹp trai!"

" Cô ấy thương hại cậu." Bạch Niên Vũ nói cho Vincent méo mặt.

Tiêu Tiểu Diệp cười trừ. Bạch Niên Vũ sao lại mặt dày vô sỉ vậy chứ?

Vincent tức giận, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, miệng không ngừng rủa thầm.

Và lại tiếp tục một con siêu xe khác tới, So với cái Ferrari màu đỏ chói kia thì chiếc xe trắng này nhìn nhã nhặn hơn nhiều. Và tốc độ đi cũng " dịu dàng" hơn. Cửa xe mở, một đôi chân dài bước ra. Cô gái với mái tóc màu nâu dề thu hút ánh nhìn, chiếc váy màu đen tôn lên nước da trắng sứ của cô ấy. Trên tay cô là bó hoa oải hương màu tím đẹp đẽ. Mỗi bước đi của cô ấy đều toát lên khí chất rất đặc biệt.

Cô gái đi tới, mỉm cười với mọi người, " Anh Erik, chị dâu rất vui được gặp hai người!" Thanh âm mềm mại như nước khiến người nghe cũng cảm thấy yêu thích.

>Cô gái đưa bó hoa tặng cho Tiêu Tiểu Diệp, "Chị dâu, em không biết chị thích hoa gì cả nên đành tặng chị theo sở thích của em. Không biết chị có thích không?"

So với Vincent thì cô gái này gây nhiều thiện cảm hơn đối với Tiêu Tiểu Diệp.

"Tris, lâu rồi không gặp, em vẫn khỏe chứ?" Bạch Niên Vũ thân thiết nói với cô gái kia.

"Vẫn rất tốt." Tris nở nụ cười đầm thắm.

"Chị dâu, em là Tris Krisen, là em họ." Tris tiếp tục giới thiệu.

"Rất vui được làm quen với em!" Tiêu Tiểu Diệp thân thiện nói.

Tiêu Tiểu Diệp quan sát vẻ mặt của Tris mới nhận ra rằng trên khuôn mặt của cô nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được những vết sẹo mờ. Đối với một bác sĩ như cô thì sẹo này quen như cơm bữa, chắc chắn khuôn mặt của cô này đã được sửa rồi, không phải phẫu thuật thẩm mỹ mà là dạng tái tạo da mặt do các vết thương lớn làm biến dạng khuôn mặt.

"Tris chuẩn bị kết hôn rồi đấy! Là Công nương của nước Anh tôn quý." Vincent đột nhiên thông báo.

Lại một thành viên sắp sửa hoàng gia xuất hiện. Rốt cuộc thì nhà Bạch Niên Vũ có bao nhiêu hoàng tử, công chúa, công nương, bá tước nữa vậy...

Không khí trở nên trầm xuống, dư cảm rất khác lạ.

"Tris, 30 tuổi rồi kết hôn là chuyện bình thường." Bạch Niên Vũ nói.

Chẳng hiểu sao Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy trên mặt của Tris cứng đờ lại.

Song Tris lại nở nụ cười rạng rỡ nhưng rất "kịch": "Đương nhiên rồi. Em không muốn làm bà cô già."

Bạch Niên Vũ mỉm cười.

Không khí lại im lặng, ngay cả Vincent cũng không thèm chêm vào câu gì. Tiêu Tiểu Diệp muốn phá vỡ sự im lặng này, đành nói đại một câu: "Tris, chiếc vòng cổ của em thật đẹp! Chị chưa thấy loại ngọc nào có màu như vậy!"

Nói là nói đại nhưng cô quả thực rất tò mò về chiếc vòng ngọc của Tris, màu tím, ánh lên hơi xanh, lấp lánh, một viên ngọc rất lạ.

Tris gật đầu, "Cảm ơn chị, em đã đeo nó 22 năm rồi!" Cái vế sau được cô nhấn mạnh lên.

Gió chẳng biết từ đâu xuất hiện, lướt qua người làm Tiêu Tiểu Diệp lạnh giá. Cơ thể run lên. Bạch Niên Vũ bỗng nhiên cởi áo khoác ngoài choàng lên người Tiêu Tiểu Diệp, ân cần hỏi: "Lạnh sao? Vậy mình vào thôi!"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Hai người nói vài tiếng với Vincent và Tris rồi đi vào.

Khi đi qua Tris, Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy rất lạ, giống như có mỗi sự chán ghét không hề nhẹ đang nhắm vào cô, nhưng Tris lại đang nở nụ cười rất đẹp để hướng về cô vậy thì chán ghét này ở nơi đâu.

"Tris, anh khuyên em, quên Erik đi, anh ấy không hề yêu em đâu!" Sau khi hai người kia đi, Vincent đột nhiên nói.

Tris nhìn hình bóng cao lớn đang bao bọc người con gái nhỏ bé trong lòng của Bạch Niên Vũ, nụ cười biến mất, đôi mắt sắc lạnh nhìn Vincent, "Anh biết gì chứ? Erik yêu em, anh ấy là đang diễn trò. Anh không thấy sao, Tiêu Tiểu Diệp kia có nét giống em, khi cô ta cười rất giống em, bóng lưng của cô ta cũng giống em. Mười năm trước, vì chạy tới cái nước Trung Quốc xa xôi kia tìm anh ấy mà em đã bị huỷ hoại đi toàn bộ khuôn mặt, khó khăn lắm, mới có thể khôi phục như cũ. Chắc chắn là vì anh ấy thấy em xấu đi nên mới tìm người thay thế. Vincent, 10 năm điều trị trong đau đớn, chẳng phải bây giờ khuôn mặt đã quay trở về rồi sao, nhất định anh ấy vẫn yêu em!"

Vincent bị những lời bói của Tris làm cho sững sốt, "Đừng dối mình nữa, anh ta không hề yêu em. Còn nữa đừng quên em sắp kết hôn, em sắp thành Công nương của nước Anh này rồi. Nếu em dám làm hành vi gì tổn hại đến gia tộc thì nhất định kết cục của em sẽ không đẹp để chút nào đâu!"

"Công nương nước Anh tôn quý, cao sang làm sao? Nhưng Mark không phải là người em yêu thì tôn quý cái nổi gì, anh ta là hoàng tử nước Anh thì sao, đâu phải là Erik." Tris nước mắt chảy xuống, âm ức nói. Cô không muốn làm người của hoàng gia một chút nào cả, cô chỉ muốn làm vợ Erik.

"Em điên rồi, hai người là anh em họ đấy!" Vincent nói. Cùng chung huyết thống thì vợ với chồng gì, loạn luân à?

"Anh em họ..." Tris đau khổ. Chung một dòng máu của gia tộc Krisen chính là điều mà cô ghét nhất.

"Mười năm trước, em thua Mục Tử Kỳ, mười năm sau nhất định em sẽ lại thua Tiêu Tiểu Diệp. Trong cuộc đời của Erik, nếu em muốn em có ý nghĩa thì hãy yên phận còn nếu muốn làm kẻ qua đường thì cứ tiếp tục mà lao vào, rồi sẽ như con thiêu thân ngu ngốc bay tới ánh đèn lửa nóng thôi." Vincent nói.

Tris, cô nhầm rồi, Bạch Niên Vũ không hề yêu cô chút nào cả. Cô cố chấp, cô mặc niệm rồi cô từ bỏ người đàn ông dành trọn một đời để yêu cô mà tìm tới sự lạnh lùng xa cách của người cô yêu.

Nhân ngày phái đẹp quốc tế, tôi xin chúc tất cả các bạn nữ, đặc biệt là độc giả nữ của tôi một đời bình an. Và cũng xin giới thiệu với các bạn hai vị nam nữ phụ cản trở đường tình duyên của nam nữ chính đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Khi vừa vào tới nhà, Tiêu Tiểu Diệp đã ngay lập tức được diện kiến nữ công tước nổi danh của nước Anh đồng thời là mẹ chồng thật sự của cô. Bà Emma thật sự rất đẹp, nét đẹp quyền rũ, bí ẩn của người đàn bà đã trải qua nhiều chuyện đời chính là điểm mà người ta nhìn thấy được trên người bà ta. Đôi mắt màu nâu xám sắc sảo hóp hóp, chắc chắn khi còn trẻ, bà ta phải thực sự là một đại mỹ nhân.

"Tiểu Diệp, lần đầu ra mắt, ta xin tự giới thiệu, ta là Emma Krisen, mẹ ruột của Tiểu Vũ." Bà ấy mỉm cười hiền hậu nhìn về phía cô.

Tiêu Tiểu Diệp cũng mỉm cười lễ phép đáp lễ, "Cháu chào bác ạ!"

"Cũng sắp đến giờ cơm rồi, hai đứa vào trong phòng ăn đi!" Emma thúc giục.

"Vâng ạ!" Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

Bạch Niên Vũ kéo Tiêu Tiểu Diệp vào phòng ăn, không hề để ý Emma.

Anh ta kéo ghế giúp cô rồi lạnh lùng ngồi xuống.

Bạch Niên Vũ nhìn sang cô, ánh mắt thâm trầm nhưng không nói gì cả.

Tiêu Tiểu Diệp nhận thấy anh ta đang rất không vui nên cũng im lặng, không hỏi thêm.

Vincent và Tris đi vào phòng ăn, ngồi đối diện, trên khuôn mặt cả hai đều âm trầm khác với lúc đến.

Emma cũng nhanh chóng vào, bà ấy ngồi vào vị trí chủ tọa, giới thiệu qua loa vài cái rồi bắt đầu bữa tối.

Theo phương thức phương Tây, ăn uống không nên nói chuyện nên trong suốt bữa ăn, ngoài tiếng dao cắt thức ăn ra thì không hề có bất kì tạp âm khác.

Kết thúc một bữa ăn nhàm chán, Emma đứng dậy nói một lời rồi xin phép đi trước. Trên bàn chỉ còn lại bốn người.

"Erik, ngày mai là buổi dạ yến hội của hoàng gia Anh, anh có đến không vậy?" Tris phá vỡ sự im lặng, nhẹ nhàng hỏi.

Bạch Niên Vũ nhướn mày, nhìn sang phía Tiêu Tiểu Diệp, ảm áp hỏi: "Em có muốn tới không?"

Nói thật thì Tiêu Tiểu Diệp chẳng muốn tới dạ yến gì cả nhưng mà cô lại bị ánh mắt tràn đầy hi vọng của Tris nhắm thẳng tới nên đành gật đầu.

"Vậy ngày mai vợ chồng anh sẽ đến!" Bạch Niên Vũ nhận lời.

"Erik, anh chiều vợ quá nhỉ!" Vincent cười tươi rói, tay nâng li rượu vang lên, cảm thán.

"Cô ấy là vợ anh, là người mà anh cả đời yêu." Bạch Niên Vũ chắc nịch nói.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt, hần có cần phải vậy không chứ?

Tris đột nhiên đứng dậy, sắc mặt tái mét, "Mọi người, em về trước đây, hẹn ngày mai gặp lại!"

Nói xong thì nhanh chóng rời đi, tiếng giày cao gót đánh vào sàn nhà vang lên rất to, giống như đang bộc phát cơn giận nào đó.

Vincent vội giải thích, "Tris là người hoàng gia nên việc giờ giấc quản lí rất chặt.

Lừa con nít thế, Vincent, anh không phải người hoàng gia sao? Bịt đầu này, hờ đầu khác.

Vincent cũng nhanh chóng viện cớ rời đi.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ trở về phòng.

"Bạch Niên Vũ, Tris đã từng bị thương rất nặng sao?" Tiêu Tiểu Diệp đem nghi vấn trong lòng ra hỏi Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ lười biếng nói: "Mười năm trước, Tris tới Trung Quốc rồi bị thương khi đang đi trên đường. Toàn bộ mặt đã bị làn đường cào rách."

What? Phim hành động sao? Kịch tính thế.

"Một năm trước đã tới Nhật để tái tạo khuôn mặt." Bạch Niên Vũ bổ sung.

Hoá ra là vậy, cô gái này quả thật rất kiên trì nha, tái tạo da mặt rất khổ sở, còn đau hơn cả điều trị ung thư.

Bạch Niên Vũ đi tắm.

Tiêu Tiểu Diệp chợt nhận ra một điều, Tris 10 năm trước bị biến dạng khuôn mặt, 1 năm trước mới trở lại dung nhan ban đầu. Mà Bạch Niên Vũ yêu cô gái kia 10 năm, 1 năm trước mới biết mặt. Bức vẽ trong toà biệt thự kia có hoa oải hương, lúc này Tris cũng nói là chọn oải hương theo sở thích của cô ấy.

Ôi thánh thiên thổ địa ơi, có chuyện động trời rồi.

Bạch Niên Vũ yêu Tris, và hai người đó là anh em họ. Chuyện tình cầu huyết quá. Chính vì vậy nên anh ta mới tỏ tình với cô, Tiêu Tiểu Diệp này vì hấn chán phải chờ đợi một tình yêu trong vớ vọng.

Hai anh em cùng một dòng máu yêu nhau, đại nghịch bất đạo.

Tiêu Tiểu Diệp bị chấn kinh với những gì mà mình đang nghĩ tới, hay là chỉ trùng hợp thôi nhỉ? Nhưng mà sao lại trùng hợp tới như vậy chứ!

Tris vẫn chưa đi, cô ở trong xe, bật khóc. Cô nhớ tới những cử chỉ của Bạch Niên Vũ, bàn tay nắm vô lăng càng chặt hơn. Nước mắt rơi như hạt trên châu, lấp lánh từng hạt. Chiếc nhẫn trên ngón tay của cô đã chứng minh cho việc cô và Erik mãi mãi không có kết quả. Anh đã tìm được người con gái anh yêu, cô cũng sắp sửa trở thành vợ người khác.

Cô nhìn ra ngoài ô cửa xe, hướng về vườn hoa mạn châu sa kia. Sắc đỏ dưới ánh trăng trở nên yêu mị, như dòng máu tươi của người thiếu nữ. Bị thương, đau đớn và thống khổ. Một tình yêu không lối thoát.

Erik, em yêu anh nhiều như vậy, anh có hay chăng?

Từ năm em 7 tuổi, khi lần đầu em tới đây chơi, em đã bị thu hút bởi anh, người con trai như ánh nắng mặt trời. Nhìn anh loay hoay với đồng đồ hoá chất rồi tự mình cười mỗi khi làm được một chất mới là em lại càng thêm yêu anh. Nhưng khi em biết được anh là anh họ của em thì rất vui, bởi em có thể gần anh hơn. Năm em 8 tuổi, khi nhìn anh chế ra loại độc mới có màu rất đẹp, em đã xin anh cho em nhưng anh không chịu, em đã khóc rất lâu, rất tủi thân. Thế nhưng anh lại đưa cho em chiếc vòng cổ có màu giống hệt với màu của chất độc đó, lúc ấy em thật vui biết chừng nào. Vào ngày lễ Tình nhân, em thấy ba tặng cho mẹ một chiếc vòng cổ và nói đó là cách để thể hiện tình yêu của người đàn ông dành cho người con gái mà mình yêu, lúc đó em chợt nhìn xuống chiếc vòng cổ của mình, anh tặng em, vậy chính là anh yêu em. Từ đấy, em định sẵn là cả đời này chỉ yêu mình anh. Khi anh bị bong phải nằm trong viện, em ngày nào cũng chạy tới thăm anh. Nhìn những mũi tiêm cứ không ngừng đâm vào tay anh, những lần tháo băng khiến anh đau tới phát điên, em đã bật khóc. Em đã hét toáng lên khiến cho mọi người đã kinh ngạc. Lúc đấy, anh chỉ nở nụ cười yếu ớt nói với em rằng anh không sao, đừng lo cho anh. Khi anh khỏi bệnh, em tới nhà anh nhưng chỉ nhận được tin rằng anh đang ở sân bay, sắp tới Trung Quốc. Em đã chạy như điên đến sân bay, nhưng lại đến muộn bởi anh đã sớm đi rồi. Mười năm trước, em tới tìm anh, em nghĩ anh sẽ rất vui nhưng nào ngờ bên cạnh anh lại có cô gái khác và cô ta không ai khác ngoài cái con nhỏ hay quấy anh khi vẫn còn ở Anh. Em đã bày rất nhiều trò để anh và cô ta chia tay nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được ánh mắt giận dữ của anh. Em đã nói với anh rằng em yêu anh, lúc đấy anh cả kinh, rồi lạnh nói rằng chúng ta không thể bởi vì cùng chung một dòng máu. Em biết chứ, người họ hàng thì không thể yêu nhau nhưng em vẫn muốn trái ý. Hậu quả là khuôn mặt bị biến dạng, mười năm chịu đựng đau đớn, em cuối cùng cũng đã hiểu được nỗi đau của anh ngày ấy. Nhưng mà anh, anh tại sao lại thay đổi như vậy chứ?

Chiếc xe của Tris cuối cùng cũng rời đi, mang theo nỗi đau đớn khôn cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Trước buổi dạ tiệc, Tiêu Tiểu Diệp được Emma đưa đi thử đồ. Tiêu Tiểu Diệp đã chuẩn bị rất nhiều tâm lí để đối mặt với bà mẹ chồng "vĩ đại" này nhưng kết quả lại hoàn toàn khác. Bà ấy ôn nhu, dịu dàng giống như Tôn Lệ.

"Tiêu Tiểu Diệp, từ giờ trở đi là con đã là Krisen đệ nhất phu nhân rồi nên phải chú ý phong thái và cách làm việc của mình nhé!" Emma nói với Tiêu Tiểu Diệp.

"Vâng ạ!" Tiêu Tiểu Diệp lễ phép đáp lại.

"Còn nữa, Tiểu Vũ không thích ta, chắc con biết nên con hãy chăm sóc nó hộ ta."

"Vâng!"

Emma cười.

Nhân viên đưa ra một dãy đồ dự tiệc. Emma chọn cho cô một bộ váy màu đen. Các đường ren trên váy được may rất kĩ càng, từng hạt ngọc đính trên sáng lấp lánh. Khi cô mặc vào, khí chất trên người trở nên khác hơn so với lúc trước, không còn trầm tĩnh nữa mà thay vào đó là sự lạnh lẽo của bóng đêm. Emma dường như rất hài lòng với bộ váy này, bà ấy luôn miệng gật đầu, tỏ ra rất thích.

Tiêu Tiểu Diệp bây giờ mới biết tại sao từ đồ mà Bạch Niên Vũ mua cho cô toàn màu đen rồi.

Kể cả chọn trang sức, Emma cũng chọn loại ngọc trai màu đen. Vòng cổ ngọc trai đen nằm trên làn da trắng nõn trông rất mị hoặc. Cô như nữ thần bóng đêm vậy, lạnh giá, hoàn mỹ, đẹp tới khuynh quốc khuynh thành.

Bạch Niên Vũ xuất hiện cùng với bộ đồ âu phục màu đen cắt may cẩn thận. Trên người hắn không tìm được chút màu gì khác cả. Kết hợp với cái thần thái lạnh lùng, bề ngoài, Bạch Niên Vũ toát ra khí chất rất bá đạo, khác với vẻ "thần kinh" bình thường của anh ta.

Bạch Niên Vũ nắm lấy tay cô, nụ cười cong lên, nhẹ nhàng hôn xuống, "My lady, you're very beautiful!"

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì, cả khuôn mặt phủ một lớp băng giá.

Hai tầng băng đặt cạnh nhau càng trở nên "băng" hơn.

Cung điện của hoàng gia Anh đêm nay thật lộng lẫy. Dưới ánh sáng, vàng ròng trạm trổ trên tường lấp lánh, rực rỡ. Đêm nay là đêm của quý tộc cho nên đâu đâu cũng phát ra khí chất vương giả.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp vừa tới thì không biết bao nhiêu người đã lại chào hỏi. Nào là khen Bạch Niên Vũ tuổi trẻ tài cao, Tiêu Tiểu Diệp sắc đẹp hơn người, bao nhiêu câu cảm thán. Đáp lại họ cũng chỉ là những lời nói xã giao, nụ cười lạnh lẽo của hai người.

Cuối cùng thì dạ tiệc cũng bắt đầu, mấy cái người thành viên của hoàng gia cùng thay nhau lên nói đôi lời phát biểu rồi bla bla khai tiệc.

Âm nhạc cất lên, dàn hợp tấu phối hợp với nhau làm cho cả căn phòng khiêu vũ náo động. Từng cặp một uốn lượn nhịp nhàng nhảy điệu khiêu vũ đẹp đẽ. Bạch Niên Vũ nhảy rất tốt, từng động tác của anh ta đều thể hiện sự hoàn mỹ tuyệt đẹp. Tiêu Tiểu Diệp theo tiết tấu của anh để nhảy. Các cặp đôi đồng loạt buông tay bạn nhảy của mình ra, nắm lấy tay của người nhảy khác. Đáng lẽ là như vậy nhưng Bạch Niên Vũ lại không làm, anh vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Bọn họ đã tạo nên nét chậm phá cách của bản nhạc. Hai người như những vị thần của bóng đêm đang thực hiện vũ khúc thần linh.

Tiếng nhạc du dương dần dần chìm hẳn, lễ nghi khai tiệc chấm dứt. Bạch Niên Vũ nhẹ nhàng đổi tư thế, ôm cô để cô dựa vào người mình. Lại tiếp tục cái màn chúc rượu nhằm chán, Tiêu Tiểu Diệp cười tới nổi cơ mặt sắp bị liệt rồi.

"Mệt sao?" Bạch Niên Vũ hơi cúi người, nhẹ giọng hỏi.

"Ừm." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

"Ngoài cung điện có vườn hoa rất đẹp, tới đó nghỉ ngơi đi." Bạch Niên Vũ nói với cô.

Tiêu Tiểu Diệp nghe vậy thì sáng mắt, mỉm cười đáp lại rồi nhanh chóng rời khỏi cung điện.

Bạch Niên Vũ đứng sau cười khổ, nhìn cái điệu bộ của cô chẳng khác gì Lọ Lem trốn khỏi đêm tiệc vậy.

Vườn hoa...

Tiêu Tiểu Diệp vừa đi ra khỏi cung điện thì không khí trong lành hẳn. Mùi hoa hồng, hoa tường vi, bách hợp phảng phất trong gió khiến cho con người thêm khoan khoái. Bỗng nhiên, tiếng nhạc đàn từ đâu phát ra, hòa quyện với mùi hoa thoang thoảng tạo nên bản tấu ca đẹp đẽ.

Tieu Tiểu Diệp đi tới nơi phát ra tiếng nhạc, nơi căn nhà kính đầy hoa hồng, một cô gái đang tấu đàn violin. Y phục màu trắng tinh của cô hòa quyện cùng sắc đỏ của hồng nhưng tạo thành bức tranh quyến rũ, đẹp đẽ.

Cô đã từng nghe Lâm Hiểu Khê chơi đàn violin, để chơi được đàn rất khó, mà chơi được hay lại càng khó hơn. Lâm Hiểu Khê phải mất tới 18 năm mới đạt lên được đẳng cấp chơi đàn violin hay tới nao lòng, tiếng đàn luôn luôn quyến rũ khiến người ta mê muội. Và tiếng đàn của cô gái này cũng vậy, thanh âm đàn như tiếng kiều mị ní non, mang đầy vẻ đẹp ca từ. Cô gái kia dừng lại, dường như đã phát hiện ra có người đang nghe lén âm đàn của mình, khẽ xoay người lại, ánh mắt trở nên khác hẳn. Không chỉ cô ta mà ngay cả Tieu Tiểu Diệp cũng như vậy.

Người ta nói rồi mà, phàm là những người có thù, có hận thì ông trời luôn cố tình đẩy họ lại gần nhau. Trường hợp của hai cô gái này cũng vậy.

"Tieu Tiểu Diệp!"

"Mục Từ Kỳ!"

Hai thanh âm lạnh lẽo, mĩa mai cùng cất lên. Trắng đen đối lập tỏa đầy sát khí.

"Không ngờ chúng ta có duyên tới như vậy!" Tieu Tiểu Diệp tự giễu.

"Tôi cũng thật không ngờ đấy!" Nụ cười nhẹ nhàng nâng lên trên khóe môi đẹp đẽ của Mục Từ Kỳ.

Tieu Tiểu Diệp nắm chặt tay, người đứng trước mắt cô bây giờ chính là kẻ đã khiến cô rơi vào tuyệt vọng của màn đêm, thế mà cô ta vẫn an nhàn như vậy.

Mục Từ Kỳ cũng chẳng khác gì, tuy ngoài miệng thì cười nhưng trong tâm thì sóng cuộn lên từng đợt.

"Tieu Tiểu Diệp, tôi xin lỗi. Tôi nợ cô câu ấy." Mục Từ Kỳ lấy hết can đảm nói.

Tieu Tiểu Diệp ngơ ngời. Cô gái này...

"Tôi biết cho dù tôi có nói bao nhiêu lần thì cô cũng không chấp nhận nhưng tôi vẫn phải nói. Nếu như tôi không vì ghen tuông..." Mục Từ Kỳ tiếp tục.

"Cô nghĩ xin lỗi như vậy thì được sao?" Tieu Tiểu Diệp lạnh nói.

"Dù cô không chấp nhận thì tôi cũng muốn xin lỗi cô." Mục Từ Kỳ cố chấp.

Tieu Tiểu Diệp không nói gì cả. Nếu một lời xin lỗi mà giải quyết được mọi việc thì nhà tù cũng chẳng cần xây nữa.

Mục Từ Kỳ nhìn biểu hiện lạnh nhạt trên mặt Tieu Tiểu Diệp, mặt biến sắc. Đột nhiên bên cạnh cô ta xuất hiện một người đàn ông, anh ta mang hơi lạnh giá thấm đến.

Tieu Tiểu Diệp nhìn anh ta, người này toát lên khí thế cường đại giống Bạch Niên Vũ, chỉ có điều anh ta trông nguy hiểm hơn thôi.

"Krisen đệ nhất phu nhân, không ngờ tôi lại có thể gặp cô ở đây!" Thanh âm trào phúng của anh ta cất lên, mang theo âm u.

"Tôi cũng không ngờ chúng ta lại lần nữa gặp mặt nhau, Vearly." Bạch Niên Vũ xuất hiện, lạnh lùng.

Vearly cười, nụ cười lạnh chẳng kém. Anh ta nhìn Tieu Tiểu Diệp, "dận dò": "Chúng ta sẽ còn gặp nhau rất nhiều đấy!"

Vừa nói xong, đã ôm lấy Mục Từ Kỳ rồi đi.

"Thấy chưa, anh vừa hờ em một tí là bao nhiêu rắc rối xảy ra." Bạch Niên Vũ đi lại phía cô, giọng điệu giễu cợt.

"Hắn ta là ai vậy?" Tieu Tiểu Diệp thắc mắc.

"Vearly Weasley." Bạch Niên Vũ trả lời.

OMG, đêm nay, Tieu Tiểu Diệp lại chứng kiến thêm một nhân vật hàng khủng nữa rồi. Cái tên Vearly Weasley này khiến cả châu Âu đều nể sợ, 27 tuổi đã trở thành Bộ trưởng trẻ nhất nước Anh và bây giờ 34 tuổi đang tranh cử chức vụ Thủ tướng chính phủ. Anh ta là người gây bao nhiêu bão táp trong chính phủ Anh hiện nay.

Bạch Niên Vũ nhìn cái bộ mặt tràn đầy ngưỡng mộ của Tieu Tiểu Diệp thì có chút khó chịu, giọng điệu tức giận: "Chẳng qua đó cũng chỉ là cái mác thôi, Vearly thói tha rách nát lắm."

Tieu Tiểu Diệp im lặng.

Đột nhiên, cả khu vườn bất chợt tắt hết điện, tối om. Rồi lại sáng lên, hàng ngàn tia nước nhỏ lung linh rơi xuống điểm xuyết lên những bông hoa. Ánh sáng đẹp đẽ nhẹ thấp thoáng. Một khung cảnh đẹp đến mê lòng. Đôi tình nhân đứng giữa trung tâm, trở thành điểm nổi bật của bức vẽ.

"Thật sự rất đẹp!" Tiêu Tiểu Diệp cảm thán. Cái này hơn rất nhiều cái vườn hoa hồng của bà ngoại cô.

Bạch Niên Vũ nhìn giai nhân trong lòng nở nụ cười tươi như ánh ban mai, khoé miệng cũng bắt chợt kéo cao lên.

Ở phía xa, cũng có bóng dáng hai người, chỉ có điều bọn họ không có tâm trạng giống như đôi kia.

"Tất cả ôn nhu mà hẳn dành cho Tiêu Tiểu Diệp, em đều đã từng có, chỉ là em quá ích kỉ nên đã đánh mất." Vearly ngấm khung cảnh lộng lẫy phía dưới, miệng than thở.

"Trên đời này làm gì có liều thuốc hồi hận." Mục Tử Kỳ thở dài. Vết nhơ ngày hôm ấy, cô vẫn hồi hận tới giờ. "Em biết, tội lỗi của em quá lớn, xin lỗi bao nhiêu lần cũng không thể hết được."

"Chẳng có hận thù nào là tồn tại vĩnh viễn cả. Sẽ có ngày cô ấy chấp nhận lời xin lỗi của em."

"Hi vọng có thể."

"Em thật sự đã hết yêu Erik rồi sao?" Vearly đột nhiên hỏi.

"Hết rồi. Anh ấy bây giờ chỉ là một mảnh kí ức không thể quay lại nữa. Thật lòng muốn nói với anh ấy một câu chúc anh hạnh phúc." Mục Tử Kỳ cười. Người đàn ông mà cô yêu ấy bây giờ chỉ có thể là cái vị hay ghen tuông này thôi.

"Mười năm yêu em, cố bày cho em hiểu thì em không hiểu. Một tháng bên em, cố quên em thì em lại về. Có lẽ ông trời cũng hiểu lòng tôi." Vearly ôm lấy Mục Tử Kỳ.

"Bạch Niên Vũ, Tiêu Tiểu Diệp chúc hai người mãi mãi hạnh phúc!"

Đôi nam nữ phụ cuối cùng cũng xử lí xong, bây giờ chỉ còn ba vị nữa. Một thật!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Số của Tiêu Tiểu Diệp là số con chó. Tưởng tượng đi, tối qua bạn còn nhảy múa hát ca ở cung điện nước Anh vậy mà sáng hôm sau vừa tỉnh lại đã bị một con đau hành hạ cho sống không bằng chết.

Phòng phẫu thuật...

Tiêu Tiểu Diệp nhọt nhọt nằm trên bàn mổ. Sợ hãi nhìn Bạch Niên Vũ, "Tuy anh là chồng trên danh nghĩa của tôi thì cũng nên nói một câu an ủi đi chứ."

"Em yên tâm. Cho dù em có chết thì cũng có người khác thay em yêu tôi." Bạch Niên Vũ thản nhiên nói.

"Anh không nói được câu nào tử tế hơn sao?"

"Nếu như em chết, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều sẽ đốt hương cho em. Bởi vì em đã để lại cho đời một người đàn ông độc thân đầy quyến rũ."

"Tôi nên gọi anh là Bạch Tự Sướng."

"Không sao. Phụ nữ chẳng quan tâm đến tên của anh đâu. Họ chỉ quan tâm đến vẻ đẹp trai của anh thôi."

"Anh nói tiếng chó."

"Vậy tôi nói tiếng người cho em." Bạch Niên Vũ cười, hét lớn với tất cả bác sĩ, "Vợ gia mà chết, gia cho tất cả các người vào tắm bể cá nhà gia."

Bạch Niên Vũ hôn lên trán của Tiêu Tiểu Diệp. "Yên tâm. Nếu mà lão Thần Chết có tới đây bắt em đi thì anh sẽ cho lão vào xem bể cá cảnh nhà anh."

Thực ra thì có là số con chó thì cũng là số con chó Samoyed (*). Có ông chồng như này thì tôi tình nguyện số chó cả đời. Nhưng mà có người lại không biết hưởng.

"Ồ Anh thì làm gì có hồ cá." Tiêu Tiểu Diệp bĩu môi.

"Tôi đảm bảo với em rằng hồ cá ở đây còn nhiều gấp bội ở Tuyết Linh Viên." Bạch Niên Vũ cười.

Con mẹ nó bà nội, cái tư tưởng yêu thích loài cá giết người của Bạch Niên Vũ chính là được di truyền từ nước Anh này tới.

Đám bác sĩ nhìn hai vợ chồng kia mãi nói chuyện mà không phẫu thuật, mồ hôi rơi giọt ngắn giọt dài.

"Mr.Krisen, khi nào thì chúng ta bắt đầu vậy?" Một vị bác sĩ đánh bạo hỏi.

Bạch Niên Vũ lúc này mới chợt nhớ tới vấn đề quan trọng, an ủi Tiểu Tiểu Diệp vài câu rồi đi ra khỏi phòng phẫu thuật.

"Erik, con yêu Tiểu Diệp rồi, hơn nữa còn yêu một cách rất sâu đậm. Con có thể vì con bé mà trở thành một con người khác. Ở bên nó, con luôn bày trò, nói những thứ khiến cho nó vui, con không bao giờ để lộ ra bản chất con người thật của con. Ở hắc đạo, bọn họ nghe tới tên con thì sẽ nghĩ ngay tới nhanh vuốt sắc nhọn của những con Piranha, còn Tiểu Diệp lại nghĩ tới một người đàn ông ngạo mạn, tự phụ. Erik, mẹ đã dặn con rất nhiều rồi, đừng có yêu ai cả, bởi yêu là độc được không thuốc giải." Emma ngồi ở ngoài, nhẹ nói với Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhếch mép lên cười, "Chỉ cần cô ấy vui, con có thể làm tất cả."

Emma bị chấn động bởi câu nói này. Trong miền kí ức đã bám bụi mấy chục năm đột nhiên vang lên tiếng trầm ấm của người đàn ông, "Chỉ cần em vui, anh nguyện từ bỏ tất cả."

Bạch Niên Vũ nhìn xuống đồng hồ, bắt đầu đếm từng giây.

Emma nhìn về mặt chăm chú của con trai mình, lắc đầu. Bà ta đứng dậy, đi ra khỏi khu vực chờ.

Quản gia Jack đột nhiên xuất hiện, đi lại phía bà. "Phu nhân, về việc chế ra thuốc giải đã hoàn thành được phân nửa rồi. Chỉ là..."

"Chỉ là chuyện gì?" Emma nhìn về mặt lúng túng của anh ta, nghiêm giọng hỏi.

"Chúng ta chưa từng thử nghiệm nó, liệu rằng lần này có thành công hay vẫn như mọi lần khác?" Jack nói.

"Cứ đưa mẫu thuốc về đây, ta sẽ tự thử."

Jack cả kinh, "Nhưng nếu có chuyện gì thì..."

"Cứ làm như vậy đi." Emma phát tay.

Jack chỉ đành nhận lệnh.

Emma đứng yên nhìn bầu trời ngoài kia, ánh bình minh cũng chỉ vừa len lỏi quanh xứ sở này. Đã bao lâu rồi bà chưa ngắm bình minh, đã bao lâu rồi bà chìm trong bóng tối. Bà run run kéo găng tay phải ra, bàn tay với lớp da nhẵn nhụi, nổi lên trông rất kinh dị, trái ngược với bàn tay bên trái. Nhưng thoát ần trong lòng bàn tay phải, một mảnh chip nhỏ.

Khóe môi tự giễu lên một nụ cười, "Bạch Chi, con trai của chúng ta rất giống ông, giống ông đến nỗi tôi còn thấy sợ. Sợ sự chung thủy, sợ sự yêu mù quáng quá mức của nó sẽ khiến nó có kết cục như ông."

3 tiếng đồng hồ, 180 phút, 10800 giây. Bạch Niên Vũ đã ngồi đây được từng giây từng phút rồi.

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, giường bệnh đẩy tới. Tiểu Tiểu Diệp vẫn còn đang hôn mê.

"Mr.Krisen, hiện tại con chip kia cũng đã được đưa ra rồi nhưng phần độc tố ở trong cơ thể thì chúng tôi vẫn chưa thể làm gì được." Vị bác sĩ phẫu thuật chính e ngại.

"Như vậy là được rồi." Bạch Niên Vũ nói.

Hộ sĩ nhanh chóng chuyển bệnh nhân về phòng bệnh.

Mơ mơ màng màng chính là trạng thái của Tiểu Tiểu Diệp bây giờ. Mắt nhắm đã lâu bây giờ mở cũng cảm thấy mệt. Bàn tay của cô đang được ai đó nắm chặt.

Bạch Niên Vũ mệt mỏi gục đầu bên giường. Tiểu Tiểu Diệp không muốn đánh thức anh nên chỉ im lặng ngắm anh. Kể cả lúc đi ngủ, thần thái của anh vẫn không thể dịu dàng, đôi lông mày cau lại, khóe môi mím chặt.

Tiểu Tiểu Diệp nhìn đồng hồ, 3 giờ sáng của ngày thứ hai sau khi cô phẫu thuật. Vậy chắc là hấn ta đã chịu khổ rồi.

Bạch Niên Vũ mở mắt, cô vội nhắm mắt lại giả ngủ. Cảm giác bàn tay to lớn của anh đặt lên trán cô, mang hơi ấm tiến vào.

"Đã hạ sốt." Bạch Niên Vũ nói nhỏ.

Sau khi phẫu thuật, Tiêu Tiểu Diệp lên cơn sốt, hai ngày nay tất cả các bác sĩ đã bị Bạch Niên Vũ hù dọa cho không dám thờ nữa.

Bàn tay ấm áp đặt trên trán cô bỗng di chuyển, đặt lên má cô rồi véo một cái.

Tiêu Tiểu Diệp bị đau thì thôi giả vờ, bất mãn nhìn anh, "Anh định mưu sát người sao?"

Bạch Niên Vũ cười, một hôm sau bao ngày biến mất, "Thấy em giả vờ hăng say như vậy nên anh phải thử xem trình độ diễn xuất của em nó như thế nào!"

Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ, cái tên này nhìn thấu cô rồi.

"Đói không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Ừc...ừc...ừc..." Cái bụng của Tiêu Tiểu Diệp đã tự trả lời.

Bạch Niên Vũ cười, anh không hề thấy phản cảm gì với hành động đó.

Tiêu Tiểu Diệp thì đen mặt, thanh danh một đời của cô...

"Anh đi nấu gì cho em ăn." Bạch Niên Vũ đứng dậy, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tiểu Diệp kinh hoàng, Bạch Niên Vũ nấu ăn ư?

"Yên tâm, cho dù anh có nấu dở thế nào thì cũng đảm bảo em ăn được." Bạch Niên Vũ bảo chữa.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Bạch Niên Vũ rời phòng.

Tiêu Tiểu Diệp nhếch nhác vào nhà vệ sinh rửa mặt soạn sửa.

Khi cô xuống phòng ăn, mùi thơm của đồ ăn đã khiến kích cái bụng đói của cô.

Hình ảnh Bạch Niên Vũ đeo tạp dề, cẩn thận cắt cà rốt quả thực rất đẹp. Tưởng tượng đi, một người đàn ông vừa đẹp trai đang chăm chú nấu ăn, đây chẳng phải là một bức tranh hoàn hảo lắm sao.

Tiêu Tiểu Diệp chống cằm say sưa ngắm nhìn.

Bát cháo thơm phức đặt trước mặt, màu cam cà rốt rất kích thích mắt nhìn nha.

"Anh nấu thật không đấy?" Tiêu Tiểu Diệp ăn, mùi vị cực kì ngon.

Bạch Niên Vũ nhìn cô ăn, "Không. Anh nhờ đầu bếp nấu, anh chỉ cắt thêm cà rốt vào thôi."

Hào cảm rất xuống.

"Dù sao anh cũng biết cắt cà rốt là được rồi. Đẹp trai là được, trăm miễn tội." Tiêu Tiểu Diệp tiếp tục ăn, ít ra Bạch Niên Vũ còn biết cắt cà rốt.

Chắc là do sốt hai ngày nên Tiêu Tiểu Diệp ăn như hổ đói, chén hết ba tô cháo bự và một cốc sữa đậu nành.

"Ăn nhiều thế này chắc là béo lên mất." Tiêu Tiểu Diệp ăn xong, ừ ừ nói.

"Béo không sao cả." Bạch Niên Vũ nói.

"Béo xấu."

"Anh muốn em xấu còn không được nữa. Tội dạ tiệc đó em quá đẹp, khiến bao nhiêu chàng ngẩn ngẩn, anh thật muốn chọc mù mắt bọn chúng đi. Em xấu thì sẽ không ai nhìn cả, như vậy thì anh đỡ phải lo lắng." Bạch Niên Vũ tuyên bố hùng hoàng.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong suýt thì trào nước mắt, đàn ông thế này trên thế giới còn bao người?

(*) Một trong số những giống chó đắt nhất thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

"Hai đứa dậy sớm thế?" Emma đột nhiên xuất hiện, dịu dàng nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bà ấy. Bà ấy mặc bộ đồ ngủ che kín người, tay vẫn đeo găng. Quái lạ, sao ngủ mà vẫn đeo vậy.

"Tiểu Diệp, con vừa tỉnh lại nhớ chú ý an toàn nhé!" Emma dặn dò sức khỏe cô rồi đi ra khu vườn hoa mạn châu sa kia.

Tiêu Tiểu Diệp đẩy tay Bạch Niên Vũ, "Mẹ anh sao cứ đeo găng vậy?"

Bạch Niên Vũ không nói gì.

"Dựa theo kinh nghiệm bác sĩ của tôi: khi lấy nước, bà ấy sử dụng tay trái nhưng đó không phải là tay thuận chính. Lúc ăn, toàn bộ món ăn của bà ấy đều được làm thành súp hoặc cắt nhỏ. Bà ấy không dùng dao, nĩa, chỉ dùng thìa. Cũng có thể chỉ là do thói quen thôi nhưng mà thỉnh thoảng tay phải của bà ấy run run, sử dụng rất khó khăn. Nếu không nhầm thì..." Tiêu Tiểu Diệp nói tới đây thì ngừng lại, ánh mắt nhìn sang Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ vẫn dùng cái bộ dạng an nhiên kia, nhưng sâu trong đôi mắt đã có phản kích động.

"Bàn tay phải kia đã không còn khả năng hoạt động." Bạch Niên Vũ lên tiếng.

Đấy chính là gì mà Tiêu Tiểu Diệp muốn nói. Bàn tay phải của Emma đã bị phế.

"Anh không biết vì sao bà ấy lại mất đi khả năng hoạt động của bàn tay phải của bà ấy, em đứng trông chờ vào anh. Nếu tò mò thì em có thể tới hỏi bà ấy." Bạch Niên Vũ đưa ra lời khuyên.

Xin thôi, người ta đã không muốn đắm vào vết thương cũ rồi mà hán vẫn còn khuyên cô làm như vậy, Bạch Niên Vũ, anh bị bệnh sao?

Thủ đô Luân Đôn hiện lên đẹp đẽ trong tuyết trắng. Một trong những nơi phồn thịnh, vĩ đại nhất châu Âu được bao phủ bởi một chiếc áo khoác trắng muốt song vẫn không thể nào che đi được nét vương giả, cao sang của nó.

"Bạch Niên Vũ, tôi đã đi qua biết bao nhiêu nước thế nhưng đất nước khiến tôi lưu luyến nhất vẫn là nước Anh. Biết tại sao không?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn Luân Đôn qua kính xe.

"Vì sao?" Bạch Niên Vũ hỏi,

"Vì ở đây có John Weston." Tiêu Tiểu Diệp cười.

"Tại sao em lại thần tượng một người chỉ là nhân vật hư cấu vậy hả?"

"Tuy John Weston chỉ là nhân vật trong truyện Sherlock Holmes nhưng chính ông ấy lại khiến cho em yêu. Em không thích Sherlock, bởi vì ông ấy quá thông minh cứ cảm tưởng nói chuyện với ông ấy như nói chuyện với google vậy. Nhưng John Weston thì lại khác, ông ấy không quá hoàn hảo, thông minh ở dạng hơn người một chút, đặc biệt là ông ấy rất nghĩa khí." Tiêu Tiểu Diệp bày tỏ tâm lòng cảm thán của mình.

"Nghe em nói vậy thì anh cũng chẳng thấy đúng ở chỗ nào cả. Đối với anh, anh chỉ thích Sherlock, đơn giản một điều rằng vì ông ấy là nhân vật chính của bộ truyện." Bạch Niên Vũ nói.

Mặt Tiêu Tiểu Diệp vô cảm. Đại ca, anh không thể bình thường chút sao?

Tiêu Tiểu Diệp không thể nói gì nữa, đành tiếp tục ngắm phong cảnh.

"Anh thích Sherlock Holmes là bởi vì ông ấy đủ thông minh, mạnh mẽ để bảo vệ những người mà mình yêu quý." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

Mây tuyết phải chăng bớt giá lạnh, mùa đông có lẽ bớt tuyết hơn. Ấm áp trong giọng nói của anh sưởi ấm tất cả.

Phó Baker, con phố gắn liền với tên tuổi của vị thám tử tài ba Sherlock Holmes, tuy đây chỉ là nhân vật trang giấy nhưng khi tận mắt nhìn thấy ngôi nhà 221B này thì chúng ta vẫn sẽ tin đây là thật.

" Chẳng phải em thích bác sĩ Weston sao, anh đưa em tới xem ngôi nhà của ông ấy." Bạch Niên Vũ mở cửa xe cho cô.

Bất ngờ lớn, trước đây cô tới Anh chẳng qua chỉ là để đi tham gia cuộc biện luận quốc tế, không có dịp tới đây chơi, bây giờ tới nơi quả thực rất ngạc nhiên. Cô chính là đang tới ngôi nhà của Sherlock và Watson.

Sau khi mua vé xong, hai người cùng đi tham quan

Trong phòng khách, cô nhìn thấy các vật bất ly thân của Holmes như tàu thuốc, mũ phớt, kính lúp..., còn có cả nơi Holmes và bác sĩ Watson thường ngồi trò chuyện với nhau, bình luận về các vụ án. Bao nhiêu căn phòng, Tiêu Tiểu Diệp đi hết, lúc đi còn không ngừng kể cho Bạch Niên Vũ nghe về mấy vụ án nữa.

" Không ngờ có thể gặp hai người ở đây đây!" Một giọng nói dịu dàng cất lên.

Tris và một người đàn ông ngoại quốc khác cũng cùng nhau đi tham quan nơi này. Người đàn ông bên cạnh Tris rất đẹp trai, anh ta mặc bộ âu phục cắt may cẩn thận, cả người toát ra thần thái vương giả.

" Chị dâu, em là Mark, chồng sắp cưới của Tris." Anh ta giới thiệu.

Mark không gọi mình là hoàng tử, anh ta chỉ giới thiệu bản thân như một người bình thường. Ngực khí rất gần gũi, không kiêu ngạo.

" Rất hân hạnh được gặp mặt." Tiêu Tiểu Diệp cười.

Thế là cô lại gặp mặt thêm một nhân vật cực phẩm khác.

" Hai anh chị cũng thích Sherlock sao?" Tris hỏi.

" Đúng vậy." Bạch Niên Vũ trả lời rồi dịu dàng ôm Tiêu Tiểu Diệp.

Sắc mặt của Tris thoáng tái xanh, nhưng vẫn duy trì nụ cười, " Vậy hai người tiếp tục đi, bọn em không làm phiền nữa."

Tris và Mark chào hỏi đôi câu rồi rời đi.

" Cái anh chàng Mark kia rất dễ gần." Tiêu Tiểu Diệp cảm thán.

" Mark là người tốt, anh hi vọng Tris trân trọng cậu ấy." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp cố soi biểu cảm của Bạch Niên Vũ, vẫn trầm tĩnh không có dấu hiệu ghen tuông gì hết. Woa, anh rất tỉnh à nha. (Chị rất ngu thì có!)

Tham quan nhà của Sherlock xong thì đồng hồ đã điểm 9 giờ.

" Tiêu Tiểu Diệp, em thật sự mới làm phẫu thuật xong sao?" Nhìn cái vẻ mặt tung tung tung tung này của cô, Bạch Niên Vũ rất khó hiểu nha.

" Tôi đây sao bằng anh được, mới phẫu thuật gấp đạn ở tim ra vậy mà sáng hôm sau đã đuổi tôi chạy một vòng thành phố X." Tiêu Tiểu Diệp bịu môi.

" Ồ." Bạch Niên Vũ không có chỗ để chen lời, đành gật đầu chấp nhận.

" Vậy tiếp theo em muốn đi đâu?"

" Về nhà.""

Vườn hoa...

Bà Emma sáng nay phải tới cung điện để chuẩn bị cho hôn lễ của Tris và Mark.

" Hôn lễ vào ngày bao nhiêu vậy?" Tiêu Tiểu Diệp vừa ngắm hoa vừa trò chuyện với Bạch Niên Vũ.

" 10 ngày nữa." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh nghĩ Tris sẽ hạnh phúc chứ?" Tiêu Tiểu Diệp cố tình hỏi để xem phản ứng của Bạch Niên Vũ.

" Hạnh phúc của anh, anh không lo, quản chuyện người ta nhiều làm gì." Bạch Niên Vũ véo má cô.

"" Từ bao giờ anh đã có cái thói quen véo má tôi vậy hả?" Tiêu Tiểu Diệp bắt măn.

Bạch Niên Vũ không véo nữa, bàn tay chuyển từ má trượt xuống cái cổ trắng nõn của cô.

Tiêu Tiểu Diệp mặt đỏ bừng, vội tránh ra.

" Ngủ cũng ngủ rồi thì em lo gì cơ chứ!" Bạch " đâm tặc mặt dày vô sỉ!" phát ngôn.

Lại nhắc đến chuyện cái đêm hôm đó, Tiêu Tiểu Diệp chỉ muốn đào một cái lỗ mà chôn thân thôi.

Tiếng động cơ xe phòng vù vù đi vào. Con xe Buggati màu xanh ngọc nổi bật. Mấy đóa hoa mạn châu sa vẫn không thoát kiếp bị thổi cho bay tung tóe.

" Hi!" Cái khuôn mặt phong lưu đưa tình của Vincent lộ ra.

Tại sao cái thằng này toàn thích chơi trội thế nhỉ?

" Lại tới đây làm gì?" Bạch Niên Vũ đen mặt, cái tên này làm hư chuyện tốt của anh.

Vincent rời xe, đi ra chỗ hai người, giọng nói quyến rũ, " Thăm người đẹp."

Bạch Niên Vũ kéo Tiêu Tiểu Diệp về phía mình, ném cho Vincent một ánh mắt hung ác.

Thế này mới là phản ứng ghen tuông này...

Vincent ngồi đó, nói đủ thứ chuyện, từ chuyện cô người mẫu mà hắn đang bị đồn thổi cho đến chuyện Sherlock Holmes phá án như thế nào. Cái giọng nho nhã đặc trưng của nước Anh khi rơi vào miệng của Vincent lại nghe như tiếng Thái Lan vậy, uốn uốn éo éo.

" Đây, giáo sư James Moriarty đã đặt bẫy Sherlock như vậy đây!" Vincent cuối cùng cũng chịu dừng.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ nhìn nhau, mắt tròn mắt dẹt.

" Rốt cuộc là chú đã kể xong chưa?" Bạch Niên Vũ không kiên nhẫn được nữa, gằn giọng nói,

" À... sắp xong rồi!" Vincent mặc kệ ánh mắt hăm dọa kia, tiếp tục câu chuyện của mình. " Tiểu Diệp, ngày mai em đưa chị đi chơi."

" Em vừa mới làm phẫu thuật, không thể đi." Bạch Niên Vũ vội ngăn cản.

Tiêu Tiểu Diệp thân là một bác sĩ nên hiểu được sức khỏe là vàng nhưng mà đi chơi rất là hứng thú nhé.

" Khi nào chị khỏi thì chúng ta đi." Vincent không nản chí, tiếp tục lôi kéo.

" Anh cũng có thể tự đưa cô ấy đi." Máu ghen trong người Niên Vũ nổi lên rồi.

" Em cũng có thể." Vincent cố chấp.

" Mục đích của chú là gì?" Bạch Niên Vũ đánh thẳng vào vấn đề, ánh mắt thâm lường như rada không ngừng quét.

" Đơn giản, giải trí." Vincent nhàn nhạt buông lời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Vincent và Bạch Niên Vũ mất đối mắt, khí thế đối khí thế khiến cho bầu không khí trở nên khác thường.

" Đây, hai anh, bao giờ xong vậy?" Tiêu Tiểu Diệp ngửa mặt, lạnh nói.

Hai người kia nghe thấy tiếng của cô thì quay về trạng thái ban đầu.

" Erik, cho tôi gặp riêng chị dâu chút được không?" Vincent phá vỡ bầu không khí.

" Không cho." Bạch Niên Vũ trả lời ngay. Vợ anh là chị của riêng anh thôi.

" Một chút thôi mà." Vincent năn nỉ.

Bạch Niên Vũ nhìn bộ dạng rất chi là tội nghiệp của hắn ta, cuối cùng cũng gật đầu. Trước khi đi còn không quên đe dọa: " Chú mà đụng đến cô ấy thì anh cho chú vào tắm hồ cá."

Vincent nghe đến hai chữ " hồ cá" thì rùng mình, nghĩ tới mấy con cá " nhỏ nhắn xinh xắn" kia thì ớn lạnh tới tận cổ.

Bây giờ ở vườn hoa chỉ có Tiêu Tiểu Diệp và Vincent. Khuôn mặt Vincent trở nên nghiêm túc, không còn đáng vẻ phong lưu kia.

" Tiêu Diệp, hay tôi nên gọi cô là Kelly nhỉ?" Vincent nhìn cô, dò xét.

" Tùy anh." Tiêu Tiểu Diệp trả lời.

" Vậy tôi gọi cô là Kelly, bởi cái tên này là nỗi niềm của tôi suốt 6 năm qua." Vincnet ôn nhu, ánh mắt anh ám áp tìm lại hình ảnh cô gái trong kí ức.

Tiêu Tiểu Diệp ngớ ngời. Câu nói của hắn quá nhiều ý nghĩa.

" Sáu năm trước, cô đã từng cứu tôi. Tại tháp Bigben, không biết cô còn nhớ không?" Vincent nói tiếp.

Sáu năm trước, tháp Bigben, à là cái ngày cô tới Anh để thi biện luận. Cứu người ư? Hình như là...

" A, hóa ra anh chính là cái người bị bắn vào đêm hôm đó." Tiêu Tiểu Diệp reo lên.

Vincnet nở nụ cười thâm thù nhận.

Chả là năm đó cô đi thi biện luận vào buổi tối, lúc về ngờ đâu lại gặp cảnh gang hồ chém giết như phim hành động, cô bị vạ lây. Bọn họ tưởng cô là đồng bọn với cái người bị truy sát. Số con chó nổi lên, bọn họ bắn cô. May mắn là cái tên bị truy đuổi kia có lòng hảo tâm đỡ cho cô viên đạn. Vừa lúc người của hắn đến, giết ngay tức khắc bọn truy sát. Nhưng mà vết thương quá sâu, cần cấp cứu gấp, nể tình hắn cứu cô một mạng nên cô giúp hắn cầm máu.

" Cô tên là gì?" Vincent yếu ớt hỏi.

" Kelly." Tiêu Tiểu Diệp trả lời rồi nhanh chóng chạy vút đi. Hình ảnh mà cô thấy của cái đêm hôm đó chỉ là chàng thanh niên với chiếc áo sơ mi trắng nhuộm đầy máu, khuôn mặt xước rách khắp nơi.

Thế mà bây giờ, hắn đứng trước mặt cô, đẹp trai lồng lộng.

" Cô biết không? Để tìm ra cô, tôi đã rất vất vả. Bao nhiêu thông tin đều không chính xác, 3000 cái tên xuất hiện. Nào ngờ, bây giờ cô lại ở trước mặt tôi, trở thành chị dâu tôi..." Thanh âm của Vincent trầm trầm, mang đầy vẻ tiếc nuối.

" Gặp gỡ là duyên trời định." Tiêu Tiểu Diệp thờ dãi. " Tôi rất vui vì có thể gặp lại anh, và cũng cảm ơn anh vì đã cứu tôi."

Vincent gật đầu, ánh mắt ôn nhu nhìn cô. Kelly, phải chăng chúng ta đã gặp nhau quá muộn để rồi làm lỡ duyên trời.

Tiêu Tiểu Diệp bị hắn nhìn thì trong lòng truyền lên dự cảm không lành.

" Hết giờ." Bạch Niên Vũ thù lù xuất hiện, giải nguy cho Tiêu Tiểu Diệp.

Vincent lắc đầu cười bất dĩ. Hắn chào tạm biệt rồi rời đi.

" Định mệnh nhiều ghê ta. Sao số em vi diệu thế, toàn là duyên phận cứu người nhỉ?" Giọng điệu chua lèm như bình dấm của Bạch Niên Vũ tràn đầy bất mãn.

Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới nhớ, cô gặp thằng cha nào thì đều là cứu thằng đó. Tôn Niệm Hàn ngã gãy tay, trùng hợp cô xuất hiện, sơ cứu giúp hắn. Vincent và Bạch Niên Vũ bị bắn, cô cứu bọn họ. Trời ơi, thổ địa hiển linh, sao số cô lại toàn như thế này hả?

Bạch Niên Vũ đột nhiên ôm cô vào lòng, " Em là định mệnh của anh, không phải của bất kì thằng nào cả."

Pháo đạn tuyên bố chủ quyền đã bắn nổ, yêu cầu các nam phụ chú ý mà khai chiến...

Vincent lái thẳng xe về cung điện, mặt luôn trong trạng thái sa sầm. Hình ảnh Erik ôm Tiêu Tiểu Diệp cứ ản hiện trong đầu anh, tia máu trong mắt đỏ ngầu.

Toàn bộ đồ đạc trong phòng đều bị anh đập phá, mảnh vỡ vương vãi khắp nơi.

" Cậu chủ..." Quân gia không nhận được vội can ngăn.

"Cút!" Vincent rống lên.

Quản gia vội im bất, một khi cậu chủ đã rơi vào trạng thái này thì ắt là có chuyện lớn.

"Sao không phải là tôi?" Vincent lẩm bẩm.

Sáng nay, Vincent vẫn còn vui vẻ vì cuối cùng tìm được ra cô gái của năm nào, thế nhưng đập vào mắt hắn là Tiểu Tiểu Diệp, chị dâu hắn. Nên vui hay buồn đây? Hắn yêu một cô gái mà hắn chỉ gặp đúng một lần, yêu suốt 6 năm vậy mà giờ xem, cô ấy đã là chị dâu hắn rồi.

"Nháo đủ chưa?" Một giọng nói lạnh lùng cất lên, khiến cho Vincent ngừng lại.

"Anh sao lại đến đây?" Vincent hỏi.

"Đương nhiên là thăm cậu." Hắn nhếch mép cười.

"Hừ, tôi rút cuộc cũng hiểu ra thế nào là bất ngờ anh dành tặng cho tôi rồi." Vincent mỉa mai.

"Hahaha.. Rất tuyệt đúng không?" Hắn ta cười lớn.

"Con mẹ nó, tuyệt cái con chó!" Vincnet bực tức hét lên.

Người đàn ông kia vẫn duy trì bộ dạng ung dung, chân hắn gạt hết đám mảnh vỡ trên sàn ra. Ánh mắt hung ác, "Erik Krisen, trò chơi của chúng ta bắt đầu thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Bạch Niên Vũ ngồi người trong phòng thí nghiệm, hai mươi năm rồi anh mới quay trở lại đây, cảm giác vẫn như cũ. Hóa chất trên bàn phủ bụi trắng, tấm bảng chỉ chít những công thức hóa học.

"Ta không nghĩ là con vẫn còn can đảm vào đây đây!" Emma đứng dựa người ngoài cửa, ánh mắt hứng thú nhìn Bạch Niên Vũ.

"Đối với một nơi tràn đầy kỉ niệm như này thì làm sao mà tôi quên được cơ chứ!" Bạch Niên Vũ giọng điệu mỉa mai trả lời.

"Lâu quá rồi nhì, gần ba mươi năm, căn phòng này bắt đầu từ khi con sáu tuổi cho tới lúc mười bốn tuổi. Từ thẳng nhóc suốt ngày khóc lóc đòi gặp bố đến khi trở thành kẻ khiến cho hắc đạo nghe tên cũng khiếp sợ, dài thật." Emma không để ý tới lời nói châm chọc.

"Thật sự muốn hỏi bà một câu, năm ấy bà có hối hận vì đã đối xử với tôi như vậy không?" Bạch Niên Vũ âm trầm hỏi, anh đã ấp ủ câu hỏi này suốt bao nhiêu năm rồi.

Emma thoáng sửng người nhưng ngay lập tức đã cười lên, "Emma Krisen ta không bao giờ biết hối hận, biến con trở thành kẻ như thế này ta cũng không hối hận."

"Thì ra là vậy!" Bạch Niên Vũ tiếc nuối, mẹ hắn cho tới cuối cùng vẫn là kẻ độc đoán.

"Bà không thắc mắc ư? Tại sao tôi lại ngoan ngoãn nghe lời mẹ Tôn Lệ hay sao?" Bạch Niên Vũ hỏi tiếp, câu này mang tính chất châm chọc nhiều hơn.

Khuôn mặt của Emma kích động, đứa con trai mà bà ta đứt ruột đẻ ra lại xem kẻ khác là mẹ ruột, bà ta nên vui sao?

"Bởi vì mẹ Tôn Lệ đối xử với tôi rất tốt. Khi tôi ốm bà ấy sẽ ở bên ân cần chăm sóc cả, nửa đêm tôi sốt cao thì bà ấy sẽ vội đưa tôi tới bệnh viện, chứ không vứt tôi vào hồ bơi. Tôi làm sai, bà ấy sẽ nhắc nhở tôi chứ không ném tôi vào căn phòng tối với những con cá chỉ chực chờ ăn thịt tôi. Sinh nhật của tôi bà ấy nhớ và là người đầu tiên chúc mừng tôi chứ không phải dành tặng cho tôi những kinh hãi." Bạch Niên Vũ giận dữ, tiếng nói mang đầy chua xót. Đúng vậy, Tôn Lệ là người mẹ mà anh hằng mong muốn.

"Im miệng. Bà ta chỉ cố lừa lọc con thôi!" Emma hét lên.

"Lừa ư? Nếu như là lừa thì tôi cũng chấp nhận." Bạch Niên Vũ cười. Đúng vậy, cho dù Tôn Lệ có đối xử không thật lòng với anh thì anh cũng chấp nhận, bởi đơn giản, bà ấy đã cho anh hơi ấm tình mẫu tử mà anh đã thiếu vắng suốt bấy năm, cho anh ấm áp từ những đau khổ.

Emma nghe xong câu này thì mặt tái sắc. Con trai bà, con trai bà...

"Giả như mẹ cũng từng cho con một chút như vậy, để con có thể trở về như ngày xưa thì tốt biết mấy." Bạch Niên Vũ tiếc nuối.

Anh nặng nề bước chân ra khỏi căn phòng này, hốc mắt đã đỏ, ngẩng đầu lên anh chợt nhìn thấy hình hài đáng yêu của Tiêu Tiểu Diệp. Dường như cô đã nghe thấy những gì mà anh và Emma đã nói.

"Anh không sao chứ?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nhàng hỏi.

"Không sao." Bạch Niên Vũ gượng cười, "Mình về phòng thôi."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Cô chưa từng nghĩ một người như Bạch Niên Vũ lại có một quá khứ bất hạnh như vậy.

Kể cả khi về phòng, Bạch Niên Vũ vẫn duy trì thái độ im lặng.

"Bạch Niên Vũ, thực ra thì..." Tiêu Tiểu Diệp cố tìm những lời hay ý đẹp để an ủi anh ta nhưng mà tìm mãi vẫn không được.

"Tiểu Diệp, từ khi ba mẹ li hôn, anh đã bước một chân vào địa ngục. Cuộc sống của anh chỉ chìm đắm trong đủ thứ độc. Mẹ anh chưa từng nói một lời đẹp đẽ nào đối với anh. Khi anh tám tuổi, anh thích một chú cún, mẹ anh đã ngay lập tức dùng súng bắn chết nó ngay trước mặt anh. Mười hai tuổi, mẹ đưa thứ độc mà anh chế tạo ra thử trên người sống, mẹ ép anh phải nhìn họ đau đớn vật vã. Mười bốn tuổi, chính bà ấy đã đổ ảm nước nóng lên người anh, khiến anh mang theo vết sẹo xấu xí suốt bao nhiêu năm." Bạch Niên Vũ đột nhiên nói, âm điệu mang đầy bi thương.

Tiêu Tiểu Diệp kinh ngạc, tại sao lại có một người mẹ như vậy cơ chứ?

"Tôn Lê, bà ấy đối xử với anh như con đẻ. Bà lo cho anh từng thứ một." Bạch Niên Vũ nói tiếp.

Tiêu Tiểu Diệp cười, "Niên Vũ, anh không cô độc, anh có người thân, có bạn bè ở bên cạnh anh mà."

"Và anh có em." Bạch Niên Vũ dịu dàng nói, "Anh không cần biết sáu tháng sau liệu em có còn ở bên cạnh anh nữa hay không nhưng anh hi vọng em vẫn đối xử tốt với anh."

"Khụ khụ..." Tiêu Tiểu Diệp xấu hổ, "À anh vào tắm đi, nước đã được rồi." Đánh trống lảng đi, tình thế như này ngại quá.

Bạch Niên Vũ cười rồi đi vào nhà tắm, "Kì lưng hộ anh được không?"

Rầm... Tiêu Tiểu Diệp ngã từ trên ghế xuống.

"Xem ra em rất hưng phấn nha." Bạch-Vô-Lại đã come back.

Trong phòng tắm, hơi nước nóng bốc lên trắng đục, ánh đèn màu vàng như chớp chớp khiêu gợi. Bạch Niên Vũ ngồi trong bồn tắm, để lộ tấm lưng với hình xăm hoa anh túc nổi bật. Những giọt nước long lanh trượt dài trên cơ bắp khỏe khoắn của anh.

Trước đây, Tiêu Tiểu Diệp rất ghét con trai xăm hình, nhưng khi nhìn Bạch Niên Vũ, cô lại cảm thấy nó rất đẹp. Phải chăng vì bông hoa anh túc này đã che giấu một nỗi đau lớn.

Tay cô nhẹ nhàng miết trên từng đường sẹo, "Rất đau phải không?"

"Sớm đã không còn nữa." Bạch Niên Vũ nói.

Nước ảm chảy lên tấm lưng anh, bàn tay cô nhỏ nhắn chạm nhẹ lên, khiến cho anh dâng lên nỗi niềm khó tả. Bọt bông nhè nhè trượt trên người, mang xúc cảm rất thú vị. Trong gương, anh nhìn thấy một cô nàng kì lưng cho anh mà hai tai đỏ ửng. Khẽ cười, anh xoay người lại, ôm cô vào trong bồn tắm.

Tiêu Tiểu Diệp bị hành động này gây ra chấn động, ánh mắt ngơ ngác nhìn anh.

Đôi môi mềm của cô được phủ bởi một đôi môi khác. Bạch Niên Vũ hôn môi cô rất nhẹ nhàng, không bạo lực như mấy lần trước. Cánh tay cô vòng ra sau lưng anh, ôm anh vào.

Cô thừa nhận, cô yêu anh rồi.

Cô thừa nhận, cô đã hoàn toàn bị anh chiếm hữu.

Bạch Niên Vũ ngỡ ngàng trước hành động của cô, đáy lòng mang thêm vui sướng. Tay anh đặt ở phía sau lưng cô từ từ kéo khóa váy xuống, thân hình mê người của cô lại một lần nữa kích thích anh. Đôi môi anh di chuyển từ môi cô xuống dưới chiếc cổ đẹp đẽ, chậm chậm hôn nhẹ lên rãnh ngực.

"Anh có thể?" Bạch Niên Vũ dừng lại, giọng nói khàn khàn mang đầy dục vọng hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp do dự, cuối cùng gật đầu.

Con người anh tràn đầy vẻ thích thú, bàn tay anh vuốt ve khắp cơ thể cô, môi anh hôn lên từng tấc da tấc thịt cô, ấn hồng hoa từ từ nở rộ trên cơ thể người con gái. Bước dạo đầu như bản nhạc dư tình quán quýt lấy cô. Nước ả vẫn chảy xuống, thấm lên từng tế bào. Cô và anh đều đã bị dục vọng che mờ mắt.

Cơ thể anh tiến vào cô, mang đến cơn đau xiết trào. Đây là lần thứ hai làm chuyện này nên cũng không đau giống như lần trước, thay thế dần cho cơn đau là những khoái cảm nồng nức. Dịu dàng vuốt ve trên từng xúc giác. Cô ôm chặt lấy anh, để cho anh tùy ý luật động trên người cô. Từ dịu dàng rồi chuyển sang mãnh liệt, anh lấp đầy cơ thể cô. Bọt nước lẫn lẫn chảy xuống sàn.

Khi anh thỏa mãn, thân thể cô đã như rời. Anh lấy chiếc khăn tắm lau giúp cô, nhẹ bế cô ra ngoài. Anh mặc lại đồ giúp cô, sấy tóc, làm đủ chuyện.

"Anh có làm đau em không?" Bạch Niên Vũ vừa sấy tóc vừa dịu dàng hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp mặt mũi nhìn anh, "Không đau lắm!"

"Anh biết em bị trúng độc là không nên làm... nhưng mà em quá khiêu khích!" Bạch Niên Vũ vuốt từng lọn tóc của cô.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng dựa vào người anh, ánh mắt dần mê man. Đêm nay, là một đêm thật đáng nhớ!

Ai bảo băng giá thì không thể tan chảy, đó là chẳng qua nó chưa được nắng ả sưởi vào thôi.

Ai bảo kẻ tổn thương vì tình cảm sẽ không còn tin vào tình yêu, chẳng qua chỉ là họ chưa tìm được người mà bản thân thật sự rung động thêm lần nữa thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hôn lễ đẫm máu

Tôi tới tìm Tris trong một buổi chiều đông giá lạnh, tuyết của London ngấm vào từng trong xúc giác. Nhưng hình ảnh cô gái lạnh lẽo đứng trong tuyết đã khiến tôi suy nghĩ lại, thật sự lạnh tới vậy sao? Nếu không thì sao Tris lại có thể mỉm cười tươi tắn như vậy, không lạnh à. Tôi cởi chiếc áo khoác của mình đặt lên đôi vai gầy yếu của cô.

"Lạnh!" Tôi mỉm cười, nhẹ nói.

Tris không ngạc nhiên với sự hiện diện của tôi, cô chỉ đáp trả bằng một nụ cười xã giao.

"Ella, xem đi, tuyết thật đẹp!" Tris dịu dàng nói.

Tuyết đối với Tris luôn là một ký ức sâu thẳm. Cô ấy có thể ngồi ngây người trong tuyết hàng giờ đồng hồ, mặc cho cái rét thấm vào trong da thịt, làm cho sắc mặt tái nhợt.

"Thân là bác sĩ của cô, tôi sẽ không chấp nhận việc bệnh nhân của mình tự hành hạ bản thân, cho nên Tris, vào nhà đi." Tôi nói với cô ấy.

Tris mỉm cười cay đắng, một giọt nước mắt lăn trên gò má trắng nõn của cô, "Tôi còn đứng ở đây làm gì, người năm xưa ngấm tuyết với tôi đã chẳng thể bên cạnh tôi nữa." Hình ảnh Erik ôm Tiêu Tiểu Diệp như mũi dao cùn cửa nhẹ vào tim.

Nơi Tris ở không phải là căn biệt thự nguy nga hay thành cổ gì cả, cô ấy sống ở một căn nhà nhỏ ở ngoại thành, nơi đây chẳng có gì đặc biệt ngoài vườn hoa oải hương nhỏ. Tôi đã từng thắc mắc tại sao một vị quý tộc như cô ấy lại sống như vậy, cô ấy chỉ cười nói với tôi rằng người mà cô ấy yêu thích một cuộc sống giản dị như thế này nên cô ấy mới làm vậy. Thoạt đầu, tôi còn tưởng rằng vị hoàng tử nước Anh kia có thú vui thanh thuần thế này nhưng hóa ra lại không phải, người mà cô ấy yêu là một người khác. Anh ta dường như đã để lại trong lòng Tris ấn tượng rất sâu sắc, khiến cô ấy dù sống chết thế nào cũng quyết định phẫu thuật khôi phục dung mạo, mặc cho những rủi ro lớn.

Tôi kiểm tra giúp cô ấy phần da tái tạo, chỉ để lại vết sẹo mờ.

"Ồn rồi cô gái à, đảm bảo với cô rằng vào hôn lễ của cô, nhan sắc sẽ mê li tuyệt vời luôn!" Tôi mỉm cười, hứa hẹn với cô ấy.

Tris khuôn mặt vẫn không biểu cảm gì cả, chỉ nhàn nhạt nói, "Có lẽ khuôn mặt của tôi khôi phục lại cũng chẳng được gì nữa."

Tôi từng người lại, đây có thật là cô gái mà suốt mười năm cố gắng chịu đựng để khôi phục mặt nữa không?

"Trước đây, tôi nghĩ rằng chỉ cần mặt tôi trở về như cũ thì anh ấy sẽ yêu tôi, nhưng hóa ra tôi nhầm rồi. Từ đầu tới cuối, anh ấy không hề yêu tôi dù chỉ một chút." Tris cười mỉa mai, tay cô mân mê chiếc vòng cổ màu lục bích pha lẫn xanh đen kia.

Tôi hiểu ra rồi.

" Cô hà tất phải làm như vậy sao? Cô có thể quên đi anh ta, tiếp tục tình yêu mới với Mark." Tôi khuyên nhủ Tris.

" Cô còn yêu Scott chứ?" Tris hỏi tôi.

" Yêu...." Tôi nói. Tình yêu của tôi, quá nhiều để rồi thất vọng.

" Vậy chắc cô sẽ hiểu được cái cảm giác bỗng dưng muốn dừng lại rồi lại sợ hãi tiếp tục con đường. Cô sẽ nhận ra rằng bản thân mình và anh ấy là hai đường thẳng song song, nhìn thấy nhau nhưng chẳng thể nào chạm tới. Muốn bề cong nhưng lại sợ gãy hình." Tris u buồn.

" Vậy sao cô không tự hỏi bản thân, liệu rằng trong lúc cô chạy song song với anh ấy, bỗng dưng có một đường thẳng nào đó lại được vẽ ra, cắt thẳng vào cô không?" Tôi hỏi lại cô ấy.

Tris thoáng ngây người, nụ cười trên môi cứng lại, " Có đấy, nhưng đáng tiếc không phải cắt vào tôi mà là cắt vào anh ấy."

Mãi sau này, tôi vẫn luôn nhớ tới nụ cười gương gao của Tris ngày hôm ấy. Thỉnh thoảng khi thấy tuyết, tôi lại bất giác nhớ tới Tris trong làn tuyết trắng, nhớ lại chiếc vòng cổ ngọc tuyệt đẹp mang đầy ưu thương mà cô vẫn luôn cầm và cả cái ngày khiến nước Anh kinh hãi của thuở nào...

Tris Krisen, cô gái của tuyết trắng...

Tuyết trắng phủ kín con phố, quán cafe nhỏ bên đường vắng vẻ ảm cúng.

Tris ngồi đối diện với Bạch Niên Vũ. Cô ngây người ngắm anh, anh đã thay đổi, thay đổi từ cử chỉ cho đến cách anh nhìn cô.

" Anh không hi vọng em gọi anh ra đây chỉ để nói chuyện phiếm " Bạch Niên Vũ âm trầm nói. Vợ anh vẫn còn chờ anh ở nhà, anh không thể nán lại lâu được.

Tris mỉm cười, " Erik, uống một tách trà với em khó khăn vậy sao?"

" Đừng vậy." Bạch Niên Vũ dứt khoát.

Tris đã sớm biết anh sẽ tuyệt tình vậy nên chỉ cười trừ, " Từ nhỏ, em đã có một ước mơ, đó là cùng anh tiến vào lễ đường đẹp đẽ, nhận lời chúc phúc từ Chúa Trời. Thế nhưng lớn rồi, em mới biết một điều rằng ước mơ vẫn mãi là ước mơ, Erik sẽ không bao giờ có thể nắm tay em cùng em một kiếp bên nhau nữa."

Bạch Niên Vũ sắc mặt có chút thay đổi, nhìn cô, anh lạnh giọng, " Chúng ta không thể đâu."

" Nếu như không có cùng dòng máu chảy trong người thì anh sẽ yêu em chứ?" Tris hỏi, đôi mắt màu lam của cô đã hơi ửng đỏ.

" Không. Bởi người mà anh yêu là Tiểu Tiểu Diệp." Giọng điệu anh chắc chắn.

Tris run run, " Liệu tình yêu của anh dành cho cô ta sẽ vững bền chứ? Đến cả Mục Tử Kỳ anh còn có thể quên đi thì..."

" Xin lỗi, anh chưa từng quên Mục Tử Kỳ, anh vẫn nhớ rõ bộ dạng, tiếng nói, cách viết tên cô ta, chỉ có điều tình cảm bỗng bật năm đó đã cuốn theo gió. Anh đã ba mươi tư tuổi và biết rõ được một tình yêu bền vững là như thế nào, tình yêu của anh dành cho Tiểu Diệp chính là như vậy." Bạch Niên Vũ ngắt lời.

Nước mắt rơi xuống tách trà, lay động mặt nước yên ả.

" Tris, anh nghĩ Mark là một người đáng để em yêu một đời."

"... "

Bạch Niên Vũ đứng dậy rồi đi, để lại mình Tris với nỗi niềm bi thương ở phía sau. Thực ra anh không muốn tuyệt tình với cô như vậy, chẳng qua anh chỉ muốn chặt bỏ hết toàn bộ hi vọng của cô. Tình cảm của cô đã vượt qua hết luân lý đạo thường, phạm vào cấm luật. Giá như Tris vẫn là cô bé nhỏ nhắn tươi cười cùng anh ngắm tuyết của một thời đã xa kia thì tốt biết mấy, giá như cô đừng yêu anh thì tốt biết mấy.

Khi bóng dáng anh rời đi, Tris mới có thể khóc òa lên. Đau khổ, dày xéo tràn khắp trái tim cô. Cô mất rồi, mất anh rồi...

" Em khóc thì anh ta sẽ quay lại đây dỗ dành em sao?" Mark đột nhiên xuất hiện, tức giận nói với cô.

" Không cần anh ở đây." Tris lạt giọng hét lên.

" Trái Đất này không thể vì sự đau khổ của một người mà thay đổi quy luật tự nhiên của nó, trong giấc mơ em tuyệt vọng đến mức không tin rằng sẽ còn

ánh mặt trời. Nhưng hôm sau mặt trời vẫn lên như thường, cuộc sống vẫn tiếp. Không có Erik thì vẫn còn anh, anh vẫn là vị hôn phu của em đây!"

"Nhưng anh không phải là người tôi yêu..."

Mark nghe xong câu nói ấy thì tái mặt, đành thép nói với Tris, "Tôi không quan tâm em sẽ như thế nào, việc liên hôn giữa hoàng gia và gia tộc Krisen nếu bị phá hủy thì em sẽ hiểu hậu quả, cho nên ngày mai em đừng có nghĩ đến chuyện điên rồ gì!"

Tris cười lớn, mai cô kết hôn rồi.

Ngày hôm sau, hôn lễ thể ki của nước Anh gây rung động toàn thế giới bởi Công nương Krisen chết vào lúc đang cử hành hôn lễ...

Tiêu Tiểu Diệp nhìn đoàn người hoàng gia kín lễ đường mà thầm than nhẹ, "Ai da, sao lại đông vậy cơ chứ?"

Bạch Niên Vũ cười nhìn cô, "Hôn lễ hoàng gia mà!"

Vừa dứt lời thì mấy cái vị công tước, bộ trưởng...lại chạy tới tiếp chuyện với Bạch Niên Vũ.

"Em đi xem cô dâu nhé!" Tiêu Tiểu Diệp buồn chán, lúc này mới nhớ tới nhân vật chính của lễ cưới.

"Tùy em. Mà cẩn thận đấy!" Bạch Niên Vũ dặn dò.

Cô gật đầu với anh rồi nhanh chóng tới phòng cô dâu.

Tiêu Tiểu Diệp choáng ngợp trước vẻ đẹp kiều diễm của Tris. Chiếc váy cưới trắng với phần thân trên ren gợi cảm và đuôi váy 3D giúp làm nổi bật vóc dáng của cô. Chiếc vòng cổ kim cương lấp lánh tôn thêm vẻ đẹp ấy.

"Chị dâu, đẹp không?" Tris mỉm cười hỏi cô.

"Em nhất định là cô dâu đẹp nhất thế gian." Tiêu Tiểu Diệp tấm tắc khen.

Tris mỉm cười rất tươi. Cô nhắc chân váy lên, đi về phía hộp trang sức của mình, lấy ra một cái hộp nhỏ. Tris tiến về phía Tiêu Tiểu Diệp, đặt chiếc hộp kia vào trong tay cô.

"Chị dâu, giúp em trả cái này cho anh Erik." Tris nở một nụ cười lộng lẫy.

"Được."

Tiêu Tiểu Diệp nhận hộp. Vừa lúc đó, người của hoàng gia cũng tới đây có việc cần bàn với Tris nên cô đành cáo lui trước.

Cô vừa đi ra khỏi phòng, ai ngờ, lại đụng phải một người, cả thân hình ngã vào lồng ngực của anh ta. Cô ngẩng đầu nhìn lên, tự dưng nhìn thẳng vào con mắt lạnh lùng. Anh ta có hai con mắt màu khác nhau, một bên xám tro, một bên đen láy. Cô vội tránh ra khỏi.

Người đàn ông kia cúi nhìn Tiêu Tiểu Diệp, ánh mắt đột nhiên trở nên thâm sâu, bên môi cũng hiện lên một chút châm biếm không dễ phát hiện.

Toàn bộ hành lang chỉ có Tiêu Tiểu Diệp và người đàn ông thần bí kia.

"Xin lỗi." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Hắn chậm rãi khoát tay, "Đụng phải Krisen đệ nhất phu nhân là vinh dự của tôi."

Tiêu Tiểu Diệp sững người, không phải chứ, cô nổi tiếng tới như vậy rồi sao? Nhưng sao cô lại thấy hắn có cảm giác rất lạ, sát khí trên người nồng nặc.

Hắn rốt cục là ai?

"Hoàng tử William, Nữ hoàng gọi người." Một người lính đột nhiên đi tới, hành lễ rồi thông báo.

"Được rồi." William gật đầu. Anh ta thông thả đi theo người lính kia, trước khi đi còn không quên để lại một nụ cười.

Tiêu Tiểu Diệp bỗng thấy lạnh người, len lỏi vào sâu trong nội tâm cô ác cảm không hề nhẹ, nhất là nghĩ tới nụ cười của hắn, lạnh lùng như có thể xuyên thấu người khác!

Khoan đã, Hoàng tử William, OMG, người vừa rồi là hoàng tử nổi danh nhất nước Anh. Anh ta là con trai cả của Thái tử Edward. Nổi tiếng không chỉ vì tài giỏi mà còn lịch sử tình trường với các nữ minh tinh Hollywood.

Cô vừa đi ra đại sảnh, vừa suy nghĩ.

" Nghĩ gì vậy?" Bạch Niên Vũ choàng lấy cô, dịu dàng hỏi.

" Em vừa gặp được Hoàng tử William!" Cô nhanh chóng thông báo với hắn.

Bạch Niên Vũ mày hơi nhíu lại, " Hắn có làm gì em không?"

" Không."

Khuôn mặt Bạch Niên Vũ lúc này mới dịu lại. Tiêu Tiểu Diệp nhận ra rằng Bạch Niên Vũ rất đề phòng cái người này. Hai bọn họ đã xảy ra chuyện gì sao?

Quên mất, " Này, Tris nhờ em đưa cho anh." Tiêu Tiểu Diệp đưa chiếc hộp cho Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ nhận cái hộp song không nói gì, cũng chẳng mở ra.

" Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi."

Ánh đèn rực rỡ nhẹ chiếu xuống từng góc của nhà thờ, giữa khung cảnh toàn hoa oải hương tím, ở bên trong là hôn lễ của Công nương Tris và Hoàng tử Mark.

Tris mặc một chiếc áo cưới màu trắng tinh, cô gái dịu dàng đứng trong bầu không khí thiêng liêng lại càng thêm đẹp rạng ngời tuy nhiên sắc mặt của cô không có biểu hiện gì là hạnh phúc cả. Đáy mắt thì ưu thương, khóe môi mím chặt.

Một bàn tay to đầy mạnh mẽ nắm chặt bàn tay trắng nõn mềm mại, Tris ngược đôi mắt buồn rầu nhìn chủ nhân của bàn tay này – Mark, cũng chính là người chồng sắp cưới của cô. Không biết bao nhiêu lần, cô tưởng tượng về khung cảnh này, Erik dịu dàng cầm tay cô, trao cho cô ánh nhìn dịu dàng, vậy mà bây giờ, người cùng cô tiến vào lễ đường lại chẳng phải cô.

Cha xứ nhìn cặp cô dâu – chú rể trước mặt, trịnh trọng lên tiếng: "Hoàng tử Mark, anh có nguyện ý lấy cô Tris Krisen làm vợ, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với cô ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, yêu cô ấy như yêu chính bản thân mình, dù cô ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với cô ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?"

Mark nhìn cô dâu đứng bên cạnh, khóe môi cong lên một nụ cười đầy hạnh phúc, đôi mắt đen tràn ngập dịu dàng, trả lời đầy kiên định: "Con đồng ý!"

Cha xứ gật đầu rồi đưa mắt nhìn Tris: "Cô Tris Krisen, cô có nguyện ý làm vợ của Hoàng tử Mark, làm theo những lời dạy dỗ của Thánh kinh, cùng chung sống với anh ấy, trước mặt toàn thể mọi người kết làm vợ chồng, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, yêu anh ấy như yêu chính bản thân mình, dù anh ấy ốm đau bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo đói thì vẫn thủy chung với anh ấy cho đến khi rời khỏi thế giới này không?"

Ánh mắt của Tris ngập tràn sự xúc động, khẽ quay đầu lại, nhìn về hàng ghế cuối cùng, nơi bóng hình cô ấp ủ bao nhiêu năm lặng lẽ ngồi đây, trái tim vốn loạn nhịp giờ tựa hồ như sắp vỡ tan. Con dâu từ tận sâu trong lục phủ ngũ tạng trào lên, cô nở một nụ cười thật tươi nhìn cha xứ, " Con không đồng ý."

Trước sự hoảng loạn của mọi người trong lễ đường, Tris phun ra một bụng máu.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy cảnh này thì nhanh chóng chạy lên. Chiếc váy cưới đẹp đẽ đã bị máu máu làm cho trở nên kinh khủng. Tris yếu đuối nằm trong vòng tay Mark, khóe miệng trào ra máu.

" Tris, từ từ hô hấp, đừng thở mạnh." Tiêu Tiểu Diệp cố trấn tĩnh, khuyên Tris.

Tris nở nụ cười thê lương nhìn cô, " Cô...không...xứng...với....Erik."

Lời nói ấy khiến cho Tiêu Tiểu Diệp kinh hãi.

Con người màu xanh lam nhìn về phía sau, rồi từ từ nhắm chặt lại. Trái tim cô đã ngừng đập.

Lính bảo vệ đã nhanh chóng di chuyển tới, hét hoảng bảo vệ. Công nương chết trong hôn lễ, là một việc rất lớn. Bác sĩ đều chạy tới, khi nhìn thấy Công nương thì hét hoảng.

" Bóp." Mark đột nhiên buông Tris ra, chạy tới đâm thẳng vào Bạch Niên Vũ.

" Erik! Tất cả là tại anh, tại anh...." Anh ta dường như phát điên lên, liên tục đánh Bạch Niên Vũ.

Bạch Niên Vũ không phản kháng, để mặc cho anh ta đánh.

" Mark, thôi ngay!" William can Mark lại, tức giận quát.

Bạch Niên Vũ quệt máu nơi khóe môi, anh thất thần đi tới chỗ Tris. Anh chưa từng nghĩ Tris sẽ hành động như thế này.

Anh đặt tay vào mạch, đôi tay run rẩy, không hề có mạch. Máu trên váy đã chuyển sang màu xanh đen, đôi môi của cô thâm sì. Máu không thể biến dạng nhanh như vậy. Trừ khi...

Anh lấy chiếc hộp kia ra, mở, chiếc cổ và những mảnh vỡ của viên ngọc. Màu xanh kì diệu kia cũng chẳng còn nữa.

"Ngốc vậy, lại chọn cách này tự tử!" Bạch Niên Vũ lầm bầm. Năm ấy, vì để đáp ứng nguyện vọng của cô, anh đã dùng thứ độc kia nén vào thủy tinh, tạo nên viên ngọc tuyệt mỹ ấy. Chỉ là không ngờ, anh đã một bước giết hại Tris.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn bộ dạng đau khổ của Bạch Niên Vũ, trái tim không khỏi nhói đau, "Người con gái mà anh dùng mười năm để đợi đã đi rồi."

"Kỉ ức của tôi chỉ có một người, anh họ - Erik. Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa thì tôi vẫn sẽ trao tình yêu cho anh ấy. Quyết không hối hận."

~Tris Krisen~

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70

Đã hai ngày kể từ ngày Tris tự tử, Bạch Niên Vũ nhốt mình trong tầng hầm, không hề bước ra. Tiêu Tiểu Diệp hạ quyết tâm xuống khuyên nhủ hắn.

Tiêu Tiểu Diệp đứng phía ngoài cửa, khẽ gọi: "Bạch Niên Vũ, anh mở cửa ra được không?"

"..." Dù gọi bao nhiêu lần thì trả lời cô vẫn là sự lạnh lùng và im lặng của cánh cửa sắt.

Tiêu Tiểu Diệp định rồi đi thì bất gặp Emma. Bà ấy cũng lo lắng không kém.

"Người có thể khiến cho Tiểu Vũ thay đổi bây giờ chỉ có cháu." Emma nói.

Bà ấy đi lại gần cánh cửa, ấn mặt khẩu rồi nhẹ nói với Tiêu Tiểu Diệp, "Đừng để nó trở nên điên dại."

Tiêu Tiểu Diệp không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu.

Khi bước vào, cảm giác rợn da người bao bọc lấy Tiêu Tiểu Diệp. Sàn kính sáng ảm hiện những con cá ghê tởm, chúng bơi mạnh về phía kính. Tiêu Tiểu Diệp cố nén lại sự sợ hãi trong lòng.

"Dừng lại đi." Thanh âm lạnh lẽo cất lên.

Dưới ánh sáng, Bạch Niên Vũ nổi bật hơn bao giờ hết. Thế nhưng anh ta lại tản ra sự nguy hiểm cực độ. Ngồi trên cửa sổ, ánh mắt mang đầy sát khí nhìn cô.

"Tôi không muốn phải nhặt xác của cô." Bạch Niên Vũ nói.

Lúc này Tiêu Tiểu Diệp mới để ý, phần kính phía trước cô đã không còn. Cô theo bản năng lùi ra phía sau.

"Tris chết không phải lỗi của anh." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ giọng.

Bạch Niên Vũ nhú mày nhìn cô, cười lớn, "Đương nhiên không phải là do tôi rồi. Là Bạch Niên Vũ giết, đâu phải tôi."

What? Cái quái gì đang xảy ra vậy? Người trước mặt này vẫn là Bạch Niên Vũ, chỉ có điều thần thái đã khác, anh ta yêu nghiệt, thần kinh, bệnh hoạn...

Tiêu Tiểu Diệp sững người, bệnh nhân bị rối loạn ám ảnh cưỡng chế nặng sẽ sản sinh ra nhân cách mới, đối địch với nhân cách chính. Đừng nói chứ, Bạch Niên Vũ...

"Thông minh đấy!" Cái người kia như đọc hiểu ý nghĩ của Tiêu Tiểu Diệp, vỗ tay.

Thằng bệnh hoạn này, trả Bạch Niên Vũ về cho lão nương.

"Anh là ai?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

"Tôi là ai nhỉ?" Cái tên kia giả vờ hỏi rồi trừng mắt nhìn cô, "Erik Krisen."

"Bạch Niên Vũ ở đâu?"

"I'm here." Erik giễu cợt.

Câm mụ nội nó đi!

Bỗng nhiên một con cá nhảy lên, lao về phía Tiêu Tiểu Diệp. Cô tái mét, gì chứ? Chết sớm quá.

Đoàng...

Khẩu súng trong tay Erik nhắm rất chuẩn, con cá kia nằm lầy đầy trên mặt kính. Máu đỏ tươi chảy xuống nước, kích thích mấy con cá khác.

"Honey, nguy rồi, em sẽ bị thịt đấy!" Erik làm cái vẻ mặt lo lắng đầy giả tạo.

Kính trên mặt sàn dần thu lại, Tiêu Tiểu Diệp kinh hoàng, sao cái thành cổ này hiện đại vậy?

"A..." Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Đoàng... Đoàng... Đoàng...

Mấy con cá định lên chén thịt cô đều nằm nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

Erik Krisen cười như điên, "Mười năm rồi mới có cái cảm giác thế này đấy!"

"Anh bị thần kinh sao?" Tiêu Tiểu Diệp tức giận.

Đáy mắt Erik tối lại, nụ cười tắt ngấm, sàn kính dừng lại, bắt đầu tản ra, đóng chặt miệng hồ cá. Erik di chuyển lại gần Tiêu Tiểu Diệp. Cánh tay to lớn của anh ta bắt lấy tay cô, đè cô xuống mặt kính đầy máu.

"Honey, đừng bao giờ mắng tôi!" Erik tàn nhẫn bóp chặt tay cô.

Hoá ra là vậy, nhân cách này được tạo ra do chịu áp lực từ việc bị mắng chửi, khuôn thép, gò bó.

Hắn ta dùng đôi mắt màu hổ phách của Bạch Niên Vũ thăm dò cô. Nếu là trước là ám áp như gió xuân thì bây giờ lạnh thấu như tuyết đầu mùa. Đầu súng đặt lên má cô, hơi nóng bỏng rát. Đầu súng dần trượt xuống cổ, rồi dừng lại ở ngực trái.

"Bây giờ, chỉ cần một viên đạn bay lượn xuống thôi là honey sẽ chết đấy!" Thanh âm yêu nghiệt của hắn cất lên.

"Hình như em cũng là nhờ viên đạn này mà cứu được Bạch Niên Vũ, bây giờ tôi tặng em một viên ở đây thì chắc chắn rất thú vị nha!" Hắn không ngừng lại, tiếp tục thích thú.

"Erik, tôi biết anh đã chịu nhiều tổn thương nhưng anh phải hiểu, không ai trách anh cả, anh không có lỗi, sẽ không ai mắng anh." Tiêu Tiểu Diệp cố trấn tĩnh nói, đến mức này thì chỉ có độc trị độc thôi.

Erik hơi khựng lại, mặt mày biến đổi, "Không được, tôi là Erik Krisen, không được mắc lỗi, nếu không là sẽ bị mắng." Hắn ta lắm bả.

"Không phải, anh là Bạch Niên Vũ." Tiêu Tiểu Diệp dịu dàng nói.

Erik lờm cô, "Cô biết cái đéch gì chứ! Cái tên suốt ngày chỉ biết yếu đuối kia thì sao có thể là tôi. Cái thằng ngu ngốc chế độc mà không dám giết người thì thôi đi!"

Đại ca, Bạch Niên Vũ mà yếu đuối thì IS nó cũng rất là "ngoan hiền".

Đoàng...

Khẩu súng kia bắn thật, nhưng mà không phải bắn vào tim mà là vào cánh tay của Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp kinh hãi, con đau buốt lên từng thần kinh, tay cô, tay cô...

"Honey, em rất hư!" Erik mỉm cười.

Hắn nhìn vết thương đang không ngừng chảy máu của cô, trong lòng ánh lên cảm xúc lạ. Có một chuỗi nhói đau lan tỏa khắp cơ thể, phản kháng lại hắn. Chết tiệt, cái tên kia thoát rồi!

"A..." Erik hét lên.

Khuôn mặt hung ác dần thay đổi, ánh mắt sát khí kia biến mất. Bạch Niên Vũ đã trở về.

Bạch Niên Vũ nhìn khẩu súng trong tay mình, rồi lại nhìn xuống Tiêu Tiểu Diệp đang cố nắm chặt lấy tay của mình. Thần sắc tối sầm.

"Tiểu Diệp,..." Bạch Niên Vũ vội bế cô ra khỏi phòng.

Emma nghe thấy tiếng súng cũng giật mình.

"Gọi bác sĩ!"

"Erik!" Emma nhìn con trai của mình đang phát điên đứng ngoài phòng phẫu thuật, cố khuyên nhủ.

"Đừng gọi tôi bằng cái tên đó, tôi không phải hắn!" Bạch Niên Vũ hét lên, tên chó kia sao lại ra được cơ chứ, mười năm trước hắn đã một lần, bây giờ lại tiếp tục.

"Con bình tĩnh được không?" Emma quát.

Bạch Niên Vũ nhìn bà ta, ánh mắt tức giận, "Là ai đã khiến trong người tôi thêm ác quỷ?"

"..." Emma tái mặt, lỗi lầm của bà...

Cửa phòng mở ra, bác sĩ gật đầu với hai người, "Thiếu phu nhân may mắn cấp cứu kịp thời, vết đạn bắn chỉ sượt ra dây thần kinh nên không ảnh hưởng là bao."

Bạch Niên Vũ nghe xong thì chạy vào, nhìn Tiêu Tiểu Diệp đang im lặng nằm trên giường, định lại nhưng không dám tiến tới.

Cô dường như cũng phát hiện ra anh, run run, "Anh là ai?"

"Bạch Niên Vũ." Anh nán giọng. "Thực xin lỗi vì đã để em gặp hắn."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, chắc chắn đây chính là anh thì mới an tâm.

"Nhân cách kia xuất hiện từ năm anh bao nhiêu tuổi?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Mười bốn tuổi."

Bạch Niên Vũ bây giờ mới tiến về phía Tiêu Tiểu Diệp. Mùi máu tanh ngọt trên người anh khiến cô khó chịu song không nói gì.

"Về chuyện của Tris, anh đừng đổ lỗi cho bản thân." Tiêu Tiểu Diệp nhắc tới vấn đề bị bỏ dở lúc nãy.

"..."

"Sao anh không nói, nói cho cô ấy biết về mười năm đợi chờ tình yêu mà anh dành cho cô ấy, cho dù không thể nhưng ít ra hai người vẫn sẽ dễ dàng hơn."

Bạch Niên Vũ nhú mày, nhìn cô, hóa ra cô nghĩ anh yêu Tris?

"Người mà anh đợi mười năm là em." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp đơ toàn tập.

"Kể từ mười năm trước, sau khi ba mất, anh bị áp lực tâm lý, Erik bắt đầu tự thoát ra khỏi tiềm thức, tung hoành khắp nơi. Chính vì lo sợ nên anh thường đi tới nghĩa trang để gặp ba, cũng vì vậy mà anh mới gặp em. Khi anh nghe thấy em kể chuyện cho mẹ, nghe thấy những ủy khuất, đau đớn của em, anh mới dần hiểu, so với em, anh vẫn may mắn. Rất nhiều lần, anh đã định tới bên em nhưng rồi lại thôi. Cho tới ba năm sau, khi bên cạnh ngôi mộ của mẹ em xuất hiện thêm một ngôi mộ mới, là em trai của em, anh nhìn thấy những dẫn vật, âu lo. Dần dần, Erik cũng không xuất hiện nữa. Anh hiểu được tình cảm của mình, rằng anh yêu em. Nhưng chỉ một năm sau, em đã không còn đứng đây nữa. Riêng anh si ngốc vọng tưởng từng ngày." Bạch Niên Vũ kể.

Cô chưa từng nghĩ rằng trong suốt những năm tháng cô quạnh của cô lại có một người ở phía sau lắng nghe cô. Giờ thì cô đã hiểu, tại sao vào cái ngày thứ hai khi gặp nhau, anh lại khuyên cô đừng yếu đuối. Nguyên lai, anh vẫn luôn ở bên cạnh cô.

"Vậy tại sao anh không tìm em hay quên em đi?" Nước mắt rơi xuống, cô khàn giọng hỏi.

"Không phải là anh chưa từng nghĩ sẽ bỏ em, sẽ quên đi bóng hình của em, mà là cho dù anh cố gắng đến mấy cũng chẳng thể được. Cho nên anh tình nguyện đứng phía sau lắng nghe lời của em tâm sự... Anh có quyền, có thể, điều tra thông tin về em một chút là xong nhưng anh lại không làm, bởi vì anh hi vọng một ngày nào đó, định mệnh sẽ tự cho chúng ta được gặp lại nhau. Và bây giờ định mệnh đã thực sự làm như vậy, chỉ tiếc em lại chẳng hay biết,

chỉ có tôi đứng đây chờ em quay đầu lại, nhìn tôi."

Mặc cho mùi máu khó chịu trên người anh, cô vẫn ôm chặt lấy, thứ mà cô canh cánh trong lòng suốt mấy ngày qua chính là tình cảm của anh suốt mười năm, nhưng bây giờ, mọi chuyện đều đã rõ ràng rồi.

"Trước khi gặp em, thỉnh thoảng anh cứ nghĩ, liệu rằng bây giờ cô ấy đã tìm được bạn trai chưa nhỉ, hay cô ấy kết hôn rồi, bọn họ có đối xử tốt với em không...bao nhiêu câu hỏi tràn trọc. Tiêu Tiểu Diệp, anh hi vọng em mãi mãi ở bên cạnh anh, anh không muốn san sẻ em cho ai cả, bởi em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh."

Nếu như ai đó nói với tôi rằng: "em ở bên ai cũng là khoảng trống trong anh" thì nhất định tôi sẽ yêu người đó.

Chàng trai ấy cuối cùng cũng xuất hiện.

Ngôi mộ mới nằm gọn trong góc nhỏ của nghĩa trang, xung quanh đầy những bông hoa hồng trắng. Nghĩa địa dưới ánh chiều tà không một bóng người, chỉ có từng hàng thông xanh lắc lư trong gió bầu bạn với những tấm bia mộ ngay ngắn thẳng hàng, sắc trời tối dần, lũ chim bay về, càng làm toát lên vẻ thê lương tịch mịch.

Bạch Niên Vũ nhìn cô gái với nụ cười trong trẻo trên ngôi mộ, khoe môi tự giễu, "Tris, tình yêu của em quá lớn, kè như anh chứa chấp không nổi."

Bó hoa oải hương đẹp đẽ nhẹ đặt xuống, oải hương có nghĩa là chờ đợi, anh muốn em ở kiếp sau sẽ có một người khác đợi chờ em nhiều hơn em đợi anh.

Anh rời đi đúng lúc gặp Mark, anh ta tiều tụy hơn hẳn, đôi mắt màu xám chất chứa đầy oán hận.

"Tôi nghĩ anh sẽ không bao giờ đến đây." Mark nói.

"Tôi cũng nghĩ vậy." Bạch Niên Vũ nói.

"Tris đã dành tất cả cho anh."

"Tôi biết chứ nhưng làm được gì? Yêu em ấy ư, chúng tôi có chung một dòng máu đấy!"

"Chỉ trách cô ấy mù quáng sa vào vực thẳm, chẳng thể trách anh không mở rộng tình yêu." Mark thở dài. "Xin lỗi vì đã đánh anh, nhưng tôi không hối hận đâu."

"Tôi cũng chẳng hối hận vì chịu đòn." Bạch Niên Vũ nói.

Tà dương tịch mịch rạng chói, ẩn hiện lên thân hình hai kẻ si tình. Chúng ta có rất nhiều điều bất hối, chẳng qua chỉ là mộng lung thôi.

Ẩn hiện trong hàng thông xanh, bóng hình mờ nhạt của một cô gái, rục rờ như tà dương, "Erik, kiếp này vô duyên mong kiếp sau có phận."

Tris, cô có hối hận không?

"Kỉ ức của tôi chỉ có một người, anh họ - Erik. Nếu có thể lựa chọn lại lần nữa thì tôi vẫn sẽ trao tình yêu cho anh ấy. Quyết không hối hận."

"Anh không thể chắc chắn được bao giờ thì Erik lại xuất hiện nhưng em yên tâm, cho dù chỉ là tiềm thức thì anh cũng sẽ bảo vệ em."

_ Bạch Niên Vũ _

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Nỗi lòng người mẹ

Tiêu Tiểu Diệp ngồi trên giường, đầu óc quay cuồng, thỉnh thoảng vết thương ở tay lại nhói lên. Nhân cách kia của Bạch Niên Vũ quả là ác thật. Rốt cuộc thì tuổi thơ của anh ta đã trải qua như thế nào mà lại có thể khiến cho hắn tàn ác vậy chứ?

Đang mãi suy nghĩ thì bất chợt cánh cửa phòng mở ra, bà Emma bước vào.

" Mẹ!" Tiêu Tiểu Diệp giật mình nói, định đứng dậy.

" Không cần, con cứ ngồi đấy đi." Bà Emma khoát tay, bà nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường.

" Thực xin lỗi vì hôm qua hai ngày trước đã để con phải chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy," Bà Emma ôn nhu, sâu thẳm trong ánh mắt của bà ấy ánh lên tia hối hận.

Tiêu Tiểu Diệp cố nặn ra một nụ cười, nhắc nhở bản thân không nên táy máy hỏi điều gì. Thế nhưng bà Emma này đâu phải không thông minh, bà ấy nhận ra hết tất cả.

" Ta không phải là người mẹ tốt, ta biết. Bất cứ ai khi biết những việc năm xưa ta làm đối với Tiểu Vũ thì cũng sẽ ghét cay ghét đắng, phi báng ta, nhưng mà trên đời này làm gì có viên thuốc hối hận. Tiểu Vũ từ nhỏ tới lớn luôn là một đứa trẻ ngoan, không bao giờ dám cãi lời ta dù chỉ một chút. Bạch Niên Vũ từ khi tới Anh đã bị ta rèn dũa trong một cái khuôn, không được lệch ra dù chỉ một chút. " Emma thở dài, bà bật bạch.

" Tình yêu có khi sẽ là trái ngọt đầu mùa, cũng có thể là vị chất đắng của quả chua. Ta luôn ngăn cấm Bạch Niên Vũ yêu thương ai đó, bởi tình yêu là độc dược. Nhưng mà ta đã nhầm rồi, ngăn cấm bao nhiêu cũng vô ích. Mười năm trước, lần đầu tiên nó nếm thử tình yêu rồi bị tổn thương sâu sắc, ta cứ nghĩ là nó sẽ thấu hiểu và từ bỏ. Thế nhưng, con lại xuất hiện, một lần nữa chen ngang vào cuộc sống của Tiểu Vũ."

Nói đến đây, giọng bà trầm lại, nhưng ánh mắt thì vẫn ôn hòa, không có ý đối địch.

" Tình yêu có lẽ không hẳn là độc dược. Nhờ có con mà Tiểu Vũ hạnh phúc hơn, nó thoát được cái vỏ bọc và cũng nhờ có mà nhân cách kia của Niên Vũ đã hạn chế hơn."

" Dù biết đã không còn tư cách nhưng ta vẫn muốn con có thể không cần yêu thương Niên Vũ cũng được nhưng hi vọng con đừng làm nó tổn thương."

Mẹ, là tiếng gọi thiêng liêng chứa chan bao tình cảm. Người ta nói Emma ác, bà ta vô nhân tính nhưng thực sâu trong thâm tâm, bà vẫn là người mẹ vĩ đại.

Emma, bà ấy vì quá yêu con, quan tâm đến con nên mới làm ra những chuyện ác độc, một cái roi trên người con, đổi lại một vết cứa vào trái tim bà.

Emma, ai ai cũng hận bà, bởi bà quá tàn nhẫn nhưng mà có người lại ngưỡng mộ bà, vì một tình yêu bao la bà giành cho con trai của mình.

Bạch Niên Vũ hay Erik Krisen đều không hận bà, họ chỉ là tiếc nuối trong bóng hình người mẹ hiền dịu thuở nào trong kí ức của bà thôi.

Khi Emma rời đi, Tiêu Tiểu Diệp thần thờ. Ngay lúc này, cô thật sự muốn tìm Bạch Niên Vũ rồi kéo anh ta về với mẹ. Cô mất mẹ sớm nên rất khao khát tình mẫu tử, cho nên cô muốn Bạch Niên Vũ không phải hối tiếc vì bất cứ điều gì.

Cô không biết cô đã suy nghĩ bao lâu, chỉ biết rằng khi Bạch Niên Vũ về thì trời đã ngả tím.

" Em khỏe hơn chưa?" Bạch Niên Vũ áp trán vào trán cô, dịu dàng hỏi.

" Ừm." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, nhẹ cười.

Bạch Niên Vũ hài lòng, hôn nhẹ lên trán cô.

" Chắc em đói rồi, anh mang đồ ăn tới cho em." Bạch Niên Vũ vuốt má cô, khẽ cười.

Bát cháo được dọn lên, Tiêu Tiểu Diệp vừa ngửi mùi thì trong người bỗng có cảm giác khó chịu. Cô bật dậy, chạy vội vào phòng tắm, nôn thốc nôn tháo.

Bạch Niên Vũ lo lắng nhìn cô, " Tiểu Diệp, em có sao không?"

Tiêu Tiểu Diệp nôn xong, súc miệng. Nôn sao? Chẳng lẽ là... Kinh nguyệt của cô đã chậm mất mấy ngày rồi, như vậy là cô...có thai ư?

Bạch Niên Vũ vuốt nhẹ lên lưng cô, ân cần, " Em bị gì vậy?"

" Hình như, em...em có thai rồi." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Bạch Niên Vũ đơ người, dường như anh chưa tiếp nhận được một tin lớn như vậy. Khóe miệng anh cong lên, vui mừng, " Chúng ta có con ư?"

Gật đầu e thẹn.

Kể từ khi biết mình sắp là ba, Bạch Niên Vũ suốt ngày cười, lúc ngủ, thỉnh thoảng tay anh cố tình đặt nơi bụng cô, xoa nhẹ, đôi lúc không đúng đắn, có di chuyển lên phía trên.

Bà Emma thì đặc biệt rất quan tâm. Bà chuẩn bị rất nhiều đồ chơi, quần áo cho bé.

Nhưng một vấn đề đáng lo ngại bây giờ chính là " Hoa hồng sắt" vẫn còn tồn tại trong cơ thể Tiêu Tiểu Diệp, dù đã thử biết bao nhiêu thứ thuốc nhưng vẫn chưa hiệu nghiệm.

Có con đối với các cặp vợ chồng là một điều cực kì hạnh phúc, ai mà chẳng muốn mang dòng máu của mình, kết tinh tình yêu ra đời, thế nhưng việc có con đối với Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đang là một việc khó khăn.

" Thể trạng của thiếu phu nhân không phù hợp để mang thai. Độc tố trong cơ thể có thể sẽ ăn mòn bào thai, gây ra hậu quả nghiêm trọng. Nếu giữ lại, khả năng sinh non, sảy thai, xấu hơn là một xác hai mạng rất dễ xảy ra." Bác sĩ tư nhân kiểm tra thai nhi trong bụng Tiêu Tiểu Diệp, lắc đầu nói.

Tâm trạng Tiêu Tiểu Diệp rối bời, niềm vui có còn chưa được bao lâu thì đã bị tắt ngấm. Con cô chỉ là một bào thai nhỏ nhắn chưa kịp tạo hình đã phải đối mặt với tử thần. Ngón tay cô vô thức xoa nhẹ lên bụng.

Bạch Niên Vũ im lặng đứng bên cạnh cô, anh không hề nói bất cứ điều gì, khuôn mặt lạnh tanh. Đôi tay anh run rẩy đặt trên vai cô, anh cố nặn ra một nụ cười, " Tiểu Diệp, tất cả rồi sẽ ổn thôi."

Tiêu Tiểu Diệp ôm chặt lấy Bạch Niên Vũ, cô khóc nức nở, " Anh, em không muốn đâu, con của chúng ta còn chưa...."

Nước mắt rơi thấm ướt áo Bạch Niên Vũ.

Cô ngất đi trong lòng Bạch Niên Vũ, đau đớn, bị thương dẫu vô cô.

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, hốc mắt đỏ lên. Năm năm trước, anh từng thấy Thẩm Hạ Thiên khóc như mưa trút khi nghe tin con trai hấn suất nữa thì mất, bây giờ anh hiểu rồi, cái cảm giác đau đớn ấy cào cào trong tâm, đứa trẻ này, đến quá sớm rồi...

Kể từ khi tin xấu của thiếu phu nhân xuất hiện, cả tòa lâu đài luôn tràn ngập bầu không khí bi thương, tuy rằng con gió thổi qua mang đến hương hoa nhẹ nhàng nhưng vẫn khiến Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy vô cùng đau đớn, sạn đá cẩm thạch đen bóng lạnh lùng càng làm nổi bật sự thê lương của cô.

Bàn tay cô xoa nhẹ bụng mình, nước mắt cứ thế rơi lã chã. Tiếng khóc mỗi lúc một lớn, mang theo niềm đau khổ vô hạn.

" Bảo bối, mẹ xin lỗi..."

" Bảo bối, mẹ sẽ bảo vệ con...."

" Bảo bối, mẹ phải làm sao đây?"

Tiêu Tiểu Diệp khóc nức lên, bàn tay cô cào cào lên khuôn mặt đẹp đẽ của mình. Con đau từ sâu trong cơ thể dâng lên, cô biết cái cảm giác này, độc tố lại tái phát mà. Đau quá, chắc con cô cũng đang rất đau phải không...?

Cô khóa mình lại trong phòng, cả người đau đớn ngã xuống sàn, quần quai đau khổ.

Cánh cửa phòng bị đá tung ra, Bạch Niên Vũ chạy vào, bế thốc cô dậy.

Mất cô mờ đi, cô nặng trĩu nhắm mắt, dường như cô nghe thấy tiếng ai đó đau đớn gọi tên cô. Cả người vô lực tựa đầu vào ngực Bạch Niên Vũ. Lòng ngực anh an toàn và ấm áp là thế, cô có thể nghe rõ ràng nhịp đập trái tim anh, đập rất nhanh, hình như anh rất xúc động. Mới mấy hôm trước, anh còn tươi cười vì bản thân mình sắp là ba, thế mà bây giờ bị thương tràn ngập.

Dường như cô nghe thấy tiếng hát ru con êm dịu của mẹ cô, dường như cô nghe thấy tiếng trẻ con cười, và dường như cô nhìn thấy khung cảnh ba người một nhà cùng nhau dạo mát trên biển.

Bạch Niên Vũ bế cô lên rồi đi về phía phòng điều trị trong lâu đài, đặt cô trên bàn phẫu thuật.

" Tình trạng phu nhân rất xấu." Bác sĩ kiểm tra cho cô, e ngại nhìn Bạch Niên Vũ.

Suy nghĩ chần chừ hồi lâu, cuối cùng Bạch Niên Vũ cũng hạ quyết định khó khăn.

" Bỏ đứa bé!" Bạch Niên Vũ lạnh nói với bác sĩ tư. Để có thể cứu cô, anh nhất định phải hi sinh..

" Không!" Tiêu Tiểu Diệp hét lên, cả người cô lùi ra phía sau, đôi mắt thống khổ nhìn anh, " Vũ, em cầu xin anh, đừng bỏ con mà!"

Bạch Niên Vũ xoay người lại, anh tránh đi ánh mắt của cô, anh sợ anh mềm lòng, anh sợ anh sẽ mất cô.

" Bạch Niên Vũ, nghe em nói, nếu anh dám bỏ đứa trẻ đi thì cả đời này em sẽ hận anh!" Tiêu Tiểu Diệp nắm chặt lấy ống tay áo của anh, khẩn thiết cầu xin, cô không cam lòng khi để mất đứa con trong bụng.

Bạch Niên Vũ hất tay cô ra, hạ lệnh cho người giữ chặt cô lại. Trái tim anh cảm thấy đau xót, ánh mắt của cô quá đau thương và buồn bã như muốn lấy

đi sinh mệnh anh, anh chỉ nhìn cô nhưng không nói gì.

" Bạch Niên Vũ, em hận anh!"

" Bạch Niên Vũ...."

Tiêu Tiểu Diệp phản kháng lại nhưng sức cô đâu bằng mấy người kia, cả thân hình cô bị đè xuống, gương mặt cô ngày càng tái nhợt cắt không ra giọt máu. Khi thuốc mê được tiêm vào người, trước mắt cô lần lượt hiện ra từng kí ức.

Cô thấy trong tuyết rơi, Bạch Niên Vũ dịu dàng ôm cô tới nhà Holmes.

Cô thấy ở Thủy Ngư, Bạch Niên Vũ đang bế một đứa trẻ, hai người cười vui vẻ.

Cô thấy đứa bé ấy mỉm cười gọi cô, " Mẹ!"

Cô thấy ánh mắt anh lạnh lùng tàn nhẫn bỏ đi đứa trẻ.

Niên Vũ, sao anh tuyệt tình như vậy chứ...

Ảo ảnh mộng mị tràn ngập, nước mắt không ngừng chảy xuống!

Bạch Niên Vũ vô thần đứng ở ngoài phòng phẫu thuật, ba lần rồi, đây là lần thứ ba anh phải đứng ở nơi này chờ cô. Trái tim co thắt lại, nước mắt anh chậm chậm vương trên khóe mắt.

Anh vô thức quỳ xuống sàn nhà, " Diệp, anh xin lỗi."

" Diệp, anh không phải là người chồng tốt."

Hơn ai hết, anh rất muốn đón chào đứa con kết tinh tình yêu của anh và Tiêu Tiểu Diệp, anh chỉ là không ngờ tới mọi việc lại như thế này.

Chát...

Một cái tát mạnh đánh thẳng vào mặt anh, Emma tức giận thét, " Erik, con tỉnh táo lại đi. Con đừng bao giờ hối hận vì bất cứ điều gì mà bản thân đã làm. Đứa bé ấy, vô duyên với thế gian này."

Emma nhìn cửa phòng phẫu thuật, rồi lại nhớ tới đứa cháu tội nghiệp chưa kịp nhìn thấy ánh dương rực rỡ của mình, thâm tâm đau đớn. Con dâu bà, cháu của bà...

Bạch Niên Vũ nhìn Tiêu Tiểu Diệp nhợt nhạt nằm trên giường, đáy mắt âm u. Đôi tay anh chạm vào mắt cô, vuốt nhẹ xuống khóe mi, nơi này vẫn còn ẩm nước mắt, chắc là em đã khóc rất nhiều. Xin lỗi em vô cùng.

Em, liệu khi tỉnh lại em sẽ đối mặt với anh như thế nào, sẽ mắng chửi anh thậm tệ, đánh đập anh tàn bạo hay im lặng chẳng nói gì? Nhưng em, anh không hối hận, bất kể việc gì có thể cứu sống em anh đều sẽ làm...

Anh kéo chăn cao lên cho cô, thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bác thợ săn và con thỏ

Tiêu Tiểu Diệp cố gắng chạy đuổi theo hình bóng nhỏ bé kia nhưng cứ chạy như thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng bắt được.

" Mẹ ơi..." Tiếng khóc gào thét lên khiến Tiêu Tiểu Diệp giật mình tỉnh lại, nước mắt lại rơi xuống.

Cô cảm nhận được nơi tay cô đang được bao phủ bởi một bàn tay lạnh giá, cô yếu ớt xoa đầu, Bạch Niên Vũ mệt mỏi tựa vào thành ghế, tay của anh vẫn nắm chặt tay cô, cô biết anh chưa ngủ bởi bàn tay còn lại của anh đưa xoa vào trán mình.

Bạch Niên Vũ cũng cảm nhận được, anh ngồi thẳng dậy nhìn cô, bắt gặp ánh mắt thù hận của cô, anh cũng chẳng có biểu cảm gì cả. Rất nhiều ngày rồi anh chưa ngủ, cứ mỗi lần suy nghĩ thì lại cảm nhận được sự run rẩy trên người cô nên anh tỉnh dậy. Tia máu đỏ hằn trong mắt, quầng thâm hiện ra rõ ràng. Anh đỡ cô dậy, rót li nước ấm hướng về phía cô.

Tiêu Tiểu Diệp hắt văng li nước xuống thảm nhưng.

Bạch Niên Vũ nhú mảy, vẫn duy trì thái độ lạnh nhạt. Anh cúi người xuống, nhặt chiếc cốc lên, đặt xuống bàn trà. Anh lại tiếp tục rót thêm li mới, đưa về phía cô, lần này anh để xa khoảng cách mà cô có thể hất văng được, anh một mình nói: "Nếu em không uống, e là đến cả con em cũng chẳng biết ở đâu."

Một lời đe dọa nặng nề, Tiêu Tiểu Diệp cảm tức nhìn anh, chấp nhận uống li nước.

Bạch Niên Vũ cất cốc, vào nhà tắm lấy ra một chậu nước ấm, anh nhúng khăn vào chậu, nhẹ nhàng lau mặt và người giúp cô. Cả quá trình, anh chỉ chuyên tâm làm, không hề hé ra một lời nào cả.

Giúp cô sửa soạn xong, anh cất chậu nước, rời khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp ngây ngốc ngồi trên giường, cơ thể cô mệt lả, chắc là vì mấy ngày không bổ sung chất dinh dưỡng vào cơ thể. Cô rút truyền dịch, rời khỏi giường. Mỗi bước đi tựa như một mũi dao cứa. Cô đi vào phòng tắm, nhìn bản thân trước gương, cô kinh hãi. Khuôn mặt hốc hác tái xanh, đầu tóc bù xù rối tung chẳng khác gì quỷ vậy. Vòi xả nước xối xả, Tiêu Tiểu Diệp hắt nước vào mặt mình, dòng nước lạnh thấu kích thích da cô, gây cảm giác buốt giá vô cùng. Móng tay cô đưa lên mặt, cào vào hai má đỏ ửng lên, mấy vết máu li ti từ từ xuất hiện. Nước mặt nóng hôi lan xuống gò má, trượt xuống cằm.

Cả thân hình cô khụy xuống sàn, đôi tay cô run run đặt xuống vùng bụng của mình. Nơi này đã từng có một tiểu thiên sứ ở đây, nơi này đã từng có một sinh mệnh bé nhỏ, vậy mà, vậy mà...

Đột nhiên, một vòm ngực ấm bao trùm lấy cô, mang theo mùi thơm nhẹ của tử đằng. Cả người cô bị vây quanh bởi cái mùi hoa ấy, cô ngửi đến nó thôi là đã đau đớn vô cùng, mẹ cô, ba cô, tình yêu của cô, con của cô... tất cả đều là những hồi ức đáng sợ, bị thương.

"Honey, sàn nhà rất lạnh!" Tiếng nói yêu nghiệt mang chút cười nhạo cất lên.

Tiêu Tiểu Diệp ngược nhìn, người đang ôm cô này vẫn là Bạch Niên Vũ, chỉ có điều nhân cách là kẻ khác.

"Erik..." Cô bật lên thành tiếng.

Người đang ôm cô cười lớn, "Honey, hóa ra vẫn còn nhớ!"

Không hiểu tại sao, lúc này cô lại muốn thấy Erik tới vậy, dầu hấn chỉ lăm le giết cô thôi nhưng như vậy cũng chả sao, cô không đủ can đảm đối diện với Bạch Niên Vũ, cô sợ cô không nhận được mà "giết" hấn.

Erik bế cô dậy, nhẹ đặt cô lên giường, gương mặt vẫn duy trì nụ cười như gió xuân, "Honey, đói không? Anh mang cháo cho em này." Vừa nói, hấn vừa cầm tô cháo đặt trên bàn, thổi nguội. Muỗng cháo thơm phức hướng về phía cô, kèm theo đó là lời mời hết sức "nhả nhặn", "Không ăn là anh giết honey đây!"

Tiêu Tiểu Diệp không sợ hấn nhưng vẫn miễn cưỡng ăn, mùi vị của cháo rất thơm ngon.

Erik hài lòng, lại xúc thêm một muỗng nữa, tiếp tục đút cho cô ăn.

Tiêu Tiểu Diệp chắc cũng do mấy ngày không ăn nên ăn rất nhiều.

Dưới sự chăm sóc chu đáo tận tình của Erik và cả cái bụng đói, tô cháo cuối cùng cũng được xử lý xong.

Erik dịu dàng lấy giấy lau miệng cho cô, đưa thuốc và nước ấm giúp cô uống.

Tiêu Tiểu Diệp có hơi khó hiểu về hành động khác lạ của Erik, "Này, anh bị sao vậy?"

"Chẳng qua thấy em ốm yếu thế này, không nỡ giết!" Erik cười.

Tại sao cái tên này cứ hồ hí là cười như địa chủ được mùa vậy chứ.

Bàn tay ấm áp của hấn khẽ nắm tay cô, dịu dàng để cô tựa vào mình.

"Biết tại sao tôi lại ra được không?" Erik hỏi.

"Bạch Niên Vũ gọi anh ra." Tiêu Tiểu Diệp đã đoán được.

"Honey, em thật là giỏi." Erik xoa đầu cô.

Tiêu Tiểu Diệp chẳng nói gì.

"Em đừng buồn, sau này rồi sẽ có mà." Erik an ủi cô.

"..."

"Đưa bé ấy đến quá sớm, nếu nó đến muộn hơn một tí chắc là đã khác rồi."

Đúng vậy, đứa trẻ này đến sai thời điểm.

"Em chẳng lẽ chưa bao giờ thắc mắc một người chế độc giỏi như Bạch Niên Vũ lại chẳng chịu chế thuốc giải cho em sao?" Erik đột nhiên hỏi.

"Không quan tâm."

"Hãy, vậy anh không kể cho em nữa." Erik hơi tiếc nuối.

"Anh biết kể truyện cười không?"

"Có."

"Vậy anh kể cho tôi nghe một mẩu đi."

"Năm hấp hối trên giường bệnh, ông chồng gọi bà vợ lại và bảo:

- Một tháng sau khi anh chết, anh muốn em lấy John.

- John ư? Nhưng ông ta là kẻ thù của anh cơ mà! - Bà vợ thốt lên.

- Ừ, anh biết chứ. - Ông chồng thì thảo nói.

- Chính bởi vì vậy bây giờ anh muốn hấn ta sẽ phải sống trong đau khổ!"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Erik, đến cả cái trí thông minh như cô cũng chẳng thể nào hiểu được ý nghĩa của câu chuyện cười này.

Nhìn cái bộ dạng ngơ ngơ của cô, Erik cười, "Tiếp tục nhé, trong một ngôi làng có hai vợ chồng thường xuyên cãi nhau, bà vợ này ghê gớm vô cùng, mỗi lần cãi nhau là hai vợ chồng này lại đuổi nhau chạy từ đầu làng đến cuối làng, ông chồng luôn bị bà vợ tấn cho gần chết, nghiêm trọng nhất là lần cãi nhau gần đây, ông chồng phải vào bệnh viện cấp cứu, tuy nhiên vết thương quá nặng, chỉ có thể duy trì trong mấy ngày."

Tiêu Tiểu Diệp lúc này mới hiểu được, khẽ cười.

Erik nhìn cô, ánh mắt thâm tình, khác với bộ dạng ban đầu, "Cho nên em làm việc gì cũng đừng có đánh đập Bạch Niên Vũ nhiều quá, hấn có rất nhiều kẻ thù nha, anh không sợ hấn chết, chỉ sợ kẻ thù hấn sống không yên thân."

Tiêu Tiểu Diệp miệng vẫn duy trì nụ cười, "Để tôi kể cho anh nghe câu chuyện nhé!"

"Con cáo yêu con thỏ, bác thợ săn yêu con thỏ và bác thợ săn bắn chết con thỏ."

Câu chuyện chẳng có gì đặc biệt cả thế nhưng chỉ hai người mới hiểu, ý nghĩa của nó.

"Bạch Niên Vũ, Erik không bao giờ quan tâm tới như thế, hấn chỉ mới gặp tôi một lần đã bắn, nếu gặp thêm lần nữa thì nhất định sẽ tiếp tục. Còn nữa nhân cách được hình thành kia lúc nào cũng đối địch với nhân cách chính, cho nên việc hấn đối tốt với tôi chẳng có khả năng là bao." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói. Ngay từ khi anh nhắc đến đứa bé thì cô đã biết rồi.

Bạch Niên Vũ chẳng có tâm trạng kinh ngạc hay gì cả, dường như mọi việc đều nằm trong phán đoán của anh. Một người thông minh, kiến thức y khoa dày dặn như Tiêu Tiểu Diệp sao có thể bị trò đùa nhỏ nhoi này lừa được chứ.

"Diệp..." Anh khẽ nói.

"..."

"Anh thừa nhận, anh tàn nhẫn ích kỷ, anh bỏ đứa bé đi một cách tuyệt tình nhưng anh không hối hận. Một sinh mệnh chưa hoàn thành và người con gái mà anh yêu thì nhất định anh sẽ bảo vệ em. Thứ mà anh quan tâm là sức khỏe của em."

Bạch Niên Vũ vẫn ôm chặt cô, hơi ấm từ cơ thể anh truyền sang cô. Cô có thể nghe rõ được lồng ngực đang xúc động của anh.

"Tôi đã từng nói, nếu anh bỏ đứa bé, tôi sẽ hận anh." Tiêu Tiểu Diệp lạnh nhạt.

"Hận cũng được, còn hơn em vô cảm với anh."

"Anh đừng có dửng dưng như vậy được không hả, đứa con của chúng ta vừa mất, tại sao anh vẫn có thể..." Tiêu Tiểu Diệp tức giận, vùng ra khỏi người anh, ánh mắt cô hờn căm.

Bạch Niên Vũ lắc đầu, "Vậy em nghĩ anh nên có hành động gì? Con là do anh phá, chẳng lẽ tới tìm bác sĩ kia để giết trả thù cho con sao?"

Tiêu Tiểu Diệp đơ cứng.

"Diệp, em là bác sĩ, em phải hiểu được tình trạng của mình chứ! Em cố chấp giữ đứa trẻ chính là muốn để một xác hai mạng sao?" Bạch Niên Vũ to tiếng.

"..."

Bạch Niên Vũ im lặng, một lần nữa rời khỏi phòng.

Tiêu Tiểu Diệp ôm mặt khóc nức nở. Tất cả mọi chuyện sao lại ra nên nông nỗi này cơ chứ!

Bạch Niên Vũ nhìn ngôi mộ nhỏ nằm ở trong vườn hoa bi ngạn, ánh mắt đau lòng.

"Bảo bảo à, ba phải làm sao đây?"

"Con sẽ không trách ba như mẹ đúng không?"

"Ba biết, mẹ thương con nhưng cô ấy lại chẳng chịu thương bản thân một chút nào."

Anh quý sụp xuống đất, ánh mắt bi thương.

"Vũ..." Emma khẽ gọi ở phía sau.

Bạch Niên Vũ quay lại.

"Ta nghĩ là con hãy đưa Diệp về Trung Quốc, còn con ở lại đây. Cách giải độc có thể sẽ được, chỉ là ta không đủ sức để làm."

"Cô ấy về đó rồi ai sẽ chăm sóc cho cô ấy." Bạch Niên Vũ khàn khàn.

"Tiểu Dương, Tĩnh gia, Bạch gia bọn họ đều có thể."

"..."

Tiêu Tiểu Diệp ngồi bó mình trên giường, ánh mắt thần thờ, đôi mắt vì khóc nhiều mà sưng đỏ lên.

Một bàn tay ấm áp khẽ đặt lên đầu cô, nhẹ vuốt.

Tiêu Tiểu Diệp ngước mắt lên, bà Emma đứng trước mặt cô, mỉm cười chua xót.

"Đứa trẻ ngốc, cần gì phải dày dạn bản thân mình như thế chứ!" Bà dịu dàng nói.

"..." Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

"Nhìn con, ta lại nhớ tới Tiểu Yến. Bề ngoài lúc nào cũng lạnh lùng, cố tỏ ra mình rất ổn nhưng sâu trong nội tâm thì yếu đuối vô cùng." Emma ôn tồn.

"Con biết không, Tiểu Vũ cũng chẳng giống như bề ngoài. Ngày hôm ấy, khi con phẫu thuật xong, Bạch Niên Vũ đã nhanh chóng chuyển con về đây. Rồi sau đó chạy tới tìm thi thể đứa bé. Đứa bé lúc này chỉ là một khối máu đông nhỏ bé nhưng Tiểu Vũ vẫn bao bọc hết cỡ. Nó bé "đứa bé" đi khắp nơi, kể rất nhiều chuyện. Nó còn tự tay tạo mộ cho đứa bé."

Tiêu Tiểu Diệp dường như đã tưởng tượng được cảnh anh như ngày như dạo đi dạo khắp nơi, thỏ thẻ nói chuyện. Vậy mà lúc này cô lại nặng lời với anh, cô lại hiểu lầm anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tha thứ

Đêm về khuya, cái giá lạnh của mùa đông thấu tận xương. Tiêu Tiểu Diệp nằm trên giường, cô vẫn chưa ngủ. Trong đầu cô vẫn cứ khắc lên hình ảnh

Bạch Niên Vũ ngậy ngốc ôm "đứa trẻ", dường như nó đã trở thành vết thương sâu trong lòng cô.

Cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, bước chân nặng nề đi vào mang theo mùi rượu vang nặng. Rồi tiếp theo là cơ thể mệt mỏi ngã xuống ghế.

Tiêu Tiểu Diệp nhủ mảy. Cô cảm nhận được ánh mắt đau thương đang dõi vào cô.

Tiêu Tiểu Diệp hơi động người. Một bàn tay lạnh khê áp vào vai cô.

"Không sao cả." Tiếng lầm bầm khàn khàn, dường như anh nghĩ cô gặp ác mộng.

Tiếp theo, giường bên bỗng lún xuống, mùi rượu nặng thoang thoảng. Bạch Niên Vũ nằm bên cạnh cô, bàn tay anh khê di chuyển xuống bụng của cô xoa nhẹ.

Tất cả đều giống như lúc trước, khi đứa trẻ chưa mất, đêm nào trước khi ngủ Bạch Niên Vũ cũng xoa bụng cô như vậy. Khoé mắt cô bỗng chảy lệ. Tại sao lúc sáng cô lại nói những lời không phải với anh cơ chứ, hơn ai hết, anh cũng rất yêu con.

Cô xoay người lại, ôm chầm lấy anh, áp mặt vào vòm ngực ấm áp hơi men của anh.

Bạch Niên Vũ không nghĩ cô sẽ như vậy, có chút giật mình.

"Thực xin lỗi, đáng lẽ em không nên trách anh." Tiêu Tiểu Diệp nghẹn ngào nói.

"Không có gì cả, anh cũng có một phần lỗi." Bạch Niên Vũ xúc động.

Yêu, chính là cho dù không cần phải giải thích gì nhiều thì đôi bên cũng tự hiểu được để bỏ qua khúc mắc.

Yêu, không phải là chỉ chăm chăm vào hiểu lầm, mà yêu chính là bỏ qua tất cả mà yêu.

Có thể hôm nay chúng ta hiểu lầm nhau, nhưng ngày mai, biết đâu chúng ta lại cùng nhau tươi cười nắm tay đến trọn đời.

Sở dĩ người ta đau khổ là vì mãi đuổi theo những thứ gọi là sai lầm.

Bạch Niên Vũ đưa Tiêu Tiểu Diệp đi dạo vườn hoa.

Khi nhìn thấy ngôi mộ nhỏ nằm ở gần cuối vườn hoa, Tiêu Tiểu Diệp đau đầu. Cô đặt bó hoa xuống mộ, khẽ nói:

"Bảo bảo à, sau này chúng ta gặp lại nhau nhé!"

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, khoé môi cong lên, "Chúng ta rồi sẽ ổn thôi!"

Tiêu Tiểu Diệp tựa vào người anh.

Trên bia mộ, khắc thêm dòng chữ, "Our angel, Bạch Thiên."

"Tiểu Diệp, thứ thuốc này chỉ mới là thử nghiệm, con hãy xem nó thế nào!" Emma đưa lọ thuốc cho Tiêu Tiểu Diệp.

Cô nhận lấy lọ thuốc, dốc một hơi uống sạch. Vị đắng chát của thuốc khiến cô như muốn ói ra.

Đáng vãi linh hồn.

Cốc nước ấm đặt trước mặt, Bạch Niên Vũ lo lắng nhìn cô.

"Không sao cả." Tiêu Tiểu Diệp nhận lấy cốc nước, cười nhìn anh.

Nhưng một cổ tanh nồng từ trong cổ họng dâng lên.

Phụt....

Máu bắn lên chiếc áo sơ mi trắng của Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp thổ huyết, cổ họng cô đau nhói, máu liên tục chảy ra.

Bạch Niên Vũ vuốt lưng cho cô. Anh dường như đã lường hết mọi sự việc.

Lúc này Tiêu Tiểu Diệp mới chú ý, máu trên áo sơ mi đã chuyển sang đen. Hoá ra là cái cách này.

Dần dần, cổ họng đã dịu đi. Con đau buốt không còn, máu thỏ ra cũng đã chuyển sang màu đỏ.

"Bây giờ phần độc tố chưa phát tác đã ra rồi, chỉ còn một ít trong cơ thể nữa, rất nhanh thôi, tất cả sẽ ổn." Emma lấy khăn giấy giúp cô lau vết máu, nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp vẫn dựa vào người Bạch Niên Vũ, cơ thể cô bây giờ không ổn chút nào.

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, dìu cô về phòng. Còn anh thì nhanh chóng đi thay chiếc áo mới.

"Đầu em rất bẩn." Tiêu Tiểu Diệp khàn khàn nói.

"Em có muốn anh giúp em không?" Bạch Niên Vũ dịu hỏi cô.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Anh bế cô vào nhà tắm. Đặt cô xuống chiếc bồn tắm, dịu dàng điều chỉnh vị trí của đầu cô.

Nước ấm xả xuống khiến cô hơi nhột.

Bàn tay anh nhẹ vuốt tóc cô.

"Anh đã từng gội đầu cho con gái bao giờ chưa?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Chưa từng." Bạch Niên Vũ trả lời.

"Ồ, vậy có phải em rất may mắn không, khi trở thành người đầu tiên được Bạch tổng gội đầu." Cô cười.

"Đời này anh chỉ gội đầu cho mình em." Bạch tổng said.

"Sau này chúng ta có thể sẽ có con gái đấy, anh không muốn gội cho con sao?"

Tay của Bạch Niên Vũ hơi dừng lại, đây là lần đầu tiên cô nhắc tới vấn đề con cái với anh kể từ ngày hôm đó.

"Anh?" Tiêu Tiểu Diệp chưa nghe được câu trả lời, hỏi lại.

"Sau này con gái của chúng ta sẽ để cho con rể chúng ta gội giúp." Bạch Niên Vũ nói.

"Nhưng mà con gái vẫn phải ở bên ta tận 18 năm mà."

"Thì khoan đã có con gái, chúng ta sinh con trai trước rồi dạy nó cách gội đầu, sau này nó sẽ gội cho em gái. Giống như hai anh em Lâm Thiên Dương và Lâm Hiểu Khê vậy."

"Đúng vậy." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

Bạch Niên Vũ đổ dầu gội xuống tay, khẽ xoa lên đầu cô. Bọt trắng mịn màng mang theo mùi hoa hồng.

"Tiếp theo anh nên làm thế nào?" Anh ngây ngô hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp bụm miệng cười.

"Bây giờ anh để cho dầu phủ kín đầu, sau đó anh cào nhẹ là được. Giống như bình thường anh gội đầu ấy, chỉ là bây giờ cào lâu hơn thôi." Tiêu Tiểu Diệp giải thích.

"À!" Bạch Niên Vũ nhanh chóng tiếp thu, bắt đầu làm.

"Diệp, em có thấy anh rất chuyên nghiệp không?"

"Ờ."

"Vậy có ý định bao nuôi anh không?"

Vấn đề bị chôn vùi ngàn năm dưới núi tuyết bây giờ đã bị đào lên.

"Anh tuy không nấu ăn ngon như đầu bếp nhưng ít ra anh vẫn biết làm cơm chiên trứng, em không sợ bị bỏ đói, sau này anh sẽ học nấu ăn. Gội đầu không thể được như ở tiệm nhưng với tư chất thông minh và sự cần cù không ngại khó thì nhất định sẽ có ngày hơn. Tiền anh không thiếu, cho dù em có đi tới nước nào thì nhất định ở đấy cũng có ngân hàng có tài khoản VIP của anh. Mặt anh tuy không đẹp trai nhưng đủ để làm thiên hạ loè mắt, đập nát

mặt bọn người yêu cũ của em. Em chỉ cần trả cho anh tình yêu của em là em đã đủ để bao nuôi anh rồi." Bạch Niên Vũ mặt không biến đổi sắc nhanh chóng liệt kê ưu điểm của mình.

"Anh, không biết có đủ hay không nhưng em muốn bao nuôi anh trọn đời." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Với một con hàng ngon như thế này thì không bao nuôi là có tội!

Bạch Niên Vũ thoả mãn, tủm tỉm cười. "Kim chủ à, ngài quả nhiên là hào phóng nha!"

Tiêu Tiểu Diệp cạn lời. Im lặng.

Nhưng chỉ mấy phút sau...

"Diệp này, em có thể đừng nhiều loạn lòng quân được không?" Bạch Niên Vũ đột nhiên nói.

"Là sao?"

"Ở vị trí của anh, chiếu xuống vị trí của em, sẽ nhìn thấy..." Bạch Niên Vũ nói bỏ dờ.

Tiêu Tiểu Diệp đỏ tía tai, hét lên, "Đồ sắc lang!"

(Ý anh là từ trên chỗ anh nhìn xuống sẽ thấy ngực của Tiêu Tiểu Diệp.)

Gió từ trong máy sấy phả vào mặt cô. Hơi nóng khô rất không dễ chịu chút nào.

"Kim chủ đại nhân, ngài có hài lòng không ạ?" Bạch Niên Vũ cung kính nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngại ngùng, đánh nhẹ vào người anh.

"Kim chủ..."

"Kim chủ..."

Bạch Niên Vũ đã bị thần kinh hoá, ai đó có thể giúp tôi không?

Đêm, Tiêu Tiểu Diệp gặp ác mộng, cả người bật dậy, nhìn thấy bên cạnh mình không có ai cả, hơi ẩm vẫn còn. Đèn trong nhà tắt sáng, tiếng nước chảy rào rào.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn đồng hồ, nửa đêm rồi sao Bạch Niên Vũ lại tắm nhỉ?

Tiếng nước đột nhiên dừng lại rồi đèn cũng bị tắt đi.

Tiêu Tiểu Diệp nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Bạch Niên Vũ quần khăn tắm trên người, nhìn tiểu yêu tinh trên giường, dục vọng trong người lại bị khơi lên, chết tiệt. Đèn nhà vệ sinh lại sáng, tiếng nước lại tiếp tục chảy.

Lần này, Bạch Niên Vũ đi ra với tinh thần thép hơn. Anh lại nhìn tiểu yêu tinh trên giường, bàn tay lạnh khế áp xuống trán cô.

Tiêu Tiểu Diệp như bị một khối băng áp vào vậy, cả người run lên. Sao hán lại tắm nước lạnh chứ?

Thưa cô là vị này cả đêm không ngủ được là do nằm ở bên cạnh vợ, dục vọng căng tràn nhưng chẳng dám "xả" cho nên đành chọn cách là tắm nước lạnh.

Bạch Niên Vũ rút tay về, kéo chăn lên cho cô, khế hôn lên trán cô, "Tiểu yêu tinh..."

Bạch Niên Vũ ngày càng vô lại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Gặp khủng bố

"Kelly, cô không thích đi chơi với tôi sao?" Vincent buồn rầu lái xe.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì. Chả là vừa sáng dậy thì Vincent đã tới tìm với mục đích là đưa cô đi thăm thú London. Hẳn viện lí do là trả ơn cộng với việc Bạch Niên Vũ cũng muốn cô giải sầu nên cũng chấp nhận cho cô đi cùng Vincent.

"Tôi sợ đi ngoài đường lại gặp phải đồng bạn gái của anh thì tôi mang tiếng." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Bạn gái tôi tuy nhiều nhưng thách cô nào dám đụng tới cô." Vincent cười.

Tiêu Tiểu Diệp không nói gì.

"Đến rồi."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn nơi mà Vincent đưa cô tới.

Hắc tuyến nổi từng đường, tại sao lại là ngân hàng hả?

"Tới đây làm gì hả?"

"Thăm thú."

"Thăm cái gì?"

"Tiền."

"Thế này thì tôi thà ở nhà ngắm hồ cá còn hơn."

Vincent kinh ngạc nhìn cô, "Cô có biết cái hồ cá đây đã chứa chấp bao nhiêu sinh mạng không hả? Cá ở đây được nuôi bằng thịt người đấy."

Tiêu Tiểu Diệp không tin, thật ra cô cũng chỉ nói đùa thôi chứ cô nào đâu dám ngắm mấy con cá đã từng định giết cô chứ!

"Xôi. Nói chứ đưa cô tới đây để tặng cho cô một món đồ." Vincent mở cửa xe.

Sự xuất hiện của bị hoàng tử này đã thu hút rất nhiều người, ai cũng nán lại nhìn một chút.

Bạch Niên Vũ trước khi để cô đi cùng Vincent đã chuẩn bị cho cô một set đồ đen toàn thân, thậm chí còn sắm cho cô cái mũ to, che gần hết khuôn mặt. Bây giờ cô đã hiểu vì sao rồi.

"Đi thôi!" Vincent nho nhả đưa tay giúp cô ra khỏi xe.

Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi xe, trước sự che chắn của Vincent, cao ngạo bước vào ngân hàng.

Ngân hàng bây giờ người đông như kiến. Các khu vực làm việc vang lên tiếng cãi cọ của rất nhiều vị khách.

"Mr. Vincent, kết của ngài ở đây ạ!" Một người đàn ông lịch thiệp chạy tới, dẫn lối cho hai người.

Tiêu Tiểu Diệp không đi theo bọn họ, cô ngồi ở ghế chờ.

"Reng...reng..." Điện thoại vang lên.

"Honey, anh nhớ em!" Tiếng nói yêu nghiệt của Erik từ đầu dây bên kia khiến cô sồn da gà.

"Lạy chúa, tha cho tôi được không hả?" Tiêu Tiểu Diệp ngán ngẫm. Trong một tháng nay, Erik cũng đã xuất hiện mấy lần nhưng hắn không tìm cách giết cô nữa mà chuyển sang tán tỉnh cô.

"Xa em một chút là trái tim anh nó cứ bứt rứt lắm!" Tên kia vẫn không chịu thôi.

"Xin người cho tôi hai chữ bình yên!"

"Em đang làm gì đấy?"

"Thở."

"Sao lại lạnh lùng vậy? Đối với Bạch Niên Vũ thì em dịu dàng lắm mà!" Erik bắt mẫn.

" Anh có phải là chồng tôi đâu mà tôi quan tâm!"

" Thân thể của anh là chồng em."

" So what?" (Thì sao?)

Bên kia phát ra tiếng hân học của Erik.

" Đây!" Vincent đã xong, đưa cho cô một chiếc hộp nhưng màu đỏ.

Tiêu Tiểu Diệp nhận lấy chiếc hộp, " Gì vậy?"

" Mở ra đi!" Vincent nói.

Cô mở ra, thứ đồ trong hộp khiến cô bất ngờ. Chiếc vòng cổ hình ngôi sao mà cô tưởng đã mất từ năm năm trước bây giờ nằm gọn ghẽ trong hộp.

" Lần đó, cô đi, nó rơi trên áo tôi!" Vincent cười.

" Cảm ơn anh. Đây là chiếc vòng cổ mà mẹ tôi tặng tôi khi tôi mười lăm tuổi. Vì nó mà tôi khóc suốt mất một tuần." Tiêu Tiểu Diệp cười tươi.

Vincent ngây người, cô gái này lúc nào cũng mặt mày lạnh lùng, cho dù có cười thì cũng cười giả tạo thế mà lần này chỉ vì một chiếc vòng mà cô đã cười rất tươi. Trái tim anh lỡ rung động theo nụ cười của cô.

" Có thể không? Giúp tôi đeo nó." Cô hướng chiếc vòng về phía anh.

Vincent nhận lấy chiếc vòng, bước ra sau lưng cô, giúp cô đeo.

" Ok."

Tiêu Tiểu Diệp vuốt chiếc ngôi sao nhỏ, cô vẫn nhớ khuôn mặt đẹp đẽ của mẹ khi tặng cô chiếc vòng này. Mới thoáng vậy thôi mà đã mười hai năm rồi..

" Đoàn... đoàn..." Tiếng súng bất thành linh vang lên, khiến cho mọi người đều kinh ngạc, tiếng hét, náo loạn khắp cả ngân hàng.

Toàn bộ cửa đều tự động khoá lại.

" Tất cả im lặng!" Tên cầm súng kia lớn tiếng.

Một đoàn người mặc đồ đen bịt kín mặt xuất hiện. Trên bọn họ đeo rất nhiều vũ khí. Bảo vệ chưa kịp rút súng thì đã bị bọn chúng bắn tới tấp vào người.

Hồi chuông cảnh báo vang lên.

" Đoàn..." Cô nhân viên vừa bấm chuông kia bị phát giác, một viên đạn bắn xuyên vào thái dương.

" Nghe đây, muốn sống thì tất cả hãy im lặng. Nếu tao biết con chó nào dám có hành động mờ ám thì tao cho bọn mày về làm bạn với con đi kia." Vừa nói, tên kia vừa nhắm thêm vài phát súng vào xác cô nhân viên.

Cả khán phòng bỗng im bật.

" Con kia, lấy tất cả số tiền mà ngân hàng này có giao ra đây, nếu không thì tao sẽ cho nổ quả bom ở thang máy, cho cả lũ về gặp chúa." Tên tướng cướp hét lên với nhân viên.

Mấy người nhân viên kia hốt hoảng chạy đi lấy tiền.

" Xui xẻo thật, hôm nay ra đường chưa kịp xem giờ hoàng đạo." Một âm thanh lười biếng khẽ nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía người vừa nói kia, hắn ở ngay bên cạnh cô.

Đôi mắt hai màu xám đen nhìn cô, nụ cười giễu cợt bật ra.

" Krisen phu nhân, sao chúng ta có duyên vậy?" William nói.

" Anh có thể làm ơn im lặng cái đi được không?" Vincent trợn mắt nhìn anh ta.

" Vincent, anh lo gì cơ chứ!" William thờ dãi.

" Hôm nay mãi mới rù được chị dâu đi ra ngoài, lại gặp phải bọn chó này, gián đoạn lộ trình của tôi, bực." Vincent nghiến răng.

Tại sao hai người này không hề có ý thức rằng mình đang gặp khủng bố nhỉ?

"Honey..." Âm thanh nhỏ từ điện thoại của Tiểu Diệp.

"Erik..." Cô khẽ nhỏ.

"Em gặp cướp ngân hàng sao?"

"Ồ!"

"Sao số em xui vậy? Chờ anh một tí, mấy cái đũa kiến đen này dám đụng đến em thì anh cho chúng không nhớ mặt tổ tiên." Erik không che dấu sự phần nộ trong lời nói của mình.

Cô nhìn ngoài cửa, cảnh sát cũng đã tới bao vây hiện trường.

"Con à đồ đen kia! Lại đây!" Giọng điệu hống hách của một tên vang lên, tay hắn chính xác chỉ về phía Tiểu Tiểu Diệp.

Vincent nắm lấy tay của cô, ý bảo cô không sao cả.

Tiểu Tiểu Diệp đứng dậy, đi về phía tên cướp.

"Cầm cái này, nói cho bọn cớm ngoài kia rằng nhanh chóng dọn đường cho bọn tao nếu không thì quả bom sẽ phát nổ." Hắn vừa nói vừa đưa cái bộ đàm cho cô.

Cô nhận lấy, giọng điệu vẫn lạnh, không có chút sợ hãi, "Ở đây hiện tại có mười ba tên khủng bố, quả bom trong ngân hàng này là loại bom quân đội, còn nữa ở đây có mười người trúng đạn, ba người đã chết, bảy người trúng đạn, không rõ thương thế."

Tên cướp kia thấy những gì mà cô nói không đúng với sắp xếp của hắn, tức giận riết lên, "Con đi."

Hắn xô ngã cô xuống sàn nhà, định bắn cô thì đã bị cô đập mạnh về vào bắp chân, súng bị rơi ra, hắn ngã xuống.

Mấy tên khác phát giác được, nhanh chóng lên đạn.

"Bắn chết con quý cái kia!" Tên tướng cướp hét.

"Thằng chó kia mày sửa thêm câu nữa cho tao nào!" Vincent lạnh nói.

Tên cướp kia giật mình, nhìn về phía anh ta, súng cũng đã về phía Vincent.

"Đoàng!"

"Con mẹ nó ông đây chưa bắn mày là phúc phận lắm rồi, đòi chĩa súng về phía ông, cút chó nhá!" Vincent không biết lấy súng từ đâu, bắn thẳng về phía tên kia.

Tất cả mọi người ai cũng ngạc nhiên, sao tình hình lại đổi thay thế này?

Bom khói bỗng nhiên từ trên cửa thoát gió ném xuống, khói trắng lan khắp nơi.

"Đoàng...Đoàng..." Cánh cửa bị bắn nát, một đám người thân thủ nhanh nhẹn chạy vào.

Một màn đấu súng bắt đầu. Mọi người ở đây chạy toán loạn.

Vincent bỗng nhiên kéo cô vào lòng, bịt chặt tai cô.

"Viu..." Tiếng kêu sồn da gà vang lên.

Quả bom âm thanh khiến cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi, mấy tên cướp kia không kịp chuẩn bị đau đầu ngã xuống.

Tiểu Tiểu Diệp tuy đã bị bịt tai nhưng vẫn chịu ảnh hưởng của sóng siêu âm đấy.

"Àm!" Quả bom trong thang máy cũng phát nổ.

Vincent ôm chặt cô hơn.

Cô có thể cảm nhận được rất nhiều mảnh vỡ văng ra, bay nhanh trong không khí.

Cô nhìn Vincent, anh ta khuôn mặt nổi gân, thần sắc rất kém nhưng vẫn dùng tay che chắn giúp cô.

Âm thanh kia cuối cùng cũng dừng, Vincent cả người nặng trĩu ép cô vào tường.

"Này!" Tiêu Tiểu Diệp lay anh ta. Tay cô vô tình đụng vào ngực anh, chất lỏng màu đỏ dính vào tay.

Là máu...

Cô đẩy Vincent ra, để anh nằm xuống.

"Đừng!" Vincent rên rỉ.

"Anh bị thương rồi, vị trí này nằm ở gần phổi." Cô giật áo anh ra, nhìn vết thương.

"Không sao... đúng không?" Vincent nhú mày.

"Tôi ổn. Làm ơn hãy im lặng đi!" Cô gằn giọng.

"Em không sao là tốt." Vincent mỉm cười rồi mắt dần đóng lại.

Không sao là tốt, Kelly vẫn ổn.

Bỗng nhiên một chiếc khăn đặt lên chỗ vết thương của Vincent.

"Cầm máu nhanh đi!" William nhàn nhạt nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng cầm máu. Quân y cũng vừa lúc ập vào, chạy vội tới đưa anh ta cấp cứu. Cô nói với bọn họ tình hình của Vincent.

Tiêu Tiểu Diệp hai tay run rẩy ngồi trên sàn, lúc này vào cái khoảnh khắc mà Vincent ôm cô, lúc quả bom phát nổ, Là anh ta che chắn cho cô.

"Này, có sao không đây?" William đỡ cô dậy, hỏi han.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hai bàn tay dính máu của mình, lắc đầu.

William cầm lấy tay cô, lấy chiếc khăn mùi xoa lau đi vết máu.

"Erik cũng nhanh đấy chứ! Chỉ mới mười phút mà đã có thể phái người tới không chế được bọn cướp mà ngay cả cảnh sát cũng chẳng dám làm gì! Còn không ngại quả bom kia. Cô rất quan trọng với hắn đấy." Hắn vừa lau vừa cười.

Hoá ra đám người áo đen kia là của Bạch Niên Vũ.

Tiêu Tiểu Diệp rút tay về, tại sao cái người này lại mang đến cho cô cảm giác quý dị như thế này chứ, còn cả cái kiểu khinh bỉ trong lời nói của hắn nữa.

"Tiểu Diệp..."

Tiêu Tiểu Diệp nhìn về phía ngoài cửa, bóng hình cao ngạo kia xen qua giữa những tốp cảnh sát, lạnh lùng bước vào. Cánh cửa nát bị anh đá vỡ, đôi mắt thâm sâu nhìn xung quanh, rồi dừng lại ở cô.

Anh rải bước đi tới, kéo cô vào lòng.

"Bọn chúng không làm gì em đúng không?" Anh ân cần hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

"Vincent bị thương rồi, là vì em." Cô ghen ngào nói.

"Không sao cả. Cậu ta sẽ ổn thôi." Bạch Niên Vũ nhẹ nói.

"Erik..." William chứng kiến một màn, cười lớn.

Bạch Niên Vũ liếc nhìn William, sát khí nồng nặc.

"Không phải là người của anh chứ?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Tôi là con người yêu hòa bình, nếu giết, tôi chỉ nhắm tới một." William khinh khinh.

"Đừng động tới. Vincent có thể bỏ qua nhưng tôi thì không thể." Bạch Niên Vũ nói.

"Oh!" William cười rồi đi ra khỏi nơi hoang tàn đổ nát này.

Tiêu Tiểu Diệp thông qua đoạn đối thoại của hai người này cảm nhận được sự thù hận. Trước đây cô đã nghi ngờ, bây giờ càng nghi ngờ hơn, giữa bọn

họ rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75

Bạch Niên Vũ ôm Tiêu Tiểu Diệp ra khỏi ngân hàng thì một cảnh sát đã chặn lại.

"Mr. Krisen, đội trưởng của chúng tôi muốn gặp anh." Anh ta lịch sự nói.

Cũng lúc đó, vị đội trưởng kia đi tới, khuôn mặt hầm hừ, "Mr. Krisen, hành động vừa rồi của ngài chính là cản trở người thi hành công vụ, nếu như có sơ suất thì sự an toàn của các con tin sẽ bị đe dọa."

"Người của tôi dùng mười phút để hạ hết tất cả bọn khủng bố trong khi các ông ngồi châu ba mươi phút mà chẳng thể khiến chúng nhả ra một con tin." Bạch Niên Vũ lạnh nói, khí thế của anh khiến cho vị đội trưởng kia hơi sợ.

"Nhưng như vậy cũng không được." Anh ta lắc đầu.

"Vợ tôi bị kẹt trong đó, tôi không muốn tính mạng cô ấy bị đe dọa bất cứ lúc nào."

Bạch Niên Vũ nói xong thì đưa cô tới thẳng xe, để lại phía sau vị đội trưởng với khuôn mặt tái xanh.

"Không bị thương?" Bạch Niên Vũ nhìn vết máu dính trên tay cô, nhíu mày.

"Là máu của Vincent."

"Lần sau đừng để gặp nguy hiểm. Nếu còn có thì tôi sẽ xử chết em." Bạch Niên Vũ vuốt mái tóc có phần hỗn loạn của cô, dịu dàng nói.

"Được. Nhưng lỡ may em bị người ta bắt cóc thì sao?" Tiêu Tiểu Diệp cố ý trêu đùa cô.

"Quy tội vào em hết. Em bị bắt cóc tức là em bỏ trốn."

"...." logic gì đây vậy?

"Nhưng mà sao Erik lại trở thành anh nhanh như vậy?" Cô lúc này mới nhớ tới vấn đề, người gọi cho cô lúc đấy là Erik mà.

"Em lưu luyến hấn ư?" Bạch Niên Vũ có vẻ không vui.

Cô nhanh chóng lắc đầu.

Bạch Niên Vũ cầm tay cô đặt trước ngực mình, "Em chiếm vị trí rất quan trọng trong trái tim tôi."

Tiêu Tiểu Diệp xúc động tràn đầy.

Nhưng, ở đây xuất hiện một cái bóng đèn rất sáng..

"Gia, có cần tôi xuống cho hai người tình tứ không?" Thần Dục chứng kiến một màn "lâm li bi đát", gãi đầu hỏi.

Cả hai người kia đen mặt. Bạch Niên Vũ thì tức giận còn Tiểu Diệp thì đỏ mặt.

"Anh tới đây bao giờ vậy?" Tiêu Tiểu Diệp ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Thần Dục.

"Sáng nay tôi mới tới." Thần Dục gãi đầu.

Bạch Niên Vũ bị phá hư chuyện tốt, mặt tối sầm.

"Tạm biệt tiền lương đi." Vũ sọ said.

Thần Dục ôm trái tim đang đau khổ của mình, "thiếu gia, ngài nữ lòng nào tuyệt tình vậy?"

"Tiền thưởng out!"

" Không được."

Chính là không làm gì cũng bị dính chương, chỉ là có lòng hảo tâm nhắc nhở chút, ai ngờ lại bay mất tiền.

Ai cho Dục công đạo.

" Kelly à, thương xót cho tôi đi..." Vincent nằm trên giường bệnh, méo mặt nói với Tiêu Tiểu Diệp.

Đây có giống người vừa bị khủng bố bắn không?

" Kelly à, lưng của tôi bị thương rất thê thảm." Vincent tiếp tục.

" Chú có cần anh gãi hộ cho không?" Bạch Niên Vũ trừng mắt. Thằng mất dạy, vừa cứu được vợ anh xong là tính quấy rối vợ anh luôn sao?

Vincent lắc đầu.

" Tốt." Bạch Niên Vũ cười.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn Vincent tội nghiệp phải nằm úp trên giường bệnh thì càng thấy áy náy.

" Vincent, thực sự rất cảm ơn cậu."

" Kelly, thom tôi một cái là được." Vincent vô lại nói.

Cạch... Súng đã mở chốt an toàn.

Vincent nhanh chóng im lặng còn Tiêu Tiểu Diệp thì ngạc nhiên.

" Thăm cũng thăm rồi, giờ về đi." Vincent bữu môi nói.

" Chú rất có tấm lòng làm việc thiện, anh quyết định tặng chú mỏ kim cương mà anh mới cướp được từ tay Lâm Thiên Dương." Bạch Niên Vũ dù sao thì cũng không phải là người vô ơn.

Tiểu Diệp cứng đờ người, mạng cô đáng giá bằng một cái mỏ kim cương sao, mà khoan đã, cướp từ tay Lâm Thiên Dương chẳng phải là cướp của Tỉnh gia à....

" Coi như anh có lòng hảo tâm." Vincent gật đầu.

" Anh nói mạng em đắt giá thế sao?" Tiểu Diệp tò mò.

Bạch Niên Vũ dịu dàng nhìn cô, " Một mỏ vẫn còn ít."

Đại ca, chúng tôi biết anh giàu rồi, không cần khoe.

" Thế nhường nào là đủ?"

" Toàn bộ trái đất."

Cảm động vler luôn ý!

" Bóng đèn" Thần Dục này giờ vẫn ôm một khối hòn căm trong lòng.

" Hay là mình tặng thêm một cái hồ cá nhĩ?" Bạch Niên Vũ nói.

"..."

Vũ hãy thấu cho lòng Vincent.....

Hắt chiu.... - Vincent bị gọi hồn.

" Hoàng tử William, kế hoạch của chúng ta hôm nay bị gián đoạn."

William ngồi trên giường rửa vết thương do mảnh bom văng qua, chỉ gât đầu nhẹ.

"Người hoàng gia có động thái gì không?" William hỏi.

"Đã bắt đầu họp, bọn họ nghi ngờ vụ Công nương Tris chết và khủng bố hôm nay là có âm mưu chuẩn bị từ trước." Vệ sĩ tiếp tục báo cáo.

Hừ!

William cười khê. "Hôm nay thực ra cũng không lổ nhiều, cuối cùng tôi cũng biết điểm yếu của Erik Krisen rồi."

"Tinh gia cũng bắt đầu hành động."

"Chắc chắn, không ngờ cuộc đối đầu này bây giờ lại nhiều cường thủ vậy."

"Vincent à, cậu quả là hi sinh vì tình yêu mà!" William nhìn Vincent nằm úp trên giường, cười lớn.

"Câm miệng." Vincent trợn mắt.

"Nếu lúc đó cậu không chặn giúp cho cô ta thì chắc chắn tôi đã thành công rồi." William nói.

"Đừng bao giờ có ý định hãm hại Kelly, anh không làm nổi đâu."

"Tại sao?"

"Erik tuyệt đối sẽ bảo vệ được cho cô ấy."

William gât đầu cười khinh, anh ta để lại trên mặt bàn bó hoa rồi đi ra.

"Anh thừa biết năm ấy là ngoài ý muốn mà!" Vincent đột nhiên nói.

Bước chân của William ngừng lại nhưng một lúc sau bóng hình cao ngạo đó lại tiếp tục đi.

"Chuyện ngày đó đã là tro tàn rồi."

"Niên Vũ, rốt cuộc anh và William đã từng xảy ra chuyện gì sao?" Tiêu Tiểu Diệp ngồi trong lòng Bạch Niên Vũ, đem mọi thắc mắc của mình hỏi.

Bạch Niên Vũ hơi sững ngơ.

"Đúng là đã từng có chuyện." Anh ưu trầm.

"Chuyện gì vậy?"

"Em không nên biết." Bạch Niên Vũ ôm chặt cô.

Tiêu Tiểu Diệp biết Bạch Niên Vũ không muốn nói nên cũng không hỏi nữa.

"Trong giới hắc đạo, tranh quyền là việc thường xuyên, đã dẫn thân vào thế giới ngầm chính là phải biết đạp lên danh dự, sinh mạng của nhau mà tồn tại. Kẻ mạnh thì sống, kẻ yếu chết. Quy luật vận hành của Hắc đạo là vậy. William, hắc chính là theo nó. Một vị hoàng tử không ra hoàng tử, mafia không ra mafia." Anh chậm rãi nói.

"Nhưng tại sao anh ta không an ổn ở bạch đạo?"

"Bởi vì hắc đã mất niềm tin vào bạch đạo, hắc không còn quan tâm đến luật pháp hay cái thể chế của hoàng gia nữa. Thứ hắc quan tâm chỉ là quyền lực."

Tiểu Diệp khê cười, "Vậy thứ anh quan tâm là gì?"

Bạch Niên Vũ hôn lên môi cô, "Em."

Hai người kia quấn quýt lấy nhau.

Lần này "bóng đèn" Thần Dực đã biết tắt điện.

"Bỗng nhiên em nhớ Trung Quốc." Tiêu Tiểu Diệp than thở.

" Có muốn về không?"

" Có."

" Anh cũng định đưa em về."

" Tại sao?" Cô ngạc nhiên.

" Nơi này quá nguy hiểm, hơn nữa phần độc tố trong cơ thể em tạm thời cũng đã loại bỏ gần hết, chỉ còn gốc độc nữa, trong thời gian tới, nó sẽ không phát tác." Bạch Niên Vũ nói.

" Anh sẽ trở về cùng em?"

" Chưa thể."

"..."

" Ngày mai, Thiên Dương sẽ tới đây đưa em về. Không có anh bên cạnh thì nhất định phải tự chăm sóc bản thân nhé."

" Được."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Bạch Niên Vũ kéo áo lông giúp Tiểu Diệp, hôn lên trán cô, " Không có anh bên cạnh thì nhất định phải tự chăm sóc bản thân cho tốt."

Tiểu Tiểu Diệp mỉm cười, ôm chặt anh, " Anh cũng vậy nhé! Nhớ em thì nhớ gọi cho em, còn nữa đừng để Erik gọi quấy em nhé!"

Anh bất giác mỉm cười, " Nghe lời em cả..."

" Hai người xong chưa vậy? Thời tiết giờ âm độ đấy." Lâm Thiên Dương co ro ôm bản thân, chứng kiến cảnh mùi mẫn của hai vị kia, bất mãn.

" Chú cứ nóng!" Bạch Niên Vũ lườm cậu ta.

Lâm Thiên Dương cười ngây ngô rồi tiếp tục co ro, " Phận làm bóng đèn chẳng thể sáng."

Tiểu Tiểu Diệp xem như vẫn có lòng thương người, nhanh chóng tạm biệt Bạch Niên Vũ rồi bước lên máy bay.

" Một tháng rưỡi này biến mất đi đâu đấy?" Cung Ân Thần hẹn gặp cô ở quán coffee, đầu tiên liền hỏi ngay.

" Đi Anh chữa bệnh." Tiểu Tiểu Diệp cười.

" Diệp cầu mà bị bệnh thì cả giống chó đều tuyệt chủng." Cung Ân Thần tỏ vẻ không tin, còn đá đểu.

Tiểu Tiểu Diệp biết không thể nói lí với cô bạn của mình nên chỉ cười vu vơ.

" Nhờ lao công của cậu mà giờ Tiểu Mân Thầu rất nổi tiếng ở trường." Cung Ân Thần nhắc lại tội trạng của Bạch Niên Vũ.

Tiểu Tiểu Diệp bây giờ mới nhớ đến...

" Tôi không xử chết hán là lạ!" Cung Ân Thần nghiêng răng.

" Đại tỉ, là chồng của tôi, không phải tôi." Tiểu Tiểu Diệp xua tay.

" Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó."

"..."

Cung Ân Thần mắng mỏ cô một trận toi bồi. Tiêu Tiểu Diệp trong lòng ảm ức, nhất định tối nay cô sẽ xả nổi giận ngày hôm nay với Bạch Niên Vũ.

"Tiêu Tiểu Diệp, cậu nói xem, giả sử có một người lúc nào cậu cũng nghĩ là anh ta hận cậu cho đến khi cậu biết được sự thật rằng anh ta rất yêu cậu thì cậu sẽ như thế nào?" Cung Ân Thần lấy thìa khuấy li coffe, mặt hơi rầu rầu.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn cô bạn của mình, đã phần nào đoán được.

"Đừng hỏi ý kiến tôi, là cậu mới đúng." Cô bình thản nói, chuyện riêng nhà người, ai nỡ xen vào.

Cung Ân Thần ngẩng đầu lên, nụ cười chột nở trên môi, "Tôi ư? Tôi sẽ tiếp tục hận anh ta, dựa vào cái gì mà anh ta có quyền quyết định nhưng tôi lại là người phải chịu chứ. Anh ta nghĩ đó là tốt cho tôi nhưng suy cho cùng, tôn thương vẫn là tôi."

Tiêu Tiểu Diệp đơ người, hình như không đúng theo kịch bản thì phải.

"Nhưng mà hận tới đâu, yêu tới đó." Cung Ân Thần tiếp tục nói.

Phải thế chứ, suýt nữa thì hồng mắt kịch bản.

"Hai người quyết định quay lại với nhau ư?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Căn bản, chúng tôi chưa từng chia tay thì lấy gì mà quay lại."

Đập mệ đầu vào đầu phụ chết cho xong. Văn thơ lai láng vậy mà cuối cùng nói ra một câu mất niềm tin quá.

"Vậy Tiểu Mân Thành đã gặp Thẩm Hạ Thiên chưa?"

Nhắc đến vấn đề này, Cung Ân Thần truy tội.

"Chẳng phải nhờ lao công của cậu mà nó đã biết bố nó là ai sao, đã thế lại còn thông đồng với Thẩm Cầu Huyết kia tán tỉnh tôi nữa chứ."

Bạch Niên Vũ, anh lại hại em rồi.

"Còn nữa, hai người các cậu đã tiêm cái gì vào đầu con tôi mà khiến nó ngày nào cũng hỏi tôi bao nuôi là gì..."

Bạch Niên Vũ....

.....Lược bỏ mấy ngàn chữ.....

"Ngày đầu không có anh cảm thấy thế nào?" Bạch Niên Vũ gọi điện về cho cô, ân cần hỏi.

"Vì anh mà em ăn chửi thẩm hại." Cô rầu rĩ.

"Ai dám chửi em, để anh đưa vào hồ cá." Bạch Niên Vũ ngạc nhiên.

"Cung Ân Thần."

"Hình như cá vừa được cho ăn no, để lúc khác."

Chỉ được cái mạnh miệng.

"Thẩm Hạ Thiên và Cung Ân Thần về bên nhau rồi. Thật mừng cho hai người họ." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói, bao năm đau khổ, cuối cùng Cung Ân Thần cũng có thể hạnh phúc rồi.

"Vậy chúng ta bao giờ mới về bên nhau?" Bạch Niên Vũ đột nhiên hỏi khiến cô không tài nào trả lời được.

"Chúng ta chẳng phải đã..."

"Ý anh là chúng ta còn thiếu nhau một đám cưới."

"...."

Ừ hừ, hai người đã kết hôn được gần ba tháng rồi mà chưa có hôn lễ.

"Chờ anh về rồi mình tổ chức hôn lễ."

"..."

Đây là câu nói khiến cho Tiêu Tiểu Diệp cảm động nhất. Cho dù sau này bao biến cố, hiểu lầm, trắc trở thì cô vẫn luôn ghi nhớ câu nói của anh ngày ấy, anh nói, chờ anh về rồi hai người cùng tổ chức hôn lễ.

London, Anh.

Bạch Niên Vũ tắm chuyện với Tiêu Tiểu Diệp xong thì hạnh phúc ngồi trên ghế, tự cười.

"Gia, kho hàng của chúng ta đã được gửi tới cho ngài Joane rồi ạ!" Thần Dực kiểm chế tính tò mò của mình, tiếp tục thông báo.

"Ồ!" Bạch Niên Vũ gật đầu.

"Chú nói xem tôi nên tổ chức đám cưới ở đâu?"

"Cung điện Taj Unaid Bhawan, Jodhpur ở Ấn Độ - Chỗ mà năm ấy Thẩm tiên sinh tổ chức." Thần Dực nêu ý kiến.

"Không được, có người làm rồi."

"Hawaii."

"No."

"Rarotonga, nằm ở trung tâm quần đảo Cook, đảo ngọc bé nhỏ Rarotonga được mẹ thiên nhiên ưu ái ban tặng những vùng nước xanh trong như ngọc bích từ biển Nam Thái Bình Dương. Điều này thật hoàn hảo cho hôn lễ của hai người."

"No."

"Bali."

"No."

Cái gì ngài cũng không ưng vậy còn hỏi tôi làm gì...

"Tôi nghĩ là nên ở trên hồ cá, vừa gần gũi thiên nhiên lại vừa khiến cho tất cả bảo bối được chiêm ngưỡng chủ mẫu của chúng." Bạch Niên Vũ tỏ vẻ rất đắc ý.

Thần Dực: ("!") Chúa trời hiển linh cứu rồi gia nhà con!

"Gia, đã tìm được tổ chức của bọn khủng bố lần trước." Bạch Niên Vũ nhận được điện thoại.

"Xử!"

"Vâng."

"Còn nữa, tuyên bố với hắc đạo một câu."

"Câu gì ạ?"

"Kẻ nào dám động tới lão bà của gia thì chúc mừng, các người đã giành được một vé đi tắm ở hồ cá nhà gia."

Thần Dực: chẳng hiểu sao hồ cá lại chiếm được cảm tình của lão đại vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Bạch phu nhân nghe tin Tiêu Tiểu Diệp trở về thì đã hứng khởi gọi điện thoại báo cô tới Bạch gia. Tiêu Tiểu Diệp nhận lời về, cô cảm thấy hai bà mẹ chồng của mình rất giống nhau, đều thân thiện.

"Tiểu Diệp sao con gầy như vậy?" Tôn Lệ vừa nhìn thấy cô thì đã kinh ngạc nói.

" Có phải Tiểu Vũ không chăm sóc cho con không? Mẹ nhất định sẽ mắng nó." Tôn Lệ tức giận.

Tiêu Tiểu Diệp nhanh chóng phân bua, " Không phải đâu ạ, Niên Vũ chăm sóc con rất tốt, chỉ là con hơi kén ăn."

Tôn Lệ nghe vậy thì yên tâm hơn, ít ra thằng con trai trời đánh của bà không có đối xử tệ bạc với con dâu. Bà thở dài, cầm tay Tiêu Tiểu Diệp ngồi xuống ghế.

" Mẹ nghe nói con tới Anh để thăm bà Emma. Bà ấy có làm gì con không?" Tôn Lệ ân cần.

Về chuyện cô trúng độc, rất ít người biết được, Bạch Niên Vũ không tiết lộ cho người ngoài nên Tôn Lệ cứ tưởng cô đi ra mặt bà mẹ chồng khác.

" Bà ấy rất tốt." Tiêu Tiểu Diệp cười.

" Vậy là được. Bà ấy đối xử tốt với con là ta yên tâm." Tôn Lệ hài lòng, thờ phào.

Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy hình như bà mẹ chồng Trung Quốc của cô chẳng có địch ý gì với bà mẹ chồng hoàng gia. Ít ra thì cũng chung một chồng phải tranh cãi này lửa chứ.

" Tiểu Vũ ở đó cũng không có xung đột với Emma chút nào phải không?" Tôn Lệ hỏi.

Ngoại trừ lần cô thấy anh bức bối đi ra khỏi căn phòng thí nghiệm kia ra thì chẳng có gì cả. Quan hệ của hai người kia lúc nào cũng xa nhau.

" Không ạ."

Tôn Lệ gật đầu, " Thế thì tốt. Hai mẹ con bọn họ vẫn là nên gần gũi nhau chút."

" Con biết không, hai mươi năm trước, lần đầu tiên ta gặp Tiểu Vũ thì nó vẫn luôn lạnh lùng, hầu như không nói điều gì cả. Ngày nào cũng đi học, ăn cơm, ngủ nghỉ, chẳng giao tiếp gì với mọi người. Ta biết đối với một đứa trẻ mười bốn tuổi, biết nhận thức thì chắc chắn nó sẽ hiểu được cuộc hôn nhân thất bại và này lửa của ba mẹ nó cho nên chịu ảnh hưởng nặng nề." Tôn phu nhân hơi buồn buồn khi nhắc tới quá khứ.

" Đỉnh điểm là khi Tiểu Vũ mười lăm tuổi, nó đã tự sát. Ta còn nhớ ngày đó, máu chảy lênh láng khắp sàn nhà, cổ tay bị nó rạch cho thê thảm. Vào cấp cứu thì gần như sắp đứt hơi. Vì việc đó mà Bạch Chi đã tự trách bản thân rất nhiều. Mấy ngày nó hôn mê, khi chăm sóc nó, thỉnh thoảng ta nghe thấy nó nói mơ gọi mẹ, ta cũng là mẹ, ta hiểu được cái tiếng gọi thiêng liêng ấy. Vũ chưa bao giờ gọi ta là mẹ, lúc nào cũng đi Tôn. Khi nó tỉnh lại, ta quát nó một trận toí bởi rồi khóc lóc ôm nó." Tôn Lệ gạt giọt lệ trên mắt.

" Con có biết khi ấy Tiểu Vũ đã nói với ta điều gì không? Nó bảo rằng cô không phải mẹ ruột của nó nhưng sao lại khóc và quát nó." Xúc động nghẹn ngào hiện lên trên đôi mắt của bà.

" Ta nói rằng ta vẫn luôn coi Tiểu Vũ là con ruột, chưa từng ghét nó. Tiểu Vũ nghe vậy thì oà khóc ôm cô, cháu có hiểu được cái cảm giác ấy nó như thế nào không? Xúc động khôn cùng. Một đứa trẻ giấu mình trong vỏ bọc cuối cùng cũng chịu thoát xác. Khi nó gọi cô tiếng " Mẹ" đầu tiên, cô cảm thấy rất hạnh phúc. Kể từ đó, Tiểu Vũ trở nên hoà đồng hơn, tuy bề ngoài thì lạnh lùng nhưng đã thay đổi hẳn. Lúc trước, Ngạn Lâm chẳng bao giờ dám lại gần Tiểu Vũ thế mà chỉ một thời gian sau hai đứa nó đã quây nát cái nhà này. Năm Tiểu Vũ 16 tuổi, nó nhận được học bổng của MIT (*) cùng với Lâm tiểu tử và Chấn đại tiểu tử kia, nó mừng lắm. Trước khi đi còn lo lắng Ngạn Lâm ở nhà không ai chơi cùng. Nó mới đi một tháng mà gọi điện về nhà 204 lần chỉ để hỏi thăm Ngạn Lâm." Nhắc tới đây, nụ cười trên mặt của Tôn phu nhân ngày càng đậm.

Bạch Niên Vũ, không ngờ anh cũng có cái thời ngây ngô thế. Lúc cô đi học đại học còn chẳng nhớ nhà thế, mỗi ngày gọi một lần thôi.

" Mười năm trước, Tiểu Vũ mới trở về. Cũng từ đây bi kịch đã bắt đầu. Ba mất, người yêu phản bội, nhân cách mới tung hoành, áp lực từ công việc ở Bạch đạo và Hắc đạo khiến nó lại trở lại thành đứa trẻ của năm 14 tuổi. Cho đến một ngày, nó trở nên khác lạ. Nó thường hay tới nghĩa địa vào lúc trời sẩm tối. Ta hỏi nó thì nó bảo ở đó có thiên thần. Nghĩa địa thì làm gì có thiên thần, ta nghĩ là nó bị điên rồi. Nguyên lai là nó đã gặp một cô gái ở nghĩa địa, nó thường hay tới đó để nghe cô tâm sự. Ta lên lút điều tra thì mới biết đó là con, vị hôn thê của Tiểu Vũ."

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, cô cũng đã từng hiểu lầm rằng anh yêu người con gái khác nhưng quanh đi quẩn lại một vòng cô lại là người con gái anh yêu.

" Tôn ti ti xinh đẹp mỹ miều ời ời oi!" Tiếng nói ngọt như mật của ai đó cắt đứt mạch vỡ câu chuyện.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì sờn cả da gà.

Bạch Ngạn Lâm nhìn thấy cô thì ngạc nhiên, " Bà chị ở đây làm gì vậy?"

" Ai cho con nói vậy với chị dâu hả?" Tôn Lệ không hài lòng với Bạch Ngạn Lâm.

Bạch Ngạn Lâm cười khỏ, chỉ tại hấn sinh sau bà cô này ba tháng nên đã nhảy xuống hàng em, bà cô này lấy anh của hấn nên lại lên tót trời mây mới.

" Chị dâu thân mến, chị tới đây làm gì ạ?" Bạch Ngạn Lâm kính cẩn.

Tiêu Tiểu Diệp bụm miệng cười. Tên nhóc này quá thú vị!

"Nhà là nhà của chị, chị tới lúc nào thì anh quản sao?" Tôn Lệ đã thay lời cô.

Bạch Ngạn Lâm không nói gì, Tôn ti ti không dễ chọc.

"Nói đi, anh lại muốn gì hả?" Tôn Lệ nằm lòng được hết chiêu bài của Bạch Ngạn Lâm.

"Tôn ti ti vẫn luôn hiểu người ta. Hôm bữa ti ti tịch thu thiết bị nghiên cứu phóng xạ của người ta, bây giờ có thể trả chưa ạ?" Bạch Ngạn Lâm ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh mẹ.

Phóng xạ ư? Sao thằng nhóc này lại chơi cái thứ đồ đó chứ. Tiêu Tiểu Diệp nghĩ thầm, trước đây cô đã từng được xem nghiên cứu phóng xạ, kinh hãi vô cùng.

"Không trả là không trả. Thứ đồ đấy con đừng hòng mà xin mẹ." Tôn Lệ mặt vẫn lạnh tanh.

Bạch Ngạn Lâm dời ánh mắt sang Tiêu Tiểu Diệp, ngụ ý là làm lung lay ý chí của Tôn ti ti.

"Đừng có đánh ánh mắt nhiều, hồng giác mác đấy." Tôn ti ti vẫn rất tỉnh.

Tiêu Tiểu Diệp đành cười trừ.

Điện thoại reo. Tiêu Tiểu Diệp nhìn người gọi đến, nhỏ giọng nghe máy.

"Bà xã, anh nhớ em." Tiêu Tiểu Diệp bất cẩn bật loa ngoài thế là tất cả mọi người đều nghe được thanh âm nịnh nọt của Bạch Niên Vũ.

"Ôi trời con trai cưng của tôi." Tôn ti ti nghe được tiếng con trai thì mừng rỡ.

"Tôn ti ti." Bạch Niên Vũ nghe được tiếng mẹ, cũng trả lời lại.

"Tiểu Diệp đang ở chỗ mẹ." Tôn ti ti nói.

Bạch Ngạn Lâm đen mặt, tại sao anh nói "Tôn ti ti" thì không có phản ứng mà cái tên người ngoài hành tinh kia chỉ nói một câu mà mặt mày đã rạng rỡ vậy.

"Mẹ chăm sóc con dâu mẹ chu đáo vào nhé!" Bạch Niên Vũ dặn dò.

"Tôi còn chưa hỏi tội anh vì sao để con dâu bảo bối của tôi gầy đây đấy."

"Vận động nhiều quá." Bạch Niên Vũ mặt dày vô sỉ nói.

Tôn ti ti nghe xong thì mặt sáng hẳn còn Tiêu Tiểu Diệp muốn đào một cái hố để chui.

Bạch Ngạn Lâm không chịu nổi rồi đi.

"Khụ khụ, hai đứa dù sao cũng là nên chú ý an toàn." Tôn Lệ nhẹ nói.

"Người ta an toàn lắm đấy chứ." Thanh âm cười cợt của Bạch Niên Vũ khiến cho Tiểu Diệp càng thêm đỏ mặt.

Vũ ca, rốt cuộc dây thần kinh xấu hổ của anh bị đứt rồi sao?

"Thôi, mẹ cho con gặp bà xã với."

Tôn Lệ cười cười, đưa máy cho Tiêu Tiểu Diệp rồi trả lại không gian cho đôi vợ chồng.

"Có chuyện gì?" Cô háng giọng.

"Nhớ anh không?" Bạch Niên Vũ dịu dàng hỏi.

"Không nhớ." Cô dứt khoát trả lời.

"Thôi nhớ thì cứ nói đi, giấu diếm làm gì. Có phải đêm nào cũng ôm gối nhớ về anh không?" Mặt đã dày thì muốn đòi vẫn dày.

"Đêm nào em cũng gắn ảnh anh trên tường rồi dùng phi tiêu đâm thẳng."

"Chả trách anh ngủ không yên giấc, trong đầu lúc nào cũng hiện ra hình ảnh em vừa ném phi tiêu vừa nói nhớ anh."

Qua đây tôi cũng xin trình trọng thông báo, Vũ đại gia đã bị hồng dây thần kinh rồi.

"Lạy hồn."

"Anh ngày nào cũng nhớ em. Nhớ em nhiều lắm." Vũ ca nghiêm túc nói.

Tiêu Tiểu Diệp xúc động, "Thực ra thì có hơi nhớ."

"Chỉ cần em nhớ là trái tim anh đã ấm rồi."

"Trái tim lúc nào chả ấm." Đừng có sến sảm với bác sĩ nha.

"Nghĩ tới em là anh đã như axit sunfuric gặp nước."

"Sao anh chưa chết?"

Vũ sến sảm tắt ngòi. Vợ anh không thể lãng mạn được.

"Ba ngày nữa ta về, nương tử ở nhà nhớ chờ ta, đừng hồng hạnh vượt tường." Bạch Niên Vũ nản chí.

Tiêu Tiểu Diệp rất vui khi nghe tin anh về nhưng mặt thì giọng điệu thì vẫn không đổi, "Ta vốn dĩ đã vượt tường."

"Hồ cá nhà anh lâu rồi chưa có gì vào bụng cả." Vũ vẫn rất soái.

"..."

"Cơ thể đã không đau nữa đúng không?" Vũ ca ân cần.

"Không còn."

"Giữ gìn sức khoẻ chờ anh về!"

(Anh về làm gì mà cần giữ gìn sức khoẻ vậy. * cười*)

Tôn tí tí không nhận được cười khế, con trai và con dâu của bà quá ngọt ngào mà.

"Tôn tí tí, nghe trộm người khác là không được nha." Bạch Ngạn Lâm đột nhiên nói.

Tôn Lệ hốt cả hồn, giật nảy, vuốt vuốt ngực.

"Có tật thì giật mình mà." Bạch Ngạn Lâm cười rồi rời đi.

Quái lạ, rốt cuộc thì Tôn tí tí là mẹ hay thằng nhãi ranh này là mẹ vậy?

(*) Viện Công nghệ Massachusetts (tiếng Anh: Massachusetts Institute of Technology hay MIT) là một viện đại học nghiên cứu tư thục ở thành phố Cambridge, bang Massachusetts, Hoa Kỳ. MIT nổi tiếng nhờ hoạt động nghiên cứu và giáo dục trong các ngành khoa học vật lý, kỹ thuật, cũng như trong các ngành sinh học, kinh tế học, ngôn ngữ học, và quản lý.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77-2: Tâm sự

Gửi tới các bạn không biết tôn trọng tác giả. Tuệ Anh tôi thực sự rất hiền thế mà tại sao ăn ở lại xui xẻo thế. Tôi đăng chương nào lên là các bạn lại bảo "Truyện nhảm", nói thật rất bức mình. Tôi không thừa nhận tôi viết truyện hay, cũng không nói truyện tôi đặc sắc gì cả. Truyện của tôi tôi cứ thích để cho tình tiết nó chậm dầy, không thích nhanh đấy thì làm sao nào!

Tôi không phải vợ dứa cả năm, có một số bạn rất tôn trọng tác phẩm của tôi, họ thương, động viên tôi khi biết tôi vừa trị bệnh vừa viết truyện, nhưng bên cạnh đó có một số bạn thì chẳng ra làm sao cả. Khẩu vị, sở thích của mỗi người khác nhau, tôi hiểu nhưng các bạn cũng đừng quá đáng, cứ vào nhắn tin cho tôi chê truyện nhảm. Thực sự tôi rất bức bối, đặc biệt còn có người nói "Bạch Niên Vũ chẳng ra làm sao cả."

Một câu xúc phạm nặng nề, nhân vật tôi vất vả xây dựng thì lại bị chê là "chẳng ra làm sao", vậy tại sao ban đầu đã ghét truyện thì còn đọc làm gì. Cứ ra chương nào là lại vào chê truyện.

Tuệ Anh tôi cho dù có hiền thế nào thì cũng không thể chấp nhận được. Cho nên muốn gửi đôi lời tới các bạn mà chê truyện của tôi. Xin lỗi vì đã khiến độc giả yêu thích truyện phải đọc những dòng không hay này của tôi.

Mong các bạn hãy tôn trọng tác phẩm của tôi, nếu có ghét truyện thì cứ để trong lòng kéo lại khiến độc giả của tôi khó chịu.

Cảm ơn và xin lỗi!!!

Lê Phương Tuệ Anh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Người đàn ông kì lạ

Tiêu Tiểu Diệp sau khi chơi ở Bạch gia nửa ngày thì trở về Tuyệt Linh viên. Cô nhìn hàng cây tử đằng tím ngắt trước cửa, miệng bất giác cong lên. Cô chưa từng nghĩ hạnh phúc lại gần cô như vậy.

Cô chưa từng nghĩ mình sẽ yêu Bạch Niên Vũ, cô trước đây đối với nó cũng chỉ là cuộc hôn nhân chính trị không hơn không kém nhưng mà bây giờ thì nó đã trở thành niềm hạnh phúc của cô.

Đời này chẳng ai hiểu được tình yêu đến bao giờ và giống tổ tới lúc nào cả.

Quả thực là lâu rồi chưa tới bệnh viện, Tiêu Tiểu Diệp có hơi nhớ nghề. Cho nên sáng nay cô quyết định đi làm. Bệnh viện vẫn như vậy, ồn ào, tấp nập đầy mùi thuốc khử trùng. Cô tới khoa của mình, mặc đồ bác sĩ vào.

"Bác sĩ Tiêu." Cô y tá Hạ Na nhìn thấy cô thì hoảng hốt. Vị ma nữ này biến mất suốt hai tháng nay sao lại xuất hiện rồi.

"Hạ Na, lâu rồi không gặp." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười thân thiện.

Hạ Na véo mình một cái cho tỉnh ngủ, sao cái tăng băng nhìn năm không chày nay lại toả ánh nắng vậy chứ.

"Chị thật sự là bác sĩ Tiêu ư?" Hạ Na xoa xoa đôi má bị mình véo đỏ.

Đừng nói chứ, cô mới đi có mấy tháng mà bọn họ đã quên mặt cô rồi sao?

"Tôi là bác sĩ Tiêu." Tiêu Tiểu Diệp vẫn cười rạng rỡ.

Hạ Na dụi mắt thêm một lần.

"Bác sĩ Tiêu, em đi khám cho bệnh nhân đây." Hạ Na bối rối, cười gượng nói với cô.

"Làm việc tốt nhé!" Tiêu Tiểu Diệp tặng thêm một nụ cười.

Hạ Na chạy trốn chạy chết, ma nữ không bao giờ mỉm cười cả....

Tiêu Tiểu Diệp bối rối, sao mấy người này lạ vậy.

Trên đường đi, mấy vị y tá hay bác sĩ thấy cô đều kinh ngạc.

"Ma nữ sao về rồi?"

"Cô ấy cười với tôi kìa, có phải sắp tận thế không?"

Tiếng xì xào bàn tán nhanh chóng lan khắp bệnh viện. Vị băng sơn ma nữ, cháu gái của Chủ tịch đã trở về hơn nữa còn rực rỡ như ánh dương. Trước đây cô kiêu kì như vàng, bây giờ thì gặp ai cũng chào hỏi. Rốt cuộc là vị này vừa bị đập đầu sao?

"Này Diệp cậu, ở nhà an nhàn không ở, tới đây làm gì?" Cung Ân Thần là người duy nhất không bị mấy hành động kia của cô làm cho kinh động, ngược lại còn vênh mặt hỏi.

"Nhớ nghề." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Trời hôm nay cũng không phải quá nóng, chẳng phải quá lạnh. Hay cậu tới chỗ khoa thần kinh khám thử xem có bị hỏng gì không?" Cung Ân Thần lấy tay áp lên trán của Tiêu Tiểu Diệp, còn rất thân thiện nhắc nhở.

Tiêu Tiểu Diệp chẳng biết nói gì, mặt đơ cứng. Yêu nghề cũng là tội sao?

"Ở nhà yên ổn không ở, chạy tới cái nơi suốt ngày máu me thuốc thang này. Cậu có biết bây giờ sắp tới tết rồi không? Toàn là bệnh nhân cả thôi: không tai nạn thì say rượu, không say rượu thì đánh nhau..." Cung Ân Thần buồn chán nói, "Riêng tháng này tôi đã khâu gần ba trăm mũi khâu rồi. Mà cái khoa sản thì còn kinh hơn, người tới nườm nượp chỉ để xem giới tính thai nhi về báo cho liệt tổ liệt tông. Họ không biết chính phủ cấm xem sao?"

Tiêu Tiểu Diệp nghe tới đây thì mặt hơi đỏm buồn nhưng vẫn mỉm cười. "Ồn ào mới là cuộc sống."

"Thế tại sao họ lại hay quảng cáo: yên bình là hạnh phúc của cuộc đời?"

Tuyệt không bao giờ nói lí lẽ với mấy người nhận thức cao.

"A..." tiếng hét từ đâu bỗng vang vọng lên.

Tiếp sau đó là cảnh bác sĩ và bệnh nhân chạy toán loạn. Vệ sĩ cũng bắt đầu chạy tới.

Tiêu Tiểu Diệp và Cung Ân Thần tới xem đã xảy ra chuyện gì?

Một bệnh nhân trung niên đang cầm dao cắt trái cây chia về phía Hạ Na. Miệng không ngừng quát, "Thả tao ra!"

Là bệnh nhân tâm thần sao?

"Ông ta đã thoát rồi, báo cáo với thiếu gia ngay." Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy vệ sĩ đứng cạnh mình nói qua bộ đàm. Rốt cuộc là bệnh nhân kia có thân phận gì mà phải báo cho tận Lâm Thiên Dương vậy?

"Thả nhanh không tao giết cô ta." Bệnh nhân kia hét lớn, con dao đã đặt tới chỗ cổ của Hạ Na.

Tiêu Tiểu Diệp không thể làm ngơ, xen qua đám đông, lạnh lùng đi tới.

"Vị tiên sinh này, ngài có thể bình tĩnh được không?"

Người đàn ông kia nhìn thấy cô, khuôn mặt từ giận dữ bỗng chuyển sang kinh ngạc rồi lại tái xanh. Con dao trong tay dần rời xa vị trí cổ của Hạ Na.

Tiêu Tiểu Diệp khề tới gần.

Vệ sĩ thấy vậy thì cản cô, cô xua tay.

"Ông có thể nói cho tôi là đã có chuyện gì không?" Tiêu Tiểu Diệp nhẹ hỏi.

"Tiểu Yến!" Giọng nói yếu ớt của ông ta cất lên, đáy mắt hình như đã đỏ.

Tiêu Tiểu Diệp hơi giật mình, "Tiểu Yến" chẳng phải tên mẹ cô sao?

"Keng..." con dao rơi xuống sàn nhà. Hạ Na vùng ra khỏi người đàn ông kia.

Còn ông ta thì vẫn nhìn chằm chằm Tiêu Tiểu Diệp như là để tìm kiếm bóng hình ai đó.

"Tiểu Yến!" Ông ta bỗng nhiên hét lên, rồi nhặt con dao, định đâm vào người mình thì Tiêu Tiểu Diệp đã phản ứng nhanh nhạy đá văng con dao kia ra. Vệ sĩ bắt được thời cơ vội khoá trụ tay của người đàn ông kia.

"Cô không phải Tiểu Yến." Người đàn ông kia nhìn cô, gào lên.

"Tôi nhận bao giờ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

Người đàn ông như nhận ra điều gì, cười lớn, "Cô là...."

Ông ta chưa kịp nói xong thì đã bị vệ sĩ đánh ngất rồi đưa đi. Tiêu Tiểu Diệp vẫn nhớ tới nét mặt của ông ta khi nói. Cười nhạo, sợ hãi vào còn có cả bi thương.

"Diệp cậu, cậu nhất định phải tới khoa thần kinh ngay." Cung Ân Thần đi tới chỗ cô, vỗ vai.

"Sợ nơi đó không chứa chấp nổi tôi." Tiêu Tiểu Diệp cười. (Sao càng ngày càng thấy giống Vũ ca vậy?)

Tiêu Tiểu Diệp tới khoa sơ cứu để hỏi han tình hình Hạ Na. Lúc này Hạ Na may mắn bị dao cứa nhẹ qua một chút, vết thương không sâu, chỉ là do tinh thần bị chấn động nên bây giờ vẫn còn run rẩy.

"Bác sĩ Tiêu, cảm ơn chị đã cứu em!" Hạ Na thấy Tiêu Tiểu Diệp thì mừng rỡ.

"Có gì đâu." Tiêu Tiểu Diệp bình thản.

"Bệnh nhân kia là ai vậy?" Cung Ân Thần hỏi.

"Ông ta ở tầng bảy, tại căn phòng cuối cùng luôn được vệ sĩ bảo vệ đó. Em nhận chăm sóc ông ta, sáng nay, lúc em đang cắt táo cho ông ta thì bỗng nhiên ông ta cướp con dao rồi uy hiếp em. Mấy người vệ sĩ kia dường như kiêng dè cái gì đó nên không động thủ. Rồi sau đó..." Hạ Na nghẹn ngào nói.

Tầng bảy, khách VIP...

"Ông ta rốt cuộc bị gì?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Em không biết. Em chưa từng được nhìn thấy bệnh án, bác sĩ chính là viện trưởng Hàn. Mỗi sáng em chỉ tới tiêm thuốc an thần và chăm sóc cho ông ta thôi." Hạ Na lắc đầu.

Không có bệnh án...

Tiêu Tiểu Diệp đắm chiêu.

"Ngày nào ông ta cũng như điên, lắm bữa nói cái gì mà "Tôi không giết", "Hoa hồng sắt." Hạ Na nói.

Tiêu Tiểu Diệp chấn kinh, "Hoa hồng sắt", loại độc đang ở trong cơ thể cô và chính nó năm xưa đã cướp đi sinh mạng của mẹ cô và Bạch lão gia. Người đàn ông kia biết, lúc này còn nhắc tới tên mẹ cô rất thân mật. Chẳng lẽ ông ta quen với nhóm người nghiên cứu sao?

Liệu rằng cái chết của bọn họ có liên quan tới người đàn ông kia?

"Em có biết ông ta tên gì không?" Tiêu Tiểu Diệp vội hỏi.

"Em không biết, chỉ loáng thoáng hình như có chữ "Đơn"." Hạ Na nói.

"Đơn" ư? Cô hình như đã từng nghe tới cái tên này, rốt cuộc là ở đâu...

"Này Diệp cầu, cậu thần thờ hơn nửa tiếng rồi đấy." Cung Ân Thần lay mạnh cô, phàn nàn. "Có chuyện gì sao?"

Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu cười nhạt.

"Hiếm lắm mới thấy bệnh viện xảy ra vụ như thế này đấy. May mà không tổn hại gì." Cung Ân Thần vừa viết bệnh án vừa nói chuyện.

"Cậu nói xem người có thân phận thế nào mới có thể bị bảo mật gôm vậy." Tiêu Tiểu Diệp cầm cốc nước uống.

"Đây là bệnh viện của gia tộc cậu chứ có phải tôi đâu mà tôi biết." Cung Ân Thần thờ dãi.

Tiêu Tiểu Diệp đặt cốc nước xuống, cố gắng nhớ lại cái tên.

"Nhưng mà để có như vậy thì bệnh nhân có hai trường hợp: nhân vật quan trọng không muốn xuất đầu lộ diện và kẻ mang bí mật động trời." Cung Ân Thần nhàn nhạt buông lời.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, để có sự bảo mật như vậy đúng là chỉ có hai trường hợp. Nhân vật quan trọng thì ông ta không phải đâu, bởi như vậy thì Hạ Na cũng phải biết được chút ít thân phận. Vậy chỉ có thể là trường hợp hai, dù sao thì Tĩnh gia cũng là hắc đạo nên có bí mật cũng là bình thường nhưng quan trọng là bí mật gì.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Tôn Niệm Hàn

Tiêu Tiểu Diệp ngồi suy nghĩ cho đỡ người.

"Diệp cậu này." Cung Ân Thần gọi.

"..." Không phản ứng.

"Tiêu Tiểu Diệp!" Cung Ân Thần réo lên.

"À ừ, có chuyện gì thế?" Tiêu Diệp giật mình.

Cung Ân Thần thở dài, dường như cô có điều gì rất khó nói. Nét mặt hơi gượng gạo.

"Nói đi." Cái bà cô này gọi cô mà chẳng nói gì thế.

"Cậu đã từng nghĩ lí do tại sao Tôn Niệm Hàn rời bỏ cậu chưa?" Cung Ân Thần nhẹ nói.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng. Cô chưa từng nghĩ tới một lần nào, năm ấy cô tận mắt nhìn thấy anh ta hôn người con gái khác cho nên chứng cứ rành rành rồi.

"Tôi không muốn nghĩ." Cô bình thản nói.

Cung Ân Thần nhìn vẻ thản nhiên của cô, nuốt hết tất cả những gì mà mình đang định nói xuống. "Vậy giả như không có sự việc năm ấy thì cậu có bằng lòng hủy bỏ hôn ước với Bạch Niên Vũ để đến với Tôn Niệm Hàn không?"

Năm ấy Tiêu Tiểu Diệp đã từng nghĩ rằng nếu như Tôn Niệm Hàn có thể đến tận cùng thì nhất định cô sẽ hủy hôn ước nhưng mà suy cho cùng đó chỉ là nếu như, vết thương trong lòng đã thành sẹo không thể xoá mờ.

"Quá khứ hãy để nó trở thành quá khứ, đừng bao giờ đào xới nó lên. Mỉm cười và chấp nhận với hiện tại đi. Bởi cho dù có muốn thì hiện tại cũng chẳng thể là quá khứ."

Cung Ân Thần vỗ vai Tiêu Tiểu Diệp, "Vậy cậu hãy hạnh phúc với hiện tại nhé!"

Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, cô không biết sau này sẽ như thế nào nhưng bây giờ đối với cô đã đủ mãn nguyện rồi.

"Bác sĩ Tiêu, có ca phẫu thuật loại A ạ! Viện trưởng đã xếp cho cô." Nữ y tá bỗng nhiên đi tới, đưa cho Tiêu Tiểu Diệp bệnh án.

Tiêu Tiểu Diệp xem hồ sơ bệnh án, gạt đầu, ca phẫu thuật này cũng bình thường. Cô rời phòng trực tới chỗ phẫu thuật.

Cung Ân Thần nhìn Tiêu Diệp, đáy mắt đượm buồn. Trên màn hình máy tính hiện có hồ sơ chẩn đoán bệnh, "Tôn Niệm Hàn."

Phẫu thuật mất năm tiếng, khi ra khỏi phòng phẫu thuật thì cả người Tiêu Tiểu Diệp đã rã rời, cô thay đồ phẫu thuật, tắm rửa xong xuôi thì cũng đã giữa chiều.

"Tiểu Diệp." Giọng nói như lạ như quen gọi cô.

Cô ưỡn oai quay người. Tôn Niệm Hàn đang mỉm cười như gió xuân nhìn cô. Tuy cười nhưng vẻ mặt của anh vẫn rất kém sắc.

"Có chuyện gì sao?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nhạt.

"Sức khoẻ của em đã ổn chưa? Độc có phát tác không?" Tôn Niệm Hàn không để ý tới điệu bộ xa cách của cô, anh vẫn ôn nhu hỏi thăm.

"Vẫn ổn." Tiêu Tiểu Diệp trả lời ngắn gọn.

Tôn Niệm Hàn đi đến gần cô, nụ cười trên mặt vẫn không tắt. Nhưng anh vẫn giữ khoảng cách nhất định với cô, anh hiểu được thân phận của mình bây giờ, em họ và chị dâu không hơn không kém. Cuối cùng anh đành xoay người rời đi, để lại Tiêu Tiểu Diệp đứng ở phía sau. "Cô ấy đang rất hạnh phúc." Anh tự dặn lòng mình.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn hình bóng cô độc của anh, trong lòng ít nhiều cũng có cảm xúc. Hoá ra sau tất cả, quá khứ cũng chỉ là quá khứ.

Mê Tình bar...

Ánh đèn mê loạn, tiếng nhạc du dương hoà trong bầu không khí.

"Họ hỏi tôi vì sao mãi lưu luyến một bóng hình, tôi kể họ nghe về cô gái tôi yêu và tổn thương cô ấy phải chịu."

Trịnh Tàn đứng hát trông rất chuyên nghiệp. Giọng hát của anh ta trầm thấp, ấm áp. Mấy người trong phòng đều chăm chú nghe anh ta hát.

"Đừng kể cô ấy nghe về tình yêu tôi dành cho cô ấy..."

Tôn Niệm Hàn cười nhạt, anh cầm ly rượu mạnh, uống một hơi cạn sạch. Rượu mạnh nóng bỏng, thiêu cháy vị giác của anh.

Mạnh Lâm ngồi bên cạnh thấy vậy thì lấy ly rượu trên tay của Tôn Niệm Hàn, đổ đầy thêm.

"Lão Tôn, tâm trạng hôm nay không vui sao?" Phó Dật hỏi.

Tôn Niệm Hàn lắc đầu, "Vui chứ."

Mạnh Lâm cười, "Vậy thì hát một bài đi."

"Chơi luôn." Tôn Niệm Hàn khẳng khái cười, đứng dậy cướp cái mic trên tay Trịnh Tàn. "Lấy anh một bài."

Trịnh Tàn ngơ ngác sau đó nét mặt chuyển sang ranh mãnh, cầm

ipad lên rồi chọn bài.

Tôn Niệm Hàn thấy bài hát, khoe miệng tự giễu. Ánh mắt liếc sang Trịnh Tàn, "Chú có ý phải không?"

Trịnh Tàn tỏ vẻ vô tội.

"Vàng trắng khuyết người tình tiêu tụy

Anh nâng ly uống cạn trong đêm gió tuyết

Là ai khơi dậy cuộc sống kiếp trước

Khiêu khích lòng thị phi

Duyên số đã định đầu thai bao lần

Về cau mày của em khóc cho một tình yêu không trở lại

Cho dù người viết sử đã thành tro tàn

Tình yêu của anh vẫn không chết

Hùng vĩ như ba ngàn dòng nước phía đông

Anh chỉ chọn một khía cạnh tình yêu để tìm hiểu

Chỉ yêu em hoá thân thành bướm."

Tôn Niệm Hàn vừa cất giọng thì đã khiến cho tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe. Bởi vì bọn họ biết, Tôn Niệm Hàn ghét nhất bài "Tóc như tuyết" của Châu Kiệt Luân. Là bởi vì nó liên quan đến mối tình năm năm của anh ta.

"Tóc em như tuyết mượt mà bay đi

Anh ca ngợi cảm kích những ai

Mời ánh trăng rọi sáng làm rõ kỉ niệm

Tình yêu dưới trăng thật hoàn mỹ

Tóc em như tuyết nước mắt rơi vào không gian

Anh đợi chờ ai đã già đi

Thế gian say loạn sự biến đổi của năm tháng

Anh dùng sự hối tiếc để ghi nhớ tình yêu ngàn kiếp dành cho em."

Hát đến đây, giọng của Tôn Niệm Hàn đã khàn khàn lại, nhưng vẫn nghe được sự nghẹn ngào của anh trong tiếng hát. Kết thúc bài, Tôn Niệm Hàn vẫn đứng đờ đẫn, bàn tay đưa lên mặt, gạt đi giọt lệ vương trên mi.

"Lão Tôn, anh vẫn rất phong độ." Phó Dật vỗ tay.

Tôn Niệm Hàn chẳng nói gì, anh đẩy cửa đi ra ban công. Gió đông hiu hắt thổi, thành phố X hiện ra hào nhoáng khiến cho người ta ngưỡng mộ. Ánh đèn đường, các toà nhà cao tầng nổi bật. Đêm dần buông, sao trên trời cũng chẳng có mấy. Anh lấy trong túi ra một điếu thuốc lá, khó khăn châm lửa rồi đưa lên miệng hút. Vị thuốc cay cay cùng với rượu nặng lúc này quả thật chẳng khác nhau là bao.

"Anh đừng hút thuốc, em không thích một chút nào." Tiếng nói lạnh lùng trong tầng tầng kí ức bỗng nhiên xuất hiện, khiến cho Tôn Niệm Hàn có chút ngưng trệ.

Năm đó, cô nói cô không thích anh hút thuốc, anh liền vì cô cai, nhưng mà năm năm này xa cô, anh đã hút trở lại. Dầu cho mỗi lần hút đều lại chỉ hút được nửa điếu rồi dập tắt chỉ vì nhớ tới lời của cô. Và lần này cũng không ngoại lệ, anh dập tắt điếu thuốc. Theo thói quen, anh lại lấy chiếc đồng hồ trong túi áo ra nhìn.

Năm năm rồi, cũng gần hai ngàn ngày, anh sống trong dần vật và đau khổ. Năm ấy nếu như anh có thể kiên trì đến cùng thì phải chăng bây giờ đã khác.

"Niệm Hàn, ai cũng được, trừ Tiêu Tiểu Diệp ra." Ngày đó, mẹ anh đã tức giận mắng anh khi anh nói anh yêu vị hôn phu của anh họ mình.

"Con muốn đem danh dự của hai đại gia tộc nhún xuống bùn sao? Rồi thiên hạ sẽ nhìn nhận Tôn gia chúng ta như thế nào khi em họ lại cướp vị hôn phu của anh mình."

"Nếu con yêu cô ta thì hãy bỏ đi, Tiêu Tiểu Diệp không phải người mà Tôn gia của chúng ta có thể chạm đến."

"Nhớ cho kĩ, cô ta chính là Tiêu Tiểu Diệp, là chị dâu của con."

Tôn Niệm Hàn cười, năm ấy, vì danh dự, vì lợi ích của gia tộc mà anh đã đẩy cô ra xa. Khiến cô tổn thương nặng nề nhưng mà đổi lại bây giờ cô có thể hạnh phúc bên Bạch Niên Vũ, có lẽ như vậy cũng chẳng có gì cả. Suy cho cùng thì người chịu thiệt vẫn là anh.

"Niệm Hàn.." Thanh âm dịu dàng quen thuộc kéo anh ra khỏi suy nghĩ.

Anh khẽ xoay người, Hường Tư Lan lặng lẽ đứng phía sau nhìn anh. Khuôn mặt cô toát lên sự lo lắng.

"Cô tới đây làm gì?" Tôn Niệm Hàn lạnh nhạt.

"Em thấy khuya rồi mà anh vẫn..." Hường Tư Lan nhỏ giọng.

Tôn Niệm Hàn phẩy tay, "Lần sau không cần quan tâm tới tôi."

Hường Tư Lan sắc mặt tái nhợt. Cô nhìn chiếc đồng hồ nơi tay của Tôn Niệm Hàn, ánh mắt căm tức. Tại sao, đã năm năm rồi mà anh ta vẫn luôn hoài niệm về cô ta chứ. Tiêu Tiểu Diệp đã trở thành chị dâu của anh ta rồi mà sao....

"Em không hiểu, năm năm em ở bên cạnh anh vậy mà sao không thể bằng được Kelly cơ chứ?" Cô mắt nhắm nhắm nói.

Tôn Niệm Hàn nhìn cô, khuôn mặt vẫn lạnh tanh, "Dựa vào việc cô không phải là cô ấy."

Hường Tư Lan cười khổ, "Nhưng cô ta đã không còn là của anh nữa."

"Tôi không cần cô ấy là của tôi, chỉ cần cô ấy hạnh phúc là được." Tôn Niệm Hàn nói, cũng chính là nhắc nhở bản thân.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói, Hường Tư Lan cười nhợt nhạt, nụ cười bi thương. "Năm ấy anh lấy em ra làm cái cớ để chia tay cô ta, vậy đã bao giờ anh nghĩ cho em chưa?"

"Năm ấy, tôi đã thực hiện đúng tất cả những gì tôi hứa với cô. Cô cần tiền, tôi đã cho cô tiền. Cô muốn có chỗ đứng trong giới luật sư, tôi đã để cho cô làm luật sư quốc tế."

"Vậy em muốn anh có thể cho em một ít tình yêu, anh đâu có cho."

"Tôi nhớ năm ấy tôi đã nói là cái gì cũng được, trừ tình yêu ra."

Hường Tư Lan đau đớn, nước mắt chậm chậm lăn trên gò má đẹp đẽ.

Cô đi tới chỗ ấy, giật lấy chiếc đồng hồ rồi thả xuống dưới. Nơi này là tầng hai mươi, rơi xuống đó chỉ có thể là vỡ vụn.

"Cô điên rồi ư?" Tôn Niệm Hàn tức giận, chạy vội xuống ra khỏi đó.

Mấy người trong phòng ngơ ngác nhìn, ngoài ban công, Hường Tư Lan thì khụy gối ôm mặt khóc nức nở, Tôn Niệm Hàn thì vừa chạy như điên ra khỏi phòng. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôn Niệm Hàn thờ dốc chạy ra ngoài đường, đôi mắt anh cố gắng tìm chiếc đồng hồ. Cuối cùng cũng thấy hình bóng của nó, anh chạy tới.

Anh nhặt chiếc đồng hồ, mặt đồng hồ đã bị vỡ. Đáy mắt anh tối lại.

"Tôn Niệm Hàn."

"Két! Rầm!" Anh lao vội ra đường mà không chú ý tới có một chiếc xe đang đi tới.

Máu chảy vào làn tuyết trắng, Tôn Niệm Hàn cố gắng nắm lấy chiếc đồng hồ vỡ nát.

Tuệ Anh: Sau bao lâu mất dấu, nam phụ đã có thể xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đồng hồ

"Bác sĩ Tiêu, khoa cấp cứu vừa tiếp nhận một bệnh nhân bị tai nạn giao thông nghiêm trọng, cần phẫu thuật gấp!" Y tá chạy vội tới phòng trực của Tiêu Tiểu Diệp, hốt hoảng

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu rồi đi tới khoa cấp cứu.

"Bệnh nhân đã được chuyển tới." Y tá nói.

Tiêu Tiểu Diệp ngược mắt lên nhìn, cây bút trong tay vô thức rơi xuống.

Tôn Niệm Hàn một người toàn máu được đưa vào.

"Chấn thương nghiêm trọng ở vùng đầu, ở vùng bụng có dấu hiệu xuất huyết." Hộ sĩ báo cáo tình hình với cô.

Tiêu Tiểu Diệp trấn tĩnh lại, "Chuyển vào phòng phẫu thuật."

"Vâng." Hộ sĩ gật đầu.

"Bác sĩ, chiếc đồng hồ này bệnh nhân nắm rất chặt."

Tiêu Tiểu Diệp đi tới, ánh mắt thất thần. Đồng hồ, là chiếc mà năm năm trước đã bị cô vứt lại tại tượng "Ba lời nói dối", bây giờ nó đang nằm trong lòng bàn tay anh.

"Tiểu....Diệp...." Tôn Niệm Hàn mấp máy nói.

Tiêu Tiểu Diệp đưa tay xuống tay anh, từ từ lấy chiếc đồng hồ ra. "Chuyển ngay." Cô hét lớn với hộ sĩ.

"Vâng."

Phòng phẫu thuật....

"Chấn thương sọ não mạnh ở vùng bên trái, phổi dập, mất máu quá nhiều." Tình trạng của Tôn Niệm Hàn bây giờ rất không khả quan. Chấn thương quá nặng.

"Ngân hàng máu đã cung cấp nhóm máu ta cần."

"Bác sĩ Tiêu, phân đầu đã được xử lý gọn."

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu. Ca phẫu thuật này tỉ lệ thành công bằng với tỉ lệ thất bại. Cho nên rất cần phải bình tĩnh. Nội thương và ngoại thương đều ảnh hưởng tới các cơ quan.

"Huyết áp..."

"Nhịp tim..."

Mười ba tiếng trong phòng phẫu thuật, mười ba tiếng giành giật sinh mạng từ trong tay tử thần, cuối cùng thì Tôn Niệm Hàn đã qua khỏi cơn nguy hiểm.

Tieu Tiểu Diệp đi thẳng về phòng tắm, nước ấm xoa trên từng tác da tác thịt của cô, đôi tay cô bây giờ vẫn còn hơi run.

Chiếc đồng hồ dính máu đặt gọn ghẽ trên bàn làm việc. Mặt đã bị vỡ nát, kim đồng hồ đã dừng lại. Tiểu Diệp ánh mắt không dời khỏi nó. Tại sao chiếc đồng hồ này lại ở trong tay của Tôn Niệm Hàn, hơn nữa còn được nắm rất chặt nữa.

Reng...

Chuông điện thoại reo lên, Tieu Tiểu Diệp cầm lên, nhìn tên người gọi thì ánh mắt dịu lại.

"Diệp, anh nhớ em." Giọng nói trầm ấm của Bạch Niên Vũ rót vào trong tim cô.

"Anh gọi em hơn 120 cuộc gọi nhưng em không nghe máy. Em là định bức tử anh sao?" Bạch Niên Vũ vẫn tiếp tục nói.

Tieu Tiểu Diệp mở lịch sử cuộc gọi, rất nhiều cuộc gọi nhờ, đều là của anh.

"Tôi qua có bệnh nhân cấp cứu, em phải phẫu thuật." Cô nói.

"Anh biết, là Tôn Niệm Hàn." Thanh âm đè nén qua điện thoại.

Tieu Tiểu Diệp hơi sững người, anh thế mà lại biết.

"Em cũng mệt rồi, nghỉ đi nhé!" Bạch Niên Vũ cười, "Dù sao thì anh vẫn yêu em."

Cô nghe thấy câu cuối thì trái tim ảm hẳn.

"Chờ anh." Bạch Niên Vũ nhẹ nói rồi tắt máy. Nhưng mà vị này hiện tại đã đứng trên tầng thượng của bệnh viện rồi.

London, Anh...

Bạch Niên Vũ nắm chặt điện thoại, sắc mặt âm trầm suy tư.

"Tôn thiếu khi đi vào vẫn còn nắm chặt chiếc đồng hồ ấy." Thần Dực toát mồ hôi lạnh.

Cả ngày, lão đại cứ cầm lấy điện thoại, gọi không biết bao nhiêu cuộc. Sắc mặt lúc đấy rất kinh khủng, sai anh trong năm phút phải báo cáo về phu nhân. Nghe báo cáo xong thì mặt đen như mực.

"Việc chế thuốc giải tới nào rồi?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Đã xong rồi ạ." Thần Dực nói.

"Về Trung Quốc." Ngắn gọn, dễ hiểu.

"Mẹ Tiểu Diệp, ba nuôi đầu ả?" Tiểu Mân Thần ngồi bên cạnh cô, luôn miệng hỏi.

"Ba đi công tác." Tieu Tiểu Diệp vừa viết bệnh án vừa trả lời.

"Mẹ không biết đầu, con bây giờ rất nổi tiếng đấy." Tiểu Mân Thần cầm một tập giấy màu hồng ra. "Các chị ở lớp đại học cứ suốt ngày tìm con nhờ con đưa cái này cho ba nuôi."

Bút trên tay Tieu Tiểu Diệp dừng lại. Cô cầm lấy đồng thư tình kia, ánh mắt nảy lửa. Xạch, tất cả đều nằm gọn trong thùng rác.

"Ồi!" Tiểu Mân Thần ngạc nhiên.

"Mẹ là vợ ba nuôi đương nhiên có quyền quản lý đúng không?" Tieu Tiểu Diệp mỉm cười.

"Dạ, mẹ Tiểu Thần hôm trước còn kinh hơn nữa cơ. Mẹ thấy có cái cô xấu xí cứ khóc lóc kể lể với ba, mẹ cho thẳng một cốc nước vào mặt. Đêm ấy ba phải ngủ ngoài ghế." Tiểu Mân Thần kể.

Tieu Tiểu Diệp cười, gia đình nhỏ kia cũng chẳng yên tĩnh là bao.

"Ba nuôi..." Tiểu Mân Thần đột nhiên reo lên rồi leo xuống ghế rồi chạy thẳng về phía cửa.

Tieu Tiểu Diệp xác định mình không nghe lầm, quay người lại.

Bạch Niên Vũ mặc thân tây trang màu đen lịch lãm đứng ở cửa ôm Tiểu Mân Thầu.

Tưởng rằng ngày mai anh mới về mà.

"Nhớ anh không?" Bạch Niên Vũ cười rạng rỡ.

Tiểu Tiểu Diệp nhìn thấy anh thì trong tâm rung động. Bạch Niên Vũ về rồi..

"Cậu xem chúng ta mới đó mà đã 34 cả rồi. Mười tám năm quen nhau, cùng chung hoạn nạn, không ngờ nhanh thật." Thẩm Hạ Thiên cầm ly rượu hướng về phía Bạch Niên Vũ, giọng đã hơi khàn.

Bạch Niên Vũ tiếp rượu, "Trong số bốn người tôi, cậu, Lâm Thiên Dương và Chấn Tường Dạ thì cậu là người số tốt nhất. Trong khi chúng tôi bây giờ chẳng hề có một đứa con thì cậu đã có một tiểu phiến phúc năm tuổi."

Thẩm Hạ Thiên cười, "Muốn có được thì phải cật lực cố gắng."

Bạch Niên Vũ cười lớn.

"Tôi và Tiểu Thần, dùng mười lăm để hận nhau. Bây giờ dùng cả đời để bù đắp. Còn cậu và Tiểu Diệp?" Thẩm Hạ Thiên lại rót thêm một li.

"Tôi dùng mười năm để chờ cô ấy quay đầu lại, dùng cả cuộc đời để nâng niu cô ấy. Còn cô ấy dùng mười năm để cho tôi một bóng lưng và cả đời chưa chắc đã bên tôi mãi." Bạch Niên Vũ giọng trầm xuống.

"Vẫn canh cánh trong lòng chuyện Tôn Niệm Hàn ư?" Thẩm Hạ Thiên hỏi.

"Năm ấy, Niệm Hàn vì gia tộc mà từ bỏ tình yêu. Giả dụ như không hề có chuyện ấy thì tôi và Tiểu Diệp bây giờ vẫn chỉ là hai kẻ xa lạ, không chừng đã hủy hôn ước trở thành em dâu, anh họ rồi." Bạch Niên Vũ nói.

"Chắc chắn, Tiểu Tiểu Diệp là một người nghiêm túc. Chuyện của năm ấy, Tôn Niệm Hàn tôn trọng cô ấy chính là sự thật, cho dù có là tốt cho cô ấy thì vẫn là tôn trọng." Thẩm Hạ Thiên nói, "Giống như tôi năm ấy đối xử với Tiểu Thần vậy. Tôi dùng cách ác độc để bảo vệ cô ấy nhưng suy cho cùng vẫn là tôn trọng cô ấy."

"...."

"Cậu nói xem, mặt thì đẹp trai, gia thế hiển hách, lại có một cái hồ cá vi diệu thế thì chẳng lẽ Tiểu Diệp lại không đổ cậu sao?"

"...."

"Nghe nói Tôn Niệm Hàn tai nạn à?" Cung Ân Thần vừa rửa rau vừa hỏi Tiểu Diệp.

"Ừ." Tiểu Tiểu Diệp gật đầu.

"Cảm thấy thế nào?"

"Hơi run, vì chiếc đồng hồ." Tiểu Tiểu Diệp trả lời ngắn gọn.

"Cậu yêu Bạch Niên Vũ hay Tôn Niệm Hàn?" Cung Ân Thần ngừng rửa rau, quay sang nghiêm túc nói với cô.

"Bạch Niên Vũ." Tiểu Tiểu Diệp trả lời ngay.

Vị nào núp ở phía sau tường trái tim lỡ đi một nhịp.

"Tại sao cậu lại thích anh ấy?" Cung Ân Thần nhìn thấy Bạch Niên Vũ, miệng giảo hoạt hơn.

"Tại sao ư? Vì đầu óc tôi có vấn đề." Tiểu Tiểu Diệp nói.

Bạch Niên Vũ u ám.

"Chính vì đầu óc tôi có vấn đề nên mới thích cái người suốt ngày chẳng biết liêm sỉ là gì, chính là thích cái người có một quá khứ đau buồn, và chính vì đầu óc tôi có vấn đề nên trong trái tim chỉ nhớ tới anh ấy." Tiểu Tiểu Diệp nhẹ nói.

Mặt trời lên cao vời vời, chiếu sáng tâm hồn của Bạch Niên Vũ.

"Ồ. Bạch Niên Vũ, anh đứng đây có mỏi chân không?" Cung Ân Thần xảo quyệt cười.

Tieu Tiểu Diệp xấu hổ quay người lại. Bạch Niên Vũ mỉm cười nhìn cô.

"Em vừa nói gì vậy?" Bạch Niên Vũ tà ý nói.

"Đầu óc em có vấn đề." Tieu Tiểu Diệp bối rối.

"Ừ, đầu óc anh rất tinh táo.*)" Không ăn nhập gì cả.

Tieu Mạn Thầu nhàm chán ngồi xem cảnh thô lộ sến sảm của hai người kia, ngao ngán. "Người lớn đúng thật là khó hiểu."

Thẩm Hạ Thiên xoa đầu cậu con trai của mình, "Sau này con sẽ hiểu, thế giới của người lớn như thế nào."

"Bao nuôi đúng không ạ?" Tieu Mạn Thầu chớp chớp đôi mắt to tròn.

Thẩm Hạ Thiên cứng mặt, là ai đã dạy cho con trai anh thành ra thế này?

Bạch Niên Vũ cảm thấy hơi lạnh sống lưng.

Sau khi ăn cơm ở nhà Cung Ân Thần, Tieu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ cùng nhau rời đi.

"Em có muốn đi đâu không?" Bạch Niên Vũ âu yếm hỏi.

"Lâu rồi em chưa thăm mẹ và Tieu Dương." Tieu Tiểu Diệp dựa vào lồng ngực ấm áp của anh.

"Vậy chúng ta cùng đi nhé!"

Nghĩa trang khi trời sẩm tối đúng là khiến người ta lạnh tóc gáy nhưng đối với hai người lại là nơi bình yên.

Tieu Tiểu Diệp đặt bó hoa xuống, mỉm cười.

"Em vẫn thắc mắc, anh đứng ở chỗ nào?" Tieu Tiểu Diệp hỏi.

Bạch Niên Vũ chỉ cho cô, ở phía sau, cách chỗ mẹ cô ba dãy. Không xa nhưng cũng chẳng gần, vừa vặn chỉ trừ lại cho nhau bóng lưng.

"Gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời." Tieu Tiểu Diệp thở dài.

"Có lẽ đây là thiên ý. Ông trời muốn anh dùng cảm giác nhớ nhưng mười năm để yêu em cả đời." Bạch Niên Vũ ôm cô.

(Tuệ Anh: hai anh chị giống đừng dọa ma người ta nữa.)

Tối hôm ấy, Tieu Tiểu Diệp vừa tắm xong, mái tóc còn ẩm ướt, cô đưa máy sấy cho Bạch Niên Vũ. Anh cầm lấy, dịu dàng sấy tóc cho cô.

Hơi ấm khô khan từ máy sấy thổi vào từng tế bào da.

"Cũng sắp đến Tết, mình có nên sắm sửa gì không anh?" Tieu Tiểu Diệp hỏi.

"Nhà mình còn thiếu gì sao?" Bạch Niên Vũ hỏi lại.

Tieu Tiểu Diệp gật đầu, Tuyết Linh viên chẳng thiếu gì cả. Cả một khối thiết kế đồ sộ thế này mà.

"Anh chưa từng sắm sửa gì cho Tết cả, cứ mỗi khi Tết đến là anh lại về ăn bám Bạch gia vài ngày." Bạch Niên Vũ bật trực.

"Em cũng chỉ thường hay phụ giúp bà và cô thôi." Tieu Tiểu Diệp cùng chung cảnh ngộ.

"Mà em không thấy lạ sao? Chúng ta có hôn ước, gia đình lại thân nhau mà chẳng gặp nhau bao giờ nhỉ?"

Nói mới thấy đúng, mười bảy tuổi cô đi du học, hai mươi bốn tuổi cô mới về nước. Dù là vậy thì Tết cũng chẳng bao giờ thấy mặt vị hôn phu của mình.

"Thiên ý." Tieu Tiểu Diệp nói.

"Em không hiểu kì vì sao chúng ta có hôn ước với nhau sao?" Bạch Niên Vũ hỏi.

Lắc đầu, cô chỉ biết khi cô mười bốn, cô chính thức có vị hôn phu.

" Anh cũng chẳng biết, khi anh hai mốt tuổi, mẹ bảo anh có vị hôn thê, là em của Lâm Thiên Dương." Bạch Niên Vũ tắt máy sấy.

" Chắc phải về hỏi mấy vị lão bối." Tiêu Tiểu Diệp nói.

(*) Tiêu Tiểu Diệp không đề cập tới về sau, nhưng Bạch Niên Vũ lại nghe được cho nên ý anh ở đây là anh tỉnh táo để nghe rõ lời thổ lộ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tôi sinh ra là để bảo vệ hấn

" Anh không thể chắc chắn được bao giờ thì Erik lại xuất hiện nhưng em yên tâm, cho dù chỉ là tiềm thức thì anh cũng sẽ bảo vệ em " Trước đây khi ở Anh, Bạch Niên Vũ đã từng nói với cô như vậy, anh lo sợ anh không kiềm chế được mình mà gây hại cho cô.

Nhưng...

Có một lần, Tiêu Tiểu Diệp đi dự tiết giảng của Mr.Bkosam, một giáo sư tâm lý, trong đó, ông ấy đã nhắc đến về đa nhân cách: " Nhân cách mới được hình thành, chưa chắc đã là xấu, bởi có thể nó sinh ra là để bảo vệ chính thể, không hẳn là đối địch. Con người luôn tồn tại một khoảng, tôi tạm gọi nó là Khoảng Yếu Đuối, thu mình lại vào đó, không muốn đối mặt với áp lực bên ngoài, trong thâm tâm sẽ tự tạo ra cho bản thân một con người mới. Có thể là xấu, cũng có thể là tốt, có thể dung hợp lại, cũng có thể có sự bắt đầu chiếm đoạt chính thể."

Và bây giờ, khi cô đối mặt với một người đa nhân cách, là Bạch Niên Vũ và cũng chính là Erik Krisen. Erik không xuất hiện như những gì cô biết, hấn thỉnh thoảng mới xuất hiện, không phải khi chịu đã kích nào. Một trường hợp ngoại lệ.

" Honey, đừng có phân tích anh như vậy nữa, anh sẽ tự mình đa tình đấy." Erik ngồi đối diện cô, ánh mắt quyến rũ.

Tiêu Tiểu Diệp ho khan, " Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, anh đã kéo tôi xuống địa ngục, vậy tại sao sau này anh lại thay đổi như vậy?"

Erik cười, ánh mắt còn tà mị hơn, " Em đoán xem?"

Tiêu Tiểu Diệp thật muốn ném cho hấn cái gì vào mặt, nếu cô đã biết thì sao còn hỏi hấn làm gì?

"Anh hứng thú với tôi sao?" Cô hỏi.

" Không chắc." Erik lắc đầu.

" Anh định bắt nạt tôi?"

" Tôi đã sớm bắt nạt em rồi."

"..."

"..."

Thế là ngàn lẻ lí do bắt đầu.

" Cho dù là gì thì cũng không phải anh yêu tôi đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp chán nản.

Đáy mắt Erik hơi sững lại, "Về sau.... Bingo."

Rầm...

Tiêu Tiểu Diệp té ghế.

Erik đỡ cô dậy.

" Sao có thể thế được, chúng ta còn chưa gặp nhau trước đó." Tiêu Tiểu Diệp xoa xoa cái mông ê ẩm của mình.

" Em nghe câu: 'nhất kiến chung tình' chưa?" Erik hỏi.

" Rồi."

" Em có thể hiểu được về tình yêu của tôi vậy." Erik thân nhiên nói.

Đừng có xạo ông ơi, lần đầu ông nhìn thấy chị ông đã bắn chị một phát rồi.

" Em chưa bao giờ hỏi tôi xuất hiện như nào nhỉ?"

" Cái ngày tôi xuất hiện, chính là ngày mà mẹ tôi hất văng bình nước nóng vào lưng tôi. Người chịu đau đón về thể xác suốt những quá trình điều trị vết bỏng là tôi. Còn Bạch Niên Vũ thì hẳn đã chui vào cái xó xỉnh nào trong trái tim yêu đuối rồi." Erik lạnh nhạt nói.

Tiêu Tiểu Diệp im lặng.

" Hình xăm lớn hình hoa anh túc ở sau lưng che khuất hết đi vết sẹo nhưng lại chẳng thể che đi nỗi đau."

" Nhưng rồi anh lại chìm vào trong tiềm thức, mười năm sau lại một lần nữa thức dậy. Bạch Niên Vũ đứng trước mọi người là một kẻ cao cao tại thượng, nhưng chỉ hẳn mới biết hẳn yếu đuối chùng nào."

" Nhưng kể từ khi hẳn gặp em, tôi đã hạn chế xuất hiện. Cũng có thể hiểu, Bạch Niên Vũ chính là vì em mà thay đổi."

" Tris tự sát, hẳn tự trách bản thân vì chính cái vòng cổ chứa độc hẳn tặng cho Tris đã khiến cho em ấy đại đột. Lần này tôi lại xuất hiện. Em luôn nghĩ Bạch Niên Vũ hẳn ta mạnh mẽ ư? Nhảm rồi. Em nghĩ tôi xuất hiện là để hại hẳn ư? Thực ra tôi sinh ra là để bảo vệ hẳn."

Erik ánh mắt trầm âu nhìn cô, Tiêu Tiểu Diệp không hề thấy bóng dáng của Bạch Niên Vũ đâu cả. Như thể đứng trước mặt cô giờ là một người không hề dính dáng đến Bạch Niên Vũ, anh ta không phải là một nhân cách trong tiềm thức, là cá thể độc lập.

" Honey, có thể sau này anh sẽ đi khỏi nơi đây, em sẽ không phải nhìn thấy anh nữa đâu nhưng có thể giúp anh một việc được không? Bảo vệ tốt chính thể của anh, đối xử tốt với Bạch Niên Vũ và... anh nợ em một lời xin lỗi." Erik ôm lấy Tiêu Tiểu Diệp, cô cảm nhận được hơi thở gấp gáp của anh và cả chút ôn nhu không vốn có.

Erik đẩy cô ra, hai tay ôm lấy đầu, thét lên rồi ngã khụy xuống.

Tiểu Diệp đi tới đỡ anh lên, cô nhìn thẳng vào đôi mắt anh, là Bạch Niên Vũ.

" Diệp,..." Bạch Niên Vũ khàn giọng.

" Em ở đây." Tiêu Tiểu Diệp ôm chặt anh.

" Hẳn ta chắc đi rồi." Bạch Niên Vũ nói nhỏ.

" Đi rồi càng tốt, Erik vốn không nên là tiềm thức, anh ấy đáng nhẽ phải là một con người hoàn thiện." Tiêu Tiểu Diệp cố kìm nén nước mắt.

Erik, hi vọng anh sớm có một cơ thể lành lặn, là một con người thật sự.

Phiên ngoại: Nhất Kiến Chung Tình

" Chuyến bay JA từ Mĩ..." Tiếng thông báo vang lên khắp cả sân bay.

Erik chậm chậm kéo vali đi xuống. Lần này anh tự do, không thể để cho hối tiếc được. Vốn dĩ là về bằng chuyên cơ riêng của Bạch gia nhưng do tâm tình biến chuyển nên anh quyết định đi như bình thường một lần.

Anh đi lên sắp xếp vali, ngồi an nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên bên cạnh, có người ngồi xuống. Erik ngẩng đầu sang, là một cô gái dường như rất trẻ, khuôn mặt xinh đẹp đậm lệ.

" Mẹ...con xin lỗi....con về với mẹ!" Cô gái nghẹn ngào.

Erik cảm thấy hứng thú, rút ra một tấm giấy, đưa cho cô. Cô gái bên cạnh hơi sững người, nhận lấy.

" Cô ổn chứ?" Erik ái ngại.

" Mẹ tôi ngày hôm qua còn ra sân bay tiễn tôi đi du học Mĩ thế mà bây giờ đã sắp hấp hối ở trên giường bệnh." Cô gái bên cạnh nói.

Erik im lặng. Một tình yêu vĩ đại biết bao nhiêu, chẳng bù cho bà mẹ của anh một chút nào.

" Có thể lần này tôi về là để gặp mặt mẹ lần cuối." Cô gái bên cạnh khóc nghẹn.

Cả quãng đường bay dài suốt gần mười mấy tiếng, cô gái bên cạnh không hề chớp mắt, cứ cầm lấy chiếc vòng cổ.

Erik trong thâm tâm đã dâng lên một cảm giác, có lẽ là đồng cảm, thương tiếc và cũng có thể là thích.

Bảy ngày sau khi anh về nước, ba mất. Bạch Niên Vũ không chịu nổi cú sốc, lại lần nữa gọi anh ra. Đối với người ba này của Erik, anh không có cảm giác gì.

Lễ tang của Bạch lão gia, là Erik xuất hiện. Hai ngày sau sau khi lễ tang hoàn thành, anh tới nghĩa trang, mới thấy, cũng có một người mất, cũng là một đại gia tộc lớn, và ở đó, có một cô gái mặc đồ đen khóc ngất bên bia mộ.

Nếu không nhầm, chính là cô gái ngày ấy trên máy bay.

Người đợi cô không chỉ có Bạch Niên Vũ mà còn có anh.

Tiền thức lại lần nữa ngủ say. Tỉnh lại đã là mười năm sau.

Cô gái kia bây giờ đã trở thành vợ "anh". Biết là rất nguy hiểm thế nhưng vẫn xông thẳng vào hồ cá mà không để ý tới hơn phân nửa lớp kính đã thu lại. Ngày ấy anh bắt cô, chẳng qua cũng chỉ là dạy cho cô một bài học, trên đời này, không ai là thánh thần cả, không nên mạo hiểm tính mạng mình.

Những lần sau xuất hiện, đối xử tốt với cô, bởi vì anh biết, chính thể của anh đã sắp không còn cần anh nữa. Có thể những lần này là lần cuối.

Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ nói cho cô biết rằng, thực ra, anh cũng đã đợi cô, đợi mười năm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Erik rời đi, Bạch Niên Vũ vĩnh viễn là Bạch Niên Vũ, sẽ không còn người thay anh hứng chịu những đau khổ từ xã hội nữa.

"Bệnh nhân này có chuyển biến tốt, sức khoẻ đã tạm thời ổn lại." Y tá đưa báo cáo thể trạng của Tôn Niệm Hàn cho Tiêu Tiểu Diệp.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn người nằm trên giường với một đồng thiết bị y tế, nhàu mày lại, "Tiếp tục theo dõi chỉ số."

Khi cô vừa ra khỏi phòng bệnh thì đã gặp ngay Hường Tư Lan, cô ta nhìn tiêu tụy hơn, mắt sưng mọng.

Hường Tư Lan cũng nhìn thấy cô, ánh mắt hơi thần thờ. "Kelly.."

"Tôn Niệm Hàn cần người chăm sóc đấy." Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

"Cô vẫn như xưa, lạnh lùng chẳng thay đổi. Thế mà vẫn có thể sưởi ấm được trái tim Niệm Hàn suốt năm năm." Hường Tư Lan cười khề, nụ cười khinh bỉ, ghen tị và cả ngưỡng mộ.

"Chuyện xưa nhắc tới làm gì."" Tiêu Tiểu Diệp chẳng để ý tới nụ cười kia, thần sắc vẫn duy trì sự bình tĩnh.

"Hôm qua, chính tôi là người đã ném chiếc đồng hồ kia, anh ấy đã chạy như điên để tìm nó mà không màng tới chiếc xe tải." Hường Tư Lan bật khóc.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì tay có hơi run, Tôn Niệm Hàn vì chiếc đồng hồ mà bị tai nạn. Nhưng sau đó cô chỉ cười nhạt rồi lạnh lùng rời đi.

"Năm ấy, tất cả đều là một vở kịch." Tiếng nói chua chát của Hường Tư Lan khiến cho bước chân của Tiêu Tiểu Diệp dừng lại, song cô vẫn tiếp tục đi tiếp. "Thì sao?"

Khi cô vừa bước vào thang máy, vừa vận gặp một người, cô vẫn nhớ kỹ người này, Lục Ân.

"Bạch phu nhân." Anh ta cười nhìn cô, nhưng trong lời nói thì không có một chút hảo ý nào cả.

"Lục tiên sinh." Tiêu Tiểu Diệp đáp lại cho có lệ.

"Tôi nghe nói lần trước ở bệnh viện đã có một bệnh nhân phát điên." Lục Ân tiếp tục hỏi.

Tiêu Tiểu Diệp lạnh nhạt, "Ừ."

"Tôi biết tên ông ta đấy, Từ Đơn, một giáo sư rất giỏi, đặc biệt là về nghiên cứu các loại chất." Lục Ân nói.

Từ Đơn... cái tên này rất quen.

Ting... Thang máy báo hiệu tầng cần đến.

Lục Ân đi ra, khoe môi giữu lên một đường cong hoàn hảo, "Gửi lời hỏi thăm tới Bạch Niên Vũ giúp tôi nhé!"

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu đáp lễ cho có lệ.

Reng...

"Bạch Niên Vũ, lại có chuyện gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp nghe máy.

"Em không thể nghỉ làm ở nhà với anh một hôm sao? Sáng nay anh tỉnh dậy nhìn bên cạnh không thấy em nên anh rất buồn." Bạch Niên Vũ nói chuyện bằng cái giọng hờn dỗi.

"Em còn phải kiếm tiền để đi bao nuôi anh." Tiêu Tiểu Diệp cười, sao lão công nhà cô đáng yêu thế này cơ chứ.

"Hay là đổi lại đi, anh bao nuôi em." Bạch Niên Vũ cũng cười.

"Xi. À, em vừa gặp một người, Lục Ân, cái vị mà ở nhà hàng ngoại thành dạo trước ấy." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Hắn có nói gì với em không?" Thanh âm Bạch Niên Vũ hơi lo lắng.

"Không, anh ta nhờ em gửi lời hỏi thăm tới anh."

"Ừ, đừng có lại gần hắn nhiều." Bạch Niên Vũ đã dụ đi.

"Vậy thôi nhé, em đi làm đây." Tiêu Tiểu Diệp tạm biệt.

"Khoan đã, sức khỏe em bây giờ vẫn tốt đúng không?" Bạch Niên Vũ vẫn chưa thôi.

"Tốt, sao vậy?"

"Tôi nay chúng ta có chuyện." Bạch Niên Vũ nói bằng cái giọng không nghiêm túc chút nào.

Mặt của Tiêu Tiểu Diệp đỏ lên, "Anh thật là!"

"Kim chủ làm việc vất vả nhé!" Bạch Niên Vũ cười, chào tạm biệt cô.

Bạch Niên Vũ cầm lọ thuốc giải "Hoa hồng sắt", nghiên cứu đi nghiên cứu lại.

"Nó không ảnh hưởng nhiều tới sức khỏe phải không?" Anh hướng về phía Thần Tự hỏi.

"Không, nó chỉ khiến cho cơ thể của phu nhân tạm thời ngủ yên trong vòng 24h để bắt đầu quá trình lọc độc, sau đó thì sẽ ổn, sử dụng thuốc tiềm trong vòng một tuần là được." Thần Tự giải thích cặn kẽ.

"Gia biết rồi." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Thần Tự thở phào, cuối cùng thì điều canh cánh trong lòng của thiếu gia sẽ đã được nguôi ngoai. Lần này may nhờ có phu nhân Emma và cả cái vị kia nên mới hoàn thành sớm thuốc giải, mà điều thú vị là vị thiếu gia đã thể không bao giờ chạm tới độc thể mà lại vào phòng thí nghiệm hi hục mấy ngày. Quả nhiên, tình yêu có thể làm tất cả mọi thứ biến đổi.

"Thần Dục đâu nhỉ?" Bạch Niên Vũ hỏi.

"Lần trước chẳng phải gia sai anh ta bảo vệ An tiểu thư sao?" Thần Tự gãi đầu.

"Ừ nhì." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Thần Tự lắc đầu ngao ngán, tình yêu thật sự có thể khiến cho con người ta trở nên khờ khạo.

"Thần Tự." Bạch Niên Vũ lại gọi tiếp.

"Vâng gia." Thần Tự lại ngao ngán.

" Hồ cá đã lọc nước chưa?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Rồi ạ." Thần Tụ trả lời.

" Tốt." Bạch Niên Vũ gật đầu.

Ba...hai...một

" Thần Tụ." Bạch Niên Vũ again hỏi.

" Lại gì nữa gia?" Thần Tụ cố tỏ ra bình tĩnh.

" Không có gì cả." Bạch Niên Vũ cười tươi rói. Thuộc hạ của hắn thật dễ bị lừa.

Mặt xị như cái bị, Thần Tụ khóc không ra tiếng. Tại sao thiếu gia nhà anh lại có thể thành ra như thế này.

Máy bay xé tầng không, xuyên thẳng vào mây. Toà lâu đài cổ kính dần thu bé lại trong rừng thông xanh biếc.

" Hoàng tử, chúng ta đã chuẩn bị xong ở Trung Quốc rồi ạ!"

William gật đầu, ánh mắt lơ đãng nhìn bầu trời ngoài xa.

Trung Quốc, địa bàn béo bở của giới hắc đạo. Nơi này có tận bốn thế lực hắc đạo ở đấy, không kể còn có các băng đảng Mafia lớn nhỏ khét tiếng trong thế giới ngầm. Lần này, William tới đây, nếu thắng trong cuộc chiến thì sẽ nắm quyền được một nửa giới, còn thua thì tất bại, tất cả địa bàn trên thế giới của hắn sẽ bị thu tóm. Lần huyết chiến này, lành ít, dữ nhiều.

" Chán gia vẫn chưa có động tĩnh gì cả nhưng Hứa, Bạch, Tình đã vào rồi." Thủ hạ thông báo với William.

" Bỏn cái gia tộc kia thật rắc rối." William thở dài.

" Hoàng tử, hoàng gia gửi chiếu mật lệnh ngài nhanh chóng trở về." Thủ hạ vội vã nói.

" Còn gì nữa không?"

" Nữ hoàng triệu kiến ngài đến cung điện."

William cười khẩy, bà gia kia lại lăm chuyện rồi.

" Nói máy đi."

Trên màn hình, nữ hoàng nước Anh gương mặt không giấu nổi tức giận, hét lên. " William, quay về ngay cho ta."

" Thừa nữ hoàng muôn phần đáng quý, cháu trai không thể." William lạnh nhạt.

" Mày, nghịch tử, quay về đây. Mày gây ra bao nhiêu chuyện rồi hả, ám sát nhà Krisen, hãm hại Vincent, mày sao có thể độc ác vậy. Lần này tới Trung Quốc, mày muốn làm gì nữa?" Nữ hoàng vẫn cay nghiệt nói.

" Đương nhiên là mở rộng thế lực rồi. Hoàng gia Anh mang tiếng vua mà lại chỉ là bù nhìn, tôi chính là đang thay đổi." Thanh âm không giấu nổi sự khinh bỉ.

" Mày, tên súc sinh." Nữ hoàng tái mặt.

" Súc sinh ư? Bằng Người sao thừa nữ hoàng! Năm ấy đừng quên lí do vì sao mà mẹ tôi lại chết." William tức giận, ánh mắt hiện lên tia máu.

Nữ hoàng tái mặt, lắp bắp, " Mày...sao lại..."

William khôi phục nụ cười, " Tôi không hiểu tại sao hai mươi ba năm qua bà vẫn ăn ngon ngủ yên được như thế, có khi nào trong giấc mơ, bà thấy mẹ tôi một người đầy máu tim bà không?"

" A...." Nữ hoàng hét lên, tay bà ta đặt nơi lồng ngực, không ngừng gào.

William thoả mãn, tắt màn hình.

Báo ứng.

"Hắn ta là đứa con của thường dân kia phải không?"

"Mẹ hắn chỉ là một nhân viên bán hàng."

"Hoàng tử Vincent là con của nữ công tước Anna, còn hắn chỉ là nghiệt chủng."

William trong đầu hiện lên những ánh mắt khinh bỉ, nụ cười cay nghiệt của những người hoàng tộc năm ấy. Hắn là đứa con của Thái tử nước Anh cao quý và một nữ nhân viên bán hàng. Mẹ hắn không phải là hoàng tộc, thiên kim tiểu thư, công tước nhà nào nên đã bị chèn ép khủng hoảng.

"William, không có mẹ ở bên, con phải tự lập nhé. Nhớ kỹ, con là hoàng tử, phải chú ý." Nụ cười đẹp đẽ nặng nỗi buồn của mẹ, lần gặp gỡ cuối cùng, vĩnh viễn không thể nhìn thấy nữa.

"Hoàng tử, chúng ta?" Thủ hạ khẽ gọi William.

"Tiếp tục tới Trung Quốc. Nếu hoàng gia cứ lăm chuyện, lập tức phản." William lạnh lẽo.

Người đời cứ nghĩ hoàng gia là một nơi cao sang, quyền quý nhưng thực ra bản chất của nó thì thối rữa kinh khủng.

Giống như cách bọn họ nghĩ về William, một hoàng tử tài giỏi, đa tài, nhưng bên trong lại là một con quỷ với nỗi hận ngút trời.

Hay như cách bọn họ biết về cái chết của công nương Mary, nữ công nương là thường dân đầu tiên bước vào gia đình hoàng gia Anh, từng được muôn dân ngưỡng mộ thế nhưng lại tự tử bằng cách cắt cổ tay khi chỉ mới làm dâu được ba năm. Hoàng gia bịt kín hết mọi thông tin về sự thật cái chết, chỉ công bố với mọi người rằng công nương bệnh nặng không qua khỏi.

Hoàng gia không hào nhoáng như vẻ bề ngoài một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Giấc mộng

"Tức là em chỉ rơi vào trạng thái hôn mê 24h đúng không?" Tiêu Tiểu Diệp sau khi nghe xong phương pháp giải độc, hỏi lại.

"Ừ." Bạch Niên Vũ gật đầu.

"Anh sẽ ở bên em chứ?" Tiêu Tiểu Diệp dịu dàng hỏi.

"Mãi mãi ở bên em." Bạch Niên Vũ hôn lên trán cô.

Thuốc giải theo dịch truyền vào trong cơ thể Tiêu Tiểu Diệp. Rất đau nha...

Ý thức của cô dần mờ hẳn, nhưng cô vẫn cảm nhận được ấm áp nơi lòng bàn tay.

"Anh chờ em."

"Chị Tiểu Diệp!" Cô bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi mình ở phía sau, khẽ xoay người lại.

Một cậu thanh niên chừng khoảng hai mươi mấy tuổi đang nhìn cô, cười rạng rỡ. Nhưng, người này...

"Tiểu Dương..." Cô ghen ngào nói.

"Lâu rồi không gặp." Tiểu Dương nhìn cô, mỉm cười.

Khi Tiểu Dương đi, nó mới chỉ mười hai tuổi, bây giờ đã mười năm rồi, nếu vẫn còn, chắc hẳn là đáng về này đây.

Cô ôm chầm lấy Tiểu Dương, thật sự rất chân thực.

"Ba mẹ cũng ở đây." Tiểu Dương nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn thấy đối diện với mình bây giờ là hai bóng hình, mẹ và ba.

Mẹ vẫn đẹp như vậy, nét đẹp ôn hoà, trầm lắng. Cánh tay mẹ đang khoác qua tay của ba, hai người cũng đều mỉm cười nhìn cô.

"Tiểu Diệp!" Thanh âm vừa gần gũi, vừa xa lạ. Mười năm rồi, cô mới nghe thấy giọng mẹ, trong trẻo như suối, dịu dàng, nhỏ nhẹ.

"Lớn rồi, xinh đẹp hơn." Mẹ đi tới phía cô, vuốt nhẹ mái tóc cô.

Cô ôm lấy mẹ, oà khóc, "Mẹ, con thực rất nhớ mẹ!"

"Mẹ cũng nhớ con rất nhiều." Lâm Tiểu Yến vòng tay ôm cô.

Mùi hoa tử đằng dịu êm thoáng thoảng, vòng tay ấm áp của tình mẫu tử gần gũi, thân thương.

"Tiểu Diệp, ba xin lỗi con." Tiêu Cảnh trầm ổn nói, ánh mắt ông chan chứa đầy yêu thương.

"Không, ba không có lỗi, là lỗi của con!" Tiêu Tiểu Diệp nghẹn ngào.

"Chúng ta, không ai có lỗi cả. Tất cả đều là sự đời, sinh li tử biệt mấy ai tránh được." Lâm Tiểu Yến nhẹ nhàng.

Gia đình bốn người trong cõi mộng mơ đoàn tụ. Dẫu cho giây phút này ngắn ngủi không cùng nhưng vẫn đủ cho bao năm thương nhớ.

"Làm vợ rồi, nhất định phải chăm sóc cho gia đình của mình." Lâm Tiểu Yến cười, dặn dò cô.

"Vâng ạ." Tiêu Tiểu Diệp nghe lời.

"Đừng có bắt nạt anh rể em nhé!" Tiểu Dương nhanh nhẩu.

"Chị bắt nạt bao giờ cơ chứ?" Tiêu Tiểu Diệp uỷ khuất.

"Đề anh ấy chờ tận mười năm." Tiểu Dương vạch tội.

"Cái đó.." Tiêu Tiểu Diệp thẹn thùng, "Ai mà biết được chứ."

"Tiểu Diệp, Niên Vũ là người đàn ông tốt, con hãy chăm sóc chu đáo cho nó." Tiêu Cảnh nhắc nhở.

"Vâng." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

"Dẫu cho sau này hai đứa có xảy ra chuyện gì thì nhất định cũng đừng làm tổn thương nhau, đừng bỏ lỡ nhau." Lâm Tiểu Yến khẽ nói.

"Sau này ư?" Tiêu Tiểu Diệp nhìn mẹ.

"Đời này, ai biết được điều gì." Lâm Tiểu Yến ôn nhu.

"Đừng như ba mẹ, đến tận cùng vẫn là lạc mất nhau." Tiêu Cảnh hơi đau xót.

Chuyện tương lai, ai biết trước. Bây giờ cứ mỉm cười, cầm tay nhau, cùng đối mặt với bão dông.

—

"Cô ấy mơ thấy gì mà roi nước mắt vậy?" Bạch Niên Vũ lau giọt lệ nơi mi cô, ánh mắt ôn nhu.

Tiêu Tiểu Diệp hôn mê cũng đã mười ba tiếng rồi. Nãy giờ cứ thấy nước mắt chảy hoài thôi.

Cốc...cốc...cốc...

"Vào đi!" Bạch Niên Vũ nói.

"Thiếu gia, hoàng tử William đã tới đây rồi!" Thần Tự khề khàng nói, sợ đánh thức người kia.

"Ừ. Mặc kệ hắn đi." Bạch Niên Vũ nhú mày.

"Lần này, chỉ sợ chúng ta không động không được." Thần Tự lắc đầu.

"Chờ qua năm mới rồi hành động." Bạch Niên Vũ thân nhiên, "Hắn cũng chẳng thể làm việc nhanh thế đâu."

"Vâng." Thần Tự ra ngoài.

"Quả thật là cây muốn lặng mà gió chẳng chịu yên." Bạch Niên Vũ thở dài, lại tiếp tục ngắm nhìn cô vợ nhỏ.

Tieu Tiểu Diệp lơ mơ tỉnh dậy, ánh sáng màu cam của chiếc đèn ngủ khiến cô hơi khó chịu.

" Tỉnh rồi sao?" Bạch Niên Vũ vẫn bên cạnh cô, ân cần.

Cô gật đầu.

Bạch Niên Vũ rót li nước, đưa tới cho cô.

Tieu Tiểu Diệp một ngày không uống nước, cổ họng khát khô.

" Đói bụng." Cô khó khăn lên tiếng, cổ họng hơi khàn.

" Anh nấu cháo cho em, lần này là thật sự." Bạch Niên Vũ cười, còn khẳng định rất chắc chắn.

Cô chẳng nói gì, gật đầu.

Bạch Niên Vũ rời phòng.

Tieu Tiểu Diệp đi lấy quần áo tắm rửa, dù gì thì hai tư giờ nằm trên giường, cũng hơi khó chịu.

Khi cô tắm xong, cả người đã thư thái hẳn. Cô đi xuống phòng bếp, thật sự muốn xem vị tướng nhà cô nấu ăn thế nào.

Bộ dạng rất chuyên nghiệp, thức ăn đều sấm đầy đủ. Cháo được nấu cẩn thận.

" Niên Vũ, anh học được phép gì mà kinh vậy?" Tieu Tiểu Diệp chống cằm nhìn anh, ngạc nhiên hỏi.

" Em phải hiểu, trên đời này, tồn tại những người được gọi là thiên tài." Bạch Niên Vũ ngẩng cao đầu.

" Xuống đất đi anh, trên đây thiếu nguồn sống lắm." Tieu Tiểu Diệp cười.

" Ủ, trên đây chẳng có em, dưới đất có em(*)" Bạch Niên Vũ giẹo miệng.

(*) " Cả nguồn sống bỗng chốc thu bé lại vừa bằng một cô gái." Hô hô...

" Thôi đi ông tướng." Tieu Tiểu Diệp xấu hổ.

Nhìn cái bộ dạng như đầu bếp năm sao không bằng thế thôi chứ cháo chẳng có ngon như tưởng tượng đâu. Nhưng mà vì Bạch Niên Vũ nhìn cô bằng cái ánh mắt rất chi là nồng cháy và hi vọng nên cô đành gắng gượng ăn hết.

" Ngon không?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Ngon." Tieu Tiểu Diệp nói.

" Ủ, anh biết là không ngon rồi. Lần sau anh sẽ cố gắng." Bạch Niên Vũ tỉnh bơ.

"..." Thánh thần thổ địa ơi!

" Tại em diễn dở quá! " Bạch Niên Vũ thành thực nói.

Tieu Tiểu Diệp: Cần gấp một khoá học diễn xuất.

Hôm nay, An Tĩnh được nghỉ học nên cô nhóc hẹn Tieu Tiểu Diệp đi chơi.

" Lần trước, chị đột nhiên ngất xỉu khiến em rất sợ." An Tĩnh vừa gặp đã bắt đầu kể.

Nói thực chứ lần ấy, quá sốc!

" Chị có sao không?" An Tĩnh cầm tay cô, vẻ mặt lo lắng.

" Sớm đã không sao rồi." Tieu Tiểu Diệp cười.

" May mà anh rề tới vừa kịp đấy!" An Tĩnh thở phào.

Cô cũng chẳng biết nói gì, vì lần đó khi cô tỉnh lại đã là ở cung điện nguy nga của nữ công tước Emma Krisen rồi.

"Chị à.." An Tinh gọi cô.

"Ừ, gì vậy?" Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

"Em dự định sẽ tới Áo để tham gia cuộc thi âm nhạc." An Tinh nói.

"Khi nào thi đi?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Tuần sau, có lẽ năm mới em sẽ không đón được." An Tinh áy náy.

Tiêu Tiểu Diệp hơi ngạc nhiên, "Như vậy làm sao được."

"Em thật sự rất muốn tham gia cuộc thi này." An Tinh nói nhỏ.

Tiêu Tiểu Diệp trầm ngâm, ai cũng có một niềm đam mê cả, cô cũng có, để theo đuổi được nó, cũng không phải dễ. Nhìn An Tinh say mê thể này thôi vậy.

"Thôi được. Cố gắng hết sức nhé!" Tiêu Tiểu Diệp cười, xoa đầu cô.

An Tinh nở nụ cười rạng rỡ, "Tiểu Diệp, chị là nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Giao thừa trước giông bão

Khắp nơi ở Trung Quốc đã bắt đầu chuẩn bị cho đêm giao thừa. Ngoài đường, không khí vô cùng náo nhiệt. Tiêu Tiểu Diệp cũng muốn tự tay chuẩn bị giao thừa nên đã mua đồ về nhà để làm các món ăn truyền thống.

"Anh à, nhân há cảo làm bé thôi." Tiêu Tiểu Diệp nhìn Bạch Niên Vũ đang loay hoay với bánh há cảo, mặt khẽ cười.

Nhìn xem, một người tung hoành ở cả hai giới hắc - bạch bây giờ đang xắn tay áo làm nhân bánh, thật sự rất là thú vị.

"Nhân bé ư? Ăn đủ không vậy?" Bạch Niên Vũ dừng tay, ngạc nhiên hỏi.

"Đủ." Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

"Anh là lần đầu làm há cảo đấy." Bạch Niên Vũ vừa làm bánh, vừa kể.

Tiêu Tiểu Diệp ngừng tay lại, "Thế trước giờ anh không chuẩn bị hì cho Tết sao?"

"Về ăn bím Tôn ti tí. Đi theo Tôn ti tí có cơm ăn." Bạch Niên Vũ hoàn thành chiếc bánh đầu tiên.

"Thật là, anh đã 34 rồi đấy." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười, sao cứ như trẻ con vậy.

"Chịu sao được, tại tâm hồn anh nó không hề lớn dần theo năm tháng." Bạch Niên Vũ tiếp tục làm.

Tiêu Tiểu Diệp cạn ngôn, thật không thể nói lí với Bạch Niên Vũ.

"Em nói xem, ta có nên chuẩn bị nhiều phần nữa không? Tặng cho mấy cái người kia." Bạch Niên Vũ đếm bánh, tự hào.

"Xin anh đừng, chúng ta có thể bị bệnh nhưng không nên gieo rắc cho người khác." Tiêu Tiểu Diệp phẩy tay.

Bạch Niên Vũ cứng mặt, đồ ăn anh làm không đảm bảo thế sao?

"Bạch Niên Sẹo ơi!" Tiếng kêu chẳng đúng đắn của ai đó vang lên từ phòng khách, vọng ra sau phòng ăn.

Bạch Niên Vũ mặt co lại, cái thằng ranh rồi kia tới đây làm gì cơ chứ?

"Bạch Ngạn Lâm, cấm chú kêu gia như vậy!" Bạch Niên Vũ gằn giọng.

"Ừ, Vũ sẹo." Bạch Ngạn Lâm ngồi vào bàn, cười tươi.

Răng rắc...

"Chị dâu, đang làm gì đấy?" Bạch Ngạn Lâm chuyển chủ đề.

"Làm gà." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Xem với." Bạch Ngạn Lâm đi tới chỗ Tiêu Tiểu Diệp, mặt tái xanh.

Chắc chắn là đang làm gà chứ?

Dao mổ, dao phẫu thuật, kéo, kìm, kẹp... sao mấy cái dụng cụ phẫu thuật này lại xếp ngay ngắn vậy. Chưa kể con gà kia còn đang trong trạng thái "giải phẫu".

"Chị có biết làm gà không vậy?" Bạch Ngạn Lâm gãi đầu e ngại.

Tiêu Tiểu Diệp mặt tỉnh bơ, làm gà, chính là mổ bụng gà, mổ bụng gà chẳng phải giải phẫu sao?

"Tôi thấy thương cảm cho bọn nhỏ." Bạch Ngạn Lâm ngao ngán.

Nói rồi, anh gỡ toàn bộ mấy cái kìm, kẹp trên người gà ra, bắt đầu quy trình "làm gà chính hiệu".

Tiêu Tiểu Diệp đứng một bên chăm chú nhìn, "Cậu chặt gà như vậy, các khớp xương sẽ..."

Bạch Ngạn Lâm tặng cho Tiêu Tiểu Diệp ánh mắt không thể đẹp đẽ hơn, "Bà cô, đây là gà, là gà đấy!"

"Tôi biết mà." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Dập đầu...

"Chị cứ im lặng đi. Chỗ này phải là thiên tài." Bạch Ngạn Lâm mặt xám xịt.

Tiêu Tiểu Diệp lắc đầu, đi về phía chỗ Bạch Niên Vũ, nhìn một dãy bánh đặt trước mặt, ngạc nhiên, mấy cái đầu thì béo ú, sau đó lại nhỏ xíu, dần dần thì đều tăm tắp. Bạch Niên Vũ anh quá trâu bò!

"Em phải hiểu một điều rằng, thiên tài chính là thiên tài. Học một phút, biết cả đời." Bạch Niên Vũ không lạnh không nhạt, giọng điệu thì tràn đầy tự hào.

Dập đầu...

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, tốt nhất hãy để anh em nhà thiên tài này làm việc.

"Anh Tiểu Vũ, Diệp tí ơi!" Lại là một giọng nói nữa. Lần này thì nghe dịu hơn.

Lâm Hiểu Khê bước vào, bên cạnh là Lâm Thiên Dương với một đồng đồ xách trên tay.

"Ồi, Ngạn Lâm cũng ở đây sao?" Lâm Hiểu Khê ngạc nhiên.

"Tôi phải tới đây để cứu rồi nhà này." Bạch Ngạn Lâm thờ dãi.

Lâm Thiên Dương đặt đồng đồ xuống, "Bà bảo đưa cái này đến cho hai người, phòng trường hợp nhà bếp bị tàn phá thì cũng có đồ cho giao thừa."

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đen mặt nhìn nhau, "Chúng ta không có niềm tin vậy sao?"

Cả thế giới gật đầu, "Đúng vậy."

Lâm Thiên Dương và Lâm Hiểu Khê ngồi xuống, lấy đồ ra.

Bạch Ngạn Lâm cũng đã xong xuôi, đưa tác phẩm của mình lại.

Tiêu Tiểu Diệp tràn đầy ngưỡng mộ.

"Mứt này, hoa quả sấy, há cáo sòng..." Lâm Thiên Dương liệt kê ra một đồng đồ.

"Hoá ra là tất cả đều ở đây." Hứa Luật Khôi cũng tới, đem theo một hộp gỗ lớn.

"Chú đến cho gì sao?" Bạch Ngạn Lâm mỉm cười hỏi.

"Lần trước, Tôn tử tôi nói với mẹ tôi rằng lo sợ đôi vợ chồng trẻ này không chuẩn bị được đồ Tết nên mẹ tôi làm đồ ăn sang phụ giúp, bánh hoa quế cung

đình." Hứa Luật Khôi mở hộp gỗ ra, những chiếc bánh hoa quê xinh xinh nằm gọn ghẽ.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp lại nhìn nhau, "Chúng ta vẫn bị mất niềm tin vậy sao?"

Gật đầu...

"Xoì, sao đông đủ vậy?" Chấn Tường Dạ và Chấn Tường Niên lại thỉnh linh xuất hiện.

"Chúng tôi tự làm được." Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đen mặt đồng thanh nói.

"Làm gì cơ? Bọn tôi bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, đến đây ăn ké." Hai tên họ Chấn kia mặt không đổi.

Thở phào, may mắn quá! Không phải mang đồ tiếp tế tới.

"Nhiều đồ ăn vậy! Chúng ta không sợ đói." Chấn Tường Niên đi vào bàn, nhìn một chuỗi sơn hào hải vị.

Một bầy ngây ngốc, "Ai bỏ đói cậu sao?"

"Ừ." Chấn Tường Niên gật đầu.

Thế là nhờ vào một hội cứu tế quốc dân nên giao thừa nhà Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp cũng đầy đủ món.

Sau khi hiệp hội cứu tế kia về, Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ mới yên ổn hơn chút.

"Nhất định sau này chúng ta phải lấy lại lòng kiêu hãnh của mình." Tiêu Tiểu Diệp nói.

"Ké đi. Ăn ké vẫn là ngon hơn." Bạch Niên Vũ với chủ nghĩa "ăn ké" nói.

Dập đầu...

Tiêu Tiểu Diệp đen mặt.

"Gia, pháo hoa đã chuyển tới rồi." Thần Tự đi vào thông báo.

"Pháo hoa?" Tiêu Tiểu Diệp nghi hoặc.

"Bí mật." Bạch Niên Vũ cười.

Một bí mật đẹp để trước bão giông...

"Em có cảm giác rằng mình sẽ không thể thức tới 12 giờ đêm để đón giao thừa. Cả ngày theo làm đồ ăn, bây giờ mệt quá!" Tiểu Diệp buồn ngủ, ngáp ngắn ngáp dài.

"Vậy thì em ngủ đi." Bạch Niên Vũ cười, ôm cô vào ngực.

Khuôn mặt nhỏ của Tiêu Tiểu Diệp áp mặt vào vòm ngực ấm của anh, "Anh nhớ gọi em dậy nhé!"

Bạch Niên Vũ hôn nhẹ lên trán cô, "Nhất định."

Giấc ngủ say trong lòng tình nhân...

Bạch Niên Vũ bế cô lên phòng, cẩn thận đắp chăn cho cô, rồi mới rời khỏi phòng.

"Thiếu gia, pháo hoa đã được đặt đúng vị trí rồi." Thần Tự mặt mày tủm tỉm nói.

"Đúng chưa?" Bạch Niên Vũ xác nhận.

"Gia phải tin tưởng chứ!" Thần Dục nói.

"Mặt chú gian quá." Bạch Niên Vũ cười.

Thần Tự: Có một vị boss chẳng ra gì.

Bạch Niên Vũ xem đồng hồ, bây giờ làm mười giờ, khoảng hai tiếng nữa thôi là bí mật ngọt ngào sẽ được bật mí.

" Tiểu Diệp, nhìn anh này, chạy đi!" Bạch Niên Vũ một người đầy máu nhìn cô, giọng anh hốt hải.

Tiểu Diệp nước mắt giàn dụa, nắm chặt lấy tay anh, " Vũ, nói cho em biết có chuyện gì đang xảy ra đi."

Bạch Niên Vũ ôm cô vào lòng, cô có thể ngửi thấy mùi máu tanh trên người anh, " Anh không sao cả. Nghe anh, đi khỏi chỗ này."

Nói rồi anh buông cô, dứt khoát ném cô xa khỏi anh.

" Vũ..." Tiểu Diệp hét lên, mồ hôi lạnh ướt cả mặt.

Hoá ra, chỉ là một giấc mơ...

Cô bật dậy, chạy ra khỏi phòng, vội vã xuống phòng khách.

" Bạch Niên Vũ..." Cô gọi lớn.

Vẫn không có.

" Bạch Niên..." Tiểu Diệp lúc này nước mắt không kìm được.

" Có chuyện gì vậy?" Bạch Niên Vũ từ ngoài sân chạy vào, lo lắng nhìn cô.

Tiểu Diệp thấy anh, nhào tới ôm chặt, " Thật sự là mơ rồi." Giọng cô nghẹn ngào, may quá.

Bạch Niên Vũ hơi kinh ngạc, nhìn xuống, thấy cô nước mắt chảy đầm đìa, anh vuốt mặt cô, gạt đi giọt lệ, " Có anh đây rồi. Gặp ác mộng sao?"

Tiểu Diệp gạt đầu, " Em thấy anh rồi bỏ em "

" Ngốc, anh chẳng bao giờ bỏ em, chỉ có em bỏ anh thôi." Bạch Niên Vũ khẽ cười.

Ting..Ting..

Đồng hồ báo thức vừa vụn kêu, điểm đúng mười hai giờ.

" Đi thôi, năm mới tới rồi." Bạch Niên Vũ cầm tay cô ra ngoài sân.

Đoàng...đoàng...đoàng...

Pháo hoa đẹp đẽ đồng loạt phát sáng, xếp thành khuôn chữ mộng mơ,

" Chúc mừng năm mới, tình yêu của anh!"

Tiểu Diệp nhìn, ánh mắt đắm lệ, nụ cười rạng rỡ, " Thật sự rất... đẹp!"

Bạch Niên Vũ cười.

Pháo hoa chưa dừng hẳn, lại tiếp tục.

" Xin lỗi vì những lỗi lầm lúc trước."

Pháo hoa đẹp rực rỡ, lấp lánh giữa trời đêm.

" Anh yêu em."

Tiểu Diệp ôm chặt lấy anh, kéo đầu anh xuống, hôn anh. Nụ hôn ấm áp, dịu dàng.

" Cảm ơn anh, em cũng yêu anh."

Trong ánh sao đêm, dưới pháo hoa rực rỡ, đôi tình nhân quấn quýt bên nhau.

Cao trào xong thì phải làm gì, đương nhiên là cảnh Hai người im lặng nhìn lên bầu trời, ngắm pháo hoa.

Tuy nhiên...

Reng...reng...reng...

Bạch Niên Vũ nhận được điện thoại, nghe máy.

"Vũ, cảm ơn món quà của anh, em thực sự rất cảm động. Em cũng yêu anh." Tiếng nói đầy "kinh tởm" của Chấn Tường Niên khiến cho Bạch Niên Vũ rợn tóc gáy.

"Nhảm số rồi." Bạch Niên Vũ nói.

"Đùa đấy, chúc mừng năm mới!" Chấn Tường Niên cười khanh khách.

"Vẫn nhảm số." Bạch Niên Vũ phủ phàng.

"Cả Chấn gia nhà tôi chúc mừng năm mới." Chấn Tường Dạ từ đâu cũng nói với qua điện thoại.

"Ừ, chúc mừng năm mới!" Bạch Niên Vũ nói.

Thế là điện thoại cứ rầm rập kéo tới.

"Chúc mừng năm mới!"

"Ừ."

"Phát tài phát lộc."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Chúc mừng năm mới

"Bà ngoại à, chúc mừng năm mới!" Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ sáng hôm sau đã đi tới Tỉnh viên.

"Hôm qua, phòng bếp của hai đứa vẫn an toàn đúng không?" Tỉnh Án vui mừng hỏi.

Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đơ mặt.

"Cùng lắm là xây cái mới thôi mà." Lâm Chí Viên đi từ cầu thang xuống, mặt mày tươi không cần tươi.

"Cậu, sao cậu chẳng tin tưởng con chút nào vậy?" Tiêu Tiểu Diệp làm xị mặt.

"Tiểu Diệp, lo gì chứ. Cái lão già này năm xưa làm nô cả biệt thự chứ riêng gì phòng bếp." Phụng Ngọc Trân từ nhà bếp mang theo đĩa hoa quả tươi.

"Con cảm thấy tự hào vì mình chỉ mới làm hồng lò nướng." Bạch Niên Vũ khoe khoang.

Hôm qua, định làm bánh ngọt, kết quả là bùm... bánh đâu không có chỉ thấy lò nướng đã bị Bạch Niên Vũ phá hỏng.

"Không sao cả, đàn ông bây giờ chỉ cần quét nhà rửa bát là tốt rồi, còn nấu ăn thì cứ để phái nữ chúng ta lo." Phụng Ngọc Trân cười.

Lâm Chí Viên đi đến bên cạnh bà, ánh mắt đăm đũa.

Tiêu Tiểu Diệp cảm thấy rất ngưỡng mộ tình yêu của hai người này, đẹp tuyệt như gió xuân.

"Haiz, bà già này nhìn mấy đứa mà xót ruột. Lão Chấn sắp có cháu rồi thế mà bà đây chẳng có đứa cháu nào chịu ngo ngoe gì cả." Tỉnh Án nhận xiên hoa quả từ Phụng Ngọc Trân, vừa ăn vừa tức giận.

"Ai bảo mẹ làm bà sớm." Lâm Chí Viên nói.

"A Viên, con nói xem, năm con 34 tuổi thì đã có con tận mười tuổi rồi vậy mà xem, Tiểu Dương bằng tuổi con mà chẳng có cái mống nào thêm rước nó." Tỉnh phu nhân kể khổ.

Tiêu Tiểu Diệp và Bạch Niên Vũ ngồi bên cười chẳng nói gì, con cái là phúc lộc của trời, đến sớm hay muộn âu cũng là duyên số.

"Hai đứa nữa, nhanh nhanh cho ta đứa chất mà bế, tuổi ta sắp già rồi mà suốt ngày chỉ có thể ngắm đôi vợ chồng già này diễn phim tình cảm." Tỉnh phu nhân lắc đầu, chuyển dòm đôi tượng sang đôi vợ chồng trẻ.

" Bà ngoại à, cái gì cũng phải từ từ chứ!" Tiêu Tiểu Diệp đỏ mặt.

" Từ gì mà từ, chờ đến lúc đó thì có mà ta đã xuống hoàng tuyền dạo chơi cùng lão Lâm rồi." Tỉnh phu nhân không hài lòng, ước mong có chất của bà đúng thật là phi thường.

" Bà, cháu sẽ cố gắng!" Bạch Niên Vũ cười cười.

" Phải thế chứ, mà cho dù cháu có vấn đề gì cũng chẳng sao cả, Tỉnh gia ta là trùm bệnh viện, mấy cái bệnh sinh lí vật vãnh kia xử tí là xong." Tỉnh phu nhân vừa nói xong, Lâm Chí Viên đang uống dở chén trà đã sắc ngược, ánh mắt ngạc nhiên nhìn mẹ của mình. Lão bà này đã 79 tuổi rồi mà sao vẫn minh mẫn vậy?

Tiêu Tiểu Diệp ôm bụng nín cười.

Bạch Niên Vũ thì đơ mặt, " Bà à, cháu có vấn đề hay không Tiêu Tiểu Diệp là người biết rõ nhất."

Lần này tới lượt Phụng Ngọc Trân đang ăn dở miếng táo thì bị nghẹn, uống vội uống vàng mấy hớp nước.

Sao bọn trẻ bây giờ da mặt dày vậy?

Thưa cô, Bạch Niên Vũ là trùm "đường", da mặt dày bảy tấc, miệng lưỡi sắc sảo đừng ai so được.

" Thấy tinh thần của hai đứa thế là ta yên tâm rồi." Tỉnh phu nhân gật đầu.

" Ai ôi, đôi vợ chồng son của ta!" Tôn Lệ vừa thấy bóng dáng của Bạch Niên Vũ và Tiêu Tiểu Diệp đã nhanh chóng chạy ra, ngọt như đường.

" Mẹ à, mẹ đừng có dùng cái giọng đấy được không?" Bạch Ngạn Lâm đứng một bên, thái độ hoàn toàn ngược lại.

" Im lặng." Tôn Lệ lườm Bạch Ngạn Lâm.

" Mẹ, năm mới vui vẻ!" Tiêu Tiểu Diệp ôm bà, gửi thiệp chúc.

Tôn Lệ âm lòng, ánh mắt lấp lánh, " Trời ơi, cô con dâu yêu quý của ta!"

E hèm..

Bạch Niên Vũ bị lãng quên, cố tạo tiếng ồn.

" Tôn tí tí, người ta mới là con mẹ." Bạch Niên Vũ "uỷ khuất".

" Anh là ai, tôi không biết, anh đi ra đi." Tôn Lệ rất tỉnh.

Bạch Ngạn Lâm ôm bụng cười nắc nẻ.

Còn mặt của Bạch Niên Vũ thì tối lại, vrun tay kéo Tiêu Tiểu Diệp về phía mình, " Vậy được, tạm biệt con dâu yêu quý của mình đi."

" Đừng mà." Tôn tí tí nắm lấy tay kia của Tiêu Tiểu Diệp. " Con trai bảo bối của mẹ, sao dạo này đẹp trai vậy?"

" Tạm chấp nhận." Bạch Niên Vũ mặt có tươi hơn tí.

" Vào nhà đi, vào nhà đi." Tôn tí tí đon đả mời.

" Chúc mừng năm mới!" Tiêu Tiểu Diệp lại di chuyển địa điểm tới nhà của Cung Ân Thần.

" Vào đi." Thẩm Hạ Thiên là người tiếp khách.

Căn hộ được trang trí rất bắt mắt và ấm cúng, khắp nhà đều tràn ngập không khí Tết.

" Ba nuôi!" Tiểu Mân Thần đang ngồi xếp bánh trên bàn bỗng nhảy xuống, chạy ồ về phía Bạch Niên Vũ.

" Ha, thấy ba nuôi đến là ba ruột thất sủng phải không?" Thẩm Hạ Thiên nhìn cậu con trai của mình đang được Bạch Niên Vũ bế, giọng nói đầy ghen tuông.

" Ba độc sủng mẹ Tiểu Thần nên con đành phải chuyển dời đối tượng." Tiểu Mân Thần chu chu cái miệng.

Thảm gia từ bao giờ đã thành hậu cung rồi vậy?

"Tiểu Thần đâu vậy?" Tiêu Tiểu Diệp này giờ không thấy bóng dáng của Cung Ân Thần, thất sắc.

"Mẹ đang kiểm tra." Tiểu Mân Thầu trả lời.

"Kiểm tra gì?" Cô hỏi lại.

"Có phải sắp có một Tiểu Há Cáo không?" Thảm Hạ Thiên cười.

Và quả thật đúng như vậy, Cung Ân Thần từ nhà vệ sinh đi ra, trên tay cầm que thử thai với hai vạch đỏ chói.

"Thảm Hạ Thiên, sao nòng nọc mạnh vậy?" Bạch Niên Vũ đi tới gần Thảm

Hạ Thiên, khẽ hỏi.

"Đấy gọi là tổ chất, hiểu không?" Thảm Hạ Thiên xoa xoa cái bụng phẳng lì của cô vợ mình, kiêu ngạo nói.

Thế là năm mới tới, Thảm gia có thêm thành viên mới.

"Bạch Niên Vũ, em cũng muốn có một đứa con." Tiêu Tiểu Diệp trên đường về, ánh mắt cô triu mến nhìn anh.

Bạch Niên Vũ hơi khựng lại, giữa bọn họ, đã từng có một sinh mệnh.

"Anh cũng muốn." Bạch Niên Vũ nói. "Chờ khi em hồi phục hoàn toàn rồi mình có con."

Tiêu Tiểu Diệp nét mặt hơi buồn.

Vừa đúng lúc gặp đèn đỏ, Bạch Niên Vũ dừng xe lại.

"Không phải là anh không hiểu ước nguyện của em. Có con, thực sự anh rất muốn nhưng sức khỏe của em, anh không muốn mạo hiểm. Chờ khi em lành lặn hoàn toàn rồi mình sẽ sinh thật nhiều tiểu bảo bối. Anh có thể chờ, anh không muốn em gặp bất cứ nguy hiểm gì." Anh quay sang phía cô, giọng nói lưu luyến, và có chút bất lực.

"Em hiểu mà, chẳng qua chỉ là khi thấy anh và Tiểu Mân Thầu, em cũng muốn sinh cho anh một đứa nhỏ." Tiêu Tiểu Diệp cười nhẹ.

Khi cô thấy hai người bên nhau, quả thật trong lòng cô có chút kích động. Cô cũng muốn có một bảo bối để anh được vui vẻ.

"Không có con cũng chẳng sao cả, anh có em bên cạnh là đủ rồi." Bạch Niên Vũ nói.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu, bọn họ như thế này cũng hạnh phúc rồi.

Tuệ Anh: Tôi chỉ muốn nói một điều rằng: hai anh chị sắp có biến. Hai anh giai phản diện cũng chuẩn bị xuất chiêu và kí hạn sáu tháng hợp đồng cũng...(Tự hiểu).

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86

Khung cảnh tồi tàn, vách đá lởm chởm, xung quanh, người chết la liệt. Bạch Niên Vũ ôm lấy vết thương nơi bụng đi tới chỗ Tiêu Tiểu Diệp.

"Tiêu Tiểu Diệp, nghe kỹ, chạy ra ngoài, đừng bao giờ quay đầu lại." Thanh âm anh có đê nén nỗi đau, khàn khàn nói.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn vết thương của anh, đau lòng, "Em sẽ không bỏ anh."

Bạch Niên Vũ nén đau, "Chạy đi."

Khung cảnh dần chìm vào trong bóng tối, mùi máu tanh nồng xộc lên. Khuôn mặt quý dị nhếch mép nhìn cô, " Bạch Niên Vũ chết rồi."

Tiêu Tiểu Diệp ôm mặt, bưng tỉnh.

Mồ hôi lạnh khắp người, lại là giấc mơ đó, cô đã gặp nó rất nhiều lần rồi.

" Lại gặp ác mộng sao?" Bạch Niên Vũ nằm bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

" Ừm." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

" Không sao cả, có anh đây rồi." Bạch Niên Vũ dịu dàng hôn lên trán cô.

" Em đã mơ thấy giấc mơ này rất nhiều lần." Tiêu Tiểu Diệp lo lắng.

" Chắc là do em nghĩ nhiều rồi." Bạch Niên Vũ cười nhẹ.

" Nhưng em sợ, sợ giấc mơ đó là sự thật." Tiêu Tiểu Diệp ôm chặt anh, giọng buồn rầu.

" Nói anh nghe, em mơ về cái gì vậy?" Bạch Niên Vũ với tay bật đèn bàn, nhìn rõ thần sắc tái nhợt trên mặt cô.

" Em mơ thấy anh một người đầy máu cứ hét bảo em chạy đi." Cô nói.

Anh nhìn cô, đáy mắt trầm xuống, nụ cười cong lên, " Em sợ mất anh sao?"

Tiêu Tiểu Diệp nhìn anh, gật đầu.

" Em sợ sau khi tôi chết thì sẽ thành góa phụ sao? Yên tâm cho dù em có thành góa phụ thì vẫn là Bạch phu nhân, vẫn là Krisen đệ nhất phu nhân. May mà em lấy tôi nên mới có nhiều danh hiệu như vậy đây. Em vẫn nên cảm ơn tôi vì ngày ấy đã sai người đi lấy hộ khẩu cho em." Bạch Niên Vũ nói.

Thánh thần thổ địa ời, có ai đến lúc chết mà vẫn tự đại vậy không?

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, giấc mơ ấy khiến cô có cảm giác lạ.

" Yên tâm, anh sẽ không xa em đâu." Bạch Niên Vũ sùng nịnh.

Tiêu Tiểu Diệp ôm lấy Bạch Niên Vũ, anh vẫn ở bên cạnh cô, chưa từng rời bỏ cô, như vậy thì cô yên tâm rồi.

" Thiếu gia, Hong Kong đã có chuyện rồi." Thần Dực vừa mới sáng đã vội vàng thông báo với Bạch Niên Vũ.

" Hấn hành động rồi ư?" Bạch Niên Vũ hỏi.

" Vâng, lần này còn có cả Lục gia nữa. Các bang phái nhỏ như Thanh Long, Cửu Thiên đã bị diệt. Chúng ta có lẽ phải gấp rút rồi." Thần Dực nói.

" Mới mừng ba Tết mà đã náo rồi, đúng là bọn không biết quy củ." Bạch Niên Vũ lắc đầu. " Chuẩn bị đi, chiều nay chúng ta tới Hong Kong."

" Vâng." Thần Tự nhanh chóng thu xếp.

Bạch Niên Vũ nhìn ra cửa sổ, một khung cảnh tuyệt mỹ hòa hợp vào nhau, đôi môi lại không tự chủ mà dương lên. (Tác giả: Dấu hiệu của bệnh tự kỉ.)

Tiêu Tiểu Diệp ngồi dưới hàng cây tử đằng thong thả đọc sách, bỗng nhiên có một bàn tay che mặt cô lại.

" Bạch Niên Vũ, đừng có nháo." Tiêu Tiểu Diệp gạt tay của anh ra.

Bạch Niên Vũ bị phát hiện, đành cười khỏ ngồi kế bên vợ mình, " Vợ, anh sắp đi rồi."

Quả nhiên lực chú ý của cô đã thay đổi, ánh mắt dời sang phía anh, " Anh định đi đâu?"

" Hong Kong."

Hong Kong, shit, cái nơi ăn chơi trác loạn, gái gú đầy đường, sông bạc trải dài như quán mì đầu ngõ ư?

" Sao đột nhiên anh lại đi?" Tiêu Tiểu Diệp nghi hoặc.

" Ở đây có chút chuyện cần giải quyết."

Lần trước ở bên Anh đã lảm chuyện, lần này lại có thêm chuyện.

" Bao giờ đi?"

" Chiều nay.""

Không có khái niệm Tết nhất gì vậy.

" Buồn sao?" Bạch Niên Vũ véo má cô.

" Ai thêm buồn chứ." Cô lắc đầu.

" Vậy thì tốt, lần này anh đi lãnh ít dừ nhiều đấy."" Bạch Niên Vũ cố ngân dài về sau.

Tiêu Tiểu Diệp nghe xong thì rùng người, " Là chuyện của hắc đạo sao?"

Bạch Niên Vũ không nói gì.

" Yên tâm, anh sẽ sớm quay lại. Anh còn nợ em một đám cưới đẹp đẽ mà, đúng không?" Anh ôm cô vào lòng.

Tiêu Tiểu Diệp gật đầu.

" Nghe đây, tôi đó giữ mình cẩn thận, đừng để ai dòm ngó. Khuôn mặt anh dù không được đẹp lắm nhưng cũng có thể tạm chấp nhận để nhìn, nói thẳng ra trai đẹp, mà bây giờ trai đẹp rất hiếm, mà có có thì bọn chúng đều đi yêu nhau nên anh hãy chú ý chút, đừng có dao động, trai gái gì cũng né hết đi. Hong Kong là cái nơi ăn chơi bậc nhất Trung Quốc, nếu anh dám sa đà là cứ chờ đấy. Đi đâu cũng phải chú ý, đừng có mất cảnh giác mà để thêm một viên đạn vào ngực nghe chưa!" Tiêu Tiểu Diệp trước khi Bạch Niên Vũ lên máy bay đã nghiêm khắc nhắc nhở.

" Cảm giác có vợ quan tâm thật tuyệt."Bạch Niên Vũ cười hài lòng, nhìn bộ dạng của vợ nhỏ quá đẹp đẽ.

" Biết vậy thì càng phải chú ý hơn nghe chưa!" Tiêu Tiểu Diệp lạnh lùng nói.

Bạch Niên Vũ gật đầu, bước lên máy bay.

Tiêu Tiểu Diệp nhìn máy bay dần cất cánh rời đi, khuôn mặt buồn rầu.

Biết hay không lần chia li này là lần cuối, nụ cười kia vốn sớm đã chẳng còn nữa, lần gặp lại là tổn thương vô hạn, một người vô tình, một người cố níu kéo.

" Tiểu Diệp, trả đồng hồ cho anh!" Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm sau kì nghỉ Tết, Tiêu Tiểu Diệp đi khám bệnh, vào phòng của Tôn Niệm Hàn, phát hiện anh ta đã tỉnh, hơn nữa còn hướng cô đòi đồng hồ.

"..." Tiêu Tiểu Diệp vẫn im lặng.

Tôn Niệm Hàn đối với thái độ thờ ơ của cô có chút bất mãn, " Anh không nghĩ em nên giữ chiếc đồng hồ kia."

Tiêu Tiểu Diệp kiểm tra xong chỉ số, lúc này mới nghiêm túc nhìn anh ta, lại nhớ tới lời mà Hường Tư Lan đã từng nói, vì chiếc đồng hồ đó mà anh ta không chút do dự lao vào dòng đường toàn xe cộ.

" Vậy anh giữ nó để làm gì?" Cô điềm nhiên hỏi.

Tôn Niệm Hàn có chút cứng nhắc, " Không cần em quan tâm."

" Năm ấy, anh đã từng thật lòng yêu tôi chưa?" Cô bỗng nhiên hỏi.

Câu hỏi này khiến cho Tôn Niệm Hàn ngây dại, yêu cô ư, anh cho tới bây giờ vẫn còn yêu nhưng lấy tư cách gì, " Là hứng thú nhất thời."

"Cảm xúc của anh có lẽ là nhất thời, nhưng tổn thương của tôi là mãi mãi. Cho nên anh không có đủ tư cách để lấy chiếc đồng hồ. " Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tôn Niệm Hàn ghen lại, u ám nhìn cô.

"Anh có biết không, đã từng có một người nói với tôi một câu làm tôi tới bây giờ vẫn còn sâu sắc." Tiêu Tiểu Diệp thở dài.

"Thời gian thích hợp gặp một người thích hợp là Hạnh Phúc

Thời gian thích hợp gặp một người không thích hợp là Sai Lầm

Thời gian không thích hợp gặp một người không thích hợp là Viễn Vong

Thời gian không thích hợp gặp một người thích hợp là Tiếc Nuối."

Tôn Niệm Hàn nhìn cô, "Vậy chúng ta nên gọi là gì?"

"Đối với tôi, gặp anh là SAI LẦM." Tiêu Tiểu Diệp lạnh giọng, đúng vậy, là sai lầm, anh xuất hiện tại thời điểm mà cô yếu đuối nhất nhưng đáng tiếc, phù hợp lại không phải là anh.

Tôn Niệm Hàn nghe xong câu trả lời thì tái mặt, trong lòng đau nhói, cô nói gặp anh là sai lầm vậy thì anh gặp cô là gì?

"Năm năm trước, tôi đã từng cố gắng để yêu anh nhưng mà sau khi những đồ vỡ kia xuất hiện, tôi mới hiểu một điều, có những chuyện không phải cứ cố gắng là được. Chẳng hạn như yêu thương một người và mong rằng nơi trái tim họ cũng có một chỗ thật ấm áp dành cho mình." Tiêu Tiểu Diệp mỉm cười nhàn nhạt.

Tôn Niệm Hàn cười khổ, "Nếu như anh nói năm đó, tất cả những gì anh trao em là thật, một ngàn bông hoa hồng trải dài thành con đường ấy là sự thật thì liệu em có tin không?"

"Tin hay không, quan trọng ư? Năm năm trước, chính anh là người đã khiến tôi bị tổn thương, là người đã phá hủy hết tất cả những điều tốt đẹp nhất, anh lấy cái gì để mà hỏi tôi câu đó chứ?" Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tôn Niệm Hàn cuối cùng cũng bộc lộ hết, "Thực ra, nếu như em không phải là Tiêu Tiểu Diệp, cháu gái của Tỉnh gia, là người được định sẵn là vợ của Bạch Niên Vũ thì sẽ khác. Nhưng mà em phải hiểu một điều rằng, năm năm trước, tất thảy những gì anh làm, anh đều không hối hận. Có những người chỉ có thể ở trong tim chứ không thể cùng nhau đi đến hết cuộc đời. Giống như em đối với anh vậy."

"Tiêu Tiểu Diệp, tể bào là gì?" Tôn Niệm Hàn nhìn cô, ánh mắt nặng tình.

"Tể bào là đơn vị cấu tạo cơ bản của sự sống." Tiêu Tiểu Diệp nói.

Tôn Niệm Hàn mỉm cười, "Đúng vậy, có điều tể bào cơ thể tự thay đổi mỗi tháng. Cũng như anh lúc này đây, mọi thứ biết về em chỉ còn là kỷ niệm. Đứng trước mặt anh đây, là chị dâu của anh."

Tiêu Tiểu Diệp im lặng, rời khỏi phòng bệnh.

Ký ức là tất cả những gì đẹp nhưng đau. Khiến khi nhớ đến, ta chỉ biết mỉm cười, rồi bật khóc

Yêu, cho đến tận cùng là điều gì?

Đơn giản, nó chỉ là cái cảm xúc sinh lý bình thường của con người thôi.

Vậy, yêu sao lại quan trọng vậy?

Khó lắm, vì nó chính là ngọn nguồn của tất cả.

Tiêu Tiểu Diệp và Tôn Niệm Hàn đã từng yêu nhau rất nhiều nhưng thứ tình cảm ấy lại chẳng thể đủ mạnh, đủ lớn để hai người vượt qua hàng rào của số phận. Yêu là một chuyện nhưng ở bên nhau lại là chuyện hoàn toàn khác.

"Thực ra, anh muốn nói với em một câu "chúc em hạnh phúc" nhưng lời chưa buông thì đã tim đã chảy máu đau đến tê liệt." Tôn Niệm Hàn khẽ cười.

Ngày ấy, chọn phụ người là để đổi lấy bình yên cho gia tộc nhưng bây giờ mới biết một điều rằng, buông tay hóa ra lại là dao cứa vào thân.

"Tôn tiên sinh, bác sĩ Tiêu nhờ tôi trả cái này cho anh." Nữ y tá chăm sóc đi vào, trên tay cầm chiếc đồng hồ hương về phía Tôn Niệm Hàn.

Tôn Niệm Hàn nhận lấy chiếc đồng hồ, giọt nước mắt bên mi chảy xuống. Tuyệt tình, hóa ra là như này. Cuộc đời của anh, quả nhiên không sai cái tên của anh một chút nào, niệm hàn, niệm hàn. (*)

(*) Niệm Hàn=ki niệm giá lạnh.

Tuệ Anh: Tôi cảm thấy Diệp ti nói câu nào là xát muối vào tim Hàn ca câu đó. Đối với Vũ sẹo thì như vậy mà sang với anh nam phụ thì tàn nhẫn quá. Chắc chắn, anh nam phụ số khổ của tôi, bị dính bùa yêu của Diệp ti.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Tiêu Tiểu Diệp tiếp tục thăm bệnh, nhưng khi đi qua căn phòng có vệ sĩ nghiêm ngặt kia, bước chân không khỏi chùng lại. Người đàn ông đó, vẫn còn chứ?

"Tiểu thư!" Vệ sĩ nhìn thấy cô, nghiêm chỉnh chào.

"À, tôi có thể vào đó không?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Cái này... cô chú ý an toàn!" Vệ sĩ thoáng chút do dự sau đó liền đáp ứng.

Cô yên lặng đi vào, khi cánh cửa mở ra, cô giật mình. Bốn bức tường tràn ngập công thức hoá học, chữ viết chi chít, người đàn ông già đứng trước cửa sổ. Phát giác có người đi vào, ông ta quay lại.

"Không ngờ, là cô." Từ Đơn nhếch mép cười, so với lần trước phát bệnh, lần này ổn hơn.

"Ông biết tôi?" Tiêu Tiểu Diệp lạnh nói.

"Biết chứ, tôi còn biết cả ba mẹ cô cơ." Từ Đơn nói.

"Rốt cuộc ông là ai?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Tôi là ai ư? Tôi là Từ Đơn." Ông ta bình tĩnh nói.

"Không, thân phận của ông cơ?" Cô bắt mắt.

"Ba mẹ cô không bao giờ nhắc đến tôi à, tôi chính là người năm đó đã tham gia vào "Hoa hồng sắt". Từ Đơn nhàn nhạt nói, ngồi xuống bàn trà.

Từ Đơn, "Hoa hồng sắt"...

Tiêu Tiểu Diệp tái mặt, là ông ta, là người đã tự ý khôi phục lại dự án, là người đã đầu độc mẹ cô và Bạch lão gia. Sao lúc trước cô lại quên chứ?

"Là ông. Là người đã hại chết mẹ tôi." Tiêu Tiểu Diệp run rẩy, nhưng giọng nói thì không kìm nổi sự tức giận.

Từ Đơn cười, một nụ cười trào phúng, "Phải không?"

"Năm đó, tôi chỉ có đúng một mảnh công thức, sao mà hoàn thành nó được để giết hại bọn họ chứ. Chẳng qua tôi chỉ tiếp cận thôi." Từ Đơn nói.

"Có một người, đã dựa vào mảnh công thức đó để hoàn thành "Hoa hồng sắt", một đứa trẻ mới 8 tuổi."

Tiêu Tiểu Diệp quá sốc, cô mở cửa chạy ra khỏi phòng bệnh.

Vệ sĩ nhìn thấy cô hốt hoảng chạy ra, "Tiểu thư..."

"Đừng đi theo tôi." Tiêu Tiểu Diệp hét lên.

Là ai, là ai, đứa trẻ 8 tuổi...

Trong đầu của Tiêu Tiểu Diệp xuất hiện một hình ảnh, phòng thí nghiệm, công thức, độc dược...

"Không, không thể nào."

"Muốn biết lí do vì sao hẳn không bao giờ đụng đến độc dược không?"

Sao có thể, sao có thể là anh được...

Tiêu Tiểu Diệp vì vội chạy mà không để ý, phía trước có cầu thang, bước hụt chân, ngã xuống, đầu chấn mạnh xuống nền nhà. Máu đỏ chảy ra, thấm ướt áo blouse.

Đau, rất đau...

"Tiểu Diệp, Tiểu Diệp..." Có ai đó hốt hoảng chạy tới.

"Cấp cứu!" Có ai đó hét lên.

Nhưng cô chỉ thấy một màn trắng xoá, hình ảnh đứa trẻ cô độc ngồi trên hồ cá làm thí nghiệm, hình ảnh đứa trẻ loay hoay vui mừng vì đã xong một mảnh.

" Là anh sao?"

Hong Kong...

Bạch Niên Vũ đang thương nghị, đột nhiên tim nhói đau lên. Có chuyện gì xảy ra rồi sao?

" Về phía Bắc, Thanh Hồ sắp bị diệt." Lão trùm kia mặt tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi.

Bạch Niên Vũ không để tâm, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sấm sét rạch ngang trời, mưa bay nặng hạt.

" Dừng lại ở đây, mai tiếp tục." Anh ngắt lời mấy người kia.

" Nhưng bây giờ tình hình rất nguy cấp." Một người bất mãn, các bang phái sắp bị diệt tận nơi rồi.

" Yên tâm, chưa chết hết đâu." Bạch Niên Vũ nói.

" Người của Bạch gia sẽ được điều động tới. Vũ khí sẽ cập bến vào chiều nay." Thần Dực vội vàng nói.

Mấy ông trùm kia nghe thấy cũng an lòng hơn. Chấp nhận huỷ hợp.

" Gia, có chuyện này..." Thần Dực khó nói, khuôn mặt lo lắng.

" Nói đi." Bạch Niên Vũ đi từ từ ra chỗ xe.

" Phu nhân gặp chuyện, ngã cầu thang." Thần Dực rút hết can đảm nói.

Tay ngừng lại, thần sắc u tối, chả trách lúc nãy đột nhiên có dự cảm không đúng.

" Có sao không?" Bạch Niên Vũ lên xe, lo lắng.

" Chấn thương ở đầu nhẹ và gãy tay phải." Thần Dực run run.

Quả nhiên, không khí trầm xuống, lạnh thấu. Vị lão đại ngồi phía sau sắc mặt đen như bão giông ngoài trời.

Thần Dực nhìn xuống màn hình, phía sau có rất nhiều xe ô tô đang bám theo họ.

" Gia, không hay rồi, chúng ta bị theo đuôi." Thần Dực báo cáo.

Bạch Niên Vũ ngoảnh đầu ra phía sau, trong lòng nãy giờ bức bối, bây giờ có thêm người đến để giải quyết rồi.

Mở hộp ở ghế xe, lấy ra một khẩu súng. Đeo earphone vào, " Bắn tía, chuẩn bị."

Vừa nhận lệnh của lão đại, bắn tía từ trên các toà nhà nhanh chóng xuất hiện.

" Quét cảm biến đi." Bạch Niên Vũ chỉ đạo.

" Lão đại, mười ba xe, khoảng hơn bảy mươi người, không phải của ta, có vũ trang."

" Tốt." Bạch Niên Vũ nói. " Thần Dực, phía trước sắp tới giờ cao điểm, liên lạc với cảnh sát dọn đường."

" Vâng."

Sau khi mọi việc được an bài thì cuộc chiến bắt đầu.

Trên đường, hàng loạt xe đuổi nhau với tốc độ cao.

" Trong vòng 14 giây nữa, khi tôi đi qua, trực tiếp bắn." Bạch Niên Vũ chuyển sang nói với bắn tía.

" Vâng."

Giây đồng hồ đếm ngược từ từ.

Năm...bốn...ba...hai...một.

" Xử."

Đoàng...đoàng...đoàng

Đạn khói bắn tung toé khắp đường, có mấy chiếc xe bị trúng đạn, nổ ngay.

" Chín xe vẫn theo."

" Tiếp tục." Bạch Niên Vũ lạnh nhạt.

" Báo cáo, có trực thăng, quân địch."

Shit...

" Yên tâm, có tôi đây rồi." Có người chen vào tần số.

" Thiên Dương, cậu xử trực thăng đi." Bạch Niên Vũ nói.

" Ok."

Trên không đấu, dưới đất đấu...

Người của Hong Kong không dám ra khỏi nhà vì cái màn ám sát kinh hoàng này.

" 4 xe."

" Tiếp tục."

Kết... Xe phanh gấp.

" Gia, phía trước bị chặn." Thần Dực nói.

Bạch Niên Vũ nhìn một hàng xe chặn phía trước, cười lạnh. Thản nhiên mở cửa xe.

Bên kia, người cầm đầu cũng xuất hiện.

Hai người đứng nhìn nhau. Về mặt lạnh thấy.

" Erik... chúng ta lại gặp rồi." William nói.

" À!" Bạch Niên Vũ chỉ cười nhếch mép một cái.

Trực thăng đã bị xử.

Trực thăng của Lâm Thiên Dương đáp xuống phía toà nhà năm tầng cạnh đó. Anh ta đứng trên cao nhìn xuống, " Đây, lần trước tiếc thật vì anh xử không chết tôi." Hướng về phía William vẫy tay.

" Ăn may thôi mà." William nhìn lên, cười.

" Tình, Bạch ở đây... Vậy hai gia tộc kia chắc chắn là đang ở Thượng Hải rồi. Lần này quá tổn thất." William lắc đầu.

" Đụng tới người không nên thôi." Bạch Niên Vũ cầm khẩu súng trong tay ra, hướng về phía William.

William giờ hai tay bày tư thế đầu hàng, " Đoán xem, ai chết trước."

Đoàng....đoàng....đoàng

Không biết từ đâu xuất hiện kẻ đánh lén, phá hư cục bộ.

Bùm..

Bom thả xuống, nổ ngay cạnh đó.

Rung chấn mãnh liệt làm cho mọi vật lung lay.

William biết tình thế không ổn, vết thương của vụ ám sát lần trước vẫn còn, nay gặp lại, tái phát, " Rút."

Bụi khói dần mờ đi, phía bên kia, xe đã trống.

"Rùa rụt cổ." Bạch Niên Vũ cười lạnh.

"Là anh thả sao?" Lâm Thiên Dương khó khăn đứng dậy, hướng về phía Bạch Niên Vũ hỏi.

"Không phải." Bạch Niên Vũ lắc đầu.

"Vậy là thằng nào làm ông ngã!" Lâm Thiên Dương hét lên.

Lần này, Hong Kong biến loạn. Vụ ám sát lần này đã làm tổn thương nghiêm trọng.

"Mười giờ sáng hôm nay, một vụ đáng bom và đấu súng đã xảy ra tại Hong Kong gây thiệt hại nặng."

"Các bang nhóm khủng bố vẫn chưa ai nhận trách nhiệm."

"Ở Thượng Hải xảy ra một vụ đáng bom nghiêm trọng khiến cho toà nhà Lag đã bị phá bỏ hoàn toàn."

"Chính phủ họp khẩn về vụ việc đánh bom."

Thông tin cứ nối tiếp nhau mà phát.

Đánh bom với chĩa đấu súng..

Tiêu Tiểu Diệp lơ mơ tỉnh lại, trên đầu truyền lại cảm giác nhói đau.

"Diệp tử, từ từ." Lâm Hiểu Khê vội nói.

"Chị bị sao vậy?" Tiêu Tiểu Diệp hỏi.

"Chấn thương nhẹ, gãy tay."

"À."

"Sao lại bất cẩn thế chứ, ngã cầu thang." Lâm Hiểu Khê rót nước cho Tiêu Tiểu Diệp, lo lắng.

"..." Tiêu Tiểu Diệp uống nước, không nói gì.

"Hong Kong xảy ra bạo loạn." TV đột nhiên phát tin.

Tiêu Tiểu Diệp nghe thấy thì tái mặt, Bạch Niên Vũ ở đây, liệu có phải...

"Chị yên tâm, không có chuyện gì cả." Lâm Hiểu Khê nhanh chóng nói.

"Điện thoại." Tiêu Tiểu Diệp vẫn không an tâm.

Lâm Hiểu Khê lắc đầu, đưa điện thoại cho cô, giúp cô nhấn số.

"Tiểu Diệp!"

Nghe được thanh âm quen thuộc thì cô mới an lòng.

"Sao lại bất cẩn như vậy?" Bạch Niên Vũ lo lắng hỏi.

"Không có gì." Tiêu Tiểu Diệp khàn giọng.

"Nghỉ ngơi thật tốt, chờ anh trở về." Bạch Niên Vũ dặn dò cô.

"Ừ." Tiêu Tiểu Diệp nhẹ nói.

"..."

"..."

Hai người im lặng không nói gì.

Cuối cùng Lâm Hiểu Khê đành thay cô tắt máy.

"Chị, chị đã gặp chuyện gì rồi phải không?" Lâm Hiểu Khê hỏi, Diệp ti cứ sao sao ấy, không đúng một chút nào.

"Không có gì cả." Tiêu Tiểu Diệp gượng gạo cười.

"Vậy... em đi mua cháo giúp chị."

Lâm Hiểu Khê rời đi, tâm trạng của Tiêu Tiểu Diệp chùng xuống.

Cô thật sự không dám đối diện với anh, cô sợ những điều mà cô nghĩ tới là sự thật, liệu cô và anh sẽ như thế nào?

Nước mắt nóng hổi chảy xuống.

Ngoài trời mưa rơi xối xả, sấm chớp rạch ngang trời.

Biển cô đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Tài, Phu Nhân Lại Bỏ Trốn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.